o mie de
fărâme
de
inimă
Tillie Cole
Autoarea bestsellerului O mie de săruturi
LITERA
NEW MOON

Tillie Cole

O mie de fărâme de inimă

Traducere din limba engleză

IRINA FULGER

LITERA

Bucureşti

Pentru cei care au pierdut o persoană iubită – sunt alături de voi.

Pentru cei care au pierdut o parte din inima lor – vă ţin de mână.

Pentru cei care nu ştiu cum să meargă mai departe – mă rog ca această carte să vă ofere consolare.

Pentru tata.

Mereu îmi va fi dor de tine.

Până când ne vom revedea.

Endure Fort".

„*Am ajuns să înţeleg că pentru cei bolnavi moartea nu-i aşa de greu de îndurat. Pentru noi, în cele din urmă, durerea se termină şi mergem într-un loc mai bun. Dar pentru cei care rămân suferinţa nu face decât să se intensifice*".

Poppy – O mie de săruturi

PROLOG

Savannah

Vârsta de 13 ani

Blossom Grove, Georgia

Nu puteam să aud nimic altceva în afară de bătăile asurzitoare ale inimii mele. Un ritm prea rapid, bubuind ca furtunile distrugătoare de vară care treceau prin Georgia când ardea soarele.

Respiraţia mi s-a îngreunat în timp ce plămânii au început să înceteze lent să funcţioneze. Aerul din piept mi s-a transformat în bolovani de granit, apăsându-mă aşa de tare încât am înlemnit brusc. Privind încremenită cum Poppy se stingea în pat. Văzându-mi părinţii cum se agăţau unul de celălalt de parcă şi ei mureau. Copilul lor, prima lor fată, pierdea lupta cu cancerul chiar în faţa ochilor lor, moartea plutind lângă ea ca o umbră sinistră, pregătindu-se să o ia. Mătuşa DeeDee stătea cu braţele petrecute în jurul propriei talii de parcă era singurul lucru care o mai ţinea în picioare.

Am simţit-o pe Ida strângându-mă de mână aşa de tare încât ar fi putut să-mi frângă oasele. Am simţit cum corpul surorii mele mai mici tremura, fără îndoială de teamă ori de suferinţă sau pentru că nu-i venea

să creadă că acest lucru chiar putea fi real.

Că acest lucru *chiar* se întâmpla.

Faţa îmi era udă de la lacrimile care îmi alunecau rapid din ochi.

— Savannah? Ida? a zis mama încet.

Am clipit prin ceaţa de lacrimi până când am văzut-o pe mama în faţa noastră. Am început să clatin din cap, corpul meu părând să revină la viaţă din starea amorţită, catatonică.

— Nu… am şoptit, simţind cum privirea îngrozită a Idei se fixa asupra mea. Te rog… am adăugat.

Rugămintea mea era aproape şoptită, plutind ca vaporii în aerul stătut din jurul nostru.

Mama s-a aplecat şi mi-a atins obrazul cu mâna tremurândă.

— Trebuie să-ţi iei rămas-bun, scumpo.

Vocea îi tremura – era răguşită şi epuizată. S-a uitat peste umăr, unde Rune stătea pe pat, presărând sărutări pe mâinile, pe degetele şi faţa surorii mele mai mari, uitându-se la Poppymin a lui aşa cum o făcuse mereu – de parcă fusese creată doar pentru el. Un ţipăt sugrumat mi-a scăpat de pe buze în timp ce mă uitam la ei.

Nu era real. Nimic din asta *nu putea* să fie real. Nu-l putea părăsi. Nu putea să *ne* părăsească…

— Fetelor, a insistat mama pe un ton stăruitor, frângându-mi se inima când buza de jos a mamei a început să tremure. Ea…

Mama a închis ochii, încercând să se adune, întrerupându-se din orice ar fi vrut să spună. Nu ştiu cum o făcea. Eu nu puteam. Nu puteam să trec prin asta. Nu puteam să fac asta.

— Sav, a zis Ida de lângă mine. M-am întors ca să mă uit la sora mea mai mică – la părul ei negru, la ochii verzi şi la gropiţele adânci, la pielea ei roşie de atâta plâns. La chipul ei dulce suferind. Trebuie să o facem.

Îi tremura vocea. Dar a încuviinţat din cap spre mine în semn de încurajare. Acum Ida avea mai multă forţă decât puteam eu să adun.

Ida s-a ridicat fără să-mi dea drumul la mână în timp ce m-a îndemnat să mă ridic. Când am fost în picioare, am privit în jos la mâinile noastre prinse. În curând aşa avea să fie pentru totdeauna. Doar mâinile noastre, nu avea să mai fie a treia mână care să ne ţină, să ne ghideze.

Am venit în urma Idei, simţind fiecare pas de parcă treceam prin melasă în timp ce ne apropiam de pat. Era poziţionat astfel încât să poţi vedea afară pe fereastră. Ca Poppy să poată vedea afară. Petale roz şi

albe de cireş pluteau în vânt, împrăştiindu-se pe pământ după ce căzeau din pomi. Rune a ridicat privirea când ne-am apropiat, dar nu m-am putut uita în ochii lui. Nu eram suficient de puternică pentru a-l vedea în acel moment. Momentul de care toţi ne temusem. Cel despre care în adâncul meu nu crezusem că avea să vină vreodată.

În timp ce am inspirat cât am putut de adânc, eu şi Ida am ocolit patul. Primul lucru pe care l-am auzit a fost respiraţia lui Poppy. Se schimbase. Era profundă şi zgomotoasă şi puteam să văd epuizarea, lupta de pe faţa ei drăguţă…

Efortul pe care-l depunea doar ca să mai reziste câteva minute în plus. Să rămână cu noi cât putea de mult. Cu toate astea, zâmbetul ei s-a lărgit când ne-a văzut. Surorile ei. Cele mai bune prietene ale ei.

Poppy a noastră – cea mai bună persoană pe care o cunoscusem vreodată.

Ridicându-şi mâinile subţiri, fragile, Poppy a întins câte una pentru fiecare dintre noi ca să o ţinem. Am închis ochii când am simţit ce rece era, cât de slabă era strânsoarea ei.

— Te iubesc, a şoptit Ida.

Am deschis ochii şi m-am luptat să nu cad din picioare în timp ce Ida îşi punea capul pe pieptul lui Poppy şi o strângea tare. Poppy a închis ochii şi a sărutat-o uşor pe Ida pe cap.

— Şi eu… te iubesc… Ida, a răspuns, ţinând-o pe sora noastră mai mică de parcă nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Ida era leită Poppy în toate privinţele – personalitatea, fizicul, perspectiva mereu pozitivă asupra vieţii. Degetele lui Poppy au trecut prin părul negru al Idei.

— Să nu te schimbi niciodată, a murmurat în timp ce Ida îşi înălţa capul.

Poppy a pus o mână slăbită pe obrazul Idei.

— Nu o s-o fac, a zis Ida, vocea ei frângându-se în timp ce se ridica, retrăgându-şi cu reticenţă mâna de pe a lui Poppy.

M-am concentrat pe acea eliberare. Nu ştiam de ce, dar voiam ca Ida să o ţină pe sora noastră. Poate, dacă o ţineam împreună, Poppy nu trebuia să se ducă, puteam să o păstrăm acolo, unde era în siguranţă.

— Sav… a şoptit Poppy, ochii ei scânteind când mi-a întâlnit privirea.

Am cedat şi mi s-a schimonosit faţa când am început să plâng.

— Poppy… am zis, luându-i mâna şi ţinând-o într-a mea.

Clătinam din cap întruna, implorându-l în gând pe Dumnezeu, universul, pe *oricine* să oprească asta, să ne binecuvânteze cu un miracol şi să mai o ţină acolo, cu noi, chiar dacă pentru puţin timp.

— Sunt… bine… a zis Poppy, intervenind în rugăminţile mele din gând.

Îi tremura mâna. Am dus-o la buzele mele şi i-am sărutat pielea rece. Dar, când am făcut-o, am văzut că mâna lui Poppy era fermă şi că a mea tremura. Lacrimile îmi curgeau pe obraji.

— Savannah, a zis Poppy. Sunt… pregătită… să plec…

— Nu, am zis, clătinând din cap. Am simţit o mână pe spate şi un braţ în jurul taliei mele. Ştiam că erau mama şi Ida, care mă ţineau dreaptă. Eu nu sunt pregătită… Am nevoie de tine… Eşti sora mea mai mare… Am nevoie de tine, Poppy.

Mă durea pieptul şi ştiam că inima mi se frângea în bucăţele.

— Mereu… voi fi… cu tine, a zis Poppy, iar eu i-am observat pielea galbenă şi am auzit huruitul înspăimântător din respiraţia ei profundă, care devenea tot mai neregulată.

„Nu… Nu, nu, nu…”

— Ne vom Poppy a inspirat slab – întâlni din nou…

— Poppy… am reuşit să zic înainte să izbucnesc în plâns.

Mi-am coborât capul pe pieptul lui Poppy şi am simţit cum m-a cuprins cu braţele ei slăbite. Poate că îşi pierduse forţa, dar îmbrăţişarea era ca o pătură de siguranţă în jurul meu. Nu voiam să mă desprind de ea.

— Te iubesc… Savannah. Aşa de… mult, a zis Poppy, luptându-se cu respiraţia încetinită pentru a vorbi.

Am închis ochii strâns, încercând în van să mă agăţ de ea. Poppy m-a sărutat pe păr.

— Savannah. Vocea mamei mi-a ajuns la urechi. Scumpo… a murmurat.

Am ridicat capul şi am întâlnit zâmbetul slab al lui Poppy.

— Te iubesc, Pops, am zis. Ai fost cea mai bună soră mai mare pe care aş fi putut să o cer vreodată.

Poppy a înghiţit în sec, iar în ochii ei au sclipit lacrimile. I-am studiat chipul. Era aşa de aproape să ne lase. Am memorat verdele ochilor ei, şuviţele mai deschise din părul ei întunecat. Acum era palidă, dar am memorat tonul de piersică al pielii ei delicate. Am memorat parfumul ei dulce învăluindu-mă, chipul ei mereu zâmbitor şi plin de

viaţă.

Nu voiam să-i dau drumul la mână, nu ştiam dacă o puteam face vreodată, dar în timp ce mama mă strângea de umeri i-am dat drumul, refuzând să-mi iau privirea din ochii ei până când mama şi tata au venit lângă pat şi n-am mai văzut-o.

M-am poticnit dându-mă înapoi, cuprinsă de şoc. Ida m-a strâns de mână şi s-a cuibărit la pieptul meu. Am privit, aproape ruptă de realitatea, cum mama şi tata au sărutat-o şi au îmbrăţişat-o pe Poppy şi şi-au luat rămas-bun. La urechi mi-a ajuns un zgomot discret în timp ce mama şi tata se retrăgeau, iar Rune se apropia de pat. Am rămas transfigurată, simţind-o pe Ida cum ceda la pieptul meu, mătuşa DeeDee, mama şi tata cedând şi ei într-o parte a camerei în timp ce Rune i-a spus ceva lui Poppy, apoi s-a aplecat şi a sărutat-o pe buze…

Mi-am ţinut respiraţia câteva secunde, iar el s-a retras încet. Şi am privit. M-am uitat la chipul lui Rune şi i-am văzut expresia distrusă, care spunea că ea se dusese. Că Poppy ne părăsise…

Capul lui Rune tremura, în timp ce inima mea, deşi părea imposibil, se sfărâmă şi mai mult. Apoi a ţâşnit din cameră, moment în care eu am revenit în prezent cu o cădere asurzitoare. Primul lucru care m-a întâmpinat a fost sunetul unui plânset în agonie, iar sunetele devastatoare mi-au tăiat sufletul în două. M-am uitat la mama, apoi la tata. Mama căzuse pe podea şi tata încerca să o ţină în braţe. Mătuşa DeeDee era întoarsă spre peretele care o susţinea, plângând necontrolat.

— Sav, a plâns Ida, strângându-mă mai tare de talie.

Am ţinut-o pe Ida aproape. Am ţinut-o în timp ce m-am uitat la pat. M-am uitat la mâna lui Poppy. Mâna ei, care stătea nemişcată pe pat. Mâna ei *lipsită de viaţă*, nemişcată. Totul părea că se întâmpla în reluare, ca un tertip folosit în filme.

Dar asta era viaţa reală. Era casa noastră. Şi cea de pe pat era sora mea iubită. Pe pat, singură.

Mama s-a întins după Ida. Surioara mea a căzut în îmbrăţişarea părinţilor, dar eu înaintam ca şi cum un magnet mă trăgea spre Poppy. De parcă o forţă invizibilă, un fir transparent mă trăgea spre ea.

Cu respiraţia tremurătoare, am ocolit patul. Şi am încremenit. Am încremenit când m-am uitat la Poppy. Din gura ei nu ieşea nicio respiraţie. Pieptul nu i se ridica, obrajii nu-i erau îmbujoraţi. Cu toate astea, moartă era la fel de frumoasă ca în timpul vieţii. Apoi privirea mi-

a căzut din nou pe mâna ei lipsită de viaţă. Era întoarsă cu palma în sus, de parcă voia să fie ţinută pentru ultima oară.

Aşa că m-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat mâna. Şi în timp ce stăteam acolo, am simţit că ceva în mine se schimba. În acel moment, am pierdut ceva din sufletul meu, ceva ce ştiam că nu aveam să recapăt niciodată. Am dus la buze degetele lui Poppy, care să răceau, şi i-am sărutat pielea delicată. Apoi am coborât mâinile noastre împreunate în poala mea. Nu i-am dat drumul. Nu aveam să-i dau drumul.

Nu eram sigură că o puteam face vreodată.

CAPITOLUL 1

Respiraţii întretăiate şi nori în mişcare

Savannah

Vârsta de 17 ani

Blossom Grove, Georgia

Pe linoleum erau exact patruzeci şi două de crăpături. Rob, terapeutul, vorbea, dar eu nu puteam să aud decât bâzâitul slab din sistemul de încălzire de deasupra noastră. Privirea mea era pierdută, surprinzând doar razele de soare care intrau pe geamurile mari şi contururile neclare ale celorlalţi aflaţi în cerc în jurul meu.

— Savannah?

Am clipit ca să mă concentrez, ridicând privirea la Rob. Îmi zâmbea relaxat şi cu un surâs încurajator pe faţă. M-am foit nervoasă pe scaun. Nu eram binecuvântată cu abilitatea de a vorbi în public. Mă chinuiam să scot cuvintele din cauza sentimentelor agitate. Îmi era mai bine singură. Dacă stăteam prea mult în preajma oamenilor, mă secau de energie; prea mulţi oameni mă făceau să mă închid în mine. Nu semănăm deloc cu sora mea, Ida, a cărei personalitate era molipsitoare şi sociabilă.

La fel ca Poppy…

Mi-am înghiţit nodul din gât apărut brusc. Trecuseră aproape patru ani. Patru ani lungi, sfâşietori fără ea şi tot nu mă puteam gândi la numele ei şi nu-mi puteam imagina faţa ei frumoasă fără să simt că inima mi se destramă ca un munte care se prăbuşeşte. Fără să simt umbra degetelor neînduplecate ale morţii cuprinzându-mi plămânii şi privându-i de aer.

Junghiurile cunoscutei anxietăţi au început imediat să-şi înfigă ghearele din adâncurile unde dormeau. Străpungându-mi venele cu

dinţii şi împrăştiindu-şi otrava prin corpul meu până ce m-au făcut ostatica lor îndărătnică.

Palmele mi s-au umezit şi respiraţia mi s-a îngreunat.

— Savannah.

Vocea lui Rob se schimbase; chiar dacă îmi răsuna în urechi în timp ce totul în jurul meu se transforma într-un gol îngust, am auzit inflexiunea de îngrijorare. Simţind greutatea tuturor privirilor asupra mea, am sărit de pe scaun şi am ţâşnit pe uşă. Paşii îmi răsunau ca nişte bătăi neregulate de tobe în vreme ce mă duceam după firul de lumină din hol, spre aer curat. Am dat buzna afară pe uşă şi am inspirat aerul iernii din Georgia.

Privirea mi-a fost invadată de puncte dansând şi m-am prăbuşit pe copacul din curtea centrului de terapie. M-am sprijinit de trunchiul greu, dar picioarele mi-au cedat şi am căzut pe pământul tare. Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe lemn, scoarţa aspră zgâriindu-mi scalpul. M-am concentrat pe respiraţie, pe încercarea de a-mi aminti fiecare lecţie ce-mi fusese predată şi care mă învăţase cum să fac faţă unui atac de panică. Dar niciodată nu părea să ajute. Atacurile mă luau mereu ostatică până când, într-un final, erau dispuse să mă elibereze.

Eram complet epuizată.

Corpul mi-a tremurat o eternitate, inima zvâcnindu-mi până când am simţit că plămânii mi se relaxează, traheea permiţând, în sfârşit, corpului să primească oxigenul după care tânjea aşa de tare. Am inhalat pe nas şi am expirat pe gură până când m-am lăsat şi mai mult pe copac, mirosul de iarbă şi de pământ străpungând ceaţa anxietăţii care îmi îngheţa simţurile.

Am deschis ochii şi am ridicat privirea spre cerul de un albastru luminos, m-am uitat la norii albi care pluteau deasupra, încercând să găsesc forme în conturul lor. I-am privit cum apăreau, apoi plecau şi m-am întrebat cum arăta lumea de acolo de sus, ce vedeau când se uitau în jos la noi toţi, iubind, pierzând şi suferind.

Mi-a căzut o picătură de pe dosul palmei. Am privit în jos, doar că am surprins altă picătură pe inelar – cădeau de pe obrajii mei. Epuizarea s-a răspândit prin mine, consumându-mi toate forţele. Nici măcar nu-mi puteam ridica mâinile ca să-mi şterg lacrimile. Aşa că m-am concentrat din nou pe călătoria norilor, dorindu-mi să fiu ca ei, în mişcare constantă, fără să am vreodată timp să mă opresc ca să procesez şi să gândesc.

Gânditul îmi dădea spaţiu să mă frâng.

Nici măcar nu mi-am dat seama când s-a aşezat cineva lângă mine până când n-am simţit o schimbare subtilă în aerul din jur. Norii încă îmi captau atenţia.

— Iarăşi un atac de anxietate? a zis Rob.

Am încuviinţat din cap, părul meu frecându-se de scoarţa desprinsă, care abia se mai ţinea de trunchi. Rob avea doar în jur de 30 de ani. Era un om bun şi excepţional în ceea ce făcea. Ajuta aşa de mulţi oameni! în ultimii patru ani, văzusem o grămadă de adolescenţi intrând pe uşa centrului de terapie şi plecând schimbaţi, puternici şi capabili să funcţioneze din nou în lume.

Eu eram pur şi simplu frântă.

Nu ştiam cum să mă vindec, cum să mă reîntregesc. Adevărul era că, atunci când murise Poppy, din lumea mea dispăruse toată lumina, iar eu mă tot împiedicam în întuneric.

Rob nu a vorbit o vreme, dar apoi a zis:

— Savannah, trebuie să schimbăm tactica.

Am zâmbit când am văzut ceea ce părea forma unei margarete într-un nor. Ida iubea margaretele. Erau florile ei preferate.

Rob s-a sprijinit de copac lângă mine, împărţind cu mine trunchiul lat.

— Am primit nişte fonduri. Cuvintele lui alunecau în urechile mele silabă după silabă în timp ce lumea începea dureros de lent să se închege la loc. Există o călătorie, a zis, lăsând asta să plutească în aer între noi.

Am clipit, imaginea soarelui dansând în întuneric când am închis ochii pentru a-i alunga sclipirea orbitoare.

— Vreau să mergi în călătoria asta, a zis Rob.

Am încremenit şi, într-un final, mi-am întors capul spre el. Rob avea părul roşcat, tuns scurt, pistrui şi ochi verzi pătrunzători. Era o paletă umblătoare de culori de toamnă. Era şi un supravieţuitor. Era puţin spus că îl admiram. Pedepsit în timpul adolescenţei pentru sexualitatea lui de către cei care ar fi trebuit să-l iubească, trecuse printr-un iad ca să ajungă la libertate şi fericire, ajutându-i acum pe alţii care se chinuiau pe propriile drumuri.

„Există o călătorie… Vreau să mergi în călătoria asta…”

Acele cuvinte întârziate au ajuns la creierul meu, iar vechea mea amică, anxietatea, şi-a făcut reapariţia.

— Un mic grup din toate statele va merge într-o călătorie prin cinci ţări. Una de vindecare. A ridicat privirea la norii care îmi captaseră anterior atenţia. Adolescenţi care se confruntă cu suferinţa.

Am clătinat din cap, tot mai ferm cu fiecare secundă.

— Nu pot, am şoptit, vocea fiindu-mi cuprinsă instantaneu de teamă.

Avea un zâmbet înţelegător, dar Rob a zis:

— Am vorbit deja cu părinţii tăi, Savannah. Au fost de acord că ţi-ar prinde bine. Ţi-am rezervat deja locul.

— Nu!

— Deja ai terminat liceul. Şi ai intrat la Harvard. Harvard, Savannah! Asta-i incredibil. Rob s-a oprit pentru a se gândi, dar apoi a adăugat: Asta-i în Boston. Foarte departe de aici.

Am priceput subînţelesul. Nu puteam să funcţionez acasă, deci cum naiba aş fi funcţionat în alt stat la facultate?

Când a murit Poppy, m-am cufundat în studiu. Trebuia să-mi ocup mintea tot timpul. Aşa am plutit deasupra apei. Mereu am fost studioasă. Mereu am fost cea inteligentă. Tocilara. Cea care vorbea despre fizică, ecuaţii şi structuri moleculare. Ida era cea gălăgioasă, sora dramatică, cea amuzantă, atrăgând atenţia în toate modurile pozitive. Şi Poppy… Poppy fusese visătoarea. Fusese cea care credea, creativa, cea cu muzica şi cu o fericire şi o speranţă nesfârşită în inima ei.

Cea care ar fi schimbat lumea.

Când a murit Pops, n-am mai putut să înfrunt şcoala – privirile oamenilor, ocheadele triste, atenţia care mi se acorda şi care mă făcea să fiu fata care îşi privise sora mai mare murind. Aşa că am făcut şcoala de acasă şi am absolvit mai devreme. Mau acceptat la Harvard; făcusem suficient ca să intru. Dar cu şcoala terminată, noul timp liber a devenit inamicul meu. Ore deşarte petrecute retrăind dispariţia lui Poppy, moartea ei lentă în faţa noastră. Minute interminabile care lăsau anxietatea să lovească, să avanseze precum mercenarii care se jucau cu o ţintă uşoară. Simţeam absenţa lui Poppy ca un laţ care se strângea zi de zi tot mai mult în jurul gâtului meu.

— Ştiu că te sperie. Ştiu că e ceva ce nu crezi că poţi face, a zis Rob cu o voce blândă şi încurajatoare. Dar *poţi*, Savannah. Eu cred în tine.

Am simţit cum îmi tremură buza de jos când i-am întâlnit ochii.

— Nu renunţ. Mi-a oferit un zâmbet blând. O să te ajutăm să treci peste asta. În toamnă o să te ducem la Harvard. Şi o să înfloreşti.

Voiam să-i răspund la zâmbet, să-i arăt aprecierea mea pentru că se gândise la mine, că nu renunţase niciodată la mine, dar emoţiile m-au oprit. Oameni noi. Locuri noi. Teritorii necunoscute – era complet înspăimântător. Dar nu mai aveam forţă în mine să contest asta. Şi, Dumnezeule, nimic altceva nu funcţionase pentru mine! Patru ani lungi de terapie individuală şi de grup nu reuşiseră să mă ridice sau să mă facă să-mi revin. Eram prea obosită ca să mă cert. Aşa că am întors iarăşi capul şi m-am uitat la cer. Un nor mare s-a rostogolit şi am încremenit.

Arăta exact ca un violoncel.

Am intrat în Blossom Grove pe simfonia ciripitului păsărilor. Indiferent de perioada anului, locul ăsta avea mereu ceva nepământean. O părticică de rai era aici, pe pământ, o frântură din cer, de pace. Sau poate că era aşa de special datorită sufletului care se odihnea aici. Protejând locul pe care-l adorase aşa de mult.

Copacii erau golaşi, mugurii încă nu erau gata să ne arate frumuseţea lor, iarna încă ţinându-i ascunşi pentru o scurtă vreme. Dar dumbrava nu era mai puţin frumoasă. Am inspirat aerul proaspăt care şuiera printre crengile maro până când picioarele m-au condus la copacul care îmi proteja cea mai bună prietenă.

Piatra funerară din marmură albă scânteia precum un înger în soarele care apunea, amurgul îmbrăcând mormântul în nuanţe aurii idilice. POPPY LITCHFIELD scria cu litere aurii, PENTRU ETERNITATE gravat dedesubt.

Am dat la o parte nişte frunze căzute de pe vârful pietrei funerare şi m-am aşezat în faţă.

— Bună, Poppy, am zis, simţind deja că mi se strângea gâtul.

Ştiam că, pentru mulţi, patru ani de la moartea unei persoane iubite erau suficienţi ca să-şi regăsească drumul spre un fel de viaţă. Să treacă mai departe în orice mod puteau. Cu toate astea, pentru mine, patru ani ar fi putut la fel de bine să fie patru minute. Simţeam ca şi cum Poppy ne părăsise abia ieri – ne părăsise pe mine şi pe Ida. Îi părăsise pe mama, şi pe tata, şi pe mătuşa DeeDee. îl părăsise pe Rune. Fisurile din inima mea erau în continuare deschise şi nevindecate.

Acei patru ani nu schimbaseră nimic. În acea zi, fusese apăsat un buton de pauză. Şi de atunci nu fusesem în stare să apăs pe repornire.

Mi-am sărutat degetele, apoi le-am pus pe piatra funerară. Era caldă sub mâna mea de la soarele care mereu lumina acea dumbravă, dând de ştire lumii că o persoană cu adevărat frumoasă se afla acolo.

Am coborât privirea şi am văzut o poză lipită de partea de jos a pietrei funerare. Mi s-au umplut ochii de lacrimi în timp ce mă uitam uimită la scena uimitoare. Aurora boreală era surprinsă perfect în poză, cu nuanţe de verde şi albastru pe un cer negru presărat cu stele.

Rune.

Rune fusese acolo. Mereu făcea asta. De fiecare dată când venea acasă, petrecea ore întregi la mormântul lui Poppy, sub copacul lor preferat. Îşi petrecea ziua vorbind cu singura lui dragoste, sufletul lui pereche, povestindu-i despre viaţa lui la NYU. Despre ucenicia alături de un fotograf câştigător al Premiului Pulitzer. Despre călătoriile lui în jurul lumii, vizitând ţări îndepărtate şi obiective turistice – cum era aurora boreală –, pe care mereu le surprindea în poze şi apoi le aducea acasă ca să le vadă Poppy.

„Ca să nu rateze noi aventuri", îmi spunea el.

Apoi erau zilele când o vizita pe Poppy şi eu stăteam ascunsă după un copac în apropiere, neobservată, şi-l ascultam cum îi vorbea. Când lacrimile îmi curgeau din ochi gândindu-mă la nedreptatea lumii. La noi, care pierduserăm cea mai strălucitoare stea de pe cerurile noastre, la Rune, care îşi pierduse jumătate din inimă. Din câte ştiam eu, nu mai ieşise cu altcineva. Îmi spusese o dată că nu avea să mai simtă niciodată pentru altcineva ce simţise pentru Poppy şi că, deşi timpul lor împreună fusese scurt, fusese suficient ca să-i ajungă o viaţă.

Eu n-am trăit niciodată o iubire ca a lor. Nu eram sigură că trăiau mulţi aşa ceva. În vreme ce Ida căuta şi se ruga pentru o iubire precum cea dintre Rune şi Poppy, eu mă temeam că mi-ar fi provocat doar mai multă suferinţă. Dacă l-aş fi pierdut şi pe el? Cum aş fi făcut faţă? Nu ştiam cum supravieţuia Rune zi de zi. Nu ştiam cum deschidea ochii la fiecare răsărit şi pur şi simplu *respira*. Nu l-am întrebat niciodată. N-am avut niciodată curaj.

— Astăzi am avut alt atac, i-am zis lui Poppy, sprijinindu-mă de piatra ei funerară.

Mi-am sprijinit capul de marmura caldă. Am absorbit ciripitul liniştitor al păsărilor care-i ţineau mereu companie. După câteva minute în tăcere, am scos caietul din geantă. Cel pe care n-am îndrăznit niciodată să-l deschid. Am trecut cu degetul peste cuvintele *Pentru Savannah* scrise pe copertă cu caligrafia lui Poppy.

Jurnalul pe care-l lăsase pentru mine. Nu-l citisem niciodată, nici măcar nu-l deschisesem. Nu ştiam de ce. Poate pentru că îmi era prea

teamă să citesc ce avea de spus Poppy sau poate pentru că era ultimul lucru care îmi rămăsese de la ea şi, odată deschis, odată terminat ultimul cuvânt, atunci ea chiar era plecată pentru totdeauna.

Am strâns jurnalul la piept.

— Mă trimit departe, Pops, am zis, vocea mea stinsă plutind în jurul mormântului. Ca să mă facă să fiu mai bine. Am oftat, greutatea din pieptul meu aproape învineţindu-mi coastele. Doar că eu nu ştiu cum să te las să pleci.

Adevărul era că, dacă Poppy ar fi putut vorbi cu mine, ştiam că ar fi avut inima frântă pentru că mă paralizase moarte ei, că mă rănise ireparabil. Cu toate astea, nu puteam să trec peste acest lucru. Rob îmi spusese că suferinţa nu ne părăsea niciodată. În schimb, noi ne adaptam, de parcă era un nou apendice pe care trebuia să învăţăm să-l folosim. Iar în orice moment suferinţa şi durerea ne puteau lovi şi distruge. Dar până la urmă aveam să găsim mijloacele necesare pentru a face faţă şi a găsi o cale să mergem mai departe.

Eu încă aşteptam acea zi.

Am privit cum soarele care asfinţea dispărea printre copaci, semiluna albă ridicându-se în locul său. Pătura aurie care ne împodobea s-a transformat într-un albastru-argintiu pe măsură ce noaptea se lăsa. M-am ridicat ca să plec.

— Te iubesc, Pops, am zis şi am traversat reticentă dumbrava spre casa noastră.

Casa noastră, din care zilele astea lipseau bătăile inimii.

Pentru că era îngropată pe terenul din spatele meu. Mereu la 17 ani. Vârsta mea de acum. Fără să îmbătrânească vreodată. Fără să-şi răspândească lumina. Fără să-şi împărtăşească muzica.

Un simulacru de care lumea avea să fie lipsită pentru totdeauna.

CAPITOLUL 2

Visuri abandonate şi lacuri îngheţate

Ca el

Vârsta de 18 ani

Massachusetts

— Nu se poate, am zis, privind în jos la părinţii mei care erau pe canapea.

Stăteam în mijlocul camerei, fierbând, cu corpul tensionat de furie în vreme ce ascultam ce-mi spuneau.

Un sentiment de vină încerca să-şi facă loc în inima mea în timp

ce mă uitam la lacrimile ce curgeau din ochii mamei şi alunecau pe obraji, dar focul care îmi inunda venele a ars licărul vinovăţiei, transformând-o într-un abur.

— Ca el, te rog, a şoptit mama, întinzând mâinile, împăciuitoare.

S-a mutat pe marginea canapelei, de parcă venea spre mine, să-mi ofere un fel de alinare. Am clătinat din cap, făcând trei paşi în spate până ce aproape că m-am lovit de şemineul neaprins. Nu voiam alinarea ei. Nu voiam *nimic* din asta. Ce era *în capul* lor acum?

Tatăl meu stătea pe vechea noastră canapea maro, stoic, ca un om al legii integru, aşa cum era. Încă era îmbrăcat în uniforma lui Massachusetts Finest, încruntându-se la mine, cu faţa roşie, în timp ce mama plângea *din nou* din cauza mea.

Am strâns din dinţi aşa de tare încât am simţit că îmi trosneau maxilarele. Mâinile mi s-au strâns în pumni şi m-am luptat cu impulsul de a lovi în cărămida şemineului de care mi se atinsese spatele. Dar aşa era fiecare zi în iadul ăsta. În casa asta plină de amintiri pe care nu le mai voiam înfipte în creierul meu. Tata era sătul să peticească găurile pe care le făceam în pereţi cu pumnul. La fel cum eu eram sătul de propria furie. Dar furia aia nu m-a părăsit niciodată. Aşa că bănuiam că niciunul nu obţinea ce voia.

— Te duci, băiete, a zis tata cu autoritate în fiecare cuvânt.

Era un bărbat care vorbea puţin. Era succint şi se aştepta ca ordinele lui să fie respectate. Totul în mine urla să-l întreb unde dracului să mă duc. Tonul lui dur era combustibil pentru flăcările din mine. Am încercat. Chiar am încercat să-mi păstrez calmul. Dar mi-l pierdeam. Ca o bombă cu ceas, simţeam că eram pe cale să explodez.

— Ca el, trebuie să încercăm ceva, a zis mama, cu o rugăminte subtilă în vocea frântă.

Cândva, supărarea mamei mă frângea. Acum? Nimic.

— Am vorbit cu cel mai nou terapeut al tău. Anul trecut ai terminat liceul. Refuzi să mergi la facultate. Călătoria asta te poate ajuta. Să-ţi ofere un scop. Acum doar exişti. Fără un loc de muncă, fără o direcţie, fără şcoală, fără hochei. Am vorbit cu antrenorul de la Harvard. Mereu întreabă de tine. Încă te vrea. Te vrea în echipa de anul viitor. Poţi să faci asta. Încă poţi să mergi la…

— La dracu', nu-mi pasă de facultate! am urlat, întrerupând-o.

Cândva, îmi păsase de facultate. Numai la asta mă gândeam. Doar asta *visam*. Ca să pot fi alături de *el*, ca să putem juca unul alături de

celălalt, cum mereu plănuiserăm…

Ochii mi s-au îndreptat involuntar spre pozele adunate pe peretele de deasupra canapelei părinţilor mei. Poză după poză cu mine şi cu el de-a lungul anilor. Jucând pe stadioane, cu braţele unul în jurul celuilalt, cu zâmbete pe chip şi crose în mâini, pe pieptul nostru fiind scris „Te-am USA". Nici măcar nu mai ştiam cum să zâmbesc. Muşchilor mei faciali li se părea ceva străin să funcţioneze pentru asta. Mi-am luat privirea de la acele poze – acum un blestemat altar pentru ce ar fi putut să fie. Nici măcar nu mă puteam uita la ele. Toate erau o minciună. Spuneau povestea unei vieţi fictive.

Nimic din acele zile nu era real.

— Nu merg, am zis pe un ton de avertisment.

Dar tatăl meu a rămas netulburat. S-a ridicat în picioare. Corpul lui înalt şi lat cândva s-a ridicat peste al meu, dar înălţimea mea de 1, 93 mă făcea să fiu cu şapte centimetri şi jumătate peste el, umerii mei lăţi şi corpul atletic egalându-l pe al lui ca forţă şi putere.

— Nu o să te iert niciodată pentru asta! m-am răstit.

Plânsetele stinse ale mamei din fundal ricoşau din scutul constant pe care-l creasem în jurul meu. Nimic nu părea să-l mai penetreze zilele astea.

Tata şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Atunci este ceva cu care va trebui să trăiesc, băiete.

Ştiam că nu avea să se răzgândească.

M-am cutremurat, o căldură dogoritoare trecând prin mine de parcă eram făcut din lavă. Fără să mă uit la mama, am fugit spre uşă, trântind-o în urma mea. M-am aruncat în jeepul meu. Respiraţia mi s-a transformat într-o ceaţă albă în frigul de afară. Zăpada era mare pe câmpurile din jur, iar ghetele mi s-au udat până la maşină. Iarna ţinea strâns în pumnul său New England.

Am pus mâinile pe volan, strângând pielea. Cum se întâmpla de fiecare dată când mă urcam la volan, noaptea aceea mi-a revenit în minte. Mâinile îmi tremurau doar pentru că stăteam în jeep. Respiraţia mi s-a îngreunat şi m-am simţit slăbit, atât de slăbit de felul în care mă doborau amintirile şi mă puteau distruge doar pentru că stăteam într-o maşină, încât m-am lăsat pradă furiei din interiorul meu. Am lăsat-o să-mi inunde corpul, fierbinte şi neagră, până ce am tremurat din cauza ei. Muşchii mi s-a încordat aşa de tare în piept încât mă dureau. Am scrâşnit din dinţi, lăsând flăcările arzătoare din mine să ardă orice urmă din cine

am fost înainte. Am lăsat-o să crească şi să crească, de la degetele de la picioare până la scalp, până când am mai fost doar furie. Apoi am lăsat-o să preia controlul. I-am predat frâiele şi am ieşit în noapte, plin de toată furia care încerca să evadeze. Am trântit mâinile pe volan şi am dat cu piciorul până când s-a lovit de sistemul stereo, dărâmându-l de pe bord, suspendat în faţa mea.

Când am răguşit şi mi-a ieşit tot aerul din plămâni, am rămas tensionat pe scaun şi m-am uitat încruntat la casa de ţară albă, care semăna cu o fermă şi care cândva fusese sanctuarul meu. Acum *uram* acel loc. Am ridicat privirea la fereastra de sus din dreapta şi o parte de suferinţă a reuşit să se strecoare, înjunghiindu-mi inima.

— Nu! am şuierat şi mi-am ferit privirea de la acel dormitor.

„Nu acum". Nu voiam să las acea durere să intre în acea clipă.

Am încercat să mut maşina. Dar pentru un moment am fost paralizat. Captiv în purgatoriul în care fusesem aruncat în urmă cu un an. Când totul se schimbase brusc şi masca cu care fusese deghizată idilica noastră viaţă de familie fusese smulsă cu fermitate…

Am închis ochii şi am lăsat focul să preia controlul. Băgând cheia în contact, am deschis ochii şi am ieşit de pe alee, cauciucurile străduindu-se să găsească aderenţa pe gheaţa neagră de pe aleea noastră de pământ. Am simţit miros de cauciuc ars când am apăsat la maximum pe acceleraţie. Frica de a conduce era prezentă, ca o febră joasă ce ameninţa să crească. Dar am ţinut-o acolo. M-am lăsat doar să ard şi am eviscerat orice emoţie care încerca să iasă.

Trebuia să fie aşa. Nu puteam să mă scufund în acel loc unde totul era gol – o hazna din care era imposibil să ieşi. M-am aruncat, în schimb, în furia viscerală care mă controla. M-am lăsat pradă urii – faţă de lume, faţă de oameni, faţă de orice putea să expună ceea ce eu îngropasem adânc.

Dar, în mare parte, m-am concentrat în a-l urî pe *el*. Ura şi furia pe care le simţea faţă de el erau un rug în flăcări stropit cu gaz.

Am clipit, revenindu-mi. Condusesem fără o direcţie, fără să mă gândesc, pierdut în gândurile mele, şi m-am trezit că mă apropiam de singurul loc de care încercam să stau departe.

„Trebuie să încercăm ceva…"

Cuvintele mamei mele se învârteau în creierul meu. *Nu*, voiau ca eu să plec. Voiau să scape de fiul care le cauza conflicte. De mine! Să nu discute despre *celălalt* fiu. Ci de mine, cel care rămăsese. Cel pe care *el*

îl abandonase. Cel de care nici măcar nu-i păsase când făcuse ceea ce făcuse…

Prima înţepătură de panică a început să-mi împungă sternul. Am oprit agitat într-un loc de parcare şi am deschis portiera şoferului. Frigul iernii grele din Massachusetts mi-a ciupit pielea. Bluza mea Henley neagră, fesul şi blugii rupţi n-au putut fi stavilă frigului. Dar l-am lăsat să-mi pătrundă în oase. *Voiam* să doară. Era singura dată când mi se amintea că încă eram în viaţă. Asta şi furia care-mi intrase în suflet în urmă cu un an, iar de atunci doar se amplificase.

Înainte să-mi dau seama, picioarele mi se mişcau. Am trecut pe lângă maşini, recunoscându-le pe toate. Ce făceam eu acolo? Nu *voiam* să fiu acolo, dar picioarele mele continuau să mă ducă înainte. M-au condus pe uşa laterală, unde sunetele care cândva erau ca un cămin acum păreau distante, nemaifăcând parte din viaţa mea. Se auzeau voci joase, crose lovind gheaţa, pucuri şi lame de patine tăind sticla.

Cu toate astea, nu simţeam nimic.

Urcând scările, nu m-am oprit până când n-am ajuns la peluză, departe de ochii lumii. M-am aşezat pe scaunul tare din plastic şi mi-am împreunat mâinile. Fiecare muşchi din corp era încordat în vreme ce ochii mi se concentrau pe gheaţă. În timp ce-mi priveam foştii prieteni şi coechipieri antrenându-se. Făcând curse, fente şi marcând. Trăgând spre Timpson, portarul care rareori lăsa să treacă ceva. Porecla lui nu era degeaba Piedica.

— Aici! a strigat cea mai cunoscută voce, răsunând prin aer, iar atunci am simţit un junghi ascuţit în stomac.

Eriksson a înaintat în forţă, luând pucul, şi a tăiat gheaţa. Cu o lovitură perfect ţintită, a băgat pucul în poartă.

Obişnuiam să fiu *chiar acolo* lângă el.

Piciorul îmi sălta agitat şi m-am luptat să nu inspir prospeţimea gheţii, să nu simt asprimea aerului rece ce umplea arena. Mi-am dat fesul jos şi mi-am trecut mâna prin părul negru. Tatuajele de pe dosul palmelor ieşeau în evidenţă pe pielea mea palidă. Tatuaje. Aşa de multe tatuaje şi piercinguri îmi acopereau corpul, ştergând orice semn al persoanei care fusesem înainte.

Am închis ochii când sunetul croselor de hochei luptându-se şi al loviturilor în panouri au început să declanşeze o migrenă din iad. Sărind în picioare, am coborât tropăind pe trepte spre uşa laterală. Tocmai ajunsesem la hol când am auzit:

— Woods?

Am încremenit la jumătatea pasului. L-am auzit pe Eriksson ieşind de pe gheaţă, alergând ciudat cu picioarele în patine pe suprafaţa dură din spatele meu. Dar am continuat să mă mişc, am continuat să merg, evitându-l pe fostul cel mai bun prieten al meu până când un tricou în ramă, agăţat pe peretele arenei, m-a oprit brusc din mers. WOODS 33 stătea mândru pe hol. Pe o placă din bronz de deasupra scria IN MEMORIAM, o poză cu el singur, cu faţa lui zâmbitoare privindu-mă.

Era ca un pumn direct în stomac. Nu fusesem pregătit pentru asta. Se strecurase. Mă lovise neanunţat…

— *Ca el*!

Vocea lui Eriksson era mai aproape acum. Am întors capul şi l-am văzut apropiindu-se, apoi inima a început să mi se lovească de coaste. Aproape că mi-au cedat picioare văzând expresia de speranţă şi de entuziasm de pe faţa lui.

— Ca el! Ar fi trebuit să-mi spui că vii.

Stephan Eriksson rămase fără suflare încercând să mă prindă din urmă. Încă ţinând crosa de la antrenamentul de la care fugise, şi-a dat jos casca, punând-o pe podea lângă picioarele în patine. Eu doar mă uitam la el. Nu puteam să mă mişc.

Fusese acolo cu mine. Văzuse totul *cu* mine.

Atenţia lui Eriksson s-a îndreptat spre tricoul înrămat din faţa mea şi tristeţea i-a înghiţit expresia.

— Antrenorul l-a pus acolo acum câteva luni. A zis nişte lucruri cu adevărat drăguţe despre el. Ai fost invitat, dar…

Am simţit fiori pe şira spinării, făcându-mi piele de găină. îl vedeam pe Stephan studiind felul cum arătam acum. îl vedeam cum se uita la mâinile mele tatuate, la piept şi la gât. îl vedeam cum se uita la piercingurile din nas şi din buza de jos, la cerceii negri din urechile mele.

— Am încercat să dau de tine, omule, a zis, încercând să se apropie. A gesticulat spre gheaţă. Luni întregi. Îţi simţim lipsa. A inspirat adânc. *Eu* îţi simt lipsa. Nu-i la fel fără tine, frate.

„Frate…”

Acel cuvânt era ca o macetă tăindu-mi pieptul, străpungâdumă pe loc. Simţind cum focul familiar topea gheaţa care crescuse în mine în clipa în care păşisem în arenă, am zis:

— Nu sunt fratele tău.

Apoi, privind la tricoul înrămat care plana ca un semn rău lângă

mine, am lovit cu pumnul direct în centrul numărului albastru 33. Am simţit cum sticla spartă îmi intră în articulaţii, iar căldura propriului sânge mi-a lovit pielea când a început să curgă pe încheietură.

— Dumnezeule, Woods! încetează! a strigat Stephan.

Dar eu deja ieşeam pe uşă, în seara neagră de iarnă. Am alergat prin parcare, plămânii arzându-mi, şi am sărit în maşină, ignorându-l pe Stephan, care încerca să-mi facă semne de la uşa laterală.

Ce dracului fusese în capul meu când mă dusesem acolo?

Am ieşit din parcare, încercând să-mi opresc mâinile din tremurat. Acea ramă. Acel tricou înrămat. „De ce au făcut asta? De ce a trebuit să văd asta?"

Am condus şi am tot condus, depăşind limita de viteză, dar nu-mi puteam opri mâinile din tremurat. Asta simţise el când gonise pe drum? Când făcuse ceea ce făcuse? Sângele mi se prelingea pe braţ. Articulaţiile îmi erau tăiate, având răni deschise.

Dar, mai rău, simţeam mirosul propriului sânge.

„Sânge…"

Mirosul de cupru m-a transportat imediat în momentul pe care mă rugam să-l pot uita. Cel care-mi era tatuat în creier la fel de profund precum cerneala neagră şi roşie de pe gâtul meu. Am simţit că respiraţia îmi devenea neregulată, norişori albi de abur ieşind într-un ritm sacadat în faţa mea. Mi s-a strâns stomacul, focul de care mă agăţam ca de o cârjă stingându-se cu fiecare secundă, în vreme ce noaptea aceea îmi revenea în minte.

Am cotit brusc spre dreapta pe drumul de ţară care ducea spre casă, dar am apăsat pe frână la jumătatea drumului, la lac. Gâfâiam de parcă alergasem la maraton. Nu puteam să stau în maşină. Era prea închisă, prea înăbuşitoare, îmi amintea prea mult de acea noapte…

Sărind de pe locul şoferului, am alergat spre lacul a cărui suprafaţă era acoperită de o gheaţă groasă de culoarea cernelii. M-am oprit la margine, cu capul pe spate în timp ce mă uitam la cerul ce se întuneca.

„In memoriam…"

Am scos un sunet sugrumat. M-am aplecat, cu palmele pe gheaţă. Căutam orice care să mă pedepsească. Dumnezeule! Cum am ajuns aici? Cum a luat-o totul razna?

De ce n-a zis nimic? De ce n-a *vorbit* cu mine…

Dând capul pe spate, am urlat la cerul nopţii, auzind păsările

adormite cum zburau din copacii din jur. M-am ridicat lent. Cu gâtul durându-mă şi corpul inundat de adrenalină, m-am dus la magazia pe care nu o deschisesem de nu mai ştiam când.

Punând mâna însângerată pe clanţă, am deschis uşa şi mi-am găsit vechile patine privindu-mă. Am ignorat pumnul din stomac resimţit când am văzut a doua pereche sprijinită lângă ele.

Le-am luat pe ale mele, m-am descălţat de ghete, fără să-mi pese că şosetele îmi erau ude din cauza zăpezii. M-am încălţat cu patinele şi mi s-a făcut greaţă când m-a cuprins acea senzaţie familiară de *corectitudine*. Am ridicat privirea la crosele care se uitau la mine de parcă aveau suflet, de parcă aveau amintiri captive în straturile de lemn.

Înainte să mă gândesc prea mult, am luat-o pe cea cu negru şi auriu – culorile Bruins. În timp ce o ţineam, simţeam că făceam un sacrilegiu. Niciodată nu crezusem că meritam să ţin acea crosă. Cum puteam, când aparţinea eroului meu? Cel care mă învăţase tot ceea ce ştiam. Cel pe care-l admirasem, îl imitasem, cu care râsesem şi cu care alergasem. Cel care sclipise aşa de puternic încât lumina întregul cer.

Acum eram blocat permanent sub eclipsa lui.

Mişcându-mă instinctiv spre lac, am pus patina dreaptă pe gheaţă şi m-am împins până ce am alunecat pe suprafaţă. Vântul aspru m-a lovit peste faţă. Plămânii, care păreau că nu mai ştiau cum să funcţioneze, au inspirat o gură lungă de aer. Vârful crosei din mâinile mele se târa peste suprafaţa îngheţată a lacului. L-am lovit înainte şi înapoi ca şi cum pasam un puc. Îmi venea la fel de natural ca respiraţia. *Asta*. Gheaţa. Hocheiul.

Am închis ochii în timp ce am dat o tură pe lac. Şi ca şi cum aş fi păşit într-o altă dimensiune, am auzit ecoul distant al râsetelor celor doi copii…

— Crezi că poţi să mă dobori, băiete? a răsunat vocea groasă a lui Cillian peste zăpadă şi vânt în timp ce alergam spre el, furându-i pucul de sub el. Hei! a râs şi m-a urmărit pe lac cu o viteză ce părea să fie de un milion de kilometri pe oră.

Zilele acelea, nu putea să mă prindă. Când am băgat pucul printre cele două crengi care erau poarta noastră improvizată, m-a luat în braţe, ridicându-mă de pe gheaţă.

— Eşti mai bun ca mine acum, băiete. Cum dracului s-a întâmplat asta?

Zâmbetul de pe faţa mea era aşa de larg încât mă dureau obrajii.

Am ridicat din umeri.

— Știi asta, da? a zis Cillian, dându-mi drumul și ocolind locul unde stăteam. O să mergi până la capăt. Toată lumea vede asta. Toți ochii sunt pe tine.

Eu nu o vedeam. Cili era cel mai bun jucător de hochei pe care-l văzusem vreodată. Eram destul de sigur că nu aveam să mă ridic niciodată la înălțimea lui. Era mai mare decât mine și era vedeta oricărei echipe în care fusese vreodată. De când îmi puteam eu aminti, îmi dorisem să fiu exact ca el.

— Este scris în stele, băiete, a zis, ciufulindu-mi părul răvășit cu mâna în mănușă. O să jucăm împreună la Harvard, apoi la profesioniști. NHL, All Stars. Olimpiada. A zâmbit și m-a sărutat pe cap. împreună, da?

— Împreună, am răspuns, simțindu-mă cel mai norocos copil din lume.

Eu și Cillian. împreună, noi doi puteam cuceri lumea…

Un sentiment de prăbușire mă apăsa pe umeri – o greutate de zece tone ce mă împingea spre pământ. Am deschis ochii și am descoperit că mă aflam în întuneric, în mijlocul lacului nostru neglijat și abandonat. Singur. Fără viitorul la care visasem că ne aștepta. Fără *Frații Woods* cucerind lumea. Doar eu și fantoma fratelui meu plutind deasupra mea ca un vid care absorbea tot ce era bun și luminos în golul său lacom.

Lemnul crosei de hochei agoniza în mâinile mele în timp ce era strâns de degetele mele ca într-o menghină. Cu cât stăteam mai mult acolo, nemișcat, cu atât furia umplea golul din sufletul meu și creștea, și creștea. Până când am ridicat crosa și am lovit cu ea în gheață cu toată forța de care eram în stare, spărgând-o și sfărâmând-o în mii de bucăți.

Și visurile noastre erau spulberate acum, deci ce mai conta o victimă în plus în situația asta de rahat? Ieșind de pe gheață, mi-am dat patinele jos, aruncându-le în masa invadatoare de copaci desfrunziți ce mă înconjurau și m-am aruncat la pământ.

„Mergi, băiete…”

Tata ar fi putut la fel de bine să fie în spatele meu, atât de tare mi-a răsunat vocea lui în cap. Aveam 18 ani. Și urma să plec într-o călătorie în jurul lumii cu alții, chipurile, ca mine. Aveam împreună pe rând și ar fi trebuit să îmi clădesc viitorul la care visasem. Dar viitorul care-mi fusese promis îmi fusese furat de cel pe care-l iubisem cel mai mult, de cel în care avusesem cea mai mare *încredere* din lumea asta. Nu mai

conta nimic altceva. Eram complet singur.

Şi de aşa de mult timp încât nici măcar nu mai găsisem forţa să-mi pese.

CAPITOLUL 3

Inimi timide şi primele obiective turistice

Savannah

New York

— Ţi-ai făcut bagajele?

Am ridicat privirea de unde stăteam pe marginea patului de hostel, pierdută în gânduri.

Ida stătea în faţa mea, cu părul ei lungi, negru în valuri delicate şi un zâmbet cu gropiţe pe faţa frumuşică. Mama şi tata mă aduseseră la New York ca să prind zborul pentru prima oprire din călătoria de terapie. Urma să ne întâlnim la aeroport, unde aveam să-i cunosc pe ceilalţi copii care mergeau şi pe cei doi terapeuţi ai noştri, desigur. Avusesem câteva apeluri video cu terapeuţii şi păreau de treabă. Dar asta nu m-a scăpat de emoţii.

Ida refuzase să rămână în Georgia, insistând să vină să-şi ia rămas-bun.

Am apăsat pe valiza închisă.

— Cred că da.

Sora mea împărţise o cameră cu mine noaptea trecută. Îmi povestise întâmplări din liceu şi ultimele bârfe din echipa de majorete din care făcea parte.

Dacă lumina soarelui ar fi fost personificată, ar fi fost Ida Litchfield.

Ida s-a lăsat pe pat lângă mine şi şi-a împreunat mâna cu a mea. M-am uitat la degetele noastre împletite, la oja ei de un roz luminos lângă oja mea transparentă. Şi-a pus capul pe umărul meu, iar acest simplu gest de afecţiune fraternă mi-a provocat un nod în gât.

— Nu vreau să plec, i-am şoptit, simţind bătăile inimii ce aprindeau anxietatea care ştiam că se pregătea să lovească.

Ida mi-a strâns mâna.

— Ştiu… S-a oprit, dar am ştiut că nu voia să spună mai multe, nefiind sigură că voiam să aud. Dar apoi, nesigură, a zis: Dar eu am nevoie să o faci.

Tristeţea subită din tonul ei a fost un cuţit direct în inimă.

Am încremenit la mărturisirea ei şi am întors capul ca să mă uit

la ea. Cu privirea în jos, şi-a lipit capul în golul de la gâtul meu.

— Ida…

— Te rog… a zis, implorându-mă încet, apoi şi-a ridicat lent capul. M-a durut să-i văd ochii, de obicei fericiţi, striviţi de tristeţe. Lucirea lacrimilor în irisurile ei verzi mi-a făcut inima să bată mai tare. Ida s-a uitat la geamul ce dădea spre aeroportul JFK, apoi s-a uitat la mine: îmi vreau sora înapoi, a zis într-un final.

Am simţit cum cuţitul taie şi mai adânc. Voiam să spun ceva, dar vinovăţia mi-a inundat celulele, fiindu-mi aproape imposibil să spun ceva.

— Pierderea lui Pops… Ida s-a oprit, o lacrimă singuratică alunecându-i pe obrazul stâng. Am şters-o cu degetul mare, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet recunoscător. A inspirat adânc. Pierderea lui Pops a fost cel mai greu lucru prin care am trecut vreodată în viaţa mea.

Mi-am pus mâna liberă pe genunchiul ei.

— Dar să-i văd pe mama şi pe tata după aceea… să te văd pe *tine*…

Ida s-a oprit şi am ştiut că retrăia acele prime luni de după moartea lui Poppy. Cele mai întunecate zile pe care le îndurasem vreodată. Urmările, să *ştim* că nimic nu mai avea să fie vreodată la fel.

— Să văd ce efect a avut asupra voastră, a tuturor… asta a durut cel mai tare. Familia mea. Perfecta şi frumoasa mea familie a fost rănită în mod iremediabil, iar eu n-am putut să fac nimic ca să îndrept lucrurile. Mama şi tata se prăbuşeau. Poppy, perfecta *noastră* Poppy se dusese şi îmi era aşa de dor de ea încât nu puteam să respir, dar…

Ida s-a oprit.

Am tras-o mai aproape.

— Ce? Spune-mi, te rog!

Ida s-a foit şi s-a uitat în ochii mei.

— Dar ştiam că te aveam pe tine. Voiam să mă agăţ de tine, Savannah. Să fiu sigură că nu o să mă părăseşti şi tu.

Mi s-a tăiat respiraţia. Ida fusese aşa de mică atunci când se întâmplase totul. Suficient de mare să-şi amintească totul, dar prea mică, încât probabil îi fusese imposibil să-şi proceseze suferinţa.

— Noaptea obişnuiam să mă strecor în camera ta doar ca să mă asigur că respirai.

„N-am ştiut”.

— Ida…

— M-am agăţat de faptul că, deşi Poppy nu mai era, ştiam că era

într-un loc mai bun. Simţeam asta în inima mea. După toţi acei ani în durere. Luptându-se să trăiască… A clătinat din cap. Nu pot să explic cum, pur şi simplu ştiam că veghea asupra noastră. Oricând mă gândeam la ea, simţeam că mă cuprindea un val subtil de căldură pe care nu-l pot descrie. Uneori, îi simţeam prezenţa în casă, de parcă mergea alături de mine sau stătea pe canapea lângă mine. Ida a râs ironic. Îmi aducea aşa de multă alinare. Încă îmi aduce. Poate că sună prosteşte…

— Nu, am asigurat-o.

De fapt, la început, şi eu mă rugasem pentru asta. Îi cerusem un semn lui Poppy de atâtea ori şi nu apăruse niciodată nimic. Voiam doar să ştiu că era bine. Că viaţa ei nu se încheiase. Că era undeva unde îi era mai bine decât în lumea asta, râzând şi iubind, poate reunită cu bunica, pe care o adorase. Că încă ne iubea şi era în preajma noastră, ajutându-ne să facem faţă pierderii ireparabile.

— Dar lucrul care mi s-a părut cel mai greu de când am pierdut-o pe Poppy… Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ce urma să spună, iar Ida şi-a coborât umerii şi a şoptit: A fost că în ziua aia îngrozitoare… te-am pierdut şi pe tine.

Orice rămăsese din inima mea a fost anihilat, cuvintele Idei având efectul unei grenade. Mâna ei a devenit o strânsoare de moarte în jurul mâinii mele.

— Te-am privit cum te stingeai, Sav. Te-am privit cum te-ai închis aşa de mult în tine încât ai devenit impenetrabilă. Ai construit ziduri aşa de înalte în jurul inimii tale încât nimeni să nu le poată dărâma. Încă două lacrimi au alunecat pe faţa ei. Nici măcar eu. Ne-ai exclus pe toţi. Ida a expirat lung şi lent. În mai puţin de patru ani, eu am pierdut două surori şi… Vocea i s-a stins, iar asta m-a distrus. Şi-a dres vocea şi a zis: Eu chiar te vreau înapoi.

Durerea din vocea ei m-a făcut să simt o senzaţie de greaţă. Pentru că avea dreptate, nu-i aşa? îi îndepărtasem pe toţi. Îmi lăsasem sora mai mică să sufere şi nu făcusem nimic ca s-o ajut. Dar nu o făcusem intenţionat. Zidurile se construiseră singure, fără îndrumarea mea, şi mă făcuseră captivă în adâncul meu. Şi eu le lăsasem.

Încă eram acolo, dar să aud ce efect avea asupra Idei…

Am avut nevoie de prea multe minute ca să vorbesc, dar respirând adânc, am mărturisit:

— Nu ştiu *cum* să mă întorc.

De data asta, Ida mi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Am încercat, Ida, pe cuvânt…

— Știu că ai încercat. Ida și-a petrecut brațele în jurul meu. În clipa în care a făcut-o, inima mea agitată s-a liniștit un pic. Sunt așa de mândră de tine pentru cât de mult ai încercat, dar am nevoie să te duci în această călătorie. Nu doar pentru mine și nu doar pentru Poppy, ci și pentru *tine*. Ida s-a retras și mi-a cuprins obrajii în palme. În ochii ei erau așa de multă iubire și încurajare. Meriți să trăiești, Sav. Ești așa de iubită și de specială, așa de inteligentă, frumoasă și bună și *meriți* să fii fericită. Idei i se strânse iarăși gâtul. Asta-i tot ce-mi doresc pentru tine. Fericire. Și Pops ar vrea asta pentru tine.

M-am uitat la sora mea și m-am luptat cu vocea din capul meu care-mi spunea să rezist, că nu trebuia să plec. Că eram bine. Că doar aveam nevoie de mai mult timp, de mai multă terapie cu Rob acasă. Terapie pe care o făceam de ani întregi – care nu funcționase, pentru că nimic nu funcționa…

— Bine, am zis, trădând frica din mine și agățându-mă mai bine de sora mea.

Poppy fusese mereu sora mai mare, cea la care mă duceam pentru orice. Dar acum eu eram sora mai mare pentru Ida. Cea la care ar fi trebuit să poată veni, căreia să i se poată confesa și în care să aibă încredere. Așa că trebuia să încerc. Aveam să încerc pentru ea.

Ciocănitul subit de la ușă ne-a speriat pe amândouă. Ida a râs văzând cât de tare am tresărit amândouă și am descoperit că și eu zâmbeam.

— Fetelor, trebuie să plecăm, a zis tatăl nostru de pe hol.

Ida și-a plecat capul pentru a-mi întâlni privirea lăsată.

— Ești bine?

Vedeam îngrijorarea din ochii ei. Teama că spusese prea multe, că insistase prea tare.

Mă simțeam confuză și vulnerabilă, dar am strâns-o și mai tare.

— Sunt bine.

Era o minciună. Amândouă știam asta. Și amândouă am ignorat asta.

— Cine știe, a zis Ida, rânjind. Poate că o să meargă și niște băieți drăguți. Ca să fie călătoria un pic mai suportabilă.

Mi-am dat ochii peste cap la zâmbetul ei luminos.

— Ida, sunt sigură că nu o să-mi pese.

Ea mi-a prins mâinile.

— Sau băieți *străini*. Unii cu accent și romantism prin vene.

Am clătinat din cap spre sora mea mai mică în vreme ce ne ridicam de pe pat și-mi luam haina și valiza. Am ignorat tremuratul mâinilor și fluturii din stomac. Ida și-a petrecut brațul prin al meu și am ieșit pe hol. Mama și tata ne așteptau. Mama a înaintat, cu îngrijorarea pe chip. Sunt sigură că arătam ca și cum am fi plâns.

— Suntem bine, am zis înainte ca ea să întrebe. Am strâns-o pe Ida de braț. O să… o să fim bine.

Speram doar că, dacă îmi spuneam asta de suficiente ori, puteam cumva să fac să fie și adevărat.

În aeroportul JFK erau zgomot și agitație, cum mă așteptasem. Tatăl meu ne-a condus în direcția unor oameni care stăteau grupați în lateral, departe de cozi și de grupurile grăbite de călători agitați care se uitau la panourile cu sosiri și plecări. I-am recunoscut imediat pe terapeuții noștri, Leo și Mia, din apelurile noastre video. Ida încă era la brațul meu – sprijinul meu de nădejde –, dar emoțiile mi-au au crescut vertiginos văzând fețe noi, curioase care se întorceau să se uite la mine și mi-am dorit să fiu oriunde numai acolo nu. Am numărat încă patru adolescenți de vârsta mea cu familiile lor. Cu toții s-au uitat când tatăl meu s-a dus spre Mia și i-a strâns mâna.

— Savannah! a zis Mia și a întins apoi mâna spre mine.

Era o blondă tunsă scurt și cu ochii albaștri blânzi. Părea să aibă în jur de 45 de ani și avea un zâmbet cald. Apoi s-a prezentat Leo. Era un bărbat mai înalt, în jur de 50 de ani, cu piele de abanos și ochi negri frumoși. Leo și Mia ne spuseseră într-un apel video că erau psihologi specializați în suferința provocată de pierderea celor dragi.

Tata mi-a luat valiza.

— Savannah, dă-mi voi să te prezint celorlalți care merg în călătorie, a zis Mia.

Ida s-a desprins de brațul meu și pentru un moment aproape că am refuzat să-i dau drumul. Privirile noastre s-au întâlnit, iar Ida a încuviințat din cap în semn de încurajare. Petrecându-mi mâinile tremurânde în jurul taliei, am inspirat adânc pentru a-mi stăvili panica tot mai crescândă și am urmat-o pe Mia, lăsându-l pe Leo să discute cu părinții și cu sora mea.

Prima a fost o fată cu piele bronzată și ochi închiși la culoare.

— Savannah, ea este Jade.

— Bună, a zis, salutându-mă timidă și fluturând din mână.

Părea să fie cu tatăl ei şi cu bunicii.

— Apoi îi avem pe Lili şi Travis.

Lili avea părul brunet ondulat şi ochii albaştri; Travis era roşcat şi avea ochelari cu rame negre. Amândoi m-au salutat fără entuziasm. Se părea că nimeni nu era entuziasmat de călătoria asta.

— Şi el este Dylan.

Dylan a păşit înainte şi m-a îmbrăţişat. Am încremenit, neobişnuită să fiu în preajma oamenilor aşa de tactili, dar apoi l-am îmbrăţişat şi eu jenată. Mi-a zâmbit larg când s-a retras. Dylan avea tenul închis şi cei mai frumoşi ochi caramel pe care-i văzusem vreodată. Era înalt şi suplu, cu un zâmbet binevoitor şi blând.

— Aceştia sunteţi aproape toţi; mai aşteptăm pe cineva… Mia s-a oprit în mijlocul frazei. Ah, uite-l!

M-am întors şi mi s-a tăiat respiraţia pentru un moment când am văzut un băiat înalt apropiindu-se de noi. Era brunet – tuns scurt în părţi, dar mai lung în faţă, părul căzându-i peste frunte în valuri dese şi dezordonate – şi avea o grămadă de tatuaje şi piercinguri. Avea un corp mare şi clar lucrat, într-o formă fizică bună – poate un sportiv? Era îmbrăcat tot în negru şi îşi ţinea privirea în podea în vreme ce-şi urma, bănuiam eu, părinţii. Mi-am dat seama că îl priveam pe măsură ce se apropia. Părea să fie la fel de închis în sine ca mine şi, pentru o clipă, am simţit un piept pâlpâirea camaraderiei faţă de el.

— Bună, Ca el, a zis Leo, iar băiatul a ridicat, în sfârşit, ochii.

Erau uluitori. Albastru cristal – aproape argintii. Erau cei mai impresionanţi ochi pe care îi văzusem vreodată. De parcă mi-a simţit privirea, a ignorat salutul lui Leo şi s-a întors spre mine. Mi-a tresărit inima când a clipit, genele lungi şi negre atingându-i obrajii.

— Haide să te prezint tuturor!

Ca el şi Leo au păşit spre noi. Am coborât privirea, dar tot am simţit ochii lui Ca el asupra mea. Leo la prezentat pe Ca el restului din grup, apoi în sfârşit a ajuns la mine.

— Şi ea este Savannah, a zis Leo.

Cu o respiraţie adâncă, am ridicat capul. Ca el stătea în faţa mea şi am fost nevoită să-mi înclin capul ca să mă uit în ochii lui.

— Bună, am zis, iar Ca el a încuviinţat din cap în semn de salut.

A înclinat capul într-o parte, de parcă mă observa mai atent. Strângea din dinţi şi avea o expresie furtunoasă pe chipul frumos.

Am simţit cum mi se încălzesc obrajii, dar am fost salvată de Leo,

care a anunţat:

— Bine, ăştia suntem toţi. A zâmbit. Este momentul să vă luaţi rămas-bun de la familie, copii!

Toată căldura care îmi invadase faţa a dispărut când m-am uitat la părinţii mei şi la Ida. Inima a început să-mi bată aşa de tare încât m-am simţit ameţită. Am încercat să mă concentrez pe respiraţie, să nu cedez la prima provocare pe care o înfruntam.

Când a venit mama direct la mine şi m-a luat în braţe, speram să nu simtă cum tremuram. Am simţit că respira greu şi câteva lacrimi care i-au alunecat pe umărul meu. Am strânse şi mai tare şi am fost nevoită să mă lupt cu mine însămi ca să-i dau drumul.

— O să faci lucruri extraordinare, a zis şi m-a mângâiat pe spate cu gesturi liniştitoare.

Am încuviinţat din cap, neputând să vorbesc. Mama s-a dat la o parte, apoi m-a luat tata în braţe.

— Să ne suni oricând, bine? Suntem doar la un telefon distanţă.

Am încuviinţat din cap, iar el s-a dat înapoi, întâlnindu-mi privirea. Îmi tremura buza inferioară, iar după tristeţea de pe faţa lui, mi-am dat seama că văzuse.

— Sunt aşa de mândru de tine, draga mea! O să-ţi prindă bine. O ştiu. A tuşit şi a arătat în sus. I-au trebuit câteva momente ca să vorbească. Şi ea o să te vegheze. O să fie cu tine la fiecare pas, sprijinindu-te.

Cuvintele lui, deşi blânde, au fost un pumn în piept.

— Da, am şoptit, rezistând.

Nu aveam să mă destram. Trebuia să fac asta. *Trebuia*.

— E rândul meu! Prin întunericul anxietăţii mele a străbătut un râset în timp ce Ida m-a cuprins într-o îmbrăţişare aproape sufocantă. Te iubesc, a zis simplu.

Am simţit acele cuvinte până în oase. Făceam asta pentru ea. Făceam asta pentru *toată* familia mea.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns, părând mai încrezătoare decât mă simţeam.

Când s-a retras, Ida îmi zâmbea cu gropiţe.

— Sunt aşa de mândră de tine!

Am încuviinţat din cap, neputând vorbi.

— Să mă suni şi să-mi scrii. Vreau să ştiu totul, fiecare pas. Şi poze! Multe poze, te rog!

— Aşa o să fac.

Am păşit înapoi şi la fiecare pas simţeam că picioarele mele erau din granit. Chiar nu voiam să plec. Totul în mine urla să refuz, să iau înapoi avionul spre Georgia şi să mă întorc la viaţa mea normală. Dar ştiam că existenţa mea normală nu îmi era benefică. Şi, în vreme ce m-am mai uitat o dată la mama şi la tata, la sora mea şi la lacrimile din ochii lor, am ştiut că trebuia să mă fac bine pentru ei.

Trebuia să mă fac bine pentru *mine*.

Ridicându-mi bagajul, m-am alăturat Miei şi lui Leo. Ceilalţi îşi luaseră deja rămas-bun de la familiile lor. Când am ridicat privirea, Ca el a dat la o parte destul de agresiv mâna tatălui său de pe umăr şi s-a îndepărtat de părinţii lui cu o expresie dură, fără să spună măcar la revedere. S-a oprit lângă mine, cu corpul rigid şi o expresie întunecată. Dar am simţit căldura trupului său de parcă eram lângă un furnal. De partea cealaltă era Dylan.

— Eşti pregătită, Savannah? a întrebat Dylan. Am ridicat din umeri şi Dylan mi-a dat un ghiont cu afecţiune, încercând să mă aline. Să vedem dacă ne pot ajuta, nu?

În ciuda tonului lui jucăuş, am surprins licărirea disperării din vocea lui, iar zâmbetul lui molipsitor şi-a mai pierdut din splendoare.

Când m-am mai uitat o dată la familia mea, inima a început să-mi alerge şi anxietatea pe care o respinsesem a revenit cu toată forţa, tăindu-mi respiraţia. Corpul mi-a tresărit brusc şi am dus imediat mâna la piept. Am icnit, încercând să respir adânc. Mâinile îmi tremurau teribil şi am simţit cum un strop de sudoare îmi apare pe frunte.

— Savannah?

Mia a venit în faţa mea şi le-am văzut cu coada ochiului pe mama şi pe Ida înaintând.

Am respirat pe nas. M-am întors spre sora şi mama mea, am surprins îngrijorarea de pe feţele lor, dar am ridicat mâna ca să le opresc. S-au oprit imediat şi le-am zâmbit înlăcrimată.

Trebuia să fac asta singură.

— Savannah, poţi vorbi? a insistat Mia, o îngrijorare blândă răzbătând din întrebarea ei.

Îmi ţiuiau urechile, blocându-mă în panică, dar după câteva respiraţii măsurate, ţiuitul s-a stins lent şi zgomotul copleşitor din aeroport m-a strivit ca un val de maree.

M-am uitat la Mia şi am încuviinţat din cap. Îmi simţeam corpul

slăbit, iar epuizarea s-a instalat rapid – cum se întâmpla la fiecare atac de panică. Nervii îmi cedaseră.

— Sunt bine, am zis tremurat.

Mia a pus o mână liniştitoare pe umărul meu, pe faţa ei trecând ca un fulger ceea ce părea a fi mândrie. M-am uitat spre familia mea. Pe feţele mamei şi tatii am văzut îngrijorare profundă. Ochii Idei erau înlăcrimaţi, dar a zâmbit şi mi-a trimis un pupic. I-am zâmbit surorii mele mai mici şi m-am luptat să mă adun un pic.

— Bun, să mergem, a zis Leo, iar Dylan a venit mai aproape de mine.

— Eşti bine, Savannah? m-a întrebat.

— Da, mulţumesc, i-am răspuns.

Am apreciat îngrijorarea lui.

Apoi am simţit pe cineva apropiindu-se prin stânga mea, mirosul de sare de mare şi aer proaspăt şi zăpadă învăluindu-mă. Am încremenit când mi-am dat seama că era Ca el. Se înălţa deasupra mea. Am fost nevoită să ridic privirea la el. Era cu faţa înainte, în privirea lui rămânând un gol întunecat, dar apoi a clipit şi s-a uitat la mine. A păşit şi mai aproape, iar în mine a crescut o senzaţie de căldură. Avea braţele încrucişate la piept. N-a zis nimic. Nici măcar nu-l cunoşteam, dar, în mod ciudat, era ca şi cum mă proteja.

Când am pornit, Ca el şi Dylan stăteau în stânga şi în dreapta mea ca nişte paznici protectori. Verificând dacă aveam bagajul de mână la mine, am băgat mâna în el şi am atins cu degetele jurnalul pe care-l căram oriunde. Speram ca tata să aibă dreptate. Speram ca Poppy să fie cu mine în acea călătorie, mergând alături şi cu o mână pe spate pentru a-mi da putere. Şi m-am rugat ca, indiferent ce avea să se întâmple în acea călătorie, să vină momentul în care să pot deschide prima pagină a caietului meu şi să aud din nou vocea surorii mele.

Am trecut de securitate şi, în timp ce eram în zona de aşteptare a aeroportului, m-am întrebat dacă acea călătorie ne putea ajuta pe vreunul dintre noi. Bănuiam că aveam să aflăm. Oricât îmi doream ca asta să funcţioneze, încă mă simţeam amorţită în interior. Privind în jur, spre cei şase adolescenţi selecţionaţi, cei pe care Leo şi Mia încercau să-i salveze din permanenta gaură neagră a suferinţei, eram sigură că puteam să simt cum se scurgea din sufletele noastre tristeţea sufocantă. Pe fiecare chip am recunoscut masca normalităţii pe care o purtam cu toţii, deghizând persoana care îşi urla suferinţa sub ea.

Simţeam că ne aştepta o luptă dificilă.

Cu o respiraţie prelungă, am trimis o rugăciune tăcută către sora mea.

„Poppy, te rog, dacă mă poţi auzi, ajută-mă! Te rog, pentru ultima dată, ajută-mă să trec prin asta. Ajută-mă să învăţ cum să trăiesc fără tine! Ajută-mă să fiu bine".

CAPITOLUL 4

Avioane cu reacţie şi cer ploios

Ca el

Nu ştiam la ce să mă aştept din partea celorlalţi oameni care mergeau în călătoria asta. Fiecare era din alt loc din Statele Unite, iar accentele variau. Eram din medii diferite. Dar privindu-i cum stăteau în sala de aşteptare, aproape toţi tăcuţi, era clar că ajunseserăm cu toţii să fim pierduţi în aceeaşi groapă de rahat a disperării… Mia şi Leo păreau să-şi fi ales bine cele şase cazuri fără speranţă.

Ochii mi s-au îndreptat spre partea opusă. Savannah. Nu puteam să neg că în clipa în care am văzut-o am rămas în loc. Surprinzător, ţinând cont de faptul că de un an n-am remarcat pe nimeni în acest fel. Sincer, era cea mai frumoasă persoană pe care o văzusem vreodată. M-am prins bine de braţele scaunului când primul gând a fost să-i spun lui Cili despre ea…

M-am foit pe scaun, acea zvâcnire a stomacului transformându-se în greaţă când m-am gândit la el. Am strâns din dinţi aşa de tare încât am simţit că mă durea maxilarul. Ce dracului căutam acolo?

Întinzându-mă după geantă, am vrut să scot căştile, dar se încurcase firul. Am tras de fir, dar cu cât trăgeam mai mult de el, cu atât se înnoda mai rău.

— Ah! am zis cu frustrare, când firul mi-a pocnit în mână şi mi-a rupt rucsacul într-o parte.

Am îndepărtat rucsacul de scaun şi mi-am băgat mâinile în păr, prinzând câteva şuviţe, încercând doar să respir. Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să mă calmez. Dar a fost inutil.

Tălpile îmi jucau pe podea, picioarele ţopăind agitate. Nu puteam să stau acolo. Nu puteam să *ard* în locul ăla. M-am întins în faţă şi mi-am tras rucsacul lângă mine, apoi, chiar când voiam să sar în picioare, să scap de greutatea din jurul gâtului, am ridicat capul şi am surprins-o imediat pe Savannah zâmbind când Jade, una din celelalte fete, îi spunea ceva. În clipa în care am văzut acel zâmbet, ceva în mine s-a calmat. M-a

cuprins un val de liniște. Și pentru o secundă – un singur moment euforic de *libertate* – totul s-a oprit. Nu amorțeală. *Niciodată* amorțeală. Dar vederea acelui zâmbet… Nu înțelegeam de ce mă tulbura așa de mult. Era doar o fată. Și era doar un zâmbet. Dar, pentru o fracțiune de secundă, focul din mine a încetat să ardă.

Lili, a treia fată din călătorie, s-a aplecat peste scaunul ei și să alăturat conversației. Savannah a zâmbit politicos în vreme ce Jade și Lili râdeau. Ținea brațele în jurul taliei și am observat că își trăsese mânecile cămășii peste palme de parcă îi ofereau un soi de alinare, o protejau cumva.

Am înclinat capul într-o parte în timp ce o studiam. Nu mai văzusem niciodată pe cineva având un atac de panică. Nu văzusem niciodată pe cineva cuprins așa de brusc de ceva atât de emoționant de paralizant. Savannah se albise, apoi începuse să tremure, iar corpul îi tresărea în timp ce se lupta să respire. Ochii albaștri i se măriseră de teamă și buzele îi păliseră.

De obicei, nu simțeam altceva decât enervare. De mult nu mai simțisem altceva. Nu eram afectat de filme, cărți sau povești personale – indiferent cât de tragice erau. La dracu', nici măcar mama plângând zilnic și tatăl meu încercând să o consoleze nu mai treceau de zidurile impenetrabile care-mi înconjurau acum inima. Dar, când am văzut-o pe blonda minionă cu ochii mari albaștri luptându-se să respire în mijlocul aeroportului JFK, a fost pentru prima dată când un soi de emoție s-a strecurat în mine.

Pentru un moment scurt, *am simțit* ceva.

De parcă mi-a simțit privirea, Savannah și-a luat ochii de la avioanele care decolau și s-a întors spre mine. I s-au înroșit imediat obrajii din cauza atenției mele și am simțit din nou aceeași atracție. Apoi Dylan s-a întors de unde fusese și s-a așezat lângă ea. I-a dat o pungă cu chipsuri. M-am tensionat când am văzut micul zâmbet pe care i l-a oferit. Savannah era… uluitoare. N-aveai cum să nu observi asta. Era frumoasă, dar, dacă era posibil, părea și mai închisă în sine decât mine. Era cea mai tăcută din grup până acum, iar asta spunea ceva. Dylan s-a apropiat și i-a zis ceva ce doar ea putea să audă, apoi a râs amuzată.

Am simțit altă tresărire în inimă. Și nu mi-a plăcut. Nu voiam să o simt din nou. Ajunsesem să mă obișnuiesc cu focul, îl preferam în locul acelor zile agonizante de la început după ce Cili…

Travis s-a așezat lângă mine, scoțându-mă din spirala în care

eram pe cale să intru. M-am uitat la roşcatul cu ochelarii cu rame groase şi negre pe o faţă palidă plină de pistrui.

— Vrei? a zis şi mi-a întins o cutie de Twizzlers.

— Nu, am zis tăios şi m-am uitat din nou la Savannah.

Dylan încă vorbea cu ea. Ea îi răspundea simplu cu încuviinţări din cap şi cu zâmbete amabile.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Travis şi-a dres vocea.

— Deci fără hochei anul ăsta?

Am îngheţat, întrebarea lui fiind la fel de eficientă ca o găleată de gheaţă aruncată în capul meu. M-am întors spre băiatul de vârsta mea şi am simţit cum focul îmi alerga prin vene, fierbinte şi puternic. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că toată lumea din grup se uita la noi. I-am văzut pe Savannah şi Dylan privindu-ne şi pe Lili şi fade lângă ei, aşteptându-mi răspunsul.

— Nu vorbesc despre hochei, am răspuns, mai tăios de data asta.

M-am încruntat la Travis, asigurându-mă că nu continua cu întrebările pe tema asta, dar el a încuviinţat din cap de parcă în răspunsul meu nu se simţise ameninţarea să nu continue pe calea asta. De fapt, nu părea deloc afectat de atitudinea mea de rahat. Şi clar era fânul hocheiului.

Grozav! Exact ce-mi trebuia. Cineva care să-mi ştie trecutul.

Travis a mai luat o gură din Twizzlers şi a zis nepăsător:

— Mie îmi plac datele. A arătat spre sine. Sunt un tocilar la matematică. Mi-a ignorat expresia încruntată. Sporturile oferă cele mai bune date. A ridicat din umeri. Am văzut nişte meciuri de-ale tale de la juniori în timp ce adunam date. Ţi-am recunoscut faţa în clipa în care te-am văzut. Şi numele, desigur.

Ochii lui căprui s-au umplut de o licărire de compasiune, iar atunci am văzut – ştia de ce eram acolo. Dacă urmărea hocheiul, dacă îmi urmărea statisticile, poate şi statisticile de la Harvard, atunci *ştia*.

Asta era partea de care nu aveam să scap niciodată. Ce i se întâmplase lui Cili…

Dar în lumea mea era… Armaghedon.

Am sărit de pe locul meu, întrerupându-l înainte să mai zică ceva. Am simţit ochii grupului când am făcut asta, simţind mila lor, la fel cum se uitaseră mai devreme la Savannah. Zărind o cafenea, m-am îndreptat spre coada mare de acolo. Ţinând pumnii încleştaţi pe lângă mine, m-

am luptat să nu dau cu pumnul în cel mai apropiat perete.

M-a învăluit brusc un miros captivant de migdale şi cireşe. Când m-am întors să mă uit în spate, Savannah era acolo, *chiar* în spatele meu. Ochii ei mari şi albaştri erau concentraţi asupra mea. Iarăşi era îmbujorată. Mi s-a strâns pieptul, ameninţându-mă că urma să simt ceva, dar am alungat acel sentiment. Nu puteam să am de-a face cu *niciun sentiment* acum. Nu după ce mi se amintise de frate…

— *Ce*? m-am răstit cu venin în voce.

Savannah a părut şocată de atitudinea mea.

— Eşti bine?

Vocea ei emoţionată şi dulce a ajuns la urechile mele şi m-a lovit ca un tren de marfă. Era sudistă. Foarte credincioasă, bănuiam. Accentul ei învăluise vocalele din întrebarea pusă precum mătasea, delicat şi melodic. Opusul accentului meu aspru de Massachusetts, care tăia ca sticla.

— Ce-ţi pasă? am zis cu o voce dură. Întoarce-te la grup şi lasă-mă în pace!

M-am întors la rând, simţind că mi se strângea stomacul dintr-un motiv inexplicabil. Nu-mi păsa că mă răstisem la ea. Nu-mi păsa. I-am simţit prezenţa în spatele meu ca a unui înger – liniştitoare, grijulie, calmantă. Dar nu voiam asta. *Voiam* să fierb, voiam să rămân ars. Am aşteptat câteva secunde, apoi nu m-am putut abţine şi m-am uitat în spate. Am surprins-o retrăgându-se spre sala de aşteptare, unde erau şi ceilalţi, cu capul uşor plecat.

Clar pricepuse mesajul.

După ce am comandat o cafea, abia am ajuns la sala de aşteptare, că s-a anunţat îmbarcarea în avion. Mia ne-a dat fiecăruia câte un bilet şi am format o coadă. Mi-am ţinut cafeaua şi rucsacul rupt şi i-am ignorat pe ceilalţi. Am văzut-o pe Savannah cu Dylan cu două locuri mai în faţă şi am încercat să nu las vinovăţia să mi se strecoare în inimă. Doar mă întrebase dacă eram bine. De mult nu auzisem pe cineva căruia să-i pese de mine. Reuşisem să-i îndepărtez pe toţi pe care îi iubeam. Dar ea încercase…

Nu conta. N-aveam nevoie de ea sau de oricine altcineva în viaţa mea.

Ca nişte vite, am fost conduşi la avion, iar eu am scos un râset neîncrezător când am ajuns la locul meu. Era un loc din mijloc pe un rând de patru locuri. Cei trei tovarăşi ai mei se aşezaseră deja – locul

liber era între Savannah şi Travis, iar Dylan stătea lângă Savannah, la margine.

„Perfect".

M-am aşezat, mi-am băgat rucsacul sub scaunul din faţă şi am vrut să-mi pun căştile. Înainte să reuşesc, am simţit un cot. Travis.

— Îmi pare rău, a zis şi a arătat spre gură. Uneori uit să o ţin închisă. Trebuie să învăţ cum să nu spun cu voce tare tot ce-mi trece prin cap. N-ar fi trebuit să menţionez nimic.

Băiatul arăta aşa de vinovat încât n-am putut să rămân complet iritat.

— Eu nu vorbesc *niciodată* despre hochei, am zis din nou, asigurându-mă că o spun clar, apoi mi-am pus căştile, muzica acoperind imediat tot zgomotul. Am închis ochii, neavând de gând să-i mai deschid până la aterizare. Dar când mirosul de migdale şi cireşe a plutit din nou spre mine, am întredeschis un ochi şi am surprins-o pe Savannah privindu-mă cu emoţie. Şi n-am ştiut ce m-a determinat să o fac, dar i-am răspuns la întrebarea pusă când stăteam la coadă la cafea.

— Eu… Am inspirat adânc, apoi am zis: Sunt bine… într-o pauză între melodii, i-am surprins respiraţia şocată. Mulţumesc, am zis jenat.

O pâlpâire a ceea ce părea a fi uşurare a trecut prin privirea ei, apoi Savannah a încuviinţat din cap, concentrându-se din nou la cartea din mâini. N-am fost atent la ce citea; eram prea ocupat să-mi ţin ochii închişi şi să nu-mi imaginez chipul ei frumos şi felul în care tocmai se uitase la mine.

De parcă îi păsa.

Lake District, *Anglia*

Chiciura stătea agăţată ca dantela albă de marea de ziduri gri pe lângă care treceam, ziduri din straturi de cărămidă antică. Drumurile înguste, cu vânt puternic, testau abilităţile şoferului autocarului nostru, stropi mari de ploaie lovind geamurile în timp ce noi ne balansam dintr-o parte în alta pe drumurile cu gropi, încercând să ajungem la destinaţie. Clădiri mici, vechi erau împrăştiate pe câmpurile care se întindeau pe kilometri, ocupate doar de turme de oi şi vite. M-am prins de marginea scaunului, numărând minutele până ce aveam să ajungem unde urma să fim cazaţi. Detestam să fiu prea mult în orice fel de maşină sau autocar.

Fascinat de Anglia, care se întindea înaintea mea, am încercat să nu mă gândesc la nimic. Nu mai fusesem niciodată acolo. Şi când venea vorba de Regatul Unit, auzisem vorbindu-se doar de Londra şi de alte

oraşe importante. Se părea că noi urma să fim departe de oricare dintre ele. Bun. Nu voiam să fiu în preajma maselor de oameni.

Acolo, în mediul rural, cerul avea toane şi era înnorat, fără urmă de soare. Aerul era rece, iar vântul mi-a intrat în oase doar în scurtul drum de la aeroport la autocar. Dar îmi plăcea această senzaţie – pentru un moment, mi-a amintit cum mă simţeam când eram pe gheaţă, respiraţia caldă transformându-se într-un abur alb la fiecare expiraţie măsurată, frigul tăios şi brutal lovindu-se de piele ca un bici făcut din mii de lame.

După încă zece minute, autocarul care ne ducea în Lake District din Anglia s-a oprit lent. Mă aşezasem în spatele autocarului, aşa că am fost ultimul care s-a dat jos. Dar, în timp ce coboram treptele autocarului, am încremenit la imaginea lacului din faţa mea. Era imens, cât puteai vedea cu ochii, ceaţa plutind peste suprafaţa sa ca un nor întunecat. Parcă era dintr-un vechi film gotic. La distanţă se agitau bărci, învăluite de ceaţa gri. Micile insule, cu copaci fusiformi şi păsări ascunse ciripind în ceaţă, păreau bântuite. Lacul era înconjurat de munţi ca nişte ziduri de castel dezolante, iar de partea cealaltă, turiştii se plimbau pe nişte alei înguste cu magazine, îmbrăcaţi în haine călduroase de iarnă, cu căciuli, mănuşi şi fulare.

Nu îmi puneam prea mari speranţe în acea călătorie. Dar asta… era ceva ce merita văzut. Fără magazine mari, fără blocuri, fără trafic aglomerat. Doar sunetul lacului şi şuieratul îngheţat al vântului în jurul copacilor.

— Bine aţi venit în Windermere! a zis Mia în vreme ce şoferul ne-a luat bagajele din autocar, punându-le pe trotuarul unde ne opriserăm. În spatele nostru era o clădire mare tip hostel din aceeaşi cărămidă gri din care părea făcut totul în locul acela. Afară, hostelul avea bănci şi un loc pentru foc, împrejmuit cu buşteni. Era întunecat şi straniu. Şi era complet izolat.

Mi-am imaginat că de aceea fusese ales.

— Aici va fi casa în următoarele două săptămâni, a zis Leo şi ne-a făcut semn tuturor să ne luăm bagajele şi să-l urmăm în sus pe alee, spre intrarea din faţă.

Pe malul pietruit care înconjura casa erau andocate bărci din lemn cu vâsle, iar de crengile copacilor din jur atârnau leagăne improvizate.

Urmându-i pe Mia şi Leo în casă, am fost conduşi într-un hol, apoi

într-o cameră mare mobilată cu canapele şi un televizor.

— Beneficiem de utilizarea exclusivă a acestui hostel pe durata şederii noastre, ne-a explicat Mia.

Leo a început să ne dea fiecăruia câte o cheie.

— Băieţii vor dormi într-o cameră, la fel fetele, a continuat Mia.

Am inspirat exasperat şi adânc. împărţeam camera cu Dylan şi Travis. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să împart camera cu alţi oameni. Eram obişnuit cu asta – când jucam hochei, dormeam cu alţii de fiecare dată.

Dar asta fusese atunci. Fusese *înainte*. Acum aveam nevoie de singurătate.

— Noi vom fi în camerele supraveghetorilor, aflate lângă camerele voastre. Leo a arătat spre scări. În caz că aveţi nevoie de noi pentru orice. Ce-ar fi să vă aranjaţi şi apoi ne întâlnim aici cam într-o oră ca să discutăm ce se va întâmpla în această parte a călătoriei? Leo a zâmbit. Ştiu că probabil se simte diferenţa de fus orar, dar, credeţi-mă, vă spun din experienţă că e nevoie să treacă mai mult timp ca să vă adaptaţi.

Eu oricum rareori dormeam. Corpul meu nu cred că ştia în ce fus orar se afla.

Lili a urcat prima. Fetele au pornit spre primul etaj, când Dylan i-a luat valiza lui Savannah şi a început să urce spre etaj.

— Oh, nu-i nevoie să faci asta, a zis ea, accentul ei sudist alunecând din nou peste mine.

Parcă ar fi cântat.

— Nicio problemă, a zis Dylan şi i-a lăsat valiza în faţa camerei.

Travis mi-a dat un ghiont când am ajuns la camera noastră. A ridicat sugestiv din sprâncene, apoi a înclinat capul spre Dylan şi Savannah. M-am îndepărtat de el. Dar m-am prins ce insinua. Şi am încercat. Chiar am încercat să nu mă las deranjat de asta, dar oricât m-am luptat să resping gândul că ei doi puteau fi împreună, agitaţia din stomacul meu mi-a zis că n-am avut succes.

Ignorând bolovanul care mi se forma în piept, l-am urmat pe Travis în cameră. Erau două perechi de paturi supraetajate. M-am uitat la ele şi apoi la mine şi am acceptat că nu aveam să dorm nici dacă aş fi încercat.

Mi-am aruncat rucsacul pe unul din paturile de jos de pe partea îndepărtată a peretelui. Nici măcar nu aveam de gând să încerc să iau un

pat de sus. Pereţii camerei erau de un bej obişnuit, iar cearşafurile, ruginii. Travis m-a urmat, aruncându-şi valiza pe patul de deasupra patului meu. Am scrâşnit din dinţi. Speram să fi ales patul pe partea cu Dylan. Nu cunoscusem niciodată un om aşa de nepăsător când cineva nu voia să vorbească cu el.

Chiar când mă gândeam la Dylan, a intrat şi el. S-a uitat la mine şi la patul de jos şi la Travis, aflat în cel de sus, şi s-a îndreptat spre paturile goale.

— Parcă am fi la Four Seasons, nu-i aşa? a zis, încercând să glumească.

Eu m-am întins pe pat, ignorându-i. Nu era incomod, dar, cum anticipasem, picioarele îmi atârnau peste margine. Eram agitat şi obosit şi voiam doar să stau acolo şi să nu am de-a face cu ceea ce Mia şi Leo pregătiseră pentru noi.

Mi-am pus căştile şi am dat drumul la muzică pentru a nu-i mai auzi vorbind pe Travis şi Dylan. Am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la nimic până când o mână m-a zdruncinat de umăr.

Mi-am smucit braţul şi am deschis ochii.

— Ce?

Dylan mi-a făcut semn să-mi scot căştile, deloc impresionat.

— Este timpul pentru întâlnire, a zis când le-am dat jos.

Probabil adormisem, ceea ce era surprinzător. Nu-mi era deloc uşor să dorm zilele acelea.

M-am ridicat, încercând să capăt energie. Dylan a gesticulat spre pat.

— Abia intru în pat. Nu-i grozav pentru tine, nu?

Dylan era destul de înalt. Avea cam 1, 80. Travis avea în jur de 1, 77. La 1, 93, eram obişnuit să fiu cel mai înalt dintr-o cameră cu oameni de vârsta mea. În hochei eram doar unul dintre mulţi la fel.

I-am urmat în tăcere, ieşind din cameră, coborând scările şi intrând în camera de zi principală. În şemineul deschis ardea focul. Podeaua de piatră era acoperită de un covor roşu mare. Pe pereţi erau tablouri înrămate, cu peisaje care presupun că reprezentau multitudinea de lacuri şi munţi din zonă.

Fetele erau deja aşezate, ocupând una dintre cele trei canapele. Deşi nu voiam, am căutat-o imediat pe Savannah. Părea obosită. Ochii ei albaştri erau roşii, iar pielea ei de nuanţa piersicii era palidă. Se îneca într-un pulover gros crem pe care-l strângea pe lângă ea cu braţele

strânse în jurul trupului. Îşi strânsese părul într-un coc lejer în creştet. Nu-mi puteam lua ochii de la curbura gâtului ei şi de la profilul ei drăguţ când întorcea capul.

M-am aşezat lângă Dylan şi Travis pe a doua canapea de trei locuri. Mia şi Leo au intrat câteva minute mai târziu şi fiecare s-a aşezat pe câte un fotoliu lângă foc. Ţineau câteva caiete în poală.

— Deci care sunt impresiile voastre despre prima noastră oprire? a întrebat Mia, zâmbind.

Ca terapeuţi, Mia şi Leo păreau de treabă. Dar nu voiam sau nu aveam nevoie de terapeuţi care să încerce să-mi intre în cap şi să mă ajute. Voiam doar să fiu lăsat în pace.

Măcar Mia şi Leo nu păreau insistenţi – nu încă. În ultimul an, avusesem patru terapeuţi. Niciunul nu reuşise să mă facă „să mă deschid". Abia vorbeam la şedinţe, uitându-mă la ceas până când trecea timpul. Niciunul dintre ei nu fusese în stare să spargă zidurile care se construiseră singure în jurul meu după ce murise Cili. Nu îmi făceam prea mari speranţe că Leo şi Mia puteau avea mai mult succes decât predecesorii lor.

— Este frumos, a zis Jade cu un accent englezesc.

Mia a încuviinţat din cap când nimeni nu s-a mai oferit să răspundă. Leo şi-a dres vocea.

— Am gândit această călătorie cu scopul de a vă ajuta. Fiecare ţară pe care o vizităm o să vă ajute să depăşiţi provocările cu care v-aţi confruntat. Leo s-a uitat la fiecare din noi. Eu şi Mia avem o politică de uşi deschise. Sunteţi bineveniţi să veniţi şi să vorbiţi cu noi oricând. Dar aveţi şi şedinţe unu la unu cu noi. Înţelegem că pentru unii dintre voi terapia convenţională n-a avut succes.

Mi s-a ridicat părul pe ceafa când am văzut că privirea lui Leo a zburat trecător peste mine. Poate că doar îmi imaginam asta.

— Dar sperăm că această nouă abordare vă va face să fiţi mai deschişi ca să vă ajutăm să treceţi prin propriile călătorii în suferinţă. Cu toţii aţi pierdut una sau mai multe persoane importante în vieţile voastre. Nu o să insistăm să împărtăşiţi cu grupul cine sunt acele persoane. Vă încurajăm să vă apropiaţi, să vă împărtăşiţi propria suferinţă, dar de voi depinde cât vă confesaţi. Cu toţii sunteţi în aceeaşi barcă, iar susţinerea colegilor poate să vă schimbe viaţa când vine vorba de propriul drum spre vindecare. Dar să ştiţi că suntem aici pentru voi.

Mia a zâmbit şi am surprins-o pe Savannah relaxându-şi umerii.

Se părea că îi plăcea să vorbească despre persoana pe care o pierduse la fel de mult pe cât îmi plăcea mie.

— Aşa, a zis Mia şi s-a ridicat în picioare. Ne-a înmânat pe rând ceea ce am văzut că erau un jurnal şi un pix ataşat. În afară de sesiunile cu noi, o să avem o şedinţă de grup în fiecare zi. Acestea se vor concentra pe orice, de la tehnici care să vă ajute să vă gestionaţi sentimentele sau un spaţiu deschis în care să vorbim şi să vă răspundem la orice întrebare aţi putea avea. Sau, desigur, dacă vreodată vreţi să vă împărtăşiţi povestea cu toată lumea de aici. Mai avea un jurnal de rezervă. Dar un singur lucru e obligatoriu: să începeţi să ţineţi un jurnal. Mia sa aşezat la loc, flăcările focului din şemineu aruncând umbre pe faţa ei. Aceste jurnale vor fi doar pentru voi şi pot fi folosite în diferite feluri.

Jurnalul zăcea în poala mea ca şi cum ar fi fost împletit din lemn de stejar otrăvit.

— Puteţi să scrieţi despre timpul petrecut aici – experienţele pe care le aveţi, locurile pe care le vedeţi.

— Poate fi un loc unde să vă scrieţi sentimentele. Să vă ajute să vă procesaţi suferinţa în vreme ce lucrăm la asta, a intervenit Leo. Poate să fie folosit pentru poezie, dacă vreţi. Dacă desenaţi, puteţi să schiţaţi orice vă inspiră.

— Sau ceva ce am descoperit că a funcţionat excepţional de bine cu grupurile precedente, a zis Mia. Important e ca jurnalul să fie locul în care exprimaţi orice nu aţi apucat să le spuneţi celui sau celor pe care i-aţi pierdut.

Atmosfera din cameră s-a schimbat de la neutră la sufocantă. Mia a părut să simtă asta şi vocea i-a devenit mai blândă.

— Ştim că mulţi dintre voi n-aţi avut parte de final.

O mână invizibilă m-a prins de gât şi a început să strângă.

— Nu aţi apucat să vă luaţi rămas-bun. Mia a lăsat fraza neterminată, ceea ce era ultimul lucru de care aveam nevoie. Când se întâmplă asta, multe lucruri rămân nespuse.

M-am foit pe canapea şi am simţit ochii oamenilor fixaţi asupra mea. Sau poate că nu. Doar că m-am simţit sub un reflector imens. M-am forţat să stau nemişcat, simţind cum acea mână mă strângea tot mai tare de gât în vreme ce imagini nedorite din acea noapte îmi treceau prin minte. Scârţâitul zgomotos al cauciucurilor, sunetul metalului scrâşnind, mirosul de sânge – aşa de mult sânge – claxonul, sunetul interminabil al claxonului…

— Şi pentru alţii poate să fie un loc în care le spuneţi celor pe care-i iubiţi ce simţiţi, cum a fost viaţa voastră fără ei. Visurile şi temerile voastre. Aspiraţiile şi fricile voastre. Tot şi orice vă doriţi. Nimeni nu le va citi în afară de voi. Sunt doar pentru ochii voştri, a zis Leo.

— Le puteţi folosi ca un loc în care să vorbiţi din nou cu ei, indiferent cât de trivial ar fi. Cum ar fi o conversaţie, a zis Mia.

Am început să-mi plimb privirea prin încăpere. Cei mai mulţi încuviinţau din cap, părând să accepte cu uşurinţă sarcina. Voiam să mă ridic şi să plec – mă mâncau mâinile, şi picioarele îmi săltau pe podea. Voiam să iau primul zbor înapoi spre State şi să plec dracului din locul ăla şi departe de grupul acela.

Dar apoi am văzut-o pe Savannah.

Strângea jurnalul în mâini şi degetele i se albiseră. Nu încuviinţa din cap în semn de acord. Nu părea convinsă de idee, ca toţi ceilalţi. În schimb, se uita la culoarea albastră simplă a jurnalului cu o expresie aşa de devastată încât am simţit că aveam un gol în stomac. Respiraţia i se înteţise şi eram sigur că se îndrepta spre alt atac de panică.

Aşa că am privit-o doar ca să mă asigur că nu avea un atac. Şi am început să mă întreb cine plecase din viaţa ei şi o sfâşiase. Fusese o boală avută de o persoană dragă ei sau o moarte rapidă şi neaşteptată? Fusese alegerea celeilalte persoane, cum fusese…

— Nu se poate, am strigat brusc, vocea mea dură umplând încăperea. Gândurile acelea… Ajunsesem la limită. Nu mai suportam să mă gândesc la asta. Am fluturat jurnalul în aer. Asta-i inutil. Şi oricum n-am nimic să-i spun.

— Înţelegem că gândeşti aşa, Ca el, chiar înţelegem, a zis Leo.

M-am uitat prin încăpere, având nevoie să găsesc o cale de a ieşi de acolo. Mă simţeam ca într-o cuşcă. Captiv. Trebuia să *plec*.

— Dar vrem să-l păstrezi. Speranţa noastră este că, după o vreme cu noi în călătoria asta, te vei simţi diferit. Poate că vei învăţa să te deschizi. Să-ţi explorezi sentimentele.

I-am luat în derâdere, apoi m-am ridicat şi m-am dus la şemineu. Am aruncat jurnalul direct în foc.

— *Asta e* părerea mea despre jurnal, am zis, simţind o satisfacţie profundă privind cum ardeau paginile goale. Nu scriu în el. Care-i sensul? Care-i sensul pentru *orice* în asta? E mort şi nu se întoarce.

În cameră s-a aşternut tăcerea, dar rebeliunea mea interioară mă

încuraja. Nu aveam să mai vorbesc niciodată cu Cili. În niciun fel. Mai ales într-un jurnal în care vorbele despre cei pierduţi nu erau nimic mai mult decât o fantezie patetică, un mod de a ne păcăli ca să ne simţim mai bine.

Trosniturile buştenilor care ardeau au răsunat ca o mie de trăsnete în timp ce devorau fiecare centimetru din jurnal. Parcă trecuseră ore de când mă uitam la el. Apoi am ridicat ochii şi am surprins privirea lui Savannah. Pe faţa ei se citea o expresie de şoc, dar mai era ceva… înţelegere? Compasiune? Nu ştiu. Dar nu-mi plăcea cum mă durea în piept din cauza asta, cum inima mea bătea mai repede. Nu-mi plăcea cum ochii ei mari şi albaştri se uitau în ai mei de parcă puteau să vadă direct prin mine.

Nu suportam să fiu în camera aceea. M-am întors ca să plec, să ies dracului de acolo, când Leo s-a pus în calea mea.

— Te rog, Ca el, a zis.

M-am uitat la uşă. Era evadarea mea spre libertate, să scap din acea încercare jalnică de a ne vindeca. Am simţit privirile celorlalţi fixate asupra mea. De ce stăteau şi acceptau asta? De ce *voiau* asta?

Leo a mai făcut un pas spre mine.

— Ca el, te rog să stai jos.

Vocea lui era mai fermă acum.

M-am luptat cu nevoia de a nu mă supune, dar am descoperit că mă uitam iarăşi peste umăr la Savannah. M-a cuprins ruşinea sau ceva similar când i-am văzut expresia. Voia ca eu să plec sau să rămân? înţelegea de ce nu voiam să fiu acolo? îi era teamă de mine? Mi s-a strâns stomacul la acel gând.

Nu voiam să-i fie frică de mine.

M-am întors cu faţa spre Leo. Ţinea mâinile ridicate de parcă avea de-a face cu un câine turbat.

— Acum doar o să vorbim despre călătorie şi despre ce o să facem. Atât.

Am mirosit jurnalul care ardea în foc, hârtia pârlindu-se. Asta m-a alinat.

M-am întors iarăşi spre Savannah. Ochii îi erau plini de lacrimi. Asta m-a durut. Mi-a întâlnit privirea, apoi s-a uitat la jurnalul pe care-l aruncasem în foc. Nu ştiam la ce se gândea. Credea că era greşit ce făcusem?

— Ca el? a insistat Leo.

— Mă rog, am zis, apoi m-am aşezat la loc.

Nu eram sigur de ce nu plecasem. Am hotărât să nu mă gândesc prea mult la asta. S-a aşezat şi Leo, iar eu m-am uitat fix la jurnalul care se topea şi se făcea una cu buştenii în flăcări, îmi amintea de inima mea acum distrusă. Şi ea se făcuse scrum.

Vocea scăzută, dar fermă a Miei a întrerupt tăcerea ce urmase ieşirii mele.

— Mâine ne cățărăm.

Am clipit, îndepărtându-mi privirea de foc. Mă detaşasem fără să-mi dau seama. Am simţit materialul moale, catifelat al canapelei atingându-mi palma, iar sunetul făcut de Travis suflându-şi nasul lângă mine m-a readus în prezent. Când m-am uitat la el, avea ochelarii în creştetul capului şi se ştergea la ochi. S-a uitat şi el la mine şi i-am văzut suferinţa sinceră.

Eu făcusem asta? Ieşirea mea provocase asta? Sau ideea de a scrie în jurnal?

Privind în jur spre grup, nicio persoană nu scăpase neatinsă. Felul în care strângeau cu toţii jurnalele… Asta trebuia să fie. Gândul la persoana pierdută – să exprimi cum îţi era dor – era brutal.

Să pierzi o persoană iubită – clubul în care nu voia să fie nimeni, dar în care cu toţii eram forţaţi să intrăm la un moment dat în viaţă. Nimeni nu scăpa. Era doar o chestiune de timp.

Am încuviinţat din cap spre Travis, un gest subtil de încurajare, şi el mi-a zâmbit un pic autoironie. Mi-am dat seama că şi eu voiam să-i ştiu povestea.

Un lucru era sigur – cu toţii eram daţi peste cap.

— Lake District este cunoscut pentru multe lucruri, a zis Leo, trecând peste cât de afectaţi eram cu toţii. Alpinismul şi drumeţiile pe munte sunt două dintre cele mai populare. Şi de asta ne aflăm aici. Vom explora acest frumos ţinut la pas. Trei dintre cele mai înalte vârfuri din regiune.

M-am încruntat. Ne aflam acolo ca să mergem? De la geamul din camera de zi vedeam contururile în ceaţă ale munţilor.

— Avem tot ce vă trebuie pentru drumeţie, a zis Mia. Aşa că restul serii sunteţi liberi. Cina este la ora şapte. Apoi de dimineaţă ne vom trezi devreme. Pentru moment, instalaţi-vă. Despachetaţi. Petreceţi timp împreună, cunoaşteţi-vă. Şi ne vedem în curând.

Mia şi Leo au ieşit din încăpere. În timp ce ieşeau, privirea

îngrijorată a lui Leo era fixată asupra mea.

— Păi, a fost intens, a zis Dylan, provocând câteva râsete stânjenitoare din partea celorlalţi.

Eu mă uitam fix la jurnalul din foc. Nu aveam ce să-i spun fratelui meu, nu aveam niciun sentiment sau noutăţi din viaţa mea de împărtăşit. El neglijase să mă informeze despre ale lui, aşa că eram sigur că ar fi recunoscut sentimentul.

Nu se gândise deloc la mine, la fratele lui mai mic şi cel mai bun prieten al lui, când făcuse alegerea. Nicio comunicare. Niciun semn. Doar cele şapte cuvinte scrise în grabă pe dosul unui vechi bilet de hochei înainte să ne facă lumea praf.

Am întins instinctiv mâna spre buzunar şi am verificat dacă aveam portofelul. Încă era acolo. Şi în buzunarul cu fermoar se afla acel bilet blestemat. Şi acele cuvinte. Cuvinte la care nu mă uitasem de luni întregi, pentru că îmi ardeau pielea de parcă fuseseră scrise cu o flacără veşnic deschisă. Imposibil de stins, arzând etern în fiinţa mea.

Acel bilet ascuns în portofelul meu atârna de parcă avea o sută de tone. Dar nu reuşeam să-l arunc. Era lucrul pe care îl uram cel mai mult în lume, dar era cel mai preţuit obiect al meu.

Ridicându-mă în picioare, nici măcar nu m-am uitat la ceilalţi în timp ce am alergat spre uşa de la intrare. Am ieşit direct în ploaia rece ca gheaţa. Vântul m-a lovit peste faţă, ca o mie de palme peste obraji. Nu aveam geaca pe mine, dar mă simţeam bine în aerul care-mi biciuia corpul. Înţepăturile din obraji îmi aminteau că încă eram în viaţă, chiar dacă de fapt nu trăiam.

Eram furios doar când mă gândeam la acea încăpere plină de copii frânţi ca mine, la Savannah strângând jurnalul la piept de parcă era cea mai mare teamă a ei încarnată. La Travis plângând doar la gândul de a scrie ceva.

Era o tâmpenie. Totul.

Aplecându-mă, am ridicat o piatră şi am aruncat-o spre lac cu toată forţa. Am luat alta în mână înainte să atingă suprafaţa apei, o piatră mai mare de data asta, întinzându-mi antebraţul la maximum. Permiţând furiei reprimate să-mi urce pe gât, am urlat în noaptea liniştită în vreme ce aruncam alte pietre în lac.

A urmat o creangă ruptă. Apoi mai multe pietre. Una după alta, până când mă ardeau muşchii şi aveam vocea răguşită.

Când am obosit, au apărut întrebările. Întrebări la care ştiam că

nu aveam să primesc niciodată un răspuns. Una în mod deosebit: *de ce*? *De ce* a trebuit să o facă? *De ce* a trebuit să mă părăsească aşa acolo? Eu nu eram aşa. Dar nu mai ştiam cum să fiu altfel.

Fără aer şi obosit, am rămas doar cu ura de sine care apărea mereu după o ieşire. Mă uram pentru că nu văzusem semnele. Pentru că nu văzusem că se chinuia. Lacrimile mi s-au adunat în ochi. Mi-am dat capul pe spate spre ploaia grea care cădea, lăsându-mi lacrimile să se amestece cu picăturile grele, ascunzându-mi suferinţa.

Inspirând adânc, am deschis ochii. Am simţit vraja scurtă a amorţelii după o ieşire emoţională. Îmi oferea câteva momente de pace. Câteva momente preţioase în care să nu ard. În care să nu simt nimic.

M-am apropiat de marginea lacului, intrând vreo doi centimetri cu ghetele în apa îngheţată, şi m-am uitat peste apă. Părea fără sfârşit. Încremenită şi antică. De parcă ar fi văzut un milion de oameni ca mine, pierduţi şi singuri şi aflaţi acolo într-o cine ştie ce călătorie de izbăvire. Un soi de ultimă încercare să se salveze de ei înşişi şi de soarta de rahat.

Norii gri şi vremea urâtă îmi reflectau gândurile întunecate. Apoi mi-am îndreptat atenţia spre vârfuri şi pentru prima dată după mult timp chiar eram nerăbdător să fac ceva. Exista o pâlpâire de speranţă. Căldura unui tăciune demult uitat undeva adânc în subconştientul meu.

Îmi plăcea să fac sport. Eram într-o formă fizică bună. Mult timp sportul urma să fie viaţa mea. Urma să devin profesionist. Trăisem pentru valul de dopamină, hormonul fericirii, care venea când jucam cu echipa mea, simţind dependenţa competiţiei. Pentru a practica sportul pe care cândva îl iubisem mai mult decât respiraţia. Mă simţeam bine în frig – patinoarul era cel mai bun prieten al meu. Ideea de a fi captiv într-o cameră de hostel şi de a fi obligat să vorbesc despre trecutul meu şi sentimentele mele mi se părea un iad. Să fiu afară în natură şi să merg, doar să merg… *asta* puteam să fac.

Am rămas pe marginea lacului până ce m-am udat şi au început să-mi tremure oasele din cauza frigului şi a vântului aspru. M-am întors ca să mă duc spre casă, luând-o pe aleea lungă, bătută de vânt care ocolea prin spatele grădinii. Chiar când voiam să ies din linia de copaci din jur, am zărit pe cineva care stătea pe marginea înaltă şi bolovănoasă ce dădea spre partea cealaltă a lacului imens.

Savannah.

I-am recunoscut părul blond şi corpul mic. Era singură, înghesuită sub o umbrelă mare, şi ţinea ceva la piept. Pentru o clipă, m-

am gândit că era jurnalul pe care tocmai îl primiserăm cu toţii. Dar caietul pe care-l ţinea era mai mare şi avea o culoare diferită.

M-am întrebat ce era. O clipă, m-am întrebat dacă trebuia să mă duc la ea. Nu ştiam pentru ce. Am simţit impulsul brusc de a sta cu ea. În camera de zi îmi întâlnise privirea. Pentru câteva minute, fusese ca şi cum îmi deschisesem pieptul, iar ea îmi văzuse toate cicatricile crestate.

Poate că ea ar fi înţeles. Poate ar fi fost singura persoană care n-ar fi avut nevoie să-mi pună întrebări pentru că ştia cum era acest coşmar viu. Să ai pe cineva care înţelegea, să nu trebuiască să explici cum era să te simţi aşa de spulberat, să înţeleagă că nu existau cuvinte care să poată explica vreodată acest nivel de distrugere a sufletului. Şi să înţeleagă cum se simţea singurătatea cu o durere aşa de devastatoare încât uneori, poate, te întrebai dacă n-ar fi fost mai uşor să nu mai existi nici tu…

Dar apoi ceva în mine m-a oprit şi întunericul tiran, consumator, care mă împiedica zilele acelea să fac aşa de multe lucruri, m-a luat în braţele sale, am trecut de locul unde stătea ea şi m-am dus direct în casă.

Mi-a amintit că nu mă aflam acolo ca să-mi fac prieteni. Trebuia doar să trec prin călătoria aceea. Apoi mă puteam duce acasă. Şi cu nimicul care venea după asta?

Nici măcar nu-mi păsa.

CAPITOLUL 5

Culmi deluroase şi bărci legănându-se

Savannah

Părea imposibil.

Stăteam la baza masivului Helvellyn Fell, privind cât de mare era. Se înălţa sus, tot mai sus, până când vârfurile dispăreau în norii joşi. Nici măcar nu puteam să-i văd vârful, iar ei se aşteptau ca noi să ne căţărăm acolo? Din fericire, ziua era uscată, dar pământul de sub picioare scârţâia în vreme ce frigul iernii atingea firele de iarbă de pe terenul denivelat.

Am expirat, respiraţia mi-a ieşit ca un fum alb şi m-au ars plămânii când am inspirat aerul rece din Anglia. Ghidul nostru era un bărbat pe nume Gordon. Un fost sergent din armata britanică avea să ne conducă în următoarele zile spre cele mai faimoase trei vârfuri din Lake District.

Eu nu eram genul atletic. Nimic din asta nu mă atrăgea. Dar eram acolo şi eram suficient de introvertită încât să nu opun rezistenţă.

Când mi-a venit ideea să mă retrag, mi-a apărut în minte faţa Idei, apoi am inspirat adânc şi am încercat să mă pregătesc pentru sarcina ce mă aştepta.

Trebuia să încerc. Pentru ea aveam să o fac.

Asta devenea mantra mea.

Eram îmbrăcată cu straturi peste straturi de haine termice, cu mănuşi, o căciulă şi un fular care-mi acoperea şi jumătate din faţă. Era frig, dar până acum îmi era suficient de cald ca să fac faţă.

— Toată lumea e gata? a întrebat Gordon.

Am încuviinţat din cap la fel ca toată lumea, apoi ne-am început ascensiunea pe o serie abruptă de trepte din piatră crestată. După ce am urcat doar câteva, au început să mă ardă coapsele. Gordon alerga pe ele de parcă mai fusese acolo de un milion de ori – probabil că da. Mia era în faţa grupului, Leo, la coadă. Dylan mergea lângă mine, părând că drumeţia prin pustietăţi era mai uşoară pentru el decât pentru mine. Travis şi Ca el erau după noi, iar Lili şi Jade în faţă cu Mia.

Pe la jumătatea drumului, m-am uitat în urmă. Ca el urca treptele cu uşurinţă, iar pe faţa lui nu se vedea nici urmă de epuizare. N-aveam idee de ce nu ne depăşise pe mine şi pe Dylan pentru a-şi ocupa locul în faţă, evident. Lui Travis clar i se părea greu, dar Ca el rămânea lângă el, cu ochii concentraţi pe trepte. Până când s-a uitat la mine şi eu mi-am întors repede privirea, uitându-mă înainte. Doar că m-am uitat la el şi nu m-am abţinut să nu retrăiesc scena din ziua precedentă din capul meu. În camera de zi. Când sărise de pe locul lui şi-şi aruncase jurnalul în foc, când îi provocase pe Leo şi Mia. Fusese aşa de furios. Părea să-i curgă furie din fiecare celulă. Cu toate astea, existau momente – momente scurte, rare – în care îmi surprindea privirea, şi ostilitatea lui dispărea, iar în urma ei rămânea fantoma unui băiat trist şi vulnerabil. Doar ca apoi ostilitatea să-l prindă din nou şi să-l îngroape în flăcările ei înalte.

Iar cu o zi în urmă, Ca el îmi întâlnise privirea într-un moment de tristeţe. Când acel jurnal îmi fusese pus în poală şi eu începusem să cedez. Mă văzuse cum începeam să cedez, iar înţelegerea pe care o văzusem în ochii lui gri-albaştri ajunsese la mine. Ca şi cum, pentru un moment, mă *înţelesese*.

Jurnalul fusese gândit să-mi dea ocazia să vorbesc cu Poppy. Să-i spun cum fusese de când ea nu mai era…

Mi s-a strâns inima când mi-am amintit teroarea pură pe care o

simţisem. Pentru că nu puteam să-i spun decât cum dădusem greş. Cum mă prăbuşisem. Cum viaţa fără ea părea fără sens. Cum, după ce murise, ceva în mine se prăbuşise, îmi frânsese inima şi sufletul în aşa de multe bucăţi încât îmi era imposibil să le lipesc la loc. Că, atunci când îşi dăduse sufletul, se dusese şi toată bucuria mea de a trăi. Că o ţinusem de mână aşa de mult după ce murise încât degetele ei rămăseseră strânse când, în sfârşit, fusesem forţată să-i dau drumul.

Şi trebuia să-i spun că am dezamăgit-o. Că am trădat-o aşa de tare încât am tulburat vieţile tuturor din jurul meu. Ida, mama, tata… Nu aveam prieteni, nu aveam o viaţă şi îmi era frică.

Eram *îngrozită* că nu aveam să o pot lăsa niciodată să se ducă. Că aşa avea să fie pentru totdeauna…

Brusc mi s-a întors glezna şi m-am împiedicat într-una din pietrele sparte şi inegale. Am simţit cum încep să cad spre spate. Dylan s-a întors chiar când mi-a stat inima în loc, dar era prea departe ca să mă prindă. Apoi, exact când mă temeam că aveam să cad la pământ, nişte braţe puternice m-au prins şi m-au ţinut pe picioare. M-am zbătut ca să mă prind de mânecile negre ale unei geci şi am ştiut exact cine m-a prins în clipa în care am simţit acel miros cunoscut de sare de mare şi zăpadă proaspătă.

— Te-am prins, a zis încet Ca el când gheata mi-a alunecat din nou pe terenul îngheţat şi am încercat să-mi păstrez echilibrul.

Am simţit fiori pe şira spinării când i-am auzit vocea, fiori care n-aveau legătură cu temperaturile sub zero grade, ci cu băiatul retras din Massachusetts care mă ţinea bine în braţele lui.

Şi am simţit că într-adevăr mă ţinea. În braţele lui mă simţeam în siguranţă.

Mi s-a liniştit inima când Ca el m-a pus pe picioare şi m-a ţinut să-mi capăt echilibrul pe o treaptă mai sus de el. Am închis ochii şi am reuşit să-mi alung panica, apoi m-am întors spre Ca el. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că mâinile lui încă erau pe talia mea. Am înghiţit adânc când i-am întâlnit privirea. Eram cu o treaptă mai sus şi tot era mai înalt decât mine. Purta o căciulă neagră, dar câteva şuviţe din părul lui negru, ciufulit scăpaseră şi-i cădeau peste ochii izbitor de grialbaştri.

— Mulţumesc, i-am zis, şi Ca el mi-a cercetat faţa.

Nu ştiu ce căuta, dar am simţit că îmi ardeau obrajii sub atenţia lui. De data asta, inima mea era agitată dintr-un motiv complet diferit.

Un sentiment cu care nu eram obişnuită.

Şi-a dres vocea.

— Te-ai rănit? a întrebat.

Accentul lui de New England era pronunţat – suficient cât să rivalizeze cu accentul meu de Georgia. Eram aşa de impresionată că îmi vorbea blând încât nu i-am răspuns.

Dar apoi a insistat.

— Savannah?

Mi-am revenit din gândurile neînfrânate şi m-am adunat când l-am auzit pe Ca el rostindu-mi numele.

— Savannah? Eşti bine?

Leo a venit în grabă spre noi şi s-a oprit lângă Ca el. Dar Ca el nu şi-a luat deloc ochii de la mine.

A venit şi Dylan lângă mine şi i-am surprins pe toţi privindu-ne. I-am simţit mâinile lui Ca el pe talie încordându-se uşor în vreme ce toţi ne priveau.

Simţindu-mi faţa arzând, am zis:

— Sunt bine.

Ca el s-a aplecat şi am înghiţit în sec când o şuviţă din părul lui negru mi-a atins obrazul. Mirosea a mentă. Mi-a verificat glezna, mâinile lui mari cuprinzându-mi gheata şi testându-i flexibilitatea. Nu mă durea.

Singura mea rană părea să fie ruşinea.

— Este bine? m-a întrebat ursuz în timp ce o îndoia în stânga şi în dreapta, făcând cu grijă cercuri lente.

— Da, am zis pe o voce răguşită.

— Eşti sigură? a întrebat Leo cu îngrijorare pe chip.

Nu voiam să fiu motivul pentru care grupul nu putea să meargă mai departe.

— Sunt sigură, am zis.

Şi aşa era. Fusesem prea prinsă în gândurile mele despre Poppy şi-mi pierdusem echilibrul. Deseori, îmi pierdeam concentrarea când mă gândeam la Poppy.

— Bine, atunci hai să continuăm! a zis Leo.

Ca el mi-a dat drumul la gleznă şi am simţit cum vântul rece mă cuprinde în absenţa lui. S-a ridicat din nou, balansându-se pe picioare, de parcă dezbătea ceva în capul lui. Apoi mi-a oferit braţul.

— Ai… nevoie de ajutor pentru restul urcării?

N-am răspuns cu vorbe. M-au părăsit în acel moment. În schimb,

mi-am petrecut braţul peste al lui şi l-am lăsat să meargă alături de mine, prinzându-i din urmă pe ceilalţi, care ne aşteptau în vârf. Am încercat să ignor fluturarea uşoară de aripi din piept pe care mi-a provocat-o oferta lui.

Dylan mergea de partea cealaltă. Când i-am simţit privirea arzându-mă, m-am întors şi am observat că a arătat subtil cu capul spre Ca el cu o expresie uimită. Ştiam că Dylan mă plăcea doar ca prieten; nu-mi dăduse niciun semn romantic. Şi clar i se părea la fel de surprinzător ajutorul lui Ca el.

Nu avusesem mulţi prieteni în viaţa mea. Surorile mele fuseseră mereu totul pentru mine. Dar cu Dylan simţisem o legătură instantanee. Era dulce. Şi amuzant. Şi eram destul de sigură că era un suflet complet pierdut, ca mine. Doar personalitatea lui exuberantă îi oferea o faţadă mai bună, iar suferinţa lui era deghizată cu succes.

Braţul lui Ca el era puternic sub braţul meu. În vreme ce urcam, n-a zis nimic. Dar tăcerea dintre noi nu părea tensionată. Era… *plăcută*. Liniştită. Eu mereu fusesem tăcută din fire. N-aveam nevoie de zgomot ca să umple orice fel de gol.

Dar asta, să fii senin de tăcut cu altă persoană, era o binecuvântare pe care nu o aşteptasem în acea călătorie. Oamenii mereu voiau să vorbească. Se părea că aveam în comun preferinţa de a tăcea.

Când am ajuns la ultima treaptă, a dispărut orice frig pe care-l simţisem de la vântul aspru şi temperaturile scăzute, iar fruntea mi s-a acoperit de transpiraţie.

M-am luptat să mă răcoresc, să-mi trag sufletul, coapsele mele urlând din cauza efortului.

— Eşti bine? m-a întrebat Lili.

Jade şi Mia ascultau.

— Da, serios. Doar am alunecat.

Ţineam capul plecat din cauza ruşinii. Dar apoi am simţit braţul lui Ca el că se tensiona sub al meu, de pe buzele lui scăpând o respiraţie tăioasă. Am ridicat privirea. Am expirat şi eu rapid când am văzut priveliştea din faţa mea – priveliştea care-i atrăsese atenţia. În faţa noastră se întindea o pătură peticită de verde din peisajul rural al Angliei. Copaci în toate nuanţele de verde şi maro, ziduri de piatră şi crengi golaşe acoperite de zăpadă făceau priveliştea să pară o pictură în ulei. Pe pământ se întindea ceaţa, de parcă coborâse cerul să se alăture pământului timp de câteva ore sacre.

Era de-a dreptul minunat.

— Beţi apă cu toţii, apoi să mergem mai departe, a zis Gordon, alungând mirajul.

Când am vrut să-mi dau jos rucsacul, mi-am dat seama că braţul meu încă era petrecut prin al lui Ca el, ţinându-mă de el de parcă era colacul meu de salvare.

— Îmi pare aşa de rău, am zis ruşinată, retrăgându-mi rapid braţul.

Mi-am făcut de lucru cu apa. Când am ridicat ochii, privirea intensă a lui Ca el s-a fixat în a mea, dar eu mi-am coborât repede capul. Simţeam că îmi ardeau obrajii. Primul meu gând a fost că Ida ar fi ţipat entuziasmată, făcând comentarii sugestive şi incitându-mă.

Seara trecută, îmi trimisese un mesaj, iar Ca el ajunsese să fie subiectul principal.

Ida: *Cum este în Anglia*?

Eu: *Rece şi ud*, *înfricoşător şi gotic*. *Este frumos*.

Ida: *Şi cum sunt ceilalţi din călătorie*?

Eu: *Minunaţi*. *Răniţi*. *Unii sunt tăcuţi şi rezervaţi*. *Alţii nu prea*.

Ida: *Şi cel înalt*, *brunet şi cu tatuaje*?

Întrebarea ei îmi dăduse ocazia să mă gândesc la Ca el. îl auzisem afară, lângă lac. Urlând în timp ce arunca lucruri în lac. Şi apoi îi auzisem tăcerea. Când furia lui se atenuase şi altă emoţie intervenise. Mă întristase.

Eu: *Furios*.

Am trimis acel mesaj, dar apoi mi-am amintit când în acea încăpere se întorsese spre mine şi în ochii lui suferinzi era doar dezolare. Doar pentru o secundă, dar fusese acolo. O secundă din sufletul lui zdrenţuit, expus.

Ida: *Se întâmplă. Îţi aminteşti că tati a fost furios o vreme*.

Mi l-am amintit pe tata după moartea lui Poppy. Era aşa de furios pe lume că îi luase copilul. Fusese îngrozitor să-l văd aşa, dar îl ştiam pe bărbatul care se afla sub asta. Ştiam că bărbatul acela pripit nu era cel din sufletul lui şi că avea să revină la noi. Poate… poate Ca el, care îmi întâlnise privirea în camera de zi, era o fărâmă din băiatul pierdut, cel ascuns.

Ida: *Poate că are nevoie de un prieten*. *De cineva care să fie acolo pentru el cât trece peste asta*. *De cineva care înţelege*.

M-am uitat la mesajul Idei. Pulsul îmi crescuse la acea sugestie

evidentă.

Eu: *Poate*.

Ida: *Ţine-mă la curent cu căţărarea*! *Nu-mi vine să cred că vă pun să escaladaţi munţi*!

Am zâmbit când mi-am amintit mesajul Idei în vreme ce absorbeam peisajul idilic din faţa mea. Era o romantică. Mereu vedea binele din oameni. Apoi m-am gândit imediat la Poppy. Ar fi spus la fel despre Ca el. Lui Poppy îi plăcea să ajute. S-ar fi uitat o dată la Ca el şi ar fi făcut o misiune din a-l ajuta să treacă de suferinţa pe care clar o simţea. Făcuse asta pentru mine de atâtea ori în copilărie.

Pentru o clipă, acel gând m-a umplut de o luminozitate ameţitoare, amintindu-mi de ea aşa. Cât de mult îşi adorase familia! Cât de intens ne iubise pe toţi, iubise lumea. Cât îl iubise pe Rune – până la ultima suflare. Dar, ca în majoritatea zilelor din ultimii patru ani, acel gând fericit s-a transformat rapid în amintirea sfâşietoare cu ea în acel pat, privind pe geam, frântă şi fragilă, moartea plutind peste ea, respirând greu.

Orice căldură pe care mi-o adusese căţărarea a fost îndepărtată repede de o lance de gheaţă ce-mi cobora pe şira spinării. Cu mâinile tremurânde, am îndepărtat sticla de apă şi am închis ochii.

Măcar o dată… măcar *o dată* voiam să mă gândesc la ea şi să nu mă simt bătută, să nu mă simt învineţită. Voiam să mi-o amintesc cum obişnuia să fie – perfectă, veselă, plină de viaţă. Nu bolnavă, sau tristă, sau luptându-se să rămână pozitivă când la finalul poveştii ei nu o aştepta nimic altceva decât o tragedie.

Mă bântuia amintirea cu ea pe patul de moarte. Mă trezea în miezul nopţii. Şi de fiecare dată când mă trezeam, pentru o fracţiune de secundă, mereu credeam că era doar un coşmar şi că Poppy era în camera ei, învelită în siguranţă în pat.

Apoi îmi aminteam şi o pierdeam din nou. O pierdeam în mod repetat în fiecare dimineaţă când mă trezeam şi trebuia să îmi amintesc că ea nu mai era. Fiecare moment important prin care treceam şi pe care voiam să i-l povestesc. Fiecare melodie care ştiam că i-ar fi plăcut, dar ea nu era acolo să o asculte. Fiecare bucată de muzică clasică pe care o ascultam şi mi-o imaginam cu violoncelul ei, cu ochii închişi, legănându-şi capul, complet pierdută în melodie.

Timp de patru ani, nu ascultasem o orchestră live. Ăsta era visul furat al lui Poppy şi mi se părea o trădare să mă uit la o orchestră. Abia

puteam să ascult muzică clasică fără să mă prăbuşesc.

Era unul dintre cele mai groaznice lucruri, credeam eu, când pierdea! pe cineva. Să ai veşti bune de împărtăşit şi pentru o secundă – doar o secundă de pace împrumutată – să te entuziasmezi că-i spui. Înainte ca realitatea să te năpădească şi să ţi se amintească faptul că aveai să nu-i mai povesteşti niciodată nimic. Şi veştile bune pe care voiai să le împărtăşeşti brusc nu mai păreau aşa de entuziasmante. De fapt, era ca o lovitură în piept şi nu mai erai nerăbdător să ţi se mai întâmple vreodată ceva important.

Moartea cuiva drag nu era ceva ce trebuia să înduri o singură dată. Era un cerc infinit. O zi a cârtiţei crudă, care îţi ardea inima şi sufletul până când nu mai rămânea decât carne arsă.

Mi-am scuturat mâinile când au început să tremure. Am inspirat lent, adânc, aerul rece amintindu-mi unde mă aflam. Pământul denivelat de sub picioarele mele scârţâia din cauza noroiului îngheţat. Trebuia să merg. Să mă mişc. Să alung acel sentiment sfâşietor care se apropia. Aproape că am căzut în genunchi de uşurare când Gordon a pornit din nou la drum.

Pentru prima dată în viaţa mea, voiam să merg. Voiam să merg şi să merg până ce nu mai puteam să gândesc. Până când muşchii mă dureau aşa de tare şi eram aşa de epuizată încât să adorm liniştită.

Măcar o noapte.

— Mai uşor, soldat, a zis Dylan, alergând să mă prindă din urmă.

N-am încetinit. Am continuat, pieptul fiindu-mi încordat pentru că respiram repede. Am rămas concentrată pe drumul din faţa noastră. Totul în jurul meu era nemişcat şi calm, respiraţia mea rapidă fiind singurul lucru pe care-l puteam auzi.

— Lui José i-ar fi plăcut asta, a spus aproape şoptit Dylan, dar eu am auzit, vântul şuierător purtând cuvintele direct la urechile mele.

Am încetinit şi m-am uitat la prietenul meu. Ţinea privirea în jos şi avea mâinile în buzunare. S-a uitat emoţionat la mine, apoi a zis:

— Cel mai bun prieten al meu. A ridicat din umeri, de parcă era trivial ce voia să spună. Pe el l-am pierdut. De aia sunt aici.

Nu era deloc trivial. Era monumental. *Cel mai* important lucru.

— Îmi pare aşa de rău, am zis şi am văzut că pălise, chipul lui frumos încreţindu-se de tristeţe.

Dylan s-a forţat să afişeze zâmbetul lui molipsitor, înăbuşindu-şi tristeţea interioară care urla să fie eliberată.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Umerii lui Dylan s-au încovoiat şi am simţit că între noi creştea distanţa. Eram groaznică la asta. La a-i alina pe alţii. La a spune lucrurile care trebuiau spuse. Mi s-a sfâşiat inima pentru el. Dar nu ştiam cum să îndrept lucrurile.

„Lui Poppy îi plăcea să ajute… Fii ca ea…"

Dylan s-a uitat în jur, la lacul de jos care acum părea mic de la distanţa aceea. Ştiam că se gândea la José. Ochii îi sclipeau şi n-am mai putut să rabd. Am întins mâna, mi-am petrecut braţul în jurul lui şi l-am îmbrăţişat. Surprinzându-i respiraţia întretăiată şi un hohot de plâns stins, mi-am pus capul pe umărul lui şi am încercat să-i arăt fără cuvinte că eram acolo pentru el.

Vântul mi-a prins o lacrimă din ochi şi a purtat-o prin aer. Nu-l cunoşteam pe José. Dar începeam să-l cunosc pe Dylan şi cât de special era el. Aşa că ştiam că şi José trebuia să fi fost special.

„Cât de special poate să fie specialul…" Am auzit vocea lui Poppy şoptindu-mi la ureche, iar acea amintire m-a învăluit ca o pătură caldă. Ar fi vrut ca eu să fiu acolo pentru alţii. Să mă deschid pentru ei.

Nu eram o persoană tactilă, dar respiraţia lui Dylan a părut să fie mai uşoară când l-am îmbrăţişat. Cumva, asta m-a făcut şi pe mine să mă simt mai bine. Să ne împărtăşim suferinţele.

— Îi plăcea afară, a zis Dylan. Apoi a râs – un râset atât de sincer încât mi s-a tăiat respiraţia. Mereu mă ţâra afară din casă cu el. Baschet, baseball, drumeţii, fotbal. Voia să facă, să privească, să experimenteze orice.

L-am strâns mai tare ca să ştie că putea să continue dacă voia. Mă pricepeam să ascult.

Dylan a râs, apoi a zis:

— O dată, noi…

Râsul lui s-a stins brusc şi am auzit acel sunet sfâşietor care mi-a dat de înţeles că gâtul îi era blocat, furându-i vocea din cauza loviturii amintirii. Un atac-surpriză din partea suferinţei aşa de puternic încât te putea dărâma în genunchi. Mi-am dat seama că acea amintire frumoasă cu José fusese deturnată de una chinuitoare. Dylan şi-a coborât capul şi a cedat în faţa propriei agonii.

Neştiind ce să fac, aproape că m-am oprit şi le-am spus Miei şi lui Leo că trebuia să ne întoarcem. Că Dylan suferea şi că avea nevoie de o pauză. Dar apoi Ca el a trecut de noi şi a zis pe un ton de comandă doar pentru urechile noastre:

— Continuaţi să mergeţi! A arătat cu bărbia în direcţia lui Gordon şi am văzut o licărire de compasiune pentru Dylan pe faţa lui frumoasă. Ca el era puţin mai în faţă. S-a uitat peste umăr, de parcă încerca să nu ne vorbească, să nu interacţioneze. Dar apoi umerii lui s-au lăsat înfrânţi şi a zis: Ajută. Doar… continuaţi să mergeţi. Treceţi prin ea. Epuizaţi durerea. Nu-i lăsaţi loc să respire.

Ochii lui Ca el erau bântuiţi şi, la fel ca mine, ştiam că mai trecuse prin asta. Îmi imaginam că toţi trecuseră prin asta. Factorii declanşatori erau groaznici. Cum o zi ce părea în regulă se putea transforma într-un coşmar doar din cauza unui miros familiar trecător, a unei amintiri care revenea sau a unui milion de alte lucruri care te făceau să-ţi aminteşti că persoana dragă nu mai era.

Jalea trece printr-un câmp minat fără vreo protecţie sau un ghid.

Aşa că am mers. Cu braţul prin al lui Dylan şi cu Ca el în apropiere, am mers. Am urcat pe cărări cu pietriş şi am navigat cu grijă pe un drum perfid numit Paşi înguşti. Ne-am mâncat prânzul uitându-ne la privelişti uimitoare, apoi am coborât ceea ce iniţial păruse o căţărare imposibilă.

Când am ajuns la bază cu feţele roşii, bătuţi de frig şi fără aer, Leo a zis:

— Întoarceţi-vă, oameni buni!

Am făcut-o, văzând Helvellyn ridicându-se deasupra noastră încă o dată, maiestuos şi dominant.

— Priviţi ceea ce tocmai aţi realizat, a zis, iar cuvintele lui au pătruns adânc. V-aţi căţărat pe ăsta. Chiar şi când sigur nu credeaţi că puteţi.

Am expirat lung şi am simţit cum în inimă îmi exploda mândria. Reuşiserăm. *Eu* reuşisem.

— Acum, haideţi înapoi la hostel să ne încălzim!

În autocar am stat lângă Dylan, cu braţul petrecut prin al lui, ţinându-ne strâns de mâini. În seara aceea n-a mai vorbit, dar mi-a ţinut mâna în a lui ca într-o menghină. Ca el s-a aşezat de partea cealaltă a culoarului, cu căştile bine aşezate pe urechi. Dar s-a întors de parcă mi-a simţit privirea.

— Mulţumesc, am şoptit.

Nările i-au fremătat şi a încuviinţat scurt din cap, semn că înţelesese. Apoi s-a întors, cu postura din nou rigidă şi închisă.

Se întuneca, iar eu mă uitam pe geam afară. Reuşiserăm. Eram frânţi, epuizaţi şi secătuiţi emoţional. Dar când ne-am întors la hostel

ceva în mine se calmase. Oxigenul care-mi alimenta suferința, de parcă era ceva viu, care exista în mine, fusese stins – măcar pentru o vreme.

Și am adormit. Fără coșmaruri. Fără insomnie. Doar somn.

Niciodată n-am fost mai recunoscătoare pentru o noapte de liniște totală și absolută.

— Cum vi s-a părut ziua de ieri? ne-a întrebat Mia.

Leo și Mia ne-au adunat în camera de zi pentru o ședință de grup. Mi-am frânt mâinile. Înțelegeam premisele unei ședințe de grup, dar nu simțisem niciodată că funcționase pentru mine.

— A fost bine, a zis Travis.

— Mi-a plăcut, a continuat Lili.

Mia a zâmbit.

— Bun. În curând o să urcăm pe al doilea vârf: Scafell Pike.

Leo s-a aplecat în față de pe scaunul său.

— Dar astăzi avem ședința de grup și în curând le vom începe pe cele individuale. Restul zilei este pentru voi. Poate că pentru unii dintre voi este o șansă să vă începeți jurnalele.

Leo s-a uitat cu grijă la Ca el, care stătea cu brațele încrucișate și se uita afară pe geam. Eram destul de sigură că nu primise altul. Era evident că nu avea să fie bine primit.

M-am albit gândindu-mă la jurnal. Încă eram nesigură dacă *eu* puteam să o fac.

— Acum vrem să facem niște tehnici de respirație, a zis Mia. Pentru mulți, când se trece prin durere, o experiență comună pot fi crizele de anxietate.

M-am uitat la degetele mele, la oja transparentă care acum începea să se ciobească.

— Furia poate, de asemenea, să fie o emoție impetuoasă cu care avem de-a face, a continuat Mia. Așa că vrem să vă învățăm tehnici care să vă ajute să faceți față dacă și când apar asemenea momente.

— Sunt bune și pentru atenție conștientă, a adăugat Leo. Așa că, vă rog, stați drepți pe locurile voastre și închideți ochii.

Am făcut cum mi-au zis, îndreptându-mi coloana.

— Vreau să inspirați pe nas timp de opt secunde, ne-a instruit Leo și a numărat cu voce tare. Acum țineți-vă respirația pentru patru secunde. Ascultați-vă bătăile inimii. Auziți ritmul din urechile voastre. Apoi expirați timp de patru secunde.

Umerii mi s-au relaxat un pic.

— Când vă panicaţi sau sunteţi stresaţi, respiraţia poate să fie o unealtă grozavă pentru a vă ajuta să vă concentraţi şi să controlaţi ceea ce simţiţi că este de necontrolat.

Mi-am pus mâna peste inimă şi am simţit-o cum bătea sub palma mea.

— Uneori, a zis Leo, iar eu am rămas cu ochii închişi, când ne gândim la cei pe care i-am pierdut, ne putem simţi fără putere, că nu deţinem controlul. Acest exerciţiu vă poate ajuta să vă simţiţi ancoraţi.

La cuvintele lui, am văzut-o automat pe Poppy pe patul ei de moarte. Am văzut-o în sicriu, întinsă în camera din faţă a casei noastre, mama şi tata rareori plecând de lângă ea, iar Rune dormind pe podea lângă ea. Refuzând să o părăsească până ce nu era coborâtă în groapă, lângă care s-a aşezat după aceea.

Inima mea a luat-o la goană la acea amintire. Începeam să simt cum anxietatea îşi înfigea ghearele în mine, pregătită să mă apuce, dar apoi am inspirat timp de opt secunde şi mi-am ţinut respiraţia patru secunde. Fantoma unui zâmbet mi-a trecut peste buze când mi-am auzit ritmul inimii şi am simţit că încetinea, panica scăzând până când am putut să expir normal timp de patru secunde. Sigur că îmi mai fusese predată această tehnică. Dar acolo *funcţiona*. Poate că motivul era distanţa de Georgia, unde o pierdusem pe Poppy, sau atmosfera liniştită din Lake District, care de data asta m-a ajutat. Poate că în subconştient mă deschideam spre vindecare. Îmi doream aşa de tare să fie adevărat!

— Bun, a zis Leo şi n-am deschis ochii, dar m-am întrebat dacă vorbea direct cu mine.

— Alt aspect care poate fi dificil, a zis cu blândeţe Mia în timp ce ne amintea să continuăm să respirăm, este pentru cei care au fost prezenţi în momentul morţii celui drag. Sau la scurt timp după aceea. Acele amintiri te pot bloca. Ele…

Am deschis ochii când s-a auzit un sunet puternic şi l-am văzut pe Ca el ţâşnind din încăpere. Dărâmase o masă laterală, apa de pe ea vărsându-se pe podea. Am auzit uşa de la intrare trântindu-se, iar încăperea a fost cuprinsă de tăcere.

Leo şi Mia nu s-au dus să şteargă apa.

— Ar trebui să mergem după el? a întrebat Travis îngrijorat.

— O să-i lăsăm timp să se calmeze, a zis Mia. Asta va fi greu pentru voi toţi, a adăugat. Veţi simţi fiecare emoţie posibilă. Stadiile suferinţei nu sunt liniare. Sunt ciclice. Furie, negare, negociere, depresie şi

acceptare. Nu trebuie să vină într-o anumită ordine. S-ar putea să nu le trăiţi pe toate. Iar pentru unii, unul dintre stadii o să fie cel mai puternic. S-ar putea să le trăiţi pe toate cinci, apoi să o luaţi de la capăt.

— Suferinţa, a zis Leo, este o emoţie pe viaţă. Oameni care au pierdut pe cineva acum 40 de ani tot vor trăi momente în care sunt complet distruşi. Scopul nostru în această călătorie este să vă ajutăm să faceţi faţă. Putem învăţa să găsim fericirea din nou. Să zâmbim şi să râdem. Şi va sosi o clipă când amintirile cu cei dragi vor fi mai mult pozitive decât negative. Când vom putea vorbi din nou cu ei cu fericire, nu cu tristeţe, şi ne vom aminti momentele frumoase. A zâmbit obosit. Asta poate părea ceva îndepărtat acum. Dar se poate realiza. Trebuie să vă lăsăm pe toţi să ajungeţi acolo în ritmul vostru şi să vă exprimaţi suferinţa în orice mod aveţi nevoie.

— Aici nu există bine sau greşit, a zis Mia.

— Acum, haide să încercăm din nou, a spus Leo şi a continuat şedinţa.

După o oră ni s-a oferit timp liber. Mi-am luat cartea pe care o citeam şi am plecat afară. Era o zi rece, friguroasă, dar soarele strălucea şi lacul încă era îngheţat.

M-am înfofolit în haină, căciulă şi fular. Am auzit sunetul vocilor venind dinspre camera de zi, dar voiam să fiu singură. M-am dus spre partea din spate a casei, îndreptându-mă spre marginea pe care ajunsese să-mi placă să citesc, când am auzit sunetul unui lemn zgâriind pământul.

În vreme ce am luat-o pe lângă şirul de copaci spre malul lacului, l-am văzut pe Ca el dezlegând una din bărcile cu vâsle din pripon. Nu se întorsese înăuntru de când părăsise şedinţa noastră de grup. Ştiam că Mia şi Leo trecuseră pe la el. Dar îmi făcusem… griji. Da. Îmi făcusem griji pentru el. Poate că o parte din mine îşi dorise să ies şi să citesc doar ca să mă asigur că era bine. El deja îmi fusese alături de vreo două ori. Voiam să-i returnez favorul.

Ca el era îmbrăcat în geaca lui neagră şi avea căciula, părul lui ciufulit ieşind pe sub margine. Avea faţa roşie şi corpul îi era tensionat.

Am înaintat, şi Ca el a ridicat capul. A strâns din dinţi, privindu-mă cum stăteam acolo, dar a continuat să dezlege barca.

— Ce? a mârâit, abia uitându-se la mine.

— Eşti bine? am întrebat cu inima în gât.

Uram să-l văd aşa. Uram să văd pe oricine aşa. Înecându-se într-

o suferinţă atât de evidentă.

Ca el a eliberat barca şi a aruncat priponul pe mal. Ghetele îi erau în lac, apa nu era adâncă şi încă nu-i udase blugii. Nu credeam că avea să-mi răspundă, apoi a zis:

— Vii?

Şocată, mi-am lăsat capul spre spate şi m-am uitat la barcă, îmi cerea *mie* să vin cu el? Era o barcă din lemn cu vâsle. Clasică. Două vâsle ataşate pe fiecare parte. M-am holbat la barcă de parcă era o flacără deschisă. Am deschis gura, neştiind ce să zic, dar am vorbit:

— Nu sunt sigură că ar trebui să le folosim.

Din gura lui Ca el a scăpat un râset neîncrezător, aproape crud, apoi a fost înghiţit de expresia severă de furie… Şi poate de un pic de descurajare.

— Fix când credeam că tu ai putea să fii *diferită*… A clătinat din cap, iar faţa i s-a înroşit. Normal că nu eşti. De ce ar putea cineva de aici să înţeleagă… Gâtul blocat a părut că îi fura cuvintele înainte să îmi arunce o privire aşa de dezamăgită încât m-a durut fizic. Du-te înapoi la ceilalţi!

M-am uitat cum apa îi acoperea picioarele până la genunchi în timp ce împingea barca spre largul lacului. Voia să sară în barcă atunci când eu am zis:

— Stai!

Ca el s-a oprit, apoi s-a întors. Simţeam cum îmi creştea pulsul, sângele alergând prin vene. Şi am surprins ceea ce părea a fi o expresie de speranţă pe faţa frumoasă a lui Ca el. Era aşa autentică, aşa de deschisă, aşa de sinceră – aşa de *vulnerabilă* încât mi-a frânt inima.

— Eu… m-am oprit, strângând cartea la piept. Vântul se înteţea, biciuindu-mi părul peste faţă. „Poate că are nevoie de un prieten…" în cap mi se învârteau cuvintele Idei. Ca el a clătinat frustrat din cap şi iarăşi a vrut să plece, când picioarele mele au luat-o înainte şi am zis: O să vin cu tine.

Ca el a expirat lung şi adânc şi în acel moment am priceput. Nu voia să fie singur. Oricât de distant era, oricât de învăluit era în întuneric, se simţea singur şi nu ştia cum să ceară companie.

Ca el a mijit ochii în timp ce mă studia. Pentru o clipă, am crezut că s-a răzgândit; apoi a întins lent mâna. M-au cuprins emoţiile, dar am inspirat, aşa cum ne învăţaseră Mia şi Leo, şi am pus mâna în a lui Ca el. Mâna lui a înghiţit-o pe a mea, dar strânsoarea lui era fermă, iar în timp

ce mă trăgea mai aproape cu blândeţe, a zis:

— Pot?

N-am priceput la ce se referea până când nu m-a prins de talie şi mi-am dat seama că voia să mă ridice pe barcă.

— Da, am şoptit.

Mâinile lui pe mine mi-au trezit din nou fluturii din piept. Ca el m-a ridicat de parcă eram un fulg. M-am prins de braţele lui. L-am simţit musculos şi suplu. La aeroport, Travis zisese ceva despre hochei pe gheaţă. Lui Ca el nu-i picase deloc bine, dar probabil de aceea era în formă şi avea un corp aşa de atletic.

— Mulţumesc, am zis şi m-am aşezat pe una din plintele de lemn, apoi Ca el a urcat fără efort. Blugii tăi, am zis, văzând că erau uzi până la genunchi.

Afară era frig. M-a străbătut un val de panică. Se putea îmbolnăvi. Treceam printr-o perioadă când mă cuprindea o panică oarbă la gândul că se putea îmbolnăvi cineva.

— Sunt obişnuit cu frigul, mi-a răspuns, apoi s-a aşezat şi a ridicat vâslele.

A început să vâslească, barca îndepărtându-ne rapid de malul scurt al hostelului spre largul mai adânc al lacului nesfârşit. Alte bărci erau împrăştiate în depărtare, ambarcaţiuni pentru turişti lipăind la distanţă.

Ca el s-a concentrat, forţându-se fizic cât de mult era posibil. Barca a tăiat lacul ca un cuţit fierbinte prin unt. M-am ţinut de margine pentru că, pe lângă viteza lui Ca el, vântul se înteţea. Faţa îi era roşie şi a început să respire mai rapid. Au trecut minute bune, iar transpiraţia a început să-i curgă pe faţă. Dar a continuat să vâslească, să exorcizeze furia care părea să trăiască într-un flux fără limite în el.

Asta m-a dus cu gândul la ce ne spuseseră Mia şi Leo despre stadiile suferinţei. Că unii erau captivi mai mult într-un stadiu. Nu eram sigură unde mă aflam eu. În anumite zile, părea că treceam prin oricare din ele.

Cu cât înaintam mai mult pe lac, cu atât frumuseţea locului era mai copleşitoare. Din această perspectivă nouă, lacul era complet diferit. Munţii acoperiţi cu zăpadă ne înconjurau; pe insule mici şi izolate, crengile golaşe ale copacilor, care adăposteau mii de păsări, stăteau mândre. Am închis ochii şi am simţit vântul rece ca gheaţa lovindu-mi faţa. Asta a stârnit ceva în mine. M-a făcut să mă simt

cumva… *vie*.

Nu mi-am dat seama că el s-a oprit din vâslit până când vântul nu mi-a mai biciuit faţa. Am deschis ochii şi mi-am înghiţit emoţiile când am văzut că mă privea. Furia din el părea să se fi diminuat şi acea dezolare profundă revenise în ochii lui albaştri-argintii. Văzând că mă uit şi eu la el, Ca el şi-a dat jos căciula şi şi-a trecut mâna prin părul ciufulit. Rareori stătea fără ea, iar imaginea lui fără căciulă… Era frumos.

Ca el se uita la oamenii de pe partea cealaltă a lacului. Turişti. Mâncând îngheţată, hrănind raţele, rezervând tururi pe lac. I-am urmărit privirea. Păreau lipsiţi de griji. Aşa de neîmpovăraţi.

— Ce citeşti?

Vocea groasă a lui Ca el părea epuizată. Nu eram surprinsă. Vâslise cu o viteză ameţitoare până când nu mai putuse. Dar ştiam că nu ajunsese aşa doar după epuizarea fizică. Şi viaţa era epuizantă.

Eram cu cartea la piept. Când am desprins-o de mine, i-am zis:

— Este despre poeţii din Lake.

Ca el şi-a încruntat sprâncenele, confuz.

— Cine?

— Poeţii din Lake. Am gesticulat în jurul nostru. Poeţi englezi faimoşi care au venit în Lake District ca să scape de agitaţia traiului din oraş în secolul al XIX-lea. Voiau să trăiască în natură, să se odihnească şi să ducă o viaţă într-un ritm lent. Voiau un loc în care să se poată conecta cu propriile sentimente.

Ca el s-a uitat din nou peste lac, cu vâslele ridicate şi braţele sprijinite pe picioare. Părea pierdut în gânduri până ce a zis:

— Pot să înţeleg asta.

Mi-am înclinat capul într-o parte, profitând de faptul că se uita spre lac ca să-l pot studia. Tatuajele păreau să-i acopere fiecare centimetru din el, având şi mici găuri în urechi şi un inel în buza de jos. îl văzusem îmbrăcat doar în negru. Cu toate astea, chiar şi fără culoare, era uluitor de frumos. Unul dintre cei mai frumoşi sau chiar *cel* mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată.

— Despre ce au scris?

Am clipit, prea pierdută în studierea lui ca să-i pricep întrebarea. Când nu i-am răspuns, s-a întors spre mine, sprijinindu-şi bărbia de braţele încrucişate.

— Poftim? am întrebat cu obrajii în flăcări pentru că fusesem prinsă studiindu-l.

În ochii lui Ca el păru să scapere enervarea.

— Poeţii. Despre ce au scris?

Era ca şi cum avea nevoie de ceva cu care să-şi ocupe rapid mintea. Ceva care să-l îndepărteze de ce dracului îl ţinea captiv.

Puteam să fac asta pentru el.

— Erau poeţi englezi romantici. Scriau despre frumuseţe, gânduri şi sentimente – un pic diferiţi pentru vremea aceea. Unii dintre cei mai faimoşi poeţi au fost Wordsworth, Coleridge şi Southey. Am ridicat din umeri. Bănuiesc că erau văzuţi ca rebeli. Făcând poezie cum voiau ei, nesocotind vechile reguli. Folosind-o pentru a-şi exprima sentimentele.

— E vreo poezie de-a lor în cartea aia?

— Da, am zis şi am deschis la una dintre preferatele mele scrise de Wordsworth.

Am vrut să-i dau cartea ca să citească, când a zis:

— Poţi să o citeşti tu?

Inima îmi bătea ca o tobă şi mi s-a încălzit faţa. Am vrut să clatin din cap, să refuz, când a zis:

— Îmi place accentul tău.

Şi inima mea agitată era cât pe ce să se oprească.

„Îmi place accentul tău.

Simţeam cum îmi ardea pielea de ruşine, dar Ca el încă avea acea expresie devastată în ochi, iar eu tânjeam să o fac să dispară.

Aşa că am citit.

— *Am rătăcit singuratic ca un nor*…

Am citit fiecare vers frumos despre cerul plin de stele, narcise, valuri şi uimirea în faţa acestor privelişti remarcabile când erai gânditor şi liniştit. Şi am simţit fiecare vers. Recitând această poezie în locul ce-i servise drept muză era suprarealist şi mai mult decât o binecuvântare.

Când am terminat, atenţia lui Ca el era fixată asupra mea. Na zis nimic imediat, apoi a vorbit răguşit:

— Pare ca aici.

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap. La fel simţeam şi eu.

— Eu aproape că am terminat-o, dacă vrei să o citeşti când termin…

Cale s-a uitat din nou la mine. Şi am simţit că părea a căuta ceva pe faţa mea. N-aveam idee ce.

— Mulţumesc, a spus.

M-am foit pe locul meu şi am privit cum o mică barcă cu motor trecea pe lângă noi. La bord era o tânără familie. O mamă, un tată şi doi copii mici purtând mici veste roşii de salvare. Păreau aşa de fericiţi şi lipsiţi de griji. Mi-am amintit acele zile.

— Te simţi mai bine? am îndrăznit să-l întreb pe Ca el.

Ca el a inspirat adânc şi a expirat lent.

— Niciodată nu mă simt mai bine, mi-a mărturisit, vocea sunându-i la fel de spartă ca un geam sfărâmat.

Avea o expresie reţinută şi m-am întrebat ce-l costase să-mi dezvăluie asta. Ca el era formidabil, aşa de înalt, dominant şi intimidant. Cu toate astea, chiar în acel moment părea aşa de fragil, aşa de frânt de viaţă încât voiam să-l ţin strâns până ce se simţea bine.

Mi s-a strâns inima în piept. Pentru că simpla mărturisire a lui Ca el era la fel de crudă ca propriile mele sentimente. Mi-am încordat braţul, dorindu-mi să îl întind şi să-l ţin de mână, dar nu ştiam cum i s-ar fi părut asta – nu credeam că aveam curajul să fiu atât de îndrăzneaţă.

Au trecut câteva minute în tăcere înainte ca el să întrebe:

— De unde eşti?

Barca s-a balansat uşor când un vas mai mare de turişti a trecut pe lângă noi, formând mici valuri pe lac.

— Georgia. Un orăşel provincial numit Blossom Grove.

Ca el a zâmbit vag şi scurt, dar a fost de ajuns să mai ridice din griul zilei şi să aducă un pic de soare.

— O adevărată piersică de Georgia, nu?

N-aş fi putut să nu mă înroşesc nici dacă încercam. Zâmbise. Vorbea cu mine şi mi se părea o binecuvântare.

„S-ar putea să aibă nevoie de un prieten…" Am hotărât că Ida avea dreptate.

— Da. Bănuiesc. Tu eşti din New England? am întrebat la rândul meu.

Zâmbetul lui Ca el s-a evaporat, zidurile i s-au ridicat la loc. A încuviinţat scurt din cap.

— Un orăşel de lângă Boston.

Mă jucam cu marginile cărţii pe care o ţineam în mână.

— Toamna asta ar trebui să merg la Harvard.

Am fost surprinsă că am făcut această mărturisire. Nu ştiam de ce, dar Ca el s-a tensionat brusc, şi ochii lui, care fuseseră aşa de deschişi şi vulnerabili, au îngheţat rapid şi au alungat acea vulnerabilitate pe

care o expunea. Am privit cum limbajul lui corporal se schimba de la deschis la defensiv şi cum zidurile lui de obicei înalte s-au reconstruit rapid.

— E momentul să plecăm, a zis cu răceală şi a apucat vâslele.

— Am spus ceva… am zis eu confuză.

— Am zis că ne *întoarcem*. Eu am terminat aici, a rostit cu o asprime care nu lăsa loc de contrazicere.

Frigul mi-a intrat în oase şi am încercat să mă gândesc la ceea ce tocmai se întâmplase. Ce îl activase.

N-am mai vorbit în timp ce ne-a dus înapoi. L-a cuprins aceeaşi frustrare nervoasă şi s-a îndreptat în forţă spre ţărmul unde era hostelul, la fel de dur cum vâslise la dus, cu demonii săi reataşaţi de el.

Când ne-am apropiat de ţărm, l-am văzut pe Dylan stând pe marginea pe care-mi plăcea mie să stau. A fluturat mâna spre noi şi în doar câteva minute andocam. Ca el a sărit primul din barcă, apoi a tras-o până ce am ajuns înapoi pe nisipul presărat cu pietre.

Am vrut să cobor, dar am simţit mâna lui luând-o strâns pe a mea.

— Pot? a întrebat distant şi m-a prins de talie când am încuviinţat din cap.

M-a ridicat din barcă, apoi m-a pus delicat pe ţărm. Felul în care avea grijă de mine fizic era complet opus cu modul în care îmi vorbea. Mi-a surprins privirea îngrijorată timp de câteva secunde, deschizând gura de parcă voia să spună ceva, să explice, dar apoi a plecat spre hostel fără alt cuvânt. L-am privit cu inima în gât cum se îndepărta.

— Bună, Sav, a zis Dylan, sărind de pe marginea cornişei ca să vină spre mine. Încă mă uitam după Ca el. Dylan mi-a urmărit privirea.

— Aţi ieşit să vâsliţi?

Am încuviinţat din cap, nedorind să împărtăşesc nimic din ultima oră. Nu ştiam de ce, dar timpul nostru pe barcă mi se părea personal, doar al meu şi al lui Ca el. Văzusem o altă frântură din el. Mi-l arătase pe băiatul frânt, dominat de furie, îşi coborâse scutul de foc.

Voiam să-l ajut.

— Pare un tip greu de cunoscut, a zis Dylan, arătând spre uşa pe care Ca el tocmai intrase. Uneori poate să fie destul de înspăimântător.

M-am uitat la prietenul meu.

— Nu cred că e periculos. Este… Am oftat, încă simţindu-mă confuză. Suferă, am zis şi mi-am auzit tonul defensiv.

Înţelegeam că părea agresiv şi inabordabil – chiar şi cu mine. Dar

felul în care fusese pe acea barcă… aşa de tăcut, înfrânt… Era clar că suferea aşa de mult încât era ceva visceral.

— Ştiu, a zis Dylan cu vinovăţie în voce. Şi-a mişcat picioarele. Ca el a jucat hochei, aşa a zis Travis. Ştiam asta, dar Dylan a continuat: Adică hochei la nivel înalt. A fost la un pas să treacă la profesionişti sau ar fi putut să o facă. Cel puţin ar fi mers să joace în colegiu şi apoi în NHL. A jucat în echipa de hochei de juniori a Statelor Unite. Era vedeta lor.

Piesele din puzzle-ul împrăştiat al lui Ca el începeau să se potrivească.

„Sunt obişnuit cu frigul…"

M-a cuprins dorinţa de a-l proteja.

— Nu sunt sigură că Travis ar trebui să împărtăşească povestea lui Ca el.

Dylan a părut surprins de duritatea cuvintelor mele. Şi eu am fost. Dar vorbeam serios. Poveştile noastre erau ale noastre şi aveam să le împărtăşim când aveam să fim pregătiţi.

— Cred că Trav este doar un pic fascinat, a zis cu grijă Dylan. Travis este inofensiv, Sav. Vorbăreţ, dar inofensiv. Dylan a înclinat capul în direcţia în care tocmai se dusese Ca el. Când Travis a zis despre Ca el că era bun, cred că a fost un eufemism. Se pare că a doborât orice record cunoscut pentru grupa lui de vârstă şi chiar le-a depăşit. Se pare că era cea mai promiţătoare vedetă de hochei pe care liga de juniori o văzuse de ani întregi. Apoi… n-a mai jucat.

De ultimul cuvânt al lui Dylan a rămas agăţat un subînţeles, iar atunci a fost clar că Travis ştia exact de ce Ca el nu mai juca, lucru pe care-l împărtăşise cu Dylan. Dar nu voiam să ştiu. Dacă voia vreodată să-mi spună de ce se afla acolo, de ce nu mai juca hochei, voiam ca el să hotărască asta.

— Mă duc înăuntru să citesc, am zis, schimbând subiectul.

Dylan părea îngheţat şi nesigur dacă mă supărase. Nu mă supărase. Dar mă simţeam… *protectoare* cu Ca el. Nu m-am gândit prea mult de ce.

— Vii?

Dylan a zâmbit uşurat şi şi-a pus un braţ în jurul umerilor mei, apoi am intrat, discutând despre nimic şi despre toate. Neam aşezat în camera de zi. Am citit despre poeţi lângă focul aprins. Dylan, Travis, Jade şi Lili se uitau la televizor şi dădeau note serialelor de comedie britanice de la televizor.

S-a lăsat noaptea, stelele împrăştiindu-se pe cer, şi am închis cartea acum terminată. M-am ridicat ca să mă duc la culcare, când l-am zărit pe Ca el în nişa holului, stând pe locul capitonat de la geam, cu braţele încrucişate la piept, cu căştile pe urechi şi uitându-se afară pe geam.

M-am dus la el şi mi-am pus cu grijă mâna pe braţul lui. Ca el s-a întors şi şi-a retras brusc braţul. M-a săgetat un moment cu privirea, înainte să văd cum i se înmoaie un pic expresia când şi-a dat seama că eram eu.

Şi-a dat jos căştile şi a zis:

— Cee?

Nu era dur cu mine. Mai degrabă părea epuizat, mohorât.

I-am dat cartea.

— Am terminat-o, i-am zis. Chiar este bună.

S-a uitat la cartea oferită de parcă era o grenadă reală. Am văzut lupta care s-a dus pe faţa lui – să o accepte sau nu. Era clar că în interior ducea un război. Dar apoi mi-a întâlnit ochii şi umerii lui s-au detensionat complet. A întins mâna şi a luat cu grijă cartea de la mine.

— Mulţumesc, a şoptit şi s-a întors iarăşi spre geam.

Am luat asta drept un semn să plec.

Eram aproape la uşă când am auzit:

— Noapte bună, Piersică!

Surpriza pe care acea poreclă neaşteptată mi-a adus-o în piept a fost aşa de puternică încât a lăsat urme. M-am întors şi am văzut pe chipul lui Ca el o expresie bântuită, dar blândă; apoi a dispărut rapid.

„O adevărată piersică de Georgia, nu?" zisese pe barcă.

— Noapte bună, Ca el! am zis cu o vocea un pic mai îndrăzneaţă.

Apoi am urcat, lăsându-mi măcar o dată inima să alerge. Pentru că de data asta ritmul ei mult prea rapid era… plăcut.

CAPITOLUL 6

Cuvinte din inimă şi îmbrăţişări calde

Savannah

Frigul din timpul căţărării pe Scafell Pike încă se agăţa de mine ca o mantie. Vremea din acea zi nu fusese ca atunci când urcasem pe Helvellyn. Era umedă şi furtunoasă, ploaia fiind aşa de grea şi de rece încât părea că ne intra în piele şi ne îngheţa măduva oaselor.

Când ne-am întors, am făcut un duş fierbinte pentru a alunga frigul. Dar acea zi avea ceva ce mă făcuse să mă simt ciudat. Norii gri

erau apăsători şi epuizarea de după drumeţie se adăuga celei cauzate de diferenţa de fus orar, devenind apăsătoare. Mă simţeam obosită. Şi tânjeam să mă duc acasă. Voiam să simt alinarea îmbrăţişărilor strânse ale Idei şi să mă cuibăresc pe canapea cu mama şi tata şi să-i aud povestind despre ziua lor.

Mai mult decât asta, voiam să o văd pe Poppy a mea în Blossom Grove.

— Au trecut patru ani de când a murit sora ta? m-a întrebat Mia.

Mă uitam la focul din micul birou ce servea drept cameră de consiliere pentru Mia şi Leo. M-am tensionat la cuvintele Miei.

— Câţi ani avea când a murit?

Am înghiţit nodul care mi se ridicase în gât. Mereu mi se strângea gâtul când eram întrebată despre Poppy. De parcă trupul meu se apăra ca să nu vorbească despre sora mea, ca să nu adâncească o rană deja deschisă.

— 17, am răspuns, forţându-mă să mă conformez.

Voiam să fiu oriunde numai acolo nu. Dar promisesem că aveam să încerc. Aşa că mi-am strâns mâinile în poală şi am rămas cu privirea lăsată. Mi-am tras marginile mânecilor de la pulover în jos până ce mi-au acoperit palmele. Un tic nervos pe care-l aveam dintotdeauna în momentele în care mă simţeam inconfortabil.

— 17 ani… vârsta ta de acum, a zis Mia, clar făcând legătura.

Am încuviinţat din cap şi m-am uitat iarăşi la flăcări. Buştenii au trosnit şi asta mi-a amintit de verile pe plajă din copilărie.

— A fost rapidă? Boala ei?

Am inspirat ca să mă întăresc şi am clătinat din cap.

— Nu, am şoptit. S-a întins pe vreo doi ani.

În ochi mi s-au adunat lacrimi, şi mintea mea s-a întors la acele zile de început când Poppy fusese diagnosticată. Încă mi-i aminteam pe mama şi pe tata punându-ne pe mine şi pe Ida să ne aşezăm şi spunându-ne. Nu cred că vreuna din noi a înţeles realmente gravitatea bolii lui Poppy. Mă rog, până când ne-am mutat în Atlanta pentru tratamentul ei. Până când înfăţişarea ei s-a schimbat. Zâmbetele mamei şi ale tatii deveniseră tensionate şi mi-am dat seama că lucrurile nu mergeau cum voiau ei.

Nu mă puteam lupta cu amintirea care îmi venise în minte…

Am intrat în rezerva de spital a lui Poppy şi m-am oprit brusc. Ida mă ţinea de mână. M-a strâns până ce m-a durut când am văzut-o pe

Poppy arătând aşa de mică în mijlocul patului ei de spital.

Dar nu asta ne oprise. Nu asta mă făcuse să vărs lacrimi care îmi alunecaseră pe obraji.

— Părul tău, a zis Ida, vorbind pentru amândouă.

Poppy a zâmbit şi şi-a trecut mâna peste capul chel.

— S-a dus, a zis, părând la fel de optimistă cum era mereu. A înclinat capul într-o parte. Îmi stă bine?

Îi stătea. Chiar îi stătea. Dar ea era mereu frumoasă. Avea 16 ani. Se lupta cu cancerul de o vreme. Trecuse prin multe tratamente, dar nu eram sigură că funcţionau. Eu şi Ida eram ţinute mult la distanţă. Uram să fiu departe de Poppy. Ceva lipsea în mine când ea nu era prin preajmă.

— Eşti perfectă, am zis şi vorbeam serios.

— Atunci veniţi aici, a zis şi ne-a chemat lângă pat. Mi-a fost aşa de dor de voi!

În timp ce ne-am urcat în pat, am avut grijă să nu ne aşezăm pe firele care-i erau lipite de braţ.

Poppy ne-a luat în braţe pe amândouă. Dar n-am simţit alinare în acea îmbrăţişare. Am simţit doar groază. Pentru că Poppy mereu ne îmbrăţişa foarte puternic. Dar, în timp ce ne ţinea, strângându-ne de parcă nu ne-ar fi dat drumul niciodată, i-am simţit slăbiciunea. Ida a râs şi a sărutat-o pe Poppy pe obraz, neatentă. Dar eu am simţit o schimbare în sora mea mai mare. Un al şaselea simţ ascuns care mi-a ridicat părul pe ceafă şi m-a făcut să simt groază în stomac. Când m-am uitat la Poppy, am văzut motivul în ochii ei verzi.

Nu se făcea bine.

După expresia ei şovăitoare, am priceput că îşi dăduse seama că ştiam asta.

— Te iubesc, Sav, a şoptit cu vocea sugrumată.

Poppy mereu fusese puternică, dar în acel moment nu şi-a putut opri tremurul din voce şi mi-a spus lucrul de care mă temeam cel mai mult. Avea să ne părăsească.

Cu un hohot înăbuşit, nu m-am putut abţine şi am căzut iarăşi în braţele ei. Am jurat să nu renunţ niciodată…

— Nu merita să moară, m-am auzit spunând, prea obosită ca să fiu şocată de disponibilitatea mea de a participa la discuţie.

Un zumzet scăzut de iritare a început să crească în mine. Eram obosită, singură şi aşa de supărată pe lume.

— Majoritatea oamenilor nu merită să moară, Savannah. Dar, din

păcate, este un lucru inevitabil în viaţă. Mâinile mi s-au strâns în pumni, unghiile înfigându-se în piele, iar Mia s-a aplecat în faţă. Unii oameni sunt în vieţile noastre doar pentru perioade scurte, dar semnul pe care ni-l lasă este un tatuaj preţuit.

Amărăciunea mea s-a stins la acele cuvinte şi devastarea a apărut repede, un val de tristeţe alimentând furia ce îmi crescuse în vene. Un tatuaj preţuit… Fusese.

— Mi-e dor de ea, am şoptit şi am simţit durerea rece crescându-mi mai puternică în oase.

Epuizarea pe care o simţeam era o ancoră ce mă împiedica să mă mişc, să mă adăpostesc de toate acele gânduri pe care nu le voiam în capul meu, amintiri pe care nu voiam să le retrăiesc. Efortul din ultimele câteva zile era suficient ca să nu pot rezista în faţa lor.

— Ştiu că ţi-e dor de ea, a zis Mia şi mi-a dat un şerveţel din cutia de pe masă.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că plângeam. Mi-am şters lacrimile şi am încremenit când m-a întrebat:

— Este bine să ne amintim de cei pe care i-am pierdut. Poţi să faci ceva ce i-ar fi plăcut lui Poppy să facă? Un mod de a te simţi mai aproape de ea?

Respiraţia mi-a devenit la fel de agitată ca lacul Windermere din acea zi, pentru că exista ceva.

Eram epuizată după drumeţie. Dar ce mă obosea cel mai tare era fuga constantă de sora mea. Nu ştiam dacă o făceam pentru că toată lupta se arsese împreună cu energia mea de-a lungul ultimelor zile, dar eram sătulă să evit mesajul pe care Poppy voise să mi-l transmită.

Peste toate astea, pur şi simplu *îmi era dor* de ea. Îmi era aşa de dor de Poppy încât uneori credeam că avea să mă omoare intensitatea cu care o jeleam.

— Am un jurnal, am zis fără să-mi iau ochii de la foc. Îi simţeam căldura pe faţă, mirosul de lemn ars intrând în părul meu abia spălat. Poppy… mi-a lăsat un jurnal. Unul în care a scris. M-am foit pe scaun. Unul pe care niciodată nu l-am putut deschide.

— Şi acum ce părere ai despre asta? a insistat Mia cu blândeţe. Umerii mi-au căzut înfrânţi.

— Că am obosit să mă lupt cu asta.

— Simţi că ai vrea să-l citeşti acum sau la un moment cât de curând? în privat, desigur, a adăugat Mia.

O pictură în ulei cu alt peisaj din Lake District mi-a atras atenţia. Era atârnată pe perete şi m-a dus imediat cu gândul la poeţii din Lake. Veniseră acolo ca să evadeze, să scape de lumea care se schimba prea mult şi le fura propria fericire.

Veniseră acolo ca să-şi petreacă în linişte ultimele zile.

Poate că era menit să fiu şi eu acolo. Departe de tot ceea ce ştiam, într-o lume de calm şi pace. Poate că era menit să primesc veşti de la Poppy din nou. Acolo, într-o călătorie care să mă ajute să trec peste moartea ei şi să mă agăţ de ceva asemănător vieţii. Să mi-o amintesc cu drag, cum merita, să nu am o amintire de care să-mi fie frică.

— Cred că da, am zis şi am simţit cum respiram un pic mai uşor.

Deşi aş fi minţit dacă aş fi zis că nu simţeam un gol în stomac la gândul de a-i deschide, în sfârşit, prima pagină. Ce voia să-mi spună Poppy? Nu-mi puteam imagina.

— Cred că e suficient pentru astăzi, Savannah, a zis Mia.

Mi-am mişcat picioarele, care mă dureau, şi mi-am reprimat un geamăt. Nu exista parte din mine care să nu mă doară. Chiar nu înţelegeam scopul acestei părţi a călătoriei; nu simţeam decât că ne împingeam corpurile până la limită. Cu toţii eram la pământ şi lipsiţi de vlagă. Nu fusese experienţa înălţătoare la care sperasem eu.

M-am ridicat de pe scaun şi Mia mi-a zâmbit.

— Chiar te-ai descurcat bine astăzi, Savannah. Sunt mândră de tine.

— Mulţumesc, am zis şi am ieşit cu mare grijă din cameră.

Am urcat scările spre camera mea şi, cu fiecare pas, am simţit cum emoţiile îmi cuprindeau corpul. Urcam spre caiet.

În sfârşit, urma să o fac.

Din fericire, Lili şi fade nu erau în cameră când am intrat. Timp de câteva minute, am stat pur şi simplu pe marginea patului şi m-am uitat la valiza mea, care era în partea opusă a camerei. Era goală, având în ea doar caietul aflat într-un buzunar cu fermoar.

Brusc, o rază de lumină a intrat pe geam, reflectând un curcubeu pe podeaua de lemn – un curcubeu care se termina chiar unde se afla valiza mea.

Un fior mi-a străbătut şira spinării. Niciodată nu fusesem religioasă precum Poppy, iar când ne-a părăsit, orice credinţă în vreo putere superioară a părut să secătuiască din sufletul meu. Pentru mine, cu toţii eram făcuţi din praf de stele. Şi când murim, ne luăm locul

printre stelele din care am fost creaţi. Dar am încremenit şi m-am uitat fix la fâşia celestă de lumină colorată. Mi s-a ridicat părul pe ceafa ca şi cum energia statică se scurgea în jurul meu.

Cu ochii închişi, am ridicat capul spre tavan, spre stele şi m-am întrebat dacă într-adevăr Poppy îmi spunea că se afla acolo în timp ce începeam să-i citesc ultimele cuvinte pentru mine.

M-am ridicat şi m-am uitat pe geam. Soarele ieşise din norii gri, reflexia lui orbitoare scânteind pe apă ca o aură aurie. Ploaia se oprise şi vârfurile înzăpezite din depărtare erau luminate de parcă erau sub lumina reflectoarelor, aruncând asupra lor o strălucire sclipitoare şi albă.

Era… ireal.

Simţind pe faţă căldura razelor soarelui de iarnă, am traversat camera şi am scos caietul din valiză. Mâinile îmi tremurau uşor când degetele au atins hârtia, dar asta nu m-a oprit din a face ce trebuia.

M-am dus jos, mi-am luat haina şi o pătură din cuier. Ca de obicei, m-am dus la cornişa stâncoasă ce dădea spre lac. Şi înainte să mă aşez, m-am oprit şi m-am uitat la priveliştea din faţa mea.

Nu eram sigură că mai văzusem ceva mai maiestuos decât acea privelişte. Apa lacului Windermere era liniştitoare, vântul era rece, dar soarele de pe faţa mea aducea o licărire ce-mi lipsise de prea mult timp – speranţă.

M-am aşezat, mi-am strâns haina în jurul meu şi mi-am încrucişat picioarele. Caietul lui Poppy stătea în poala mea. Am pierdut noţiunea timpului doar admirând caligrafia lui Poppy. „Pentru Savannah”.

În ochi îmi străluceau lacrimile care se adunau. Le-am şters repede, nedorind să vatăme ceva sau să păteze ultimul lucru de la sora mea.

Am închis ochii şi am inspirat adânc. Apoi, pe o expiraţie măsurată, am deschis ochii şi într-un final am dat pagina. Şi am început să citesc:

Draga mea Savannah.

Dacă citeşti asta, eu nu mai sunt. M-am întors acasă. Şi nu mă mai doare.

Sunt liberă.

Una dintre marile bucurii ale vieţii mele a fost să fiu sora ta mai mare. Te ador în toate modurile posibile. Sora mea tăcută şi rezervată, cu cea mai bună inimă şi cel mai cald zâmbet. Sora mea care-i cea mai

fericită când stă cuibărită în fața focului cu o carte, cu muzică în surdină pe fundal. Cea care-și iubește familia – mai ales pe surorile ei – cu o impetuozitate uimitoare.

Dar, Savannah, tu ești sora despre care știu că se chinuie cel mai mult după moartea mea. Te cunosc, așa cum tu mă cunoști pe mine. Noi n-am avut secrete. Am fost cele mai bune prietene. Și știu că plecarea mea te-a afectat cel mai mult. Știu că nu vei vorbi despre asta. Știu că-ți vei ține suferința captivă adânc în inima ta mare și asta-mi frânge inima. Mi-am înfruntat soarta. Întâmpin moartea și ce vine după aceea cu ochii larg deschiși și cu bucurie în suflet.

Dar mă doare gândul de a vă lăsa pe tine și pe Ida. Abia mă pot gândi la viața care ar fi trebuit să se întindă înaintea noastră. Amintirile pe care ar fi trebuit să le facem. Noi trei împotriva lumii.

Surorile Litchfield… cât de apropiate e posibil.

Dar știu că pe tine încă te așteaptă viața. Și vreau să îmbrățișezi asta. Îmi doresc din toată inima ca tu să accepți viitorul cu cât de multă iubire mi-ai arătat mie. Ia-o pe Ida sub aripa ta și TRĂIȚI! Trăiți pentru noi toți.

Ești așa de inteligentă, Savannah. Toată viața am fost uimită de cât de deșteaptă ești. De felul cum vezi lumea cu o intensitate tăcută. De felul în care nu-ți scapă nimic, studiind întreaga lume din jurul tău. Dar cel mai frumos este cât de mult îi iubești pe ce-i pe care-i primești în inima ta.

Îmi ador familia. îl iubesc pe Rune al meu cu tot ce am. Cu toate astea, felul în care tu ne iubești pe mine și pe Ida… Dumnezeule, este una dintre cele mai bune amintiri pe care le voi lua cu mine! Și știu că și în rai voi simți acea iubire trecând prin nori. Nici măcar moartea nu te-ar putea lua de lângă mine. Vreau să știi asta.

Știu că din cauza bolii mele te-ai îndoit de lume. Știu că te chinuie soarta mea și simți că e nedrept. Dar eu n-am simțit niciodată *așa. Oamenilor buni li se întâmplă multe lucruri rele. Dar cred că ne așteaptă un loc mai bun. Că plecarea mea pentru noi, ca surori, va fi doar ceva temporar. Câteva minute în imensitatea eternității. Și că, înainte să ne dăm seama, te voi avea înapoi în brațele mele și în inima mea, unde ai fost mereu.*

Dar pentru tine asta-i o cale de ieșire. Iar ce mă roade cel mai mult, în timp ce-ți scriu asta, este că mă tem că nu vei mai trăi. Poate că ești tăcută și observi în liniște, dar asta nu înseamnă că nu SIMȚI cu o intensitate ce nu poate fi măsurată.

Și, Savannah, nu suport gândul că moartea mea ți-a făcut rău. Mă tem că o vei lăsa să te limiteze și nu vreau asta pentru tine. Vreau să trăiești. Vreau să înfloreşti și vreau să schimbi lumea cu inteligența ta, cu frumusețea ta. Așa că am hotărât să scriu acest jurnal pentru tine. Știu că voi veghea asupra ta. N-aș putea niciodată să stau departe de tine. Și, chiar dacă nu sunt acolo în fața ta, vreau să te ajut să treci mai departe.

Am nevoie să știi că sunt bine, Savannah. Sunt împăcată. Nu mai sufăr. Și sunt fericită. Deja mi-e dor de tine. Doar gândul de a nu merge alături de tine în viață este suficient să-mi fisureze hotărârea. Dar credința mă face să cred că VOI FI alături de tine. Cu spiritul.

Am nevoie să crezi că nu ești niciodată singură.

Voi umple acest jurnal cu mesaje pentru tine. Și te voi convinge cât de specială ești. Te voi ajuta să faci față pierderii mele. Și o să te iubesc și o să te susțin prin paginile acestea când nu o să mai pot fi acolo în viață. Pentru că, frumoasa mea soră, te iubesc mai mult ca viața și nu voi fi niciodată cu adevărat plecată. Mereu mă vei avea. Trebuie doar să te conving de asta.

Te iubesc, Savannah. Să nu uiți niciodată asta, pentru că iubirea te va duce mereu mai departe.

Sora ta devotată.

Poppy

Am scos un țipăt cutremurător, așa de puternic încât păsările din copaci s-au împrăștiat pe cer. Am trecut cu mâna peste pagină în timp ce lacrimile îmi cădeau în râuri mari din ochi. Umerii îmi tremurau de cât de tare plângeam și eram lipsită de apărare în fața dezlănțuirii acelei tristeți sfâșietoare. Poppy… Poppy a mea… Am clătinat din cap și am ridicat ochii spre cer. Voiam să cred că mă privea. Voiam să cred că era acolo pentru mine, mergând alături de mine, cum spusese, dar…

Am întors capul când am auzit sunetul unei crengi trosnind în spatele meu. Ca el a ieșit din linia copacilor și a întins mâna.

— Sav… a încercat să spună.

Încruntătura lui permanentă dispăruse și pe chipul lui frumos se citea îngrijorarea, dar tristețea sfâșietoare, lacrimile și golul pierderii pe care acea scrisoare le îngropaseră în mine se transformaseră în furie așa de repede încât mi-am pierdut controlul.

Închizând jurnalul, am sărit în picioare, ignorând durerea de mușchi și m-am răstit:

— Ce cauți aici?

Ca el a ridicat braţele, încercând să-mi arate că nu-mi voia răul. Dar nu conta. Mă simţeam plină de furie. Durerea pierderii era aşa de puternică încât era ca gazul pe un foc deja aprins.

— De ce te-ai furişat pe lângă mine? Mă urmăreai?

Tot ridicam vocea şi nu o puteam controla.

Ca el nu s-a mişcat, de parcă eram un cal ce putea fi speriat cu uşurinţă.

— Am ieşit să mă plimb şi te-am auzit. Păreai supărată. Voiam să mă asigur că erai bine.

Vocea îi era mai blândă decât i-o auzisem vreodată, liniştitoare, dar m-a izbit cu putere.

— N-AM NEVOIE DE TINE! am urlat. Ieşirea mea zgomotoasă a răsunat în jurul lacului tăcut. N-am nevoie de locul ăsta! am zis, gesticulând spre hostel şi vârfurile din jur. Apoi, ca şi cum cineva mă scosese din priză, am simţit cum furia violentă din mine începea să se scurgă, luând cu ea toată lupta şi forţa mea în câteva secunde. Mi s-au încovoiat umerii – eram complet epuizată. Am nevoie doar de ea, am şoptit.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am cedat. Am cedat aşa de tare încât m-am temut că aveam să cad la pământ, dar înainte să se întâmple asta, nişte braţe puternice m-au cuprins şi m-au ajutat să rămân în picioare.

Şi am plâns. Am plâns la pieptul lui Ca el. Mi-am petrecut braţele în jurul taliei lui şi m-am ţinut de el. Era aşa de plăcut doar să ţin pe cineva şi să nu mă prefac niciun minut că eram bine. Era plăcut să nu mă trezesc în fiecare zi şi să nu pun o mască pe care eram sătulă să o port.

— A murit, am zis. Toată tristeţea mea închisă a ieşită pe uşă, spre libertate. Sora mea. Sora mea mai mare perfectă *a murit*. A murit şi m-a lăsat să exist în lumea asta fără ea, iar eu nu pot… Dumnezeule, Ca el, eu nu ştiu cum să trăiesc fără ea. Cum să mă simt din nou întreagă?

Mi-am îngropat capul la pieptul lui Ca el, băgându-mi pumnii în geaca lui groasă. El m-a ţinut mai strâns. M-a ţinut lângă el şi a continuat să mă protejeze în îmbrăţişarea lui.

Am plâns din nou până când m-am simţit deshidratată şi epuizată. Mă durea pieptul din cauza efortului, dar încă mă ţineam strâns de Ca el, aşa de strâns încât nu eram sigură că aveam să-i mai pot da drumul vreodată.

Ca el şi-a luat una din mâini de pe spatele meu şi a început să o

treacă prin părul meu cu blândeţe şi liniştitor. Respiram rapid şi, drept urmare, corpul meu tresărea în timp ce încerca să-şi revină după ce eu îl făcusem praf.

Am inspirat parfumul lui Ca el. Mi-am lăsat corpul să se infuzeze cu mirosul de zăpadă şi sare de mare. M-am concentrat să respir, dar am simţit cum inima îmi sprintează aritmie, panica familiară care mă ataca zilnic ieşind la suprafaţă.

Mâna lui Ca el s-a oprit în părul meu şi m-a lăsat uşor spre spate. Mi-a studiat faţa cu ochii lui atenţi şi m-a instruit:

— Inspiră timp de opt secunde, Piersică.

M-am uitat în ochii lui am făcut exact ce mi-a zis. Nu mai aveam forţă în mine să rezist. A respirat cu mine şi i-am copiat acţiunile.

— Acum ţine-ţi respiraţia timp de patru secunde, a zis, iar mâna care era în părul meu a coborât ca să urce şi să coboare pe şira spinării.

M-am înfiorat, dar ritmul mâinii lui a devenit ghidul meu. Aşa cum ne învăţaseră Mia şi Leo, mi-am ascultat ecoul bătăilor inimii şi am auzit cum începeau să încetinească.

— Expiră, Sav, a zis Ca el, şi aşa am făcut.

Am repetat exerciţiul de câteva ori. Panica a început să se diminueze treptat, la fel hohotele mele până ce am rămas doar eu. Eram amorţită, dar în sufletul meu era un nou sentiment. O sclipire de lumină pe care nu-mi aminteam să o fi simţit dinainte ca Poppy să fi fost diagnosticată.

Mâinile lui Ca el au alunecat în sus pe braţele mele, trecând peste haină, până ce mi-au cuprins faţa. Pe şira spinării alergau tăciuni trosnind. Am ridicat ochii spre chipul lui. Îmi cerceta ochii, fiecare parte din faţa mea. Apoi şi-a lipit fruntea de a mea. Niciunul n-a zis nimic, dar acel contact piele pe piele m-a făcut să simt sărutul căldurii pe corpul meu rece.

— Eşti bine? a întrebat după câteva secunde.

— Cred că da, am zis. Apoi m-am oprit şi nu continuat. Eram aşa de *sătulă* să mă prefac. Aşa că am clătinat din cap, dezvăluindu-i adevărul meu, simţind cum părul lui fin îmi săruta obrazul. Nu, am mărturisit într-un final. Nu sunt. Nu sunt bine. Deloc.

Ca el n-a vorbit imediat. Nu m-a alinat şi nu mi-a spus ceva despre el în schimbul mărturisirii mele. Asta m-a stânjenit. Simţindu-mă prea rănită şi expusă, am vrut să mă dau la o parte, ruşinată că eram aşa de vulnerabilă, când a zis:

— Nici eu nu sunt bine.

Am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii lui. Îi sclipeau şi am avut senzaţia că era pentru prima dată când Ca el recunoştea asta în faţa cuiva – poate chiar în faţa lui însuşi. Braţele mele încă erau prinse de haina lui, aşa că am ridicat o mână ca să o pun pe obrazul lui.

Avea pielea aspră de la barba scurtă. Am înghiţit în sec. Nu atinsesem niciodată un băiat aşa. Ca el şi-a ţinut respiraţia, dar când degetele mele i-au atins uşor pomeţii şi au coborât pe gâtul lui tatuat, a expirat şi a închis ochii. Acel moment era un respiro. Amândoi respiram acelaşi aer şi ne împărtăşeam suferinţa reprimată. împărtăşeam secretele în siguranţa coconului pe care-l creasem.

Aş fi putut să stau aşa pentru totdeauna.

Apoi o picătură de ploaie mi-a căzut pe obraz, urmată rapid de alta. Amintindu-mi de jurnal, m-am desprins de Ca el şi am luat repede caietul. L-am dus la piept, chiar când cerul se deschidea şi începea să toarne.

— Pe aici, a zis Ca el şi m-a luat de braţ.

N-am alergat spre casă; în schimb, am luat-o la goană spre mal şi spre debarcaderul acoperit aflat lângă bărcile cu vâsle.

Am alergat după Ca el, iar valul de energie de care am avut nevoie ca să fug de ploaia torenţială m-a făcut să scot o explozie de râs neaşteptată, ameţitoare. Mâna lui Ca el m-a strâns mai tare în vreme ce sunetul străin a plutit în aer şi a părut că exploda ca nişte artificii deasupra noastră.

Când am ajuns la debarcader şi ne-am ascuns sub acoperişul ascuţit, m-am aplecat ca să-mi recapăt suflul. Pufuri albe de abur au format un nor în jurul meu, până când plămânii mi s-au calmat şi pulsul a revenit la bătăi constante.

Ploaia cădea pe acoperişul de lemn, dar în debarcader era uscat. Am ridicat capul şi am văzut lacul întinzându-se înaintea noastră, acoperişul ascuţit formând un cadru de poză pentru faimoasa întindere.

— Frumos, am şoptit, copleşită de privelişte.

Raţele înotau vesele în torenţi, picăturile de ploaie făcând mii de unde pe suprafaţa lacului.

Mi-am luat privirea de la privelişte şi mi-am îndreptat-o spre Ca el. Mi s-a strâns inima şi m-a cuprins vinovăţia.

— Ca el, am rostit, auzind ruşinea din propria voce. Am văzut că şi el se uita la privelişte, cu spatele drept şi strângând din dinţi,

temându-mă că iar se închisese în el. Îmi pare aşa de rău.

Nu credeam că avea să-mi răspundă sau măcar să-mi admită scuzele. Parcă redevenise Ca el cel distant, cum fusese de când sosiserăm. Nu l-aş fi învinovăţit. Nu vorbisem cu nimeni aşa de urât toată viaţa mea. Încerca doar să mă ajute, iar eu făcusem acel gest plin de nepăsare.

Am lăsat ca scuzele mele să plutească în aerul stătut din jurul nostru, permiţând sunetului ploii să umple tăcerea incomodă, jenantă. Fără să-şi ia ochii de la lac, a zis:

— Râsul tău este aşa de frumos.

Inima mea a revenit la locul ei în piept şi a început să bată auzind acele cuvinte neaşteptate. Ca el s-a îndreptat spre marginea debarcaderului şi s-a aşezat, lăsând briza rece să-i sărute faţa. Nu mi-a scăpat că a lăsat loc pentru mine lângă el, o invitaţie nerostită ca şi eu să mă aşez.

Strângând jurnalul la piept, exact asta am făcut.

— Ca el… am vrut să mă scuz din nou, când el m-a întrerupt.

— Îmi pare rău de sora ta.

Mi s-a strâns gâtul când a menţionat-o pe Poppy.

— Mulţumesc, am spus răguşită.

M-am întrebat dacă avea să insiste. Dar n-a făcut-o. Am trecut cu degetele peste scrisul de mână al lui Poppy de pe coperta caietului. Mi-o puteam imagina la geam în dormitorul ei scriind asta. Deşi se luptase cu boala, tot se gândise la mine.

— O chema Poppy, i-am spus.

Credeam că aveam să fiu şocată că îi rostisem numele cu voce tare. Dar am descoperit că, atunci când era vorba de Ca el, o parte profundă din mine ştia că el îmi oferea siguranţă. Ca el a oftat şi şi-a încrucişat picioarele, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Îmi oferea spaţiul şi timpul de care aveam nevoie ca să vorbesc.

Am clipit ca să alung lacrimile.

— Avea cancer. Am ţinut jurnalul la piept. Am încercat să mă păcălesc că era ca o îmbrăţişare de susţinere chiar de la sora mea. A murit acum aproape patru ani după o luptă lungă şi obositoare.

Ca el şi-a plecat capul, ca şi cum se ruga. Mi-am dres vocea ca să nu mai fie încordată şi am continuat:

— Ea era stânca mea. Ancora corăbiei mele şi de atunci am rămas în derivă.

Au trecut minute în tăcere. Mă uitam la zăpada de pe piscurile îndepărtate. Nu mai văzusem niciodată cum ningea. Sperasem să văd acolo, dar iarna din Anglia ne binecuvântase doar cu ceruri gri şi ploi interminabile. Când mi-am mişcat picioarele, mi-a alunecat caietul din poală şi a aterizat în faţa lui Ca el. Mi-am dat seama că ploaia începuse să se domolească, apoi un nor mare a dispărut şi soarele a revenit să-şi arunce razele aurii în jurul nostru.

O aureolă familiară deasupra lacului.

M-am aplecat după caiet, dar Ca el mi-l întindea deja. O rază de soare trecuse printre panourile de lemn al pereţilor debarcaderului şi cădea chiar pe mâna întinsă a lui Ca el, ca şi cum Poppy voia să ajungă şi la el.

Mi-am pus mâna pe a lui şi i-am coborât-o pe genunchi. Ca el s-a încruntat, confuz.

— Poppy mi-a lăsat acest caiet, i-am explicat. Astăzi a fost prima dată după aproape patru ani când am putut să-l deschid.

El a făcut ochii mari.

— Am citit doar prima pagină. Asta terminasem când m-ai găsit.

Chipul i-a fost cuprins de empatie.

— Poftim, a zis şi mi-a întins din nou caietul, de parcă era făcut din sticlă şi îi era teamă că avea să se spargă în mâinile lui.

Raza de soare i-a căzut iarăşi pe mână. Şi am simţit-o. Am simţit-o pe Poppy ghidându-mă să împărtăşesc asta, să-mi împărtăşesc suferinţa.

— Citeşte-l, i-am zis, iar chipul lui Ca el a pălit. A vrut să clatine din cap, dar mi-am pus din nou mâna peste a lui şi am deschis caietul ca să-i arăt prima pagină a lui Poppy pentru mine. Te rog, am zis. Apoi am adăugat: Ar fi frumos ca o persoană de aici să o cunoască.

Am văzut frica dezolantă din expresia lui când i-am cerut asta. Dar ce a văzut în privirea mea l-a determinat să coboare ochii şi să înceapă să citească. Am închis ochii şi am dat capul pe spate, lăsând briza rece să-mi treacă prin părul ud de la ploaie. Un mic zâmbet mi-a apărut pe buze când am simţit mirosul familiar de zăpadă şi sare de mare – apoi a părut să fie vanilie.

O singură persoană pe care o ştiam mirosea aşa.

Senzaţia unei mâini acoperind-o pe a mea m-a scos din acea pace. Am deschis ochii şi am coborât privirea spre acele mâini, dar Ca el le-a întors. Şi-a împletit degetele cu ale mele, ţinându-mă bine. Pusese

caietul pe jos.

Am simţit aripi de fluturi în piept. Mai mult când am văzut cum, cu mâna liberă, acoperea protector frumosul scris de mână al lui Poppy.

— S-a sinucis, a zis Ca el pe o voce abia auzită de urechile mele.

Dar l-am auzit. Am auzit şi, deşi era o mărturisire aproape tăcută, răsuna puternic precum un urlet într-o peşteră mare, răzbătând de pe ziduri şi străpungându-mi inima.

Ca el m-a strâns şi mai tare.

— Ca el…

— Fratele meu mai mare. Cillian. El… Eu… A clătinat din cap, oprindu-şi tremurul din voce, incapabil să continue. Îmi pare rău, Sav. Nu pot… nu pot să vorbesc…

M-a durut sufletul auzind asta. Inima mi-a urlat de durere. Nu-mi puteam imagina aşa ceva. Nu-mi puteam imagina să o pierd pe Poppy sau pe Ida într-un mod aşa de tragic. N-aş fi putut suporta. Cum trecea peste o astfel de pierdere?

Ca el… Nu era de mirare că era aşa de pierdut şi de singur.

Am dus mâinile noastre unite la buze şi l-am sărutat pe dosul palmei. Am sărutat tatuajul opac cu o inimă frântă care-i era bătut pe piele cu tuş negru. Nu reuşea să termine ce voia să spună. Nu reuşea să spună cuvintele cu voce tare.

— Îmi pare rău, am zis şi eu.

Cuvintele mele nu exprimau intensitatea compasiunii pe care o simţeam pentru el. Expirând orice urmă de timiditate în aer, m-am apropiat mai mult de Ca el şi mi-am pus capul pe umărul lui lat. Corpul îi era încordat şi tensionat când am făcut asta. Dar apoi a expirat lung şi şi-a sprijinit capul de al meu.

Am stat apropiaţi, privind în tăcere cum lumina soarelui scânteia pe lac. Nu mai avusesem niciodată asta. Cineva cu care să-mi împărtăşesc suferinţa şi care să-mi arate propria suferinţă. Dar mi s-a strâns stomacul când m-am gândit la ce îmi zisese. Fratele lui mai mare îşi luase viaţa. De aceea era Ca el aşa de furios. Aşa de frânt pe interior. De aceea…

— Ea te-a iubit, a zis Ca el, întrerupându-mi gândurile.

Respiraţia lui mentolată mi-a atins obrazul. Şi-a mutat capul o fracţiune şi buzele lui mi-au atins în treacăt părul. Am închis ochii şi m-am lăsat cuprinsă de alinarea lui intimă.

— Te-a iubit aşa de mult.

— Aşa este, am şoptit, nedorind să sparg bula fragilă de pace pe care o creasem. Am deschis ochii şi am văzut cum o pasăre de pradă se învârtea în cercuri deasupra uneia dintre marea de insule de pe lac. Mi-e dor de ea mai mult decât pot spune.

— Şi mie mi-e dor de el, a zis într-un final Ca el.

Am simţit cât de mult după felul cum s-a topit lângă mine, de parcă era în căutarea oricărei forme de contact uman, o plasă de siguranţă pentru o cădere pe care acea acceptare o provocase. M-am întrebat de cât timp mergea singur, evitând orice susţinere din partea lumii. M-am apropiat din nou de el, aşa de mult încât n-a mai rămas niciun centimetru de aer între noi.

Două fragmente frânte în căutarea unei căi de a se simţi întregi.

— Ţie ţi-a lăsat un întreg caiet, a zis Ca el. S-a oprit, apoi a mărturisit încet: Mie mi-a lăsat şapte cuvinte scrise în grabă pe un bilet vechi şi aruncat la un meci de hochei.

Mi s-a frânt sufletul pentru el. Mă distrusese moartea lui Poppy. Dar eu ştiam de ce murise. Nu mă îndoiam că mă adorase; se asigurase că mi-o spunea suficient de des. Apucasem să-mi iau rămas-bun, chiar dacă acel rămas-bun dusese într-un final la pierzania mea.

Ca el… Lui îi fusese răpit acel moment vital.

Am auzit cum începea să respire agitat şi am fost sigură că am simţit o lacrimă căzând de pe obrazul lui pe faţa mea. Dar n-am vrut să întrerup acel moment. Ştiam că era dureros pentru el.

Era şi pentru mine.

Stând în tăcere, ne-am uitat cum apunea soarele iernii şi cum se lăsa întunericul peste crestele munţilor, coborând spre dealuri şi întinzându-se peste lac înaintea noastră. Stelele încercau să iasă de sub cerul înnorat şi luna îşi ascundea strălucirea în spatele norilor groşi.

M-am cutremurat – soarele care asfinţea lua cu el toată căldura din ziua de iarnă şi cufunda noaptea într-un frig aspru. Probabil Ca el a observat, pentru că a întors capul, buzele lui atingându-mi urechea, şi a zis:

— Am face bine să ne întoarcem înăuntru.

Am încuviinţat din cap, dar nu m-am mişcat câteva momente, nedorind să întrerup acea amorţeală plăcută în care alunecaserăm. Dar când o pală de vânt arctic a suflat peste debarcader, n-am avut de ales.

Îndreptându-mă, am dat drumul cu reticenţă mâinii lui Ca el şi m-am ridicat în picioare. Ca el m-a urmat, a luat caietul lui Poppy, apoi mi

l-a dat. Atunci i-am întâlnit privirea. Pentru prima dată de când ne aşezaserăm şi ne povestiserăm propriile suferinţe.

În privirea lui era ceva nou. De parcă mă vedea diferit. Eu cu siguranţă îl vedeam diferit. Dispăruse băiatul inabordabil de la periferia Bostonului. Şi în locul lui era Ca el Woods, un băiat frânt care jelea moartea tragică a fratelui său mai mare. În ciuda faptului că eram aşa de diferiţi la suprafaţă, în interior eram suflete înrudite.

Ca el m-a luat iarăşi de mână şi frigul care ne cuprinsese a fost respins de o sabie puternică de căldură. Ca el m-a condus afară din debarcader şi spre hostel. Pământul îngheţat scârţâia sub picioare. M-am uitat la cer şi la norii negri care împiedicau vederea stelelor.

„Am rătăcit singuratic ca un nor…" Mi-a venit în minte poezia lui Wordsworth. Când am intrat în hostel şi ne-am separat cu reticenţă în capul scărilor ca să meargă fiecare în camera lui, mi-am dat seama că poate nu eram aşa de singură cum credeam.

Şi nici el.

Mi-am amintit cum fusese când ţipasem la el. Furia mea nu-l supărase, îl chemase. În acel moment, fusesem reflexia vie a felului cum se simţea el pe interior. Arsesem de suferinţă cum ardea el.

Mă văzuse şi el, în adâncurile disperării mele, îl înţelesesem şi eu. Şi se calmase. Avusese încredere în mine.

Ca el… Suferea aşa de mult…

După ce am făcut duş, m-am băgat în pat. Curiozitatea a câştigat; mi-am luat telefonul mobil şi i-am căutat numele pe internet. Au apărut sute de rezultate. Prima poză era făcută în urmă cu câţiva ani şi nu-mi venea să-mi cred ochilor. Era îmbrăcat în echipament de hochei. Dar nu avea tatuaje, nu avea piercinguri, nu se vedea suferinţa. Zâmbetul lui larg, contagios era uimitor. Dar mi s-a strâns pieptul, gata să explodeze din cauza persoanei de lângă el, cel cu braţul pus cu mândrie în jurul lui.

Cillian.

Am trecut cu degetul peste chipul de băiat fără griji al lui Ca el, apoi am încremenit când am citit titlul. „Viitorul hocheiului. Mijlocaşul vedetă de la Harvard, Cillian Woods, cu fratele lui mai mic, Ca el".

Harvard.

Următorul articol mi-a strâns inima şi mai tare. „Ca el Woods se îndreaptă spre Harvard! Fraţii Woods merg la Crimson!"

Articolul explica faptul că Cillian mersese la Harvard. Urma să meargă şi Ca el. Era cu un an mai mare decât mine. „Harvard…" De aceea

dorise brusc să ne întoarcem în acea zi petrecută pe lac. Îi spusesem că urma să merg la… Dar el clar *nu* se dusese. Nu era nevoie să fii geniu ca să pricepi de ce.

Simţeam că se întâmpla ceva mult mai important. Nu eram genul care să creadă în lucruri paranormale, dar nu puteam să neg natura întâlnirii noastre. Ca el Woods avusese ceva ce mă atrăsese din prima clipă când îl văzusem. Mă atrăsese spre el cum molia era atrasă de o flacără.

Mă făcuse să-mi doresc să-l protejez şi să-l ajut să ducă povara inimii lui frânte.

Cu sufletul îndurerat, am închis telefonul, simţindu-mă deja vinovată pentru că îi invadam viaţa. N-ar fi trebuit să o fac. Dar nu puteam să-mi scot din minte imaginea zâmbetului lui fără griji. Nu puteam să nu mă gândesc la Cillian cu braţul în jurul lui Ca el, zâmbindu-i fratelui mai mic precum cel mai mândru frate din lume. Nu mă puteam abţine să nu mă întreb ce i se întâmplase de ajunsese să creadă că moartea era singura cale de a scăpa de ceea ce-l chinuia. M-am întrebat dacă Ca el măcar ştia.

Am dus telefonul la piept, de parcă-l puteam îmbrăţişa pe tânărul Ca el prin ecran. Să-l ţin înainte ca lumea lui să fie făcută praf. În capul meu era un haos de gânduri, sărind la întâmplare de la unul la altul. În minte mi-a apărut chipul lui Poppy. Acum aş fi stat de vorbă cu ea. Ar fi ştiut ce să-mi spună.

Apoi am simţit că mă mâncau mâinile de nevoia de a spune cumva. Mi-am lăsat telefonul pe masa de lângă mine şi am luat jurnalul pe care-l primisem de la Mia şi Leo. Deschizându-l, am făcut exact asta – m-am confesat surorii mele mai mari cum o făcusem mereu…

Draga mea Poppy.

Aşa am început şi pentru prima dată nu m-am luptat cu suferinţa pe care o reprimam de aşa de mult timp.

Astăzi ţi-am citit prima mărturisire.

Am clipit ca să alung lacrimile, dar am rămas puternică.

Îmi este aşa de dor de tine. *Să primesc veşti de la tine a fost ca şi cum aş fi vizitat chiar raiul*, *doar ca să mi se spună că am stat prea mult şi era momentul să mă duc acasă*.

M-am gândit la ziua mea. Apoi la Ca el şi la mine la debarcader.

Nu sunt bine, *Pops*. *Am fost trimisă într-o călătorie ca să fac faţă pierderii tale*. *N-am crezut că o să mă ajute*.

Am dus vârful pixului la buze în timp ce mă gândeam ce să mai scriu, apoi am început să scriu din nou.

Dar am cunoscut un băiat. Numele lui este Ca el…

Și i-am scris surorii mele. I-am scris ca și cum n-ar fi trecut deloc timpul. Ca și cum era într-o altă parte a lumii, departe și fără să-mi poată răspunde la apeluri. Vie, bine și așteptând ca scrisorile mele să ajungă la ea.

Și când am lăsat pixul jos, respiram cu o ușurință nouă. Greutatea pe care o căram constant pe stern era un pic mai ușoară. Punând capul pe pernă, am închis ochii și am încercat să adorm. Dar apoi mi-a venit în minte fața lui Ca el și iarăși mi s-a strâns inima când am rememorat mărturisirea lui. Cillian. Pe fratele lui îl chema Cillian Woods. Voiam să mă asigur că nu aveam să uit niciodată. Merita să fie ținut minte.

M-am gândit la vocea spartă a lui Ca el, la sărutul pe părul meu, la obrazul lui pe capul meu. Și mi-am trecut degetele peste mâna pe care o ținuse așa de strâns când își povestise trauma cea mai profundă.

Încă era caldă.

CAPITOLUL 7

Secrete împărtășite și văzduhuri de despărțiri

Ca el

Stephan: *Mama ta a zis că ești plecat. Doar voiam să știu cum ești. Îți simt lipsa, omule.*

M-am uitat la mesajul de la Stephan, apoi l-am ignorat și mi-am pus telefonul pe silențios. Mesajele primite de la el și la care nu răspunsesem erau cu sutele și le ignorasem pe toate. Adevărul era că nu puteam să-mi confrunt cel mai bun prieten. Nu puteam să-mi confrunt părinții. De când eram acolo, îmi trimiseseră mesaje constant și le ignorasem pe toate. La fel apelurile. I-am lăsat pe Mia și Leo să le spună că eram bine.

Nu puteam să mă confrunt cu nimeni de acasă. Mai ales acum. Eram sfârâmat după ziua de ieri cu Savannah. Nu puteam uita cum o găsisem afară pe cornișă, plângând și năruindu-se. Cum tremurase de furie, aceeași emoție distrugătoare care trăia în venele mele. Cum uriașe la mine, fața ei fiind frumoasă contorsionată de suferință. Și nu-mi puteam lua gândul de la debarcader. Vulnerabilitatea și onestitatea ei. Cum mi-a fost mai ușor să respir când am ținut-o de mână. De e? Ce însemnase asta? Să fiu lângă ea, să o țin, asta îmi oferise un moment de pace pe care nu-l avusesem niciodată. Și a devenit și mai profund după

tot ce mi-a povestit ea.

După tot ce i-am spus eu.

Cillian.

Şi nici măcar nu intenţionasem. S-*a smuls* din mine, ca şi cum mărturisirea trăgea cu ghearele să iasă şi să fie auzită de *cineva*.

Îi povestisem cuiva despre Cili. Îi povestisem lui *Savannah* despre Cili… Nu ştiam ce să simt despre asta. În dimineaţa aceea mă simţeam diferit. Eram complet zdruncinat, întunericul încă era acolo, ascuns în venele mele, dar, la naiba, îi povestisem cuiva despre Cillian. Şi amărăciunea din mine nu mai era aşa de intensă. Nu mă mai consuma în fiecare minut. Uitasem chiar şi cum se simţea asta.

Ce se întâmpla?

— Eşti gata? a întrebat Travis în vreme ce-mi puneam ultimele haine în valiză, pierdut în gânduri.

În acea zi, aveam ultima căţărare. A doua zi, plecam spre Norvegia. Neştiind cât de zdruncinat şi de confuz eram, Travis m-a aşteptat la uşă în timp ce-mi luam haina şi bocancii de munte. Mereu încerca să întindă mâna pentru o prietenie. îl evitam de fiecare dată.

Lovea podeaua cu piciorul.

— Scuze dacă sunt exagerat, a zis din senin.

Încă eram şocat. I-am întâlnit privirea.

— Eu nu am mulţi prieteni, mai ales după…

A clătinat din cap şi a luat-o spre scări, lăsând neterminată fraza.

Nu ştiam dacă era influenţa lui Savannah sau dacă nu mă simţeam în apele mele, dar l-am strigat:

— Trav!

Travis s-a întors cu faţa pistruiată roşie de ruşine.

— Suntem OK.

A expirat prelung şi m-am simţit ca un dobitoc. Adevărul era că nu apucasem să cunosc pe nimeni în călătoria asta. Îi ignorasem pe toţi şi nu-mi păsase cine fusese prins în schimbul de focuri.

În afară de Savannah. Dar ea era diferită. Fusese diferită de când o văzusem prima dată. Şi acum era şi mai diferită.

— Serios? a zis, expresia luminându-i-se.

Am încuviinţat din cap şi am arătat spre uşa de la intrare şi spre autocarul care ne aştepta. Am văzut că mare parte din grup era deja urcat. Îmi tremurau mâinile de emoţie când m-am gândit că urma să o văd din nou pe Savannah. Cum dădeam ochii cu cineva după ce tocmai

îi povestisem despre fratele meu?

Toţi vorbeau între ei când eu şi Travis am urcat, apoi m-am aşezat pe un loc mai în faţă, fără să mă uit în ochii nimănui. De data asta nu încercam să-i ignor; doar aveam nevoie de spaţiu.

Mă uitam pe geam la lac. Ploaia în sfârşit se oprise. Norii se risipiseră, iar soarele era sus pe cer. Încă era foarte frig, dar nu mai era la fel de întunecat şi de deprimant cum fusese cu o zi în urmă.

Poate, după ce discutasem cu Savannah, nici în mine nu mai era aşa de întunecat şi deprimant. Chiar şi doar o fâşie de lumină interioară era un progres.

Mi-am trecut degetul peste buza de jos şi încă simţeam delicateţea părului lui Savannah pe gura mea de când o sărutasem pe cap şi îi inspirasem parfumul de cireşe şi migdale, încă îi simţeam palma moale în mâna mea bătătorită şi aspră după ani de hochei. Trebuia să o ţin. Nu ştiam dacă era pentru ea sau pentru mine, dar în acel moment de vulnerabilitate trebuia să o ţin de mână.

Nu voisem să plec de pe acel debarcader. Problemele noastre păruseră aşa de mărunte când ne înghesuiserăm sub acoperişul acela de lemn. Tristeţea noastră fusese eliberată, doar câteva ore, şi noi doar… *existam*.

Cineva s-a aşezat pe locul de lângă mine. Am întors capul şi am simţit un gol în stomac. Savannah. S-a uitat la mine de sub genele ei lungi, blonde, ochii ei albaştri întrebându-mă dacă putea să se aşeze. Dacă era în ordine să fie lângă mine.

Prezenţa ei m-a liniştit imediat. Mâinile nu mi-au mai tremurat. Şi, în mod ciudat, nu simţeam niciun regret că îi spusesem despre Cillian.

— Bună, Piersică, am zis cu vocea tensionată.

M-am simţit gol şi deschis sub privirea ei. Vulnerabil. Nu eram obişnuit să fiu vulnerabil cu nimeni. Nu fusesem niciodată în viaţa mea. Dar fusesem cu fata asta drăguţă din Georgia în cel mai pur mod posibil.

Savannah a căutat în rucsacul ei şi a scos o pungă pentru sandvişuri plină cu pateuri şi fructe.

— N-ai coborât la micul-dejun. A ridicat din umeri, pe obrajii ei explodând acea îmbujorare care-mi plăcea aşa de mult. M-am gândit că poate ţi-e foame.

M-am uitat uimit la fata asta. Această piersică de Georgia care reuşise să se caţăre pe zidurile mele înalte.

— Mulţumesc, am zis şi am luat punga.

Adevărul era că fusesem un laş în dimineaţa aceea. Sărisem peste micul-dejun pentru că nu ştiam ce să-i spun lui Savannah când aveam să o văd. Nu ştiam cum să mă port în preajma cuiva care-mi văzuse toate cicatricile ascunse, care mă văzuse aşa de deschis şi expus.

Ar fi trebuit să ştiu că nu s-ar fi purtat aiurea.

Din contră, s-a purtat normal.

Savannah s-a aşezat mai bine. Autocarul a pornit. Am încercat să nu mă las descurajat de disconfortul obişnuit când eram într-o maşină. Aşa că m-am uitat afară la priveliştile care mi se întipăriseră în minte. Nu aveam să uit niciodată locul acela.

— Ultima zi, a zis Savannah.

Ştiam că se forţa să vorbească cu mine. Era şi mai rezervată decât mine. Înţelegeam că nu-i venea uşor să facă conversaţie. Dar înţelegeam că încerca.

„Pentru mine".

— Da, am zis şi a băgat mâna în punga pentru sandvişuri, scoţând un croasant cu ciocolată. Am oftat după ce am luat o gură. Muream de foame. Încă o căţărare, am zis, încercând să spun ceva, să întreţin conversaţia.

Să fac cumva ca seara trecută să nu fie aşa de *importantă*.

Savannah a încuviinţat din cap şi apoi pe buzele ei roz a apărut un mic zâmbet. M-am oprit la mijlocul muşcăturii ca să-l observ. Nu ştiu cum reuşea, dar fata asta putea să taie prin ceaţa deasă ce mă înconjura de parcă mânuia o sabie forjată din lumină pură.

Nimeni în călătoria asta nu prea zâmbea. Unii zâmbiseră un pic mai mult acolo, în Windermere. Dar, oricât de rău suna, nu-mi păsa de zâmbetul altcuiva. Doar de al ei. Pentru că zâmbetul lui Savannah lumina cerul când apărea. Zâmbetele ei erau la fel de timide ca ea, dar numai acel zâmbet din colţul buzelor mi-a lovit inima ca un marfar.

— Cred că picioarele mele sunt recunoscătoare că e ultima căţărare.

Am simţit că îi zâmbeam şi eu, iar Savannah se uita la mine. Poate la fel cum mă uitam şi eu la ea. Am căutat în interior un disconfort. Dar în preajma ei exista doar pace. Nu puteam să pricep.

Savannah şi-a lipit capul de spătarul scaunului, părând mulţumită; apoi Dylan şi Travis au venit şi s-au aşezat în faţa noastră.

S-au aplecat peste spătarele scaunelor.

— Hei, voi doi, a zis Dylan şi a surprins-o pe Savannah clătinând

amuzată din cap spre băiatul de care părea apropiată. Despre ce vorbiţi?

Acum nu mai aveam niciun zâmbet pe buze, iar când m-am uitat la Savannah, am observat că şi zâmbetul ei dispăruse. Nu trebuia să fii geniu ca să-ţi dai seama că discuţia noastră din ziua precedentă încă era proaspătă pentru amândoi, aşa că am zis:

— Despre cât de enervanţi sunteţi amândoi.

Am rămas surprins că am făcut o glumă. Mi se părea ciudat venind din partea mea.

Dylan s-a prefăcut că a rămas cu gura căscată.

— Ca el. Vorbeşti! Şi ai simţul umorului! a râs Travis.

Obişnuiam să am umor. „Înainte". Bănuiesc că era prima dată în acea călătorie când lăsam pe cineva în afară de Savannah să vadă un ecou al adevăratului Ca el. Umerii lui Savannah s-au scuturau într-un râset tăcut, iar când m-am uitat rapid la ea, am văzut uşurarea de pe faţa ei. Şi poate un crâmpei de mândrie.

Discuţia noastră secretă de la debarcader încă era în siguranţă. Şi avea să fie doar a noastră.

— Deci suntem entuziasmaţi de Norvegia? a întrebat Travis.

Am ridicat din umeri. Eu nu eram entuziasmat de niciuna dintre ţările din călătoria aia. Dar îmi plăcuse locul acela. Mă cam întrista faptul că plecam. Timpul petrecut acolo, la lacuri, departe de restul lumii, avusese ceva ce mă calmase.

— Eu abia aştept, a zis Dylan. Sper doar să nu mai fie căţărări.

Travis a încuviinţat din cap.

Nu credeam că Savannah avea să vorbească, dar a zis:

— Eu cunosc oameni din Norvegia. Sunt entuziasmată să le văd ţara.

Dylan şi Travis au aşteptat mai multe informaţii. Dar Savannah s-a oprit şi am observat o uşoară încordare a gurii ei. M-am întrebat pe cine cunoştea acolo şi ce erau acei oameni pentru ea.

Savannah n-a vorbit restul drumului. Nici eu. Dar asta era bine, pentru că Dylan şi Travis au vorbit pentru noi toţi. Măcar o dată pălăvrăgeala lor interminabilă a fost oarecum drăguţă. Când autocarul s-a oprit şi am ajuns la poalele muntelui Skiddaw, m-am uitat spre culme şi la gheaţa de pe vârfurile sale înalte.

Încă o căţărare.

Mi-am prins curelele rucsacului în jurul taliei, când cineva să ridicat lângă mine. M-am uitat în jos şi am văzut o căciulă roz acoperind

un păr blond-închis. Savannah m-a privit şi apoi a mers alături de mine. Am urcat deal după deal, am mers pe cărări stâncoase, iar Savannah n-a plecat nici măcar o dată de lângă mine. Când am ajuns în vârf, ne-am uitat în jos la privelişte – la pătura alb-verde din câmpuri şi la apa ce scânteia de parcă era din sclipici pur.

Mă simţeam aşa de mic fiind atât de sus. Era ca şi cum lumea era infinită. Aşa de vastă. Era la fel de tulburător pe cât era de reconfortant.

Am coborât şi am ajuns la bază fără aer şi obosiţi. Dar reuşiserăm. Dylan şi Travis au venit lângă noi, Jade şi Lili flancându-ne şi ele. Cu toţii ne-am uitat la vârful pe care tocmai ne căţăraserăm şi un val surprinzător de emoţie mi-a cuprins gâtul. Am tuşit, încercând să o alung, dar a coborât în piept şi în stomac, încordându-mi muşchii.

— Poate că vă întrebaţi de ce v-am adus aici, la lacuri, a zis Leo, alungând tăcerea. A venit în faţa noastră, cu Mia lângă el. Faţa i-a devenit sobră. Cu toţii aţi trecut prin aşa de multe. Ştiu că e abia începutul, dar călătoria aceasta prin cele cinci ţări este creată pentru a vă ajuta să faceţi faţă suferinţei.

Mia a păşit în faţă.

— Rezistenţă, a zis ea şi a lăsat cuvântul acela să atârne în aer în jurul nostru. Pentru a face faţă suferinţei aveţi nevoie de *rezistenţă*.

— V-am adus aici ca să vă rupem din agitaţia vieţii de zi cu zi, a spus Leo. Unde ar fi putut fi mai bine decât în acest mic colţ de rai pe pământ? A gesticulat spre Lake District din jurul nostru. Ce loc mai bun decât o regiune cu creste pe care să te caţări şi peisaje uluitoare în care să te pierzi? Dar un loc care să vă şi împingă până la limitele voastre.

— Şi aţi reuşit, a zis Mia cu mândrie în voce. Cu diferenţa de fus orar, frigul şi corpul obosit, aţi reuşit. Aţi început ceea ce părea o sarcină imposibilă şi aţi înfruntat-o cu capul sus. Un picior în faţa celuilalt, pas cu pas, aţi urcat aceşti munţi, poticnindu-vă şi fără aer, epuizaţi şi consumaţi. Aţi reuşit. Aţi trecut pe partea cealaltă. Aţi reuşit.

— Dacă v-am fi spus când am ajuns aici, cred că niciodatănaţi fi crezut că puteţi să o faceţi…

Leo s-a oprit, şi cioburi de gheaţă mi-au alunecat pe şira spinării. Savannah s-a apropiat de mine, capul ei atingându-l pe al meu. M-am întrebat dacă vorbele Miei şi ale lui Leo o loveau cu acelaşi impact.

— Dar aţi reuşit. Leo s-a uitat în ochii fiecăruia. Aşa cum vom trece şi peste suferinţa voastră.

Mi-am simţit genunchii slăbiţi, pentru că nu vedeam cum aveam

să trec prin iadul în care eram. Înţelegeam metafora. Vârfurile reprezentau suferinţa noastră, obstacole în calea fericirii noastre. Dar aş fi reuşit să urc acele vârfuri. Eram în formă fizică. Aveam determinarea unui sportiv. Să fac faţă suferinţei? Acolo nu reuşeam deloc. Cel mai mult îmi făceam griji că nu o puteam învinge niciodată.

Simţind că începeam să pierd controlul, m-am balansat pe picioare şi am simţit mâna lui Savannah atingând-o pe a mea. Nu ştiu de ce am făcut-o. N-am încercat să analizez, dar am întins degetul mic şi l-am luat pe al ei.

Mâna ei tremura, iar asta m-a făcut imediat să mă concentrez asupra ei şi să îndepărtez teama ce mă cuprinsese. Savannah era şi ea în iad cu mine. *Toată lumea* care era acolo era în foc cu mine.

Nu eram singuri.

Am inspirat adânc. „Rezistenţă”. Nu eram sigur că aveam rezistenţă când venea vorba de acceptarea a ceea ce făcuse Cillian. Nu eram sigur că Savannah avea când venea vorba de Poppy a ei. Dar dacă această călătorie nu ne ajuta? Atunci ce se întâmpla?

— Rezistenţă, a repetat Mia. Sunteţi rezistenţi. Fiecare dintre voi. Şi toţi sunteţi mai puternici decât ştiţi. A zâmbit. *Noi* o vedem în voi, strălucind la fel de puternic ca soarele. Vedem speranţă. Vedem curaj. Vedem forţă.

— Suntem mândri de voi, a adăugat Leo şi apoi ne-a lăsat acolo, cu acele cuvinte plutind deasupra capetelor noastre.

Mânecile lungi ale hainelor noastre ascundeau degetele mele şi ale lui Savannah, încă agăţate unul de celălalt, găsind forţă unul în celălalt. Era secretul nostru, cât de mult ne susţineam unul pe altul. Am privit absent spre oamenii care mergeau spre vârf, care se chinuiau să parcurgă traseul dificil.

Sunetul ghetelor scârţâind pe terenul îngheţat mi-a atras atenţia. Când m-am uitat în urmă, Dylan, Travis, Jade şi Lili se întorceau la Mia şi Leo, care aşteptau la autocar.

Dar Savannah a rămas lângă mine, suspendată în acel moment.

— Am reuşit, a zis, oferind o fărâmă de speranţă ce rezona cu ceea ce spuseseră Mia şi Leo.

M-am întrebat dacă ea credea că putea să treacă peste suferinţa ei, că acea călătorie avea să o vindece, avea să o ajute să meargă mai departe.

— Am reuşit, am zis şi am privit un cuplu în vârstă cum ajungea

la baza vârfului.

Femeia s-a aruncat în braţele bărbatului ca să sărbătorească. Mi-am curbat mai tare degetul în jurul degetului ei. Părea greu să mai atingem un asemenea nivel de fericire.

Părea *imposibil*.

Savannah mi-a întrerupt gândurile disperate şoptind:

— Cred că Poppy ar fi mândră de mine.

Mâna a început să-i tremure din nou uşor când a zis asta, iar în vocea ei era o răguşeală tristă. De data asta a trebuit să mă uit la ea. Privirea lui Savannah se îndrepta spre vârf, aşa că am ridicat mâna liberă şi am dus degetul la bărbia ei. Avea pielea rece. I-am întors încet capul spre mine. Ţinea privirea în jos. Am aşteptat până ce a ridica privirea albastră pentru a o întâlni pe a mea. În ochii ei erau lacrimi, dar când una din ele i-a căzut pe obraz, a fost întâmpinată cu o urmă de zâmbet.

Inima mi-a luat-o la goană. Savannah m-a strâns mai tare de deget, şi eu mi-am permis pentru un singur moment trecător să-mi iau gândul de la ultima imagine a fratelui meu. Cum fusese *înainte*. Am închis ochii şi l-am văzut, încurajându-mă cum o făcuse când eram pe gheaţă, cu un zâmbet imens pe faţă şi cu pumnii în aer. Mi-l puteam imagina şi acolo, aşteptându-mă la baza vârfului, strigând: „Ăsta e fratele meu!”

Am scos un sunet sugrumat gândindu-mă la acea imagine, iar mintea mea torturată a încercat să închidă repede uşa acelui gând, a încercat să prevină răul pe care îl putea face. Dar m-am agăţat oricum de acea imagine; era mai bună decât cea care mă bântuia în fiecare minut al zilei.

Când am deschis ochii, vedeam în ceaţă, până când o lacrimă mi-a alunecat pe obraz, limpezindu-mi vederea. M-am concentrat pe Savannah, găsind consolare şi tărie în atingerea ei, şi am reuşit să găsesc curajul să spun:

— Şi el ar fi mândru de mine.

Savannah m-a strâns delicat de două ori de deget. Am observat că făcea asta când voiam să-mi ofere consolare, dar nu îşi găsea cuvintele. Şi oricât de simplu era gestul, era un balsam vindecător pe o rană deschisă. Oprea suferinţa suficient timp ca să mă ajute să-mi trag sufletul.

După ce ne-am mai susţinut câteva minute cu privirile noastre

înţelegătoare, ne-am întors la autocar, dar nu ne-am dat drumul la mâini. Nici când ne-am aşezat la loc în autocar.

În vreme ce ne îndepărtam, m-am întrebat dacă undeva, cumva, Cillian chiar mă încuraja. Dacă mă ajuta să trec peste pierderea lui. Rareori îmi permiteam să mă întreb dacă el continuase cumva să trăiască. Dacă ajunsese la viaţa de apoi, unde nu exista durere, ci îl înconjurau doar pacea şi libertatea. Nu eram religioşi. Nu discutaserăm niciodată despre ce credeam că avea să fie după moarte. Nu aveam vreo credinţă puternică. Dar mă întrebam dacă mă vedea vreodată acolo, rămas în urmă, dărâmat fără el, şi dacă voia să ajungă la mine şi să-mi spună că avea să fie bine. Că într-o zi aveam să-l văd din nou. Şi că, deşi viaţa pe acest pământ nu fusese cum îşi dorise el, acum era liber.

Tristeţea şi-a înfipt ghearele în gâtul meu, încercând să-mi fure dorinţa de a crede asta, dar două strângeri de mână ale lui Savannah m-au ajutat să mă lupt cu acele gheare şi să mă agăţ de acea fărâmă de speranţă.

Am întors capul spre ea. M-a strâns din nou de mână şi mi-a crescut pulsul. „Rezistenţă", m-am gândit în timp ce mergeam pe drumul şerpuit spre casă.

M-am rugat stăruitor să pot să trec peste asta.

Focul ardea, norii Angliei încă ne ofereau o pauză şi ne răsplăteau cu un cer plin de stele în ultima noastră noapte, de parcă îşi lua rămas-bun şi el. În jurul lacului era beznă, dar Bowness, zona turistică, încă era plină de oameni. Mi-am imaginat că aşa arăta tot anul, indiferent de vreme. Aş fi trăit acolo dacă aş fi putut.

Luasem cina, iar acum eram cu toţii adunaţi în jurul focului de tabără pe scaune de camping. M-am forţat să stau acolo în acea seară. Să nu fug în camera mea sau la locul de la geam care devenise sanctuarul meu acolo. Emoţiile mele erau peste tot. Asta mă făcea să mă simt nesigur şi, măcar o dată, nu voiam să le înfrunt singur.

Mia şi Leo intraseră în casă, lăsându-ne singuri pe noi şase. Oricât de mult îmi plăcea de Mia şi de Leo, era drăguţ să nu mai fim sub lupa lor. Leo mă urmărise ca un şoim. Ştiam că văzuse o schimbare în mine. Dar încă nu abordase asta cu mine, lăsându-mă în mod evident să mă acomodez o vreme cu această nouă stare.

Dar ştiam că la un moment dat avea să mă tragă deoparte.

Dylan, Jade şi Lili foloseau beţe lungi ca să prăjească bezele în flăcări. Savannah era unde voiam eu să fie – lângă mine. Avea o expresie

amuzată în timp ce se uita la Dylan şi la ceilalţi râzând şi glumind.

— Am marfa! a strigat Travis, ieşind din hostel cu cutii de suc în mâini.

A râs când ne-a dat cutiile de parcă erau bere. Am luat o cutie de coca-cola şi am băut din sucul dulce.

În curând, Dylan, Jade şi Lili s-au aşezat în jurul focului şi să aşternut tăcerea peste noi până când Dylan a zis:

— Deci credem că lucrurile astea chiar funcţionează?

Starea grupului s-a schimbat imediat de la oarecum fericită la ursuză şi, ca de atâtea alte ori în acea călătorie, nu puteam să scăpăm de adevăratul motiv pentru care eram acolo. Aşa era suferinţa, ne amintea întotdeauna că era prin apropiere.

Jade s-a foit pe scaun şi a zis:

— Cred că a ajutat un pic. S-a uitat în jur la cei din grup cu ochii ei mari, căprui şi a continuat emoţionată: A fost un accident de maşină.

Am încremenit când cuvintele acelea i-au ieşit pe gură. S-a uitat spre foc şi a continuat:

— Mama şi fratele meu mai mic. O dimineaţă obişnuită de marţi.

Inima mea s-a prăbuşit. Savannah era încremenită lângă mine.

— A fost brusc; n-au simţit nimic. Măcar ştiu că n-au suferit.

Jade a început să cedeze. Lili şi Travis stăteau în dreapta şi în stânga ei şi i-au pus câte o mână de susţinere pe spate.

— Acum suntem doar eu şi tatăl meu. Şi bunicii. Şi-a şters ochii. Mi-a fost… greu să trec peste asta. În majoritatea zilelor, îmi este imposibil să trăiesc fără ei.

Mă jucam cu mâinile, trăgând de unghii ca să scot cumva acea energie nervoasă care roia în jurul meu. Când murise Cillian, mă închisesem complet, ţinusem totul în mine. Nu eram obişnuit să vorbesc despre moarte aşa de lejer. Nu eram sigur că puteam în acea clipă. Avusesem câteva momente când îmi dorisem să urlu, să las barajul suferinţei să cedeze în sfârşit, doar ca zidul meu protector să închidă totul.

Am simţit că eram tras de mânecă. M-am uitat în stânga. Savannah îmi oferea mâna ei. Ritmul rapid al inimii mele s-a liniştit imediat ce am cuprins-o. M-a strâns de două ori şi am rămas legaţi în spaţiul dintre scaune. Mă uitam fascinat la profilul ei perfect. Cum ştia mereu când cedam?

Poate pentru că şi ea ceda. Am strâns-o şi eu de două ori. Pe

obrajii ei palizi a înflorit roşeaţa.

— Să fiu aici, departe de Texas, casa mea, a zis Jade, mi-a oferit timp să respir. A zâmbit înlăcrimată. Cred că ajută. Mă ajută să-mi pun gândurile în ordine.

Lili şi-a pus capul pe umărul lui Jade. De când aterizaserăm în Anglia se apropiaseră. Aşa de mult încât Lili i-a oferit susţinere spunând:

— Eu mi-am pierdut ambii părinţi.

Savannah a tresărit, mâna ei trăgând-o uşor pe a mea, ca şi cum acel gând era un pumnal în inima ei. Am ţinut-o mai strâns, oferindu-i o ancoră, şi mi-am dat seama că mă gândeam la mama şi la tata. Mi s-a strâns stomacul când m-am gândit cum m-am purtat când m-au condus la aeroport. Nici măcar nu-mi luasem rămas-bun. Încă nu comunicam cu ei. Nici nu ştiam cum să încep…

— Erau navigatori de agrement. Iubeau apa. A zâmbit şi am văzut cum iubirea pentru părinţi sclipea prin tristeţea ei chiar şi în întuneric. Într-o zi au ieşit pe mare şi din senin a pornit o furtună.

Îi tremura buza de jos. Jade a pus un braţ în jurul ei.

— Ambarcaţiunea a fost găsită naufragiată. Dar ei nu erau acolo.

— Îmi pare rău, a zis Dylan, iar eu voiam să spun acelaşi lucru.

Dar nu puteam să vorbesc. Nu ştiam cum ei erau în stare să o facă.

Lili i-a zâmbit lui Dylan şi şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Cred că şi pe mine mă ajută călătoria asta. S-a uitat la Jade. Ajută să ai alte persoane care trec prin acelaşi lucru. Mă face să mă simt mai puţin singură. S-a aşezat mai dreaptă. Eu sunt singură la părinţi. Acum locuiesc cu bunicii, care sunt grozavi, dar simt că am trecut singură prin asta şi…

S-a oprit cu un oftat obosit. „Nu-i acelaşi lucru", am terminat eu în gând pentru ea.

Nu era. Îmi iubeam părinţii. Îşi pierduseră fiul cel mai mare. Eu îmi pierdusem fratele şi cel mai bun prieten. Nu ne puteam înţelege suferinţa unul altuia pentru că era diferită. Am simţit o greutate în piept când mi-am dat seama, acum şi eu eram singur la părinţi. Şi ăsta era cel mai groaznic lucru, că mă lăsase singur. Pentru tot restul zilelor mele.

Am surprins privirile curioase ale lui Jade şi Lili asupra mea, a lui Savannah, Travis şi Dylan, întrebându-se evident dacă şi noi aveam să ne împărtăşim poveştile. Dar eu nu voiam să vorbesc despre Cili. Nu puteam. Abia îi spusesem lui Savannah ceva, iar când îi spusesem, simţisem că inima îmi fusese smulsă din piept. După rigiditatea corpului

ei şi după cum frumoşii ei ochi erau plecaţi, cred că simţea la fel.

Travis şi-a dres vocea şi s-a aşezat pe marginea scaunului. Privea nervos în jurul grupului.

— Nu trebuie să povesteşti dacă nu te simţi pregătit, a zis Dylan cu o voce încurajatoare.

El şi Travis se apropiaseră în ultima vreme. Se părea că toţi formam perechi. M-am uitat la mâna mea în mâna lui Savannah.

Mă bucuram că ea era cu mine – eram mai mult decât bucuros.

— Nu, a zis Travis. Pot să vorbesc, a continuat, dar a închis ochii de parcă îi era mai uşor să o spună cu voce tare dacă nu ne vedea pe toţi în faţa lui. Eu am fost singurul supravieţuitor din clasa mea în urma unor împuşcături în şcoală.

Mi s-a scurs sângele de pe chip când a dezvăluit asta. Nu-mi puteam imagina… Nici măcar nu ştiam cum să reacţionez.

— Travis… a zis Dylan şi s-a dus imediat spre locul unde stătea acesta.

A îngenuncheat lângă el. Travis a deschis ochii şi a zâmbit, dar era un zâmbet forţat şi buzele îi tremurau. Trauma lui era expusă şi noi toţi o vedeam.

— Vinovăţia este cea mai rea, ştiţi? a zis Travis, frângându-şi mâinile. De ce eu? De ce eu am fost singurul pe care nu l-a nimerit? Dintr-o clasă de doisprezece, am fost singurul prin care n-a trecut glonţul. Travis a clătinat din cap, tremurându-i bărbia în timp ce se lupta cu lacrimile. Peste asta nu pot să trec. Uneori, îi văd pe părinţii prietenilor mei cum se uită la mine şi ştiu că se întreabă de ce eu am fost cel cruţat şi nu copilul lor. A râs trist. Şi eu mă întreb asta. Dar în mare parte… A inspirat adânc. Erau prietenii mei. Sunt dintr-un mic oraş provincial din Vermont. Îi ştiam pe copiii ăştia de la grădiniţă, pe unii chiar dinainte. Erau singurii mei prieteni şi acum s-au dus cu toţii. Şi eu am fost martor…

Dylan l-a îmbrăţişat pe Travis înainte să termine acea frază. Unele lucruri nu trebuiau spuse cu voce tare ca să fie înţelese. Savannah a suspinat lângă mine, iar când m-am întors spre ea, lacrimile îi alunecau pe faţă. La lumina focului păreau portocalii. Nu suportam să o văd astfel, imaginea mă sfâşia. Aşa că m-am mişcat pe scaun până ce am ajuns chiar lângă ea.

— Vreau ca asta să funcţioneze, a zis Travis şi a arătat spre noi toţi. Îmi doresc aşa de tare ca această călătorie să funcţioneze, pentru că

nu pot continua să trăiesc cu întunericul pe care-l port în mine, cu greutatea asta din pieptul meu. În unele zile, nu mă pot da jos din pat pentru că suferința este așa de obositoare. Simt ca și cum nu pot să respir.

— Ți-e dor să fii fericit, *să simți* fericirea, a zis Dylan înțelegător, iar Travis a încuviințat din cap. Și mie, a mărturisit Dylan.

— Și mie, a rostit Jade, urmată de Lili.

— Și mie, a spus Savannah aproape șoptit.

Inima a început să-mi bată așa de puternic după cât de multe împărtășiseră toți încât am crezut că avea să îmi explodeze în piept. Dar mi-am permis să mă gândesc la viața mea de dinainte. Pentru că exista *înainte* și *după* când venea vorba de suferință.

Mi-am permis să mă gândesc la iernile pe lac jucând hochei, la dimineţile de Crăciun și zilele de meciuri – amintiri simple de când chiar eram fericiți.

Atunci cunoscusem fericirea. Și o luasem de-a gata. Dar m-am gândit că, dacă am simțit-o cândva, poate, doar *poate*, reușeam să o simt din nou.

— Și mie, am șoptit într-un final.

Lemnul din foc a trosnit puternic când am zis asta, acoperind acea dorință care mi-a consumat așa de multă energie ca să o exprim. Dar Savannah mă auzise. Și s-a sprijinit de mine, punându-și capul pe umărul meu, strângându-mă de două ori de mână.

Începeam să tânjesc după acea senzație. Pentru că Savannah, din Blossom Grove, Georgia, mă făcea să *simt*. După un an în care mă înăbușisem în întuneric, Savannah m-a făcut să simt ceva ce credeam că pierdusem pentru totdeauna – speranță.

Mă făcea să sper că viața mea putea să fie mai mult decât *asta*. Nu știam ce se petrecea între noi doi. Refuzam să analizez prea mult ce ne lega. Măcar o dată voiam să las universul să preia frâiele și să mă ghideze.

M-am uitat la lac și la vârfurile muntoase pentru ultima oară înainte să mergem la culcare. Aveam să îmi amintesc pentru totdeauna Lake District din Anglia ca fiind locul în care Savannah intrase în viața mea. N-aveam idee ce urma să se întâmple în restul călătoriei, ce urma să se întâmple cu mine. N-aveam idee ce aveam să devenim eu și Savannah. Nu știam dacă ceea ce planificaseră Mia și Leo pentru noi chiar avea să mă scoată din acest întuneric infinit în care eram blocat.

Dar una dintre multitudinea de cărămizi din care era făcut zidul din jurul inimii mele căzuse datorită acestei fete. O singură cărămidă, dar era un început.

Era un *început*.

Și asta trebuia să conteze pentru ceva.

CAPITOLUL 8

Visuri renăscute și zâmbete înghețate

Savannah

Stând să scriu în acest jurnal, te privesc afară în curte. Stai sub măr și citești. Ida își exersează dansul lângă tine. Iar eu zâmbesc așa de larg doar privindu-le pe cele mai bune prietene ale mele. Una zgomotoasă, una tăcută, dar amândouă perfecte în ochii mei.

Când nu voi mai fi, voi păstra această amintire veșnic în mintea mea. Și când voi privi în jos și mă voi uita la voi două, voi prețui legătura pe care o avem.

Vreau să vă prețuiți una pe alta pentru restul vieților voastre. Să nu pierdeți niciodată legătura aceea așa de strânsă pe care am avut-o în viață. Și când vă veți îmbrățișa una pe alta, să știți că spiritul meu vă va îmbrățișa pe amândouă. Mereu voi fi alături de voi. Indiferent de direcția în care va merge viața ta, să ai curaj și încredere, pentru că eu *mereu voi fi alături de tine. Niciodată nu vei mai fi singură. Așa cum nici eu n-am fost vreodată singură în viața asta. Cum aș putea să fiu cu tine în viața și în inima mea*?

Spune da noilor aventuri, Savannah. S-*ar putea să te ducă la fericire*.

Pentru totdeauna.

Poppy

Savannah

Oslo, Norvegia

Eu: *Poți să ghicești unde sunt*?

Am făcut o poză priveliștii din fața mea și am apăsat pe trimite. După câteva secunde, am primit un mesaj înapoi.

Rune: *Recunosc locul ăla*.

Apoi a adăugat: *Cum merge*?

Mă uitam la oamenii care se învârteau în piața de jos, un patinoar mare ocupând mare parte din priveliște. Erau deja oameni care patinau. Era frumos acolo. Seara trecută aterizasem în Oslo, dar deja mă îndrăgosteam de locul acela, îmi puteam imagina familia Kristiansen

locuind acolo. Un val de tristeţe m-a lovit la acel gând.

Eu: *i-ar fi plăcut să vadă locul ăsta*. *Ţara ta*. *Este aşa de frumos*!

Poppy vorbea deseori despre vizita în Oslo cu Rune, dar viaţa avusese alte planuri cu ea înainte să poată face asta.

Rune a avut nevoie de câteva minute ca să răspundă. M-am întrebat dacă era ocupat sau dacă cuvintele mele îl întristaseră.

Rune: *Aşa este*.

Dedesubt au apărut trei puncte, apoi a adăugat: *Cred că ea este cu tine acum*.

Am clipit ca să alung lacrimile ce mi se adunau în ochi.

Eu: *Mi-ar plăcea să cred asta*.

Acele trei puncte au apărut din nou, apoi am primit:

Sora ta nu te va părăsi niciodată. *Şi ar fi aşa de mândră de tine*!

Mi s-a strâns inima în piept şi m-am uitat din nou la piaţa aglomerată, mirosul rulotelor cu mâncare plutind până sus la geamul hotelului unde stăteam. Rune avea dreptate. Poppy ar fi fost mândră de mine. Mereu era. La orice mică reuşită pe care o aveam la şcoală, ea se purta de parcă tocmai schimbasem lumea. În clasa a VI-a, când câştigasem concursul de ştiinţe, Poppy sărbătorise de parcă câştigasem Premiul Nobel pentru Pace.

Eu: *Ştiu*.

Nu aveam alte cuvinte.

Rune: *Poţi să o faci*, *Sav*. *Şi eu cred în tine*.

Am zâmbit când am văzut ultimul mesaj de la Rune. De când murise Poppy, Rune se apropiase şi mai mult de familia mea. Devenise fratele mai mare pentru mine şi Ida, cum mereu fusese destinat să fie. Mereu avea să fie nedrept că îşi pierduse sufletul-pereche. Fusese aşa de tânără… Nici măcar nu avuseseră o şansă reală să fie o pereche.

Am simţit glasul disperării agitându-se în mine. S-a diminuat când la uşă s-a auzit un ciocănit. Am deschis uşa şi le-am găsit pe Jade şi Lili de partea cealaltă.

— Haide, a zis Lili, luându-mă de mână.

Jade mi-a luat haina din cuierul din camera mea.

— Vii să patinezi cu noi.

— Oh, nu ştiu să patinez… am încercat să spun.

Dar în timp ce mă trăgeau pe hol şi în jos pe scările celor trei etaje spre piaţa friguroasă, am înţeleg că nu-mi dădeau de ales. Mi se părea ceva familiar – trei fete alergând prin oraş ca să se distreze. Vorbisem

cu mama, cu tata şi cu Ida în dimineaţa aceea. Îmi era teribil de dor de ei. Dar eram bine. Treceam prin asta.

Jade ne-a dus la ghereta de închiriat patine. În timp ce Jade şi Lili îşi dădeau încălţămintea la schimb pentru patine, am zis:

— Eu n-am patinat niciodată.

S-au uitat la mine de parcă îmi mai crescuse un cap. Faţa mi s-a aprins sub privirile lor uimite.

— Te ajutăm noi, a zis Lili şi a gesticulat spre ghetele mele. Dă-le şi ia nişte patine!

Am făcut cum mi-a zis, simţind că mă cuprindeau emoţiile. M-am aşezat pe banchetă şi mi-am legat patinele. Am încercat să mă ridic şi aproape că am căzut la pământ.

— Uşurel! a zis Jade şi m-a luat de braţ. Hai să o luăm uşor.

Lili m-a luat de celălalt braţ şi am pornit spre gheaţă. Aerul rece mi-a atins faţa, făcându-mă să simt fiori pe corp. Mirosea a proaspăt şi a curat – mirosea a Ca el.

Am hoinărit cu privirea prin patinoar, întrebându-mă unde era. Încă nu-l văzusem în acea zi. Nici pe Dylan sau pe Travis nu-i văzusem. Poate că erau cu toţii împreună. În ultima vreme, reuşise un pic mai bine să socializeze cu noi, restul. Şi nu mai părea aşa de închis. Speram să rămână aşa. Eu… Ce simţeam lângă Ca el era… complet. Simţeam fluturaşi în stomac şi inima îmi bubuia în piept când el era aproape, când mă ţinea de mână sau îmi apuca degetul cu al lui. Dar era greu să fiu în preajma cuiva aşa de consumat de furie, era greu să-l las să pătrundă.

Dar, după seara de la debarcader, părea un pic mai blând. Credeam că asta se întâmpla pentru că vorbise despre moartea fratelui său, povestise cu voce tare ce se petrecuse.

Eliberase cuvintele pe care îi fusese aşa de greu să le rostească, care-l măcinaseră pe interior până ce îi transformaseră sângele în foc.

Mai mult decât orice speram că vorbind cu mine ajunsese pe calea corectă.

— Un pas înainte, a zis Lili, scoţându-mă din gândurile mele, iar eu am pus lama pe gheaţă.

Am alunecat imediat şi le-am dat drumul lui Jade şi Lili ca să mă prind de panourile de pe lateralul patinoarului. Am râs nervoasă. Lili şi Jade stăteau în faţa mea.

— Mergeţi voi. Cred că trebuie să stau aici o vreme, am zis. Lili a deschis gura ca să protesteze, dar am încuviinţat din cap. Serios. Trebuie

doar să-mi revin.

— Eşti sigură? a întrebat Jade.

— Sunt sigură, am zis şi le-am privit cum se îndepărtau.

La început au fost un pic nesigure, dar în câteva minute se învârteau pe patinoar, fluturând mâinile la mine când treceau. Am inspirat aerul rece, acel miros de proaspăt învăluindu-mă din nou. Am simţit o mână pe umăr şi apoi Dylan şi Travis au intrat pe gheaţă în faţa mea.

Dylan a întins mâna.

— Hai, Sav.

Travis a alunecat şi s-a prins de Dylan, căzând amândoi. Am zâmbit când i-am auzit râzând tare, aşa de liberi şi de relaxaţi. După ce-mi povestise Dylan despre cel mai bun prieten al lui, după grozăvia dezvăluită de Travis noaptea trecută, râsetele lor uşurate de povară păreau nişte clopoţei din rai.

— Cred că vă las pe voi, am zis şi m-am întors pe uscat, departe de şansa de a cădea şi eu.

— Sav! s-a plâns Dylan. Bine! a adăugat, apoi a arătat spre mine în timp ce se ridica în picioare. Dar după asta mergi cu mine să bem o ciocolată caldă.

— Bine, am zis, apoi m-am dus pe bancă şi mi-am desfăcut repede patinele, iar în mai puţin de un minut eram încălţată cu ghetele şi simţeam mult mai puţină teamă în inimă.

Am rămas la panouri şi mi-am urmărit prietenii învârtindu-se pe patinoar, ţinându-se de mâini şi având parte de o distracţie atât de necesară. Era o privelişte aşa de frumoasă. Dacă erau ca mine, probabil trecuse ceva timp de când îşi permiseseră să trăiască bucuria adevărată aşa.

Am râs tăcut când Travis l-a împins pe Dylan, aproape doborându-l din nou, când ceva mi-a atras privirea spre stânga. Piaţa era aglomerată, patinoarul se umplea, dar prin mulţimea de oameni am zărit o căciulă şi o geacă negre cunoscute. Ca el se uita la patinoar cu o expresie sfâşietoare pe faţa lui frumoasă.

Orice fericire simţită privindu-mi prietenii a dispărut la vederea acelei expresii de tristeţe absolută de pe faţa lui Ca el. Stătea la distanţă de panouri, cu mâinile în buzunare.

Am suflat peste mâini ca să le încălzesc şi m-am dus unde stătea el. M-am apropiat încet ca să mă vadă venind. Când m-a văzut, şi-a

îndreptat spatele.

— Bună, am zis şi m-am dus lângă el.

Ochii lui Ca el erau fixaţi pe patinoar.

Voia să fie acolo.

Mi-am amintit ce-mi povestise Dylan. Ca el era jucător de hochei. Foarte talentat, din câte divulgase el. Dar nu mai juca. După cum urmărea patinatorii, credeam că în inima lui încă îşi dorea să o facă.

— Nu vrei să patinezi? am zis, testând apele.

Privirea lui Ca el a devenit dură şi a clătinat din cap. Un nu ferm, neînduplecat.

Am râs când Lili şi Jade au început să-i urmărească pe Travis şi Dylan. M-am întrebat dacă aceia care îşi deschiseseră sufletul la focul de tabără de seara trecută se simţeau mai uşori în acea zi. Motivul pentru care se aflau acolo fusese împărtăşit. Fuseseră aşa de curajoşi. M-am întrebat dacă te simţeai eliberat când îţi lăsai durerea în mâinile oamenilor care te susţineau. Să o pasezi altora în bucăţele pentru ca povara ta să se diminueze, iar viaţa să pară un pic mai puţin aspră.

— Nu ştiu cum o fac oamenii, am spus eu voit. Nu voiam ca el să se simtă aşa de abătut. Voiam să încerc să îndrept lucrurile. N-am putut nici măcar să mă mişc fără să-mi alunece picioarele.

Nu mă aşteptam la un răspuns, aşa că am întors capul surprinsă când Ca el a zis:

— Este doar nevoie de antrenament. Mi-a întâlnit privirea. Eu… eu… S-a oprit, luptându-se cu ce încerca să-l oprească şi a zis: Te-am văzut. A inspirat lung ca să se îmbărbăteze. Voiam să vin să te ajut, dar…

Cuvintele i s-au blocat în gât şi paloarea lui s-a transformat în cenuşiu.

Ce-l costa emoţional acest moment? Părea să-l coste totul să se uite la acel patinoar, să rostească acele cuvinte.

Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Este în ordine, am zis şi am venit în faţa lui, blocându-i priveliştea spre ce-i provoca atâta suferinţă. Vrei să mâncăm ceva?

Am arătat spre nişte gherete cu mâncare din apropiere. A încuviinţat din cap şi şi-a luat ochii de la gheaţă. Se părea că patinoarul era un magnet pentru el, atrăgându-l tot mai aproape. Dar rezista atracţiei. Şi-l durea că făcea asta.

Impulsul de a-l face să se simtă mai bine era aşa de puternic în mine încât mi-am petrecut braţul prin al lui. Eu nu eram niciodată atât

de îndrăzneaţă. Nu avusesem niciodată un iubit în viaţa mea. Din punct de vedere social eram o ciudată şi habar n-aveam cum să fac pe cineva, în afară de familia mea, să se simtă mai bine când suferea. Dar am simţit în mine aceeaşi nevoie de a avea grijă de Ca el cum simţeam pentru Ida. Cum făcusem şi pentru Poppy.

Nu eram sigură de ce. Dar era un impuls pe care nu-l puteam ignora.

Ne-am oprit la o gheretă plină de dulciuri. Am comandat biscuiţi cu unt, biscuiţi cu migdale şi chifle cu scorţişoară, toate produse tradiţionale din Norvegia. I-am dat un biscuit lui Ca el. Ochii lui tulburaţi s-au mai îndulcit când a luat o gură. Culoarea i-a revenit în obraji şi s-a întins după chifla cu scorţişoară cu un pic de umor pe faţă. Să ştiu că îl făcusem să se simtă doar un pic mai bine era o senzaţie ameţitoare, de parcă chiar realizasem ceva cu adevărat remarcabil.

Abia mâncasem câteva dulciuri când Jade, Lili, Travis şi Dylan au venit în fugă. Dylan şi-a pus braţul peste umărul meu.

— Ciocolată caldă? a întrebat.

Am ridicat o sprânceană întrebătoare spre Ca el.

— Hai să mergem, a zis şi ne-a condus la următoarea gheretă cu mâncare.

În acea piaţă norvegiană parcă era din nou Crăciunul. Ca o scenă dintr-un film, o scenă de magie într-o zi rece de iarnă.

Era perfect.

Ne-am întors cu toţii în camerele noastre după vreo două ore de explorat piaţa. Eram sătui şi somnoroşi. Stăteam în Oslo o singură noapte. Norvegia avea să fie diferită de Lake District. Nu stăteam într-un singur loc. Mergeam spre nord. Nu ştiam ce aveam să facem ori să vedem, dar deja îmi plăcea acolo. Mi se părea diferit de locurile cu care eram obişnuită. Iar asta nu putea decât să fie un lucru bun.

În acea seară, în camera mea, m-am aşezat la geam şi am privit cum piaţa se liniştea. Deschizând caietul din poală – cel de la Poppy –, am hotărât că era momentul să citesc altă pagină. Mi se părea corect să aflu veşti de la sora mea în ţara de baştină a iubirii vieţii ei.

Savannah.

Doar văzându-mi numele scris de ea, mi-a crescut inima aşa de mare încât am crezut că avea să-mi iasă din piept.

M-am tot gândit cum să te ajut.

Am zâmbit, imaginându-mi-o cu capătul pixului în gură, căzută pe

gânduri.

Am reflectat la ce m-a ajutat pe mine în aceşti ultimi doi ani. Chiar până acum, când mai am câteva săptămâni de trăit.

Acea frază a fost un pumn în stomac. Uram să mă gândesc cum era Poppy în acele ultime săptămâni. Când era slăbită şi nu mai putea să meargă fără ajutor. Dar găsise putere să-mi scrie. Atât de mult mă iubise. Am respirat sacadat când am inspirat prelung.

Prieteni. Oameni. Familie. Fără tine şi Ida. Fără mama şi tata, familia Kristiansen, mătuşa DeeDee şi Jorie, n-aş fi fost în stare să continui să fiu puternică. Fără dragostea lui Rune al meu n-aş fi în stare să-mi înfrunt soarta cu demnitate şi graţie.

Înţelegând că ăsta-i momentul meu să merg acasă.

Aşa că asta-i sarcina mea pentru tine, Savannah: să laşi oamenii să se apropie. Să-ţi laşi frumoasa ta inimă pură să fie văzută de alţi oameni din afara familiei noastre. Ştiu că ţi-e greu să te deschizi. Ştiu că ţi-e incomod să te afli în mulţimi de oameni. Dar avem nevoie de iubire, Savannah. Când suferim şi ni se pare că lumea cade peste noi, avem nevoie de oameni în jurul nostru care să ne susţină.

Iubirea, Savannah. Mi-am dat seama că dorinţă mea cea mai mare pentru tine este iubirea. În orice formă ar veni ea. Te am în preajma mea chiar acum, când zilele mele sunt numărate şi se apropie momentul să-mi dau ultima suflare, iar iubirea ta îmi dă forţă să înfrunt asta. Aşa ştiu că nu sunt singură.

Moartea e mai uşor de înfruntat când ai companie.

Când nu voi mai fi, nu vreau ca tu să te simţi singură. O să ai nevoie de oameni ca să te ajute să treci peste asta. Şi dacă am un vis pentru tine, Savannah, ar fi ca tu să-l găseşti pe Rune al tău.

Mi s-a strâns stomacul de teamă. Mă îngrozea ideea de a găsi o iubire ca a lui Poppy şi Rune. Nu pentru că nu era binevenită. Ce mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi iubit aşa de puternic, dacă mi-aş fi găsit jumătatea, flacăra mea geamănă, doar ca el să plece la fel cum Rune o pierduse pe Poppy? Să-l văd cum se stingea zi de zi, ştiind că în curând lumina din inima lui avea să se stingă, fără a mai fi aprinsă vreodată.

N-aş fi putut să supravieţuiesc.

M-am înecat cu un hohot de plâns când am citit:

Ştiu că acest gând te va înspăimânta. În timp ce citeşti asta, vei şti ce efect a avut moartea mea asupra lui Rune.

Mi-a căzut o lacrimă din ochi când am văzut că cerneala unde era

scris numele lui Rune era pătată. Și asta m-a sfâșiat. Pentru că, oricât de puternică era Poppy, gândul că avea să-l părăsească pe Rune probabil o făcuse să plângă. Datorită lui Rune rezistase așa de mult. Se luptase din greu pentru mai multe zile pe care să le petreacă în brațele sufletului ei pereche.

Mă rog ca el să poată găsi pacea. Ca el să poată găsi fericirea după ce eu nu voi mai fi. Ca el să poată găsi un sens în moartea mea. Și același lucru îl sper pentru tine, Savannah. Să nu lași ca moartea mea să te consume. Păstrează-ți inima deschisă și lasă iubirea să intre când va apărea. Pentru că ești așa de ușor de iubit, frumoasa mea soră. O știu pentru că te iubesc imposibil de mult.

Suntem nimic fără iubire. Așa că, te rog, doar… las-o să intre.

Te ador.

Poppy

Când am închis caietul, lacrimi tăcute îmi căzeau pe piept. Am închis ochii și m-am gândit la Rune. În perioada imediat următoare morții lui Poppy, a fost complet distrus. Dar treptat, zi cu zi, a început să regăsească drumul înapoi spre viață. Să găsească semnificație în faptul că fusese lăsat în urmă.

Poppy îl învățase asta. Să vadă lumea ca o mare aventură. Era neînfricată și îmbrățișa viața cu brațele larg deschise. Rune onorase asta făcând nenumărate poze cu minunile lumii drept tribut pentru fata care-l părăsise prea curând.

Brațele mi-au rămas prinse în jurul taliei. Și mi-am dat seama că asta nu-mi servea deloc. Nici măcar nu încercasem să trăiesc. Mă lăsasem târâtă într-un vid de tristețe și deposedat de toată speranța. Ce se întâmpla dacă doar încercam să îmbrățișez viața? Doar o vreme?

Dacă primeam iubirea?

Am deschis ochii și am văzut cu privirea periferică luminițe sclipitoare, colorate care împodobeau piața strălucind. Mi-am lipit fruntea de geam, apoi m-am uitat în jos… Brusc, m-am îndreptat și mi-am ținut respirația când am văzut o siluetă singuratică îndreptându-se spre patinoarul acum gol, singura sursă de lumină fiind câteva becuri stradale aflate la distanță.

Dar era suficient ca eu să văd *totul*.

Să-l văd pe Ca el oprindu-se la intrarea în patinoar, ghetele lui fiind la un centimetru de marginea gheții. Tot corpul îi era încordat și mâinile strânse în pumni de-o parte și de alta. Am privit cu respirația

oprită și fascinată cum a îngenuncheat și și-a dat jos mănușile. Băgându-le în buzunar, s-a luptat minute bune cu el însuși înainte de a pune palmele pe gheață.

Și apoi a rămas așa. A rămas atât de mult așa, încât gândurile mele au început să hoinărească și am auzit în minte vocea lui Poppy șoptind: „Păstrează-ți inima deschisă și lasă iubirea să intre când va apărea…"

Acest băiat… acest băiat capturase ceva din mine. Și să-l văd acum, singur pe patinoarul care odată fusese singura lui alinare, m-a distrus.

Lăsându-mă condusă de inimă, am sărit de la geam. Am ignorat ora de stingere stabilită de Mia și Leo, mi-am luat haina și am fugit din cameră. Am permis curajului să mă scoată pe ușile hotelului, nevăzută de Leo și Mia, și am ieșit în piața adormită. Doar câțiva oameni hoinăreau la acea oră târzie. Dar nu le-am acordat nicio atenție. În schimb, m-am îndreptat spre băiatul în genunchi, frânt și singur, și m-am lăsat în jos, alături de el.

A întors capul într-o parte când m-a simțit. Lacrimile îi curgeau pe față cu o durere reprimată și, fără să mă gândesc, având nevoie să îmbrățișez omul față de care îmi deschisesem inima, l-am cuprins în brațe. La început, a încremenit și mi-am făcut griji că se supărase că mă apropiasem de el. Că poate fusesem prea îndrăzneață și că el nu dorea companie în acel moment sfâșietor.

Dar am oftat ușurată când Ca el a cedat rapid și m-a îmbrățișat și el, și m-a ținut de parcă nu avea să-mi dea drumul niciodată.

Hohotele lui de plâns erau ca gloanțele în sufletul meu, fiecare intrând mai adânc și mai adânc, până când m-au sfâșiat.

— Sav, a murmurat pe lateralul gâtului meu.

Lacrimile lui îmi alunecau pe claviculă și pe sub haină. Lacrimi pe care știu că le ținuse captive prea multe luni ca să fie numărate, măcinându-l zilnic.

Îi înghețau mâinile pentru că stătuse cu ele pe gheață. Dar am îmbrățișat frigul. Dacă-l ajuta pe Ca el în acel moment, dacă-l ajuta să se elibereze de cătușele grele ale suferinței, aveam să plonjez în marea de gheață doar ca să-l ajut să se vindece.

Mi-am trecut mâinile prin părul lui, dându-i jos căciula și punând-o lângă noi. N-am zis nimic. Nu existau cuvinte de alinare care să ajute. Tăcerea era liniștitoare. Și știam cum se simțea acea eliberare emoțională. Era un torent, o viitură de suferință așa de puternică încât

distrugea orice în calea sa.

Degetele lui Ca el se plimbau pe spatele meu, de parcă încerca să găsească o cale să fie mai aproape. Era sensibil şi vulnerabil, complet deschis şi expus emoţional. Ca el nu menţionase niciodată vreun prieten sau familia de acasă. Eu măcar îi aveam pe Ida şi pe părinţii mei. Îi aveam pe mătuşa DeeDee şi pe Rune.

Pe cine putea el să conteze la nevoie? îi îndepărtase aşa cum încercase să ne ţină pe toţi la distanţă?

Mi-am trecut mâinile prin părul lui ciufulit ca să-l alin; el a continuat să se destrame. Şi s-a destrămat, şi s-a destrămat, lacrimile lui sărate fiind interminabile. Părea că eram complet singuri stând acolo îngenuncheaţi pe terenul rece, Norvegia continuând să existe în jurul nostru.

Au trecut câteva minute, iar corpul lui Ca el a început să se liniştească. Hanoracul şi geaca mea era ude de la lacrimile lui, dar acele lacrimi păreau să se împuţineze şi ele. Cu toate astea, am continuat să-l ţin. L-am ţinut până când lacrimile i s-au uscat şi respiraţia lui neregulată a devenit greoaie.

Aşa cum se întâmpla după o purificare emoţională.

— Sav… a şoptit cu vocea răguşită şi profundă din pricina extenuării.

— Sunt aici, am zis. Şi am găsit curajul să adaug: Pentru tine. Am înghiţit în sec şi m-am forţat să repet: Sunt aici pentru tine.

Mâinile lui Ca el m-au strâns mai tare de haină şi apoi a dat lent capul spre spate. Avea faţa roşie şi pătată; ochii îi erau bântuiţi. Dar pentru mine niciodată nu arătase mai frumos. Şi-a retras o mână din haina mea şi s-a uitat la palmă – încă era rece pentru că o ţinuse lipită de gheaţă.

S-a uitat la gheaţa întinsă înaintea noastră. Luminiţele de deasupra făceau patinoarul să strălucească de parcă era făcut dintr-un milion de bijuterii din opal. M-am întrebat ce vedea Ca el când se uita la patinoar. Dacă arăta ca raiul sau ca iadul, ori cumva ceva între ele.

De la coada ochiului i-a alunecat o lacrimă singuratică. Am întins instinctiv mâna şi i-am şters-o de pe obraz. Am încremenit când el şi-a întors capul, îngrijorată că mersesem prea departe. Dar apoi Ca el mi-a cuprins mâna în a lui şi a dus-o la buze. M-a sărutat cast pe dosul palmei şi inima mea a bubuit şi s-a oprit brusc.

Mi-a mutat mâna mai sus şi şi-a lipit-o de obraz – pielea îi era rece

şi umedă. Şi a lăsat-o acolo, de parcă toată căldura din mâna mea transfera mult necesara căldură spre oasele lui îngheţate.

— Sunt jucător de hochei, a zis.

Cuvintele lui şoptite au fost la fel de sonore ca un urlet în piaţa tăcută, adormită.

I-am strâns mâna. Un mic zâmbet a trecut peste expresia lui dezolată. S-a întors spre mine, cu ochii ca fierul topit cu un vârf de albastru, şi a zis:

— Faci asta când cedez.

Mi-am ţinut respiraţia, nesigură dacă era de bine sau nu. A expirat pe nas şi mi-a strâns şi el mâna. Două strânsori ferme.

— Mă ţine ancorat, a recunoscut şi, deşi era noapte, pieptul mi s-a umplut de lumină. Cum ştii când am nevoie?

Mi-a cercetat faţa, căutând un răspuns.

— Pentru că recunosc semnele. Mi s-a zbătut pulsul de la gât când am zis asta. Pentru că şi eu cedez deseori.

Ca el m-a strâns mai tare de mână şi s-a uitat spre patinoar, iar eu mă uitam la el. Eram complet îndrăgostită de băiatul ăsta.

— Sunt jucător de hochei, a zis din nou, dar de data asta cu mai multă convingere. Vocea i s-a spart când a adăugat: Dar nu mai pot să joc.

— De ce?

I-au căzut umerii.

— Pentru că era chestia *noastră*.

Ştiam că se referea la Cillian. Părea să se gândească la Cillian la fel de des cum mă gândeam eu la Poppy. Dar exista o diferenţă clară. Suferinţa lui era mult diferită de a mea.

El nu avusese parte de împăcare când murise Cillian.

— Eram bun, Piersică, a zis şi m-am topit când a folosit acea poreclă ce a ieşit cu atâta afecţiune de pe buzele lui, mai ales într-un moment aşa de tulbure. A întins mâna şi şi-a trecut un deget al mâinii libere peste marginea patinoarului. *Chiar* eram bun.

Ca el s-a ridicat de pe genunchi şi s-a aşezat pe jos. Am făcut la fel.

— Hocheiul nu-i doar un sport pe care l-am jucat. Reprezintă cine sunt – *eram*, s-a corectat şi a clătinat din cap. Sunt aşa de confuz.

Gâtul îi era tensionat când a scos cuvintele acelea. L-am strâns de două ori de mână şi el mi-a răspuns cu un zâmbet recunoscător. Apoi m-a strâns şi el de două ori şi inima mea a luat-o la goană.

— La început am jucat datorită lui Cili… S-a foit, subiectul fiind clar inconfortabil. Cili juca, iar eu voiam să fac orice făcea el.

— Dar ai iubit sportul ăsta, am zis – nu am întrebat.

Puteam să aud inflexiunea de bucurie din vocea lui când se referea la hochei.

— Îl iubesc.

Nu mi-a scăpat că a folosit prezentul.

— În acea noapte i-am pierdut pe amândoi, a zis Ca el şi iar mi s-a frânt inima auzind agonia sfâşietoare din vocea lui. L-am pierdut pe Cili şi n-am mai putut să văd gheaţa. S-a oprit cu o expresie visătoare. Eram aşa de legaţi încât nu ştiu cum să exist singur. Fraţi, jucători de hochei, cei mai mari susţinători unul pentru celălalt. Eu mergeam la meciurile lui, el la ale mele. Ne antrenam în aceleaşi locuri. Toată iarna exersam pe lacul îngheţat de acasă şi jeleam gheaţa când venea vara. Trăiam pentru frig. Hocheiul era Cili şi eu sunt hocheiul. Cili era eu, eu sunt el, şi acum totul s-a dus dracului.

— Ca el…

— Trebuia să jucăm împreună la colegiu. S-a uitat la mine cu coada ochiului. La Harvard.

Pe şira spinării mi-au dansat fiori care şopteau cuvinte precum „destinul”. Ştiam asta, desigur. Dar eram mândră de el că se deschidea şi-mi spunea. L-am strâns de mână.

— El era în primul an când… Ca el n-a putut să termine fraza. Şi-a coborât capul. Am fost acceptat. Ar fi trebuit să merg din toamna trecută. Dar nu puteam să o fac fără el. N-am apucat niciodată să jucăm împreună pentru Harvard. Şi acum nici că vom mai juca.

Mi-am pus capul pe umărul lui în semn de susţinere.

— Sunt aşa de pierdut. I-am cuprins braţul când a întrebat: Dar tu, Sav? Tu de ce nu poţi să mergi mai departe?

Mi s-a scurs sângele de pe chip. Nu voiam să vorbesc despre Poppy, despre mine. Dar Ca el fusese aşa de deschis cu mine încât voiam să-i ofer ceva la schimb. Clar avea nevoie.

— Nici eu nu ştiu cum să trăiesc fără ea, am zis. Poppy a murit şi eu am rămas captivă în acel moment, suspendată într-un cadru încremenit de care nu mă pot elibera.

Ca el şi-a plecat capul ca să-l sprijine de al meu.

— A murit împăcată, am zis, încercând să alung acea zi din mintea mea, dar, după ce am vorbit, mi-am dat seama că Poppy murise în cel

mai frumos mod posibil. A murit cum a vrut. Dar… sincer, nu știu, Ca el. M-am chinuit să trec peste asta. Am râs ironic. Dacă n-ai observat, sunt un pic… rezervată.

Ca el a pufnit și el o dată în râs și pentru un minut am crezut că avea să facă o glumă. M-am întrebat dacă *înainte* fusese glumeț…

Sunetul râsului lui mi-a făcut inima să crească.

— Bănuiesc că mă interiorizez mult. Terapeutul meu de acasă a încercat orice ca să mă ajute. Ăsta-i ultimul meu efort de a mă agăța de o aparentă viață după pierdere. Am râs din nou, dar de data asta cu tristețe; era un râset slab, care m-a făcut să mă simt prosteşte. A murit aproape acum patru ani. Cu toate astea, uitemă suspendată în timp și abia trăind. M-am uitat la o pietricică de pe jos doar ca să mă concentrez pe ceva cât am continuat: Deja ar fi trebuit să pot face față. Știu că oamenii cred că ar trebui să pot trece mai departe.

— Nu cred că suferința funcționează așa.

Mi-am întors fața spre Ca el, neștiind ce a vrut să spună.

— Nu cred că suferința are un calendar, Sav. Mi-a cercetat ochii și m-am pierdut în adâncimea lor. Dacă te judecă cineva pentru că îți ia mult să treci peste moartea unei persoane dragi, fii fericită pentru ei, pentru că înseamnă că n-au trăit niciodată așa ceva.

Mi s-a strâns gâtul de emoție.

— Mulțumesc, am zis, simțindu-mă așa pe deplin înțeleasă.

Doar după acea singură frază.

Ca el a clătinat din cap.

— Uneori îmi doresc să-mi pot smulge inima și o parte din creier unde sunt amintirile și să le arunc. Măcar un pic. Doar ca să-mi amintesc cum era să te distrezi, cum era viața când nu aveam griji. Nu mai vreau să mă trezesc în fiecare dimineață cu golul ăsta în stomac, cu o furie care-mi fierbe în vene și care mă arde pe interior. Ca el a oftat adânc, epuizat. Eu nu sunt așa, Sav. Dar am uitat cum să fiu altfel. Îmi doresc să fiu cineva un pic mai mult decât un om distrus de suferință. Doar o vreme.

Parcă îmi citise gândurile. Pentru că și eu îmi doream asta. Deseori. Să nu o uit pe Poppy, dar să nu mai simt durerea absenței ei. O mică pauză.

Am trecut cu privirea peste chipul frumos și peste corpul lui înalt. Îmi doream asta pentru noi *amândoi*. Să gustăm libertatea fără suferință. O pauză în care doar să *existăm*. M-am îndreptat și am zis:

— Atunci de ce nu o facem?

Ca el s-a uitat la mine de parcă eram nebună. M-a făcut să râd. Ochii i s-au îndulcit când acel sunet străin a plutit în aerul de deasupra noastră.

— Îmi place când râzi.

Fluturaşi au roit prin corpul meu ca o adevărată invazie.

— Vorbesc serios, am zis şi l-am strâns mai tare de mână. Ce ar fi dacă, în vreme ce suntem aici, în Norvegia, dăm deoparte suferinţa şi încercăm să găsim bucuria?

— Nu cred că e atât de simplu, a replicat.

Dar am auzit nota de curiozitate din vocea lui. Speranţa tăcută că se putea.

— Hai să încercăm oricum. împreună, am spus şi m-am simţit copleşită de emoţii. Patinoarul s-a înceţoşat în faţa mea. Doar o vreme, hai să ne prefacem!

— Să ne prefacem? a întrebat uşor Ca el.

— Că suntem nişte adolescenţi normali într-o călătorie departe de casă. Explorând Norvegia din niciun alt motiv decât că *putem*.

Ca el s-a uitat aşa de lung la mine încât m-a copleşit timiditatea. Mă purtam prostește. *Mă simţeam* ca o proastă. Faţa mi s-a înroşit de ruşine. Ceea ce sugerasem eu era imposibil.

— Nu contează, am zis. Nu ştiu ce a fost în capul meu…

— Mă bag, a rostit, întrerupându-mă, iar eu am făcut ochii mari. Vreau să încerc, a zis, strângându-mă de mână şi făcându-mă să zâmbesc aşa de larg încât m-au durut obrajii. Ca el şi-a trecut un deget peste obrazul meu. Ai gropiţe, Piersică.

— Toate surorile Litchfield au, am zis, adică Ida, Poppy şi eu.

Am încremenit când mi-am dat seama că am menţionat-o pe Poppy la prezent. Dar, dacă m-a auzit, Ca el nu m-a corectat.

Mi-am plecat capul şi îmi ardeau obrajii, dar Ca el şi-a pus degetul mâinii libere sub bărbia mea, cum o făcuse la lac, şi mia ridicat capul până ce i-am acordat toată atenţia mea. Pentru o secundă, mi-am imaginat cum ar fi fost dacă m-ar fi sărutat. Dacă doar s-ar fi aplecat şi şi-ar fi lipit buzele de ale mele.

— E un pact, a zis şi m-a strâns de două ori de mână, trezindu-mă din reveria cu ochii deschişi. Şi dacă simţim că celălalt este cuprins de suferinţă, ne folosim de semnalul secret ca să-l tragem înapoi. M-a strâns de două ori de mână ca exemplu. Ne-am înţeles? a zis, iar eu am

încuviinţat din cap.

— Ne-am înţeles.

Eram sigură că tot ce plănuiserăm nu era sănătos, că Mia şi Leo nu ar fi fost de acord. Eram sigură că a da suferinţa la o parte era ca a trăi într-o lume a fanteziei, realitatea planând mereu în apropiere ca să ne aducă înapoi. Dar eram mulţumită cu asta.

Doar ca să ne ajute *să respirăm*.

— Ca el? Savannah?

Ne-am întors să ne uităm în spate când ne-am auzit numele. Mia era la câţiva paşi, cu braţele încrucişate în semn de mustrare, dar şi cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Sunteţi bine? Este trecut de ora de culcare. Ar trebui să fiţi în camerele voastre.

M-am alarmat pentru că fusesem prinsă. Nu făceam niciodată ceva contra regulilor. Mereu mergeam pe linie. Vinovăţia mă potolea imediat. Dar apoi Ca el m-a strâns de două ori de mână şi mi-am amintit de ce o făcusem. El avusese nevoie de mine. Nu mă puteam simţi vinovată că îl ajutasem la nevoie.

— Ne pare rău, am zis.

Şi chiar aşa era. Dar nu regretam. Mia s-a uitat la noi, verificând dacă eram bine, şi nu mi-a scăpat că ne-a observat mâinile unite.

Niciunul din noi nu a vrut să dea drumul. Nu eram sigură ce aveau să creadă despre asta ea şi Leo.

— Atunci hai să ne întoarcem! Plecăm dis-de-dimineaţă.

Ne-am întors la Mia, mână în mână, dându-ne drumul doar când am ajuns la camerele noastre. Ca el s-a uitat peste umăr la mine când a deschis uşa şi a zâmbit.

În vreme ce mă băgăm în pat şi stingeam lampa, pentru prima dată după mult timp, abia aşteptam ziua de mâine. Era pentru prima dată în patru ani în care simţisem ceva asemănător.

Şi se întâmplase doar după două simple strângeri de mână.

CAPITOLUL 9

Fulguială şi râsete fără griji

Ca el

Tromso, Norvegia

Priveliştea care ne-a întâmpinat nu părea reală. M-am rotit, privind munţii acoperiţi de zăpadă, casele din lemn presărate în jurul nostru – roşii şi maro, culorile frunzelor de toamnă, alături de roz,

albastru şi verde – tonuri de vară.

Tromso.

Dis-de-dimineaţă luasem un zbor scurt spre nord, spre acest oraş. Pentru un jucător de hochei era un paradis. În jurul nostru erau gheaţă, zăpadă şi un frig cumplit. Dar cerul era senin. Nici măcar un nor, soarele fiind sclipitor şi orbitor.

— Incredibil, a şoptit Savannah lângă mine. M-am uitat la ea. Ochii ei albaştri erau mari şi plini de uimire în vreme ce absorbea priveliştile. Parcă-i un vis, a zis şi m-a strâns mai tare de mână.

Am zâmbit uşor în timp ce m-am concentrat pe mâinile noastre unite. Din clipa în care ne adunaserăm dis-de-dimineaţă pentru a merge la aeroport, o luasem pe Savannah de mână şi abia-i dădusem drumul.

Noi doi tăcuserăm un pact. Prin vene aveam o senzaţie electrică, bâzâitoare. În dimineaţa aceea mă trezisem cu aceeaşi senzaţie de groază pe care o aveam mereu. Dar mi-am amintit chipul lui Savannah şi am reuşit să alung senzaţia. Şi voiam pauză de la suferinţă, cum sugerase ea, mai mult decât voiam să respir.

M-am tot luptat cu întunericul care încerca să se aşeze în oasele mele, până când am văzut-o pe hol şi m-am concentrat pe zâmbetul timid de pe faţa ei drăguţă. Am luat-o imediat de mână, ignorând tăcerea şocată a restului grupului când ne-au văzut aşa.

În clipa în care degetele noastre s-au prins, întunericul a fost îndepărtat cu un asalt de lumină pură. Fără cuvinte, eu şi Savannah ne spuseserăm unul celuilalt că, pentru moment, suferinţa noastră nu avea să câştige.

Că aveam să ne premiem singuri cu eliberarea faţă de tristeţe, atât cât puteam să o ţinem la distanţă. Nu eram naivi. Să ţinem la distanţa suferinţa provocată de dorul de fraţii noştri mai mari era o măsură temporară, o înfruntare a forţelor invadatoare care erau prea puternice să fie complet învinse. Dar ne aveam să ne purtăm armurile şi să ne luptăm cu ele cât de mult reuşeam.

Aveam să furăm o bucurie temporară.

Lumina soarelui se stingea deja; orele de soare în Tromso erau limitate iarna. Dar, din ce spusese toată lumea, acest oraş prospera în întuneric.

— Acum ne vom îndrepta spre cazare, a zis Leo şi a arătat în spatele lui.

Un hotel mare din lemn era acoperit de zăpada căzută de câteva

zile. De fapt, fiecare parte din oraş era acoperită în rămăşiţe de zăpadă. Acoperişurile clădirilor şi munţii. Singurele lucruri care nu aveau zăpadă erau fiordurile ce dominau privelişte. Venind din Massachusetts, eram obişnuit cu zăpada. Dar când am observat reacţia lui Savannah văzând acest loc, cu ochii mari şi uimită, am simţit cum mi se încordau muşchii din piept.

Nu mai văzuse niciodată ninsoarea.

Speram că aveam să o vedem înainte să plecăm. Nu-mi puteam imagina cum era să nu ştii niciodată cum se simte să-ţi cadă fulgii de zăpadă pe faţă, să simţi fulgii de zăpadă pe piele.

Ne-am dus bagajele la hotel. La recepţie era un foaier mare. Savannah a încremenit, privind o poză pe perete. Era o fotografie mărită, ce ocupa mare parte din decor.

— Aurora boreală, a murmurat şi m-a strâns de mână. A întors capul spre mine. Mereu am visat să o văd.

— Vizibilitatea este proastă în noaptea asta, a zis bărbatul de la recepţie, surprinzând privirea uimită a lui Savannah. Dar o veţi putea vedea în vreo două zile.

Zâmbetul de pe faţa ei aproape că m-a doborât. Savannah era cea mai frumoasă persoană pe care o văzusem vreodată în viaţa mea. Zâmbetul ei şi blestematele alea de gropiţe mă puneau la pământ. Intrase în iadul meu şi-mi aruncase un neaşteptat colac de salvare. Mă îngrozise acea călătorie, mă luptasem împotriva ei cu tot ce aveam.

Asta fusese înainte să ştiu că de partea cealaltă aştepta Savannah Litchfield.

I-am dat un ghiont în umăr.

— Ia uite câte ştii!

S-a înroşit. Îmi doream să-i ating obrajii roşii. Aşa că am făcut-o. Am simţit cum i s-a tăiat respiraţia sub atingerea mea, s-a îmbujorat şi mai tare şi roşeaţa i s-a întins pe gât.

— Îmi place ştiinţa, a zis, de parcă era un comentariu de umplutură, fără importanţă.

Observasem asta la ea. Minimiza orice era unic şi special la ea. Clar era un fel de geniu, dar se ferea şi fugea de orice formă de laudă.

Îmi spusese deja că avea să meargă la Harvard. Nu ştiam ce urma să studieze, dar faptul că fusese acceptată îmi spunea cât de inteligentă era. Mereu citea, absorbind în tăcere lumea din jurul ei de parcă era propriul proiect de ştiinţe. Voiam să o întreb ce avea să studieze, dar am

simţit o durere în piept când am încercat. Mereu mă reţinea. Harvard mă făcea să mă gândesc la Cili. Acum, pe lângă asta, era şi faptul că nici eu nu aveam să merg.

O durere devastatoare, ascuţită m-a străpuns în măruntaie când mi-am dat seama că, dacă Cili n-ar fi murit, aş fi mers acolo cum fusese planificat şi ar fi fost şi Savannah acolo. Ne-am fi putut cunoaşte când nu eram aşa de frânţi. Cum ar fi fost? Am mai fi avut această conexiune? Sau eram legaţi doar de suferinţă?

Două strângeri de mână m-au scos din gândurile mele. Savannah a venit în faţa mea, ghidându-mă să-i întâlnesc ochii.

— Eşti bine? a întrebat, înţelegând că alunecasem la loc în umbre.

Le-am îndepărtat şi am inspirat prelung şi adânc.

— Da, am zis şi mi-am lipit fruntea de a ei. Sunt aici.

„M-am întors. Încă vreau să respect înţelegerea noastră".

— Deci, a spus Dylan, venind între noi. Pe chipul lui se citea amuzamentul. Voi doi vreţi să împărtăşiţi ceva cu grupul?

Am clătinat din cap. Indiferent ce era acest lucru, era doar al nostru. Adevărul era că nu îţi puteai da seama ce *eram* eu şi Savannah unul pentru celălalt. Mă gândeam constant la ea, adormeam cu zâmbetul ei timid în minte. Ne ţineam de mână şi ne susţineam reciproc.

Voiam să fim mai mult. Dar nu ştiam dacă ea era dispusă să accepte. Nu ştiam dacă mai aveam ceva în mine să-i ofer. Nu ştiam dacă întunericul meu se stingea realmente sau avea să se ridice şi să distrugă până la urmă ce aveam cu ea, aşa cum făcuse cu părinţii mei şi cu cel mai bun prieten al meu. Acum asta era teama mea cea mai mare. Dar timpul petrecut cu Savannah – să-i povestesc despre Cillian, despre hochei, să mă deschid – părea să fi luat din puterea întunericului.

A venit Mia şi ne-a dat cheile camerelor noastre. Ne-a adunat în jurul şemineului.

— Seara asta este a voastră. Dar mâine… A zâmbit larg. Nu vreau să stric lucrurile, dar ce veţi vedea cât suntem aici… A ridicat din umeri cu îngâmfare, făcându-ne curioşi. Veţi vedea.

— Mergem în oraş? a întrebat Travis către grup şi am încuviinţat cu toţii din cap. Ne întâlnim aici în douăzeci de minute?

Am dat drumul cu reticenţă mâinii lui Savannah şi mi-am lăsat valiza în cameră. Am coborât după câteva minute. Să stau singur în camera mea nu ar fi făcut decât să mă ducă înapoi într-un loc întunecat. Dylan stătea deja lângă foc. Se uita la nişte poze pe telefon. M-am aşezat

lângă el, surprinzând o poză cu el şi un tip brunet. A băgat repede telefonul în buzunar.

— Salut, a zis şi a arătat spre ceasul de pe perete. Nici tu n-ai vrut să stai în camera ta?

Am clătinat din cap. M-am uitat la trepte, aşteptând-o pe Savannah. Piciorul îmi era neliniştit pe măsură ce minutele treceau. Locul ăsta… să fiu înconjurat de aşa de multă gheaţă şi zăpadă. Era plin de factori declanşatori pentru mine. Asta era cel mai groaznic lucru – de când murise Cili, lucrurile mele preferate deveniseră propriile mine de teren.

— Deci tu şi Savannah? a zis Dylan, scoţându-mă din gândurile mele.

Am mijit ochii la el.

— Asta e o problemă pentru tine? am întrebat şi am auzit gelozia din tonul meu.

Dylan a ridicat palmele şi clar i s-a părut amuzantă întrebarea mea.

— Pentru mine nu, a răspuns, apoi m-a înghiontit în umăr. Cred că vă stă bine împreună.

Ştiam că el şi Savannah se apropiaseră. Părea să poată vorbi cu uşurinţă cu el. Ştiam cât de rar i se întâmpla asta.

— Nu o placi mai mult decât ca pe o prietenă?

Dylan şi-a revenit repede şi ochii lui de chihlimbar i-au fost bântuiţi de ceva ce nu puteam să identific.

— Crede-mă, a zis încet, eu nu sunt o ameninţare.

A lăsat asta să atârne în aer între noi, greu şi cu subînţeles. Ochii lui mă implorau să înţeleg ceva despre el, ceva ce nu spunea – sau *nu putea* să spună – cu voce tare. N-am insistat. Orice insinua era adevărul pe care avea să-l spună dacă şi când simţea nevoia.

— Bine, am zis şi am văzut cum şi-a relaxat umerii, oftând uşurat.

Chiar atunci am auzit sunet de paşi pe scări, iar Jade, Lili şi Travis au venit spre noi. Savannah era la doar câteva secunde în urma lor. Am sărit în picioare şi imediat am întins mâna spre a ei. N-a ezitat să o ia şi imediat am putut să respir mai uşor.

Nu ştiu cum reuşea, dar prezenţa ei, atingerea ei, felul ei liniştit erau un tonic pentru sufletul meu. Travis a luat-o înainte şi ne-am oprit cu toţii la doar câţiva paşi de ieşirea din hotel. De când intrasem noi se lăsase întunericul. Fără soare, Tromso arăta ca un oraş dintr-o poveste.

— Stelele… a rostit Savannah şi s-a uitat la cer, care arăta ca un tablou.

Nici eu nu mai văzusem atâtea stele. Nici nu ştiam că existau aşa de multe.

Savannah s-a tensionat şi i-am simţit schimbarea bruscă de stare. M-am uitat la ea – şi-a plecat capul, stând cu ochii în pământ. Cum mai făcusem, am pus un deget al mâinii libere sub bărbia ei şi i-am ridicat capul. În ochii ei albaştri scânteiau lacrimi nevărsate. Nu ştiam care era factorul declanşator, dar clar nu era bine. Asigurându-mă că se uita în ochii mei, am strâns-o de două ori de mână.

Savannah a închis ochii şi s-a adunat repede. Când a deschis din nou ochii, s-a forţat să zâmbească liniştitor şi mi-am dat seama că încerca din răsputeri să alunge valul subit de tristeţe.

— Eşti bine? am şoptit, verificând.

Ceilalţi s-au întors să o ia pe stradă – habar nu aveau că noi încercam să ne luptăm cu umbrele noastre.

— Da, a zis, punându-şi timid capul pe pieptul meu.

Am sărutat-o pe vârful căciulii ei roz, dorindu-mi mai mult decât orice să-i sărut buzele. Savannah s-a retras şi m-a privit timidă pe sub gene.

Era perfectă.

— Ca el! Sav! a strigat Travis, aflat mai jos pe stradă. Veniţi?

În timp ce eu şi Savannah mergeam ţinându-ne de mână, zăpada scârţâia sub picioarele noastre. Când ne-am întâlnit cu grupul în capătul străzii, am ajuns la o bucată de pământ. Savannah s-a lăsat pe vine şi şi-a scos mănuşile. Şi-a eliberat mâna din a mea şi am simţit imediat pierderea. Cu mâinile goale, Savannah a ridicat zăpada care probabil căzuse înainte să ajungem noi.

A scos un râset ca o perlă când şi-a băgat mâinile până la coate în zăpadă. N-am auzit niciodată ceva mai perfect. Nu m-am putut abţine şi am zâmbit când a ridicat privirea spre mine, cu gropiţe pronunţate, şi a râs din nou. Piersica mea de Georgia, care era aşa de obişnuită cu soarele din sud şi cu căldura, era absolut captivată de câţiva centimetri de zăpadă.

Mă învăţa în călătoria asta mai mult decât mă învăţase cineva vreodată. Mă învăţa că fericirea nu trebuia să însemne gesturi mari şi momente ce îţi schimbau viaţa. Putea să fie doar *asta*. Să observi pe cineva care vedea zăpada pentru prima dată. Să auzi pe cineva râzând

sincer. Nu știam că un lucru atât de simplu putea să mă tulbure așa de tare. De la Cillian, nimic, nici măcar un lucru nu-mi adusese fericire.

Până la ea.

Era aproape dureros să văd asta. Și așa de trist încât mă sfâșia. Să trăiești cât am trăit eu fără să simți cea mai mică licărire de bucurie, fericire sau mulțumire.

Privind-o pe Savannah cum își apăsa ambele mâini în zăpadă, alt râset delicat ieșindu-i de pe buze, mi-am dorit să strâng sunetul într-o sticlă și să-l păstrez pentru zilele în care nu mă puteam da jos din pat. Fata asta mă făcea să vreau să fiu mai mult decât carapacea persoanei în care mă transformasem în ultimul an.

— Au! a strigat Dylan de undeva din spatele nostru.

M-am întors la timp să-l văd pe Travis lovindu-l cu un bulgăre de zăpadă în spate.

Dylan a întors capul spre Travis.

— Nu știi ce tocmai ai pornit, Trav!

Dylan a luat o mână de zăpadă și a aruncat spre Travis. Jade și Lili li s-au alăturat și au început să adune zăpadă, lansând-o spre orice țintă.

M-am aplecat și am ridicat-o în picioare pe Savannah, trăgând-o în spatele meu chiar când un bulgăre de zăpadă îmi ateriza direct în piept. Ea s-a prins de spatele gecii mele, folosindu-mă drept scut. Dar am surprins clinchetul râsului ei delicat.

Dylan a început să fugă când am văzut că el aruncase bulgărele. Aplecându-mă, am luat zăpadă și am format un bulgăre. L-am aruncat spre Dylan în timp ce el fugea spre Travis, nimerindu-l în spate.

— Ca el! a strigat, doar ca Travis să țintească și el spre mine, protector cu Dylan din spatele ochelarilor lui cu rame groase.

Alungând orice sentimente negative, orice amintire greu de uitat și gânduri provocate de zăpadă, m-am aruncat în moment, cu Savannah rămânând tot timpul în urma mea. Jade și Lili au țipat când Travis le-a împins pe amândouă în zăpada deasă. Dylan și Travis au râs. Pentru un moment, am uitat de tot datorită râsetelor noastre unite doar ca să ne distrăm.

Peticul de iarbă acoperită cu zăpadă pe care ne aflam era lung și lat, cu o pantă. Dylan și Travis au început să alerge unul după celălalt, încercând să se doboare, iar Lili și Jade i-au urmat îndeaproape. Toată lumea era acoperită de zăpadă din cap până în picioare. M-am întors și am găsit-o pe Savannah, dar când am făcut asta, un bulgăre de zăpadă

m-a lovit din nou în piept. Am ridicat şocat privirea şi am văzut că mănuşile lui Savannah erau pline de zăpadă şi postura ei avea ceva jucăuş.

— Piersică… am avertizat-o, simţind un nou fel de căldură pătrunzând în pieptul meu.

În acel moment părea să nu aibă nicio grijă, aşa de neîmpovărată. Arăta *uluitor*. Cu o scânteiere jucăuşă în ochi, a aruncat al doilea bulgăre de zăpadă şi a început să fugă de mine.

Se mişca rapid, dar eu eram mai rapid.

Ceilalţi alergau unii după alţii peste deal, apoi nu i-am mai văzut, rămânând singur cu Savannah. Ea a alunecat şi se chinuia să alerge prin zăpadă. M-am apropiat de ea centimetru cu centimetru. S-a uitat în urmă, văzând că mă apropii, şi a ţipat agitată, anticipând că avea să fie prinsă. Nu i-am dat şansa să alerge mai departe. Prinzând-o de talie, am căzut amândoi în zăpadă, impulsul de moment făcându-ne să ne rostogolim de trei ori înainte să ne oprim. Era sub mine, cu corpul meu deasupra ei. M-am dat în lateral ca să nu o strivesc. Dar am rămas cu mâinile pe talia ei, cât de aproape puteam.

Savannah râdea aşa de tare încât a fost nevoită să-şi pună mâinile peste burtă. Şi eu râdeam, dar m-am oprit, complet fascinat să o văd aşa. Colţurile ochilor erau încreţite. Lacrimi de bucurie îi curgeau pe obraji şi gropiţele îi erau aşa de accentuate în timp ce tremura de râs.

Faţa mea plana deasupra feţei ei, prinzând aburul alb creat de aerul rece în timp ce respira. Tot ce puteam să văd în acel moment era fericirea care radia din zâmbetul larg al lui Savannah. Tot ce puteam să simt era ea în braţele mele, cu corpul ei lipit de al meu.

Savannah s-a uitat la mine, iar râsul ei a mai risipit din tensiunea ce crescuse între noi. I-am cercetat fiecare parte a feţei. Pielea ei de culoarea piersicii, pistruii presăraţi pe nas. Gropiţele de care ajunsesem să fiu obsedat, micii cercei din aur din urechile ei şi felul în care genele lungi îi atingeau obrajii când clipea. Dar cel mai mult nu-mi puteam lua ochii de la buzele ei.

Întinzând mâna, i-am dat la o parte o şuviţă de păr căzută pe faţă. Savannah s-a lăsat în palma mea când am făcut asta şi am simţit că toată lumea dispărea. Zăpada şi luminile din jurul nostru făceau să pară că eram în propriul nostru glob de zăpadă, unul în care durerea, tristeţea şi pierderea nu puteau pătrunde.

Savannah a înghiţit în sec şi am simţit fiorul care i-a străbătut

corpul când degetul meu a trecut peste puntea nasului ei şi peste arcada lui Cupidon a buzelor.

— Eşti aşa de frumoasă, am zis, iar Savannah a făcut ochii mari auzind mărturisirea mea.

Nu rosteam cu uşurinţă chestiile astea.

— Ca el… a murmurat şi a inspirat nesigură.

Vedeam că avea emoţii. Nu ştiam dacă fusese sărutată vreodată. Dacă nu, voiam să fiu primul. Niciodată nu-mi dorisem ceva mai mult. Nu ştia, dar hocheiul îmi consumase toată viaţa. Niciodată nu avusesem timp pentru iubite; între liga de juniori şi echipa Statelor Unite, nu avusesem timp decât pentru şcoală şi să dorm. Momentul ăsta era la fel de monumental pentru mine cum era pentru ea.

— Şi tu eşti frumos, mi-a zis.

Pe obraji i-a explodat acea îmbujorare familiară. Cuvintele ei rostite delicat, tremurat m-au distrus. Ştiam cât de greu fusese pentru firea ei timidă să recunoască asta.

I-am ridicat mâna şi i-am dat mănuşa jos. I-am sărutat degetele; apoi am urcat cu sărutările pe ele şi în palmă, apoi pe dosul palmei. În timp ce m-am aplecat, ochii lui Savannah s-au închis când mi-am lipit buzele de fruntea ei. Mirosul de migdale şi cireşe m-a înghiţit. Am ţinut-o mai strâns, cu braţul în jurul taliei trăgând-o mai aproape. Pieptul meu îl atingea pe al ei – îi simţeam inima cât era de agitată.

Am coborât cu buzele spre tâmplele ei, iar mâinile lui Savannah m-au strâns aşa de tare încât am crezut că putea să-mi lase semn. Am trecut cu buzele spre obraz şi i-am sărutat una dintre gropiţele pe care le iubeam aşa de mult. Savannah a inspirat. M-am retras şi m-am uitat în ochii ei. Trebuia să ştiu că voia asta. Trebuia să ştiu că simţea pentru mine ce simţeam eu pentru ea.

Voiam ca în timpul ăsta în Norvegia să profit de moment şi să îmbrăţişez fericirea de care nu avusesem parte de aşa de mult timp. Nimic nu mi se părea mai euforic decât să am parte de sărutările ei.

Savannah şi-a pus mâna pe obrazul meu şi a început să-şi ghideze buzele spre ale mele – o invitaţie clară. M-am apropiat tot mai mult, pulsul meu alergând la fel de tare ca al ei. Apoi, chiar când buza mea de sus a atins-o pe a ei, m-am înfiorat, vocile prietenilor noştri alergând în jos spre noi, trecând prin coconul în care ne ascunseserăm.

M-am oprit, gura mea abia atingând-o pe a ei. Savannah a închis ochii, apoi i-a deschis şi a izbucnit în râs. Vocile lui Travis şi Dylan au

trecut pe lângă noi şi mi-am lipit fruntea de a ei în semn de înfrângere.

— Prost moment, i-am zis lui Savannah, iar ea a râs din nou.

Ridicând capul, i-am absorbit pupilele dilatate şi obrajii înfierbântaţi. I-am sărutat obrazul îmbujorat, rezistând cât de mult am putut înainte ca prietenii noştri să se apropie prea mult. Ştiam că ei nu i-ar fi plăcut să fie prinsă aşa, prea expusă pentru ochii curioşi. Retrăgându-mă de unde eram întinşi, am întins mâna şi Savannah şi-a strecurat-o pe a ei în a mea. Eram convins că niciodată două mâini nu se potriviseră aşa de bine.

Am ajutat-o să se ridice din zăpadă şi să se scuture de stratul care i se lipise de haine. S-a cutremurat, umezeala zăpezii începând să îngheţe pe pielea ei. Neputând să rezist, i-am cuprins obrajii şi am sărutat-o pe frunte, şoptind:

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de mult timp, Piersică.

— Ca el, am zis, apucându-mă de încheieturi.

Probabil îmi simţea pulsul bubuind sub piele. Făcând un pas înapoi, am vrut să mă dau la o parte, când ea m-a tras de încheieturi, oprindu-mă. Muşcându-se nervoasă de buză, s-a apropiat încet de mine, apoi s-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare. M-am coborât un pic ca să-şi poată pune mâna pe obrazul meu. Apoi Savannah s-a apropiat şi m-a sărutat pe obraz.

Mi s-a oprit inima.

Travis şi Dylan au venit tropăind spre noi, acoperiţi de zăpadă din cap până în picioare. Savannah s-a întors spre ei, râzând în vreme ce Jade şi Lili au venit cu mai multă zăpadă pe ele decât părea să fie pe pământ.

Dar eu nu-mi puteam luat ochii de la Savannah.

— Este frig! a zis Lili, tremurând când s-au oprit toţi.

— Cina lângă şemineu la hotel? a sugerat Travis şi toţi au încuviinţat ferm din cap.

În vreme ce toată lumea a luat-o spre stradă, eu am rămas un pic în spate. Stelele erau o pătură acoperită de sclipici deasupra şi zăpada albă vibra pe cerul întunecat. Şi mai era Savannah, scânteind mai luminos decât stelele şi zăpada împreună.

Simţindu-mi absenţa, ea s-a întors şi mi-a întins mâna.

— Vii?

Îndreptându-mi geaca, m-am dus la Savannah şi am acceptat

mâna oferită. Şi am urmat-o în sus pe stradă şi înapoi la hotel. Cu fiecare pas făcut alături de ea, deveneam rapid conştient că o urmam pe fata asta peste tot.

Era miracolul pe care nu-l văzusem niciodată venind.

Când am intrat în hotel, Mia şi Leo erau la recepţie.

— Ca el? Savannah? a zis Leo, strigându-ne din grup.

M-am uitat la Savannah şi am văzut emoţii pe faţa ei. Mia le-a spus celorlalţi unde să ia cina, apoi a venit spre noi.

— Vrem doar să stăm un pic de vorbă cu voi, a zis Leo, făcându-ne semn să-l urmăm într-o încăpere privată chiar lângă recepţie.

I-am urmat, în timp ce Savannah m-a strâns mai tare de mână. Avea emoţii. În încăpere era o masă cu patru scaune în jur.

— Vă rog, luaţi loc, ne-a zis Leo, iar eu şi Savannah ne-am aşezat pe o parte.

Mia şi Leo s-au aşezat de partea cealaltă.

Am strâns agitat din dinţi. Era evident că ne izolaseră pe mine şi pe Savannah. Dar simţeam nu furie. Ci emoţii. Era o emoţie nouă – teamă. Teama că puteau să nu fie de acord ca noi să fim împreună.

Am aşteptat ca Leo şi Mia să vorbească. Savannah, simţindu-mi clar neliniştea, m-a strâns de două ori de mână.

— V-am cerut să veniţi aici, a zis Mia pe o voce blândă, pentru că am observat o evoluţie între voi doi.

M-am uitat la Savannah. Obrajii îi erau roşii de ruşine, dar ţinea capul sus şi asta m-a făcut să scap de o parte din disconfortul pe care-l simţeam.

Leo s-a aplecat peste masă.

— Nu-i prima călătorie pe care o facem, chiar deloc. Şi nu-i prima dată când avem oameni care se îndrăgostesc cât sunt plecaţi, a zis.

Corpul mi-a fost inundat de o panică puternică şi adevărată şi m-am trezit zicând:

— Nu stau departe de ea.

Inima îmi bătea puternic în timp ce mă pregăteam pentru o ceartă.

Leo s-a uitat în ochii mei. Nu părea enervat de întreruperea mea. Ştiam că probabil păream insolent, dar Savannah fusese singurul lucru bun de care aveam parte după mult timp. Nu aveam de gând să-i las să ne despartă; *nu puteam*. Nu când furia mea, în sfârşit, se diminuase şi puteam să respir. Nu când găsisem pe cineva care mă făcea să mă simt

înţeles.

— Nu-ţi cerem asta, Ca el, a zis calm. Dar trebuie să vă spunem ce aşteptări avem de la voi doi.

— Bine, a răspuns Savannah, punându-şi mâna liberă peste mâinile noastre unite. Susţinere suplimentară. Înţelegem.

A încuviinţat din cap spre mine, îndemnându-mă să-i ascult şi eu.

Am expirat adânc, eliberând teama ce alerga prin mine.

— Nu putem opri oamenii să aibă sentimente unii pentru alţii, a zis Leo. Aveţi 17 şi 18 ani, nu sunteţi copii mici. Dar suntem aici ca să vă ajutăm în suferinţa voastră şi ne facem griji că progresul vostru poate fi îngreunat dacă vă bazaţi prea mult unul pe celălalt şi nu pe propriile călătorii.

— Vă rugăm să respectaţi lecţiile şi învăţăturile pe care vi le solicităm ca *indivizi*, a spus Mia. Şi, a continuat ea îndreptându-se şi fiind mai autoritară, *insistăm* să respectaţi regulile şi limitele programului. Să nu vă furişaţi împreună. Să nu dormiţi în aceeaşi cameră. Pe primul loc este terapia, relaţia e pe al doilea. Bine?

Am plecat privirea pe masă. Nu-mi plăcea cum suna asta, dar n-aş fi spus-o niciodată cu voce tare de teamă că ei ar fi intervenit între mine şi Savannah.

— Dacă încălcaţi regulile, vă vom contacta părinţii şi s-ar putea ca locul vostru în călătorie să fie compromis, a adăugat Leo.

Am strâns din dinţi. Nu prea îmi păsa de terapie. Acum o voiam doar pe Savannah. Terapia nu mă ajutase. Ea o făcuse în câteva zile.

— Nu vom încălca regulile, a zis Savannah.

Eu n-am zis nimic.

Asta clar i-a atras atenţia lui Leo, care a întrebat:

— Înţelegi, Ca el?

— Savannah îmi face bine, am zis, susţinându-i privirea.

Leo a ascultat cu atenţie şi calm. Nu eram sigur ce gândea. Dar voiam să *înţeleagă*. Am înghiţit în sec, m-am uitat în ochii mari ai lui Savannah, apoi am zis:

— I-am povestit despre Cili. Vocea îmi era răguşită de câtă energie fusese nevoie ca să o spun cu voce tare. Şi eu… M-am întrerupt. Mă simt mai bine. Furia mea nu mai este la fel de… puternică.

— Asta-i *grozav*, Ca el. Am observat o schimbare pozitivă la tine, a rostit Mia, părând că vorbea serios. Şi vrem să te deschizi pentru colegii tăi. Ei sunt cea mai mare formă de susţinere în călătoria asta. Dar

vrem să ai încredere şi în noi. Nu suntem duşmanul tău. Mai mult decât orice vrem să te ajutăm. Pe *amândoi*. Ne facem griji că vă veţi folosi unul pe celălalt ca nişte cârje. Nu-i sănătos şi nicio relaţie nu se poate susţine sau supravieţui în aşa ceva. Amândoi aveţi nevoie ca mai întâi să vă faceţi bine şi nu puteţi uita asta pe măsură ce vă apropiaţi.

— Nu vom uita, a zis Savannah, vorbind pentru amândoi. Vă vom respecta pe amândoi şi programul. Promitem!

I-am simţit privirea dură şi i-am întâlnit ochii albaştri, încuviinţând reticent din cap.

— Asta-i tot ce vă cerem, a spus Leo după o pauză.

Ştiam că mă urmărea ca un şoim. Ştiam că îmi surprinsese reţinerea. Dar a părut că nu mai insistă când a bătut cu palma în masă şi a adăugat:

— Acum, după ce am stabilit asta, haideţi să luăm cina!

— Oh, Dumnezeule! a rostit Savannah în timp ce ne uitam la o balenă cum ieşea din apă, apoi intra la loc în adâncuri.

Vasul pe care eram se balansa dintr-o parte în alta, iar aerul era proaspăt şi rece în jurul nostru. Eram cu toţii înfofoliţi în haine termice şi cu cafele fierbinţi aburinde în mâini. Atenţia ne era lipită de apă, la distanţă balenele spărgând apele.

Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Totul părea ireal. Tot clipeam, simţind că avea să dispară, că, de fapt, nu eram în locul acela, care părea imaginar.

Savannah s-a lăsat mai mult pe pieptul meu. Tot auzeam cum i se tăia respiraţia când altă balenă ieşea la suprafaţă, tot mai aproape de barca noastră. Eram înconjuraţi de munţi acoperiţi de zăpadă şi nemişcaţi, singurul sunet fiind al balenelor care se prăbuşeau în apă – şi exclamaţiile grupului nostru în timp ce ne uitam fascinaţi la incredibila imagine din faţa noastră.

— Uite încă una, a zis Lili încet şi a arătat spre lateralul vasului.

Savannah m-a strâns de mână, dar ştiam că nu o făcuse pentru că se gândise la sora ei. Ci pentru că era copleşită de privelişte. Nu spusese un cuvânt în acea plimbare pe apă. Avea ochii mari şi buzele întredeschise de uimire.

Era aproape prea mult să vezi asta. Înconjurat de munţi înalţi şi cu pitorescul oraş Tromso în urma noastră. Suferinţa noastră, lumile noastre erau reduse doar la pierderea persoanei dragi şi a sentimentelor sfâşietoare aduse de fiecare zi fără ei. Să fiu într-un astfel

de loc, să văd lucruri în viaţa reală pe care le văzusem doar la televizor îmi aminteau cât de mare şi vastă era lumea. Şi cât de mică era viaţa mea în marea schemă. Un grăunte de nisip pe plaja universului.

Mirosul de proaspăt din fiordurile uluitoare şi delicatesele locale erau departe de mirosul stejarilor al fumului din focul de tabără din oraşul meu natal. Şi mirosul de cireşe şi migdale al lui Savannah aducea o senzaţie de pace sufletului meu pe care nu eram sigur că o avusesem vreodată – chiar şi când Cillian fusese în viaţă.

Două balene au ieşit deasupra apei, una câte una, şi Savannah şi-a întors capul, uitându-se la mine cu o bucurie pură în zâmbetul ei. Am tresărit şi am sărutat-o pe cap, strângând-o mai tare în braţe.

— Nu-mi vine să cred că văd asta, a murmurat doar pentru urechile mele.

A absorbit priveliştea şi un fior i-a străbătut şira spinării.

Când mi-am smuls atenţia de la Savannah şi m-am uitat la ceilalţi din acea călătorie, am văzut că erau la fel de fascinaţi. Asta m-a dus cu gândul la acea dimineaţă şi la sesiunea de grup la care Mia şi Leo ne puseseră să participăm. Doar că sesiunea aceea fusese diferită de restul. Nu se vorbise despre pierdere, suferinţă sau sentimentele care ne înecau. În loc de asta, schimbaseră abordarea şi ne întrebaseră ce ne aducea bucurie. Fusesem luat prin surprindere de schimbarea bruscă de ton. Voiau să ştie ce privelişte, sunete, tradiţii iubeam şi care aduceau fericire în vieţile noastre.

„Toamna", răspunsese Jade. „Hannukah", spusese Lili cu un zâmbet nostalgic. „Să fiu printre oameni", zisese Travis, clipă în care simţisem un nod în stomac. După ceea ce păţise, nu eram sigur că mai avea mulţi oameni în jurul lui.

„Libertatea", răspunsese Dylan, apoi aruncase o privire rapidă spre mine. Începeam să cred că Dylan se ascundea şi poate că era sătul să o facă. Când Mia se întorsese spre Savannah, ea se jucase cu mâinile, dar rostise: „Familia". Mi se strânsese gâtul la răspunsul ei şoptit. „Şi lumea", adăugase, surprinzându-mă. Rămăsesem cu ochii pe mâinile cu care-şi făcea de lucru când adăugase: „Îmi plac ştiinţele. Stelele. Îmi place să văd lucruri care-mi taie respiraţia. Pe care nu le înţeleg mereu".

Voiam să-i spun că asta mi se întâmpla mie doar privind-o.

Când mă întrebase Mia, nu avusesem un răspuns. Cel puţin nu unul care să poată fi rostit cu voce tare. Pentru că, atunci când Savannah mă ţinea de mână şi mă strânsese de două ori, văzând că rămâneam

tăcut, voiam să le spun tuturor că ea era. Savannah. Chiar în clipa aceea era singura care aducea orice formă de fericire în viaţa mea.

Era înspăimântător, dar şi reconfortant.

— Eşti bine? m-a întrebat Savannah, ridicând capul pentru a-mi întâlni privirea.

— Da, am răspuns şi mi-am sprijinit bărbia de creştetul ei.

Savannah era minionă, dar perfectă lângă mine, o piesă de puzzle personalizată – făcută să se potrivească cu a mea.

Vasul avansa, chiar şi când balenele păreau să fi dispărut. Am navigat prin fiorduri, văzând sătuce şi trecând pe lângă ţărmuri acoperite de gheaţă şi zăpadă. Îmi aminteau un pic de Lake District în care tocmai fusesem. Cât de izolate şi singuratice erau! Locul perfect să fugi de tot. Ca poeţii despre care mă învăţase Savannah. Nu ştiuse, dar îi citisem cartea din scoarţă în scoarţă, doar ca să ştiu ce o fascinase. Îmi doream să o înţeleg mai bine, chiar şi când încercam să o ţin la distanţă.

— Uită-te la asta, a zis Savannah, arătând spre o plajă acoperită cu zăpadă.

Pe chipul ei se citea uimirea. Era o privelişte stranie – să vezi ceea ce de obicei este însorit şi auriu acoperit de albul zăpezii.

— Incredibil, a murmurat mai mult pentru sine decât pentru mine.

Am reţinut asta ca să mă asigur că avea să o vadă de aproape înainte să plecăm din Norvegia spre următoarea noastră destinaţie.

Ziua a trecut rapid şi în toate orele petrecute afară nici măcar o dată nu i-am dat drumul lui Savannah. Asta m-a făcut să mă gândesc la patinoarul din Oslo. Şi cât de paralizat fusesem doar văzându-l. Nu puteam să neg că îmi dorisem să-mi pun o pereche de patine. Asta mă surprinsese mai mult decât orice, îmi dădusem voie, preţ de câteva momente, să-mi amintesc cum mă simţeam. Valul de adrenalină pe care-l simţeam când păşeam prima dată pe gheaţă şi alunecam în jurul patinoarului, ajungând la o asemenea viteză încât simţeam că mă învârteam printr-un uragan.

Şi, conform înţelegerii noastre, m-am luptat să separ amintirea de Cillian. Concentrându-mă doar pe gheaţă şi cum mă făcea să mă simt. Cum mă aliniam lângă coechipierii mei pentru imnul naţional, cum băgăm pucul în plasă. Euforia pe care o simţeam când îmi puneam protecţiile patinelor şi aşteptam în tunel, pregătit să se anunţe numele şi numărul meu.

Era inima mea.

Era casa mea.

Pacea mi-a inundat mușchii, oasele și mintea. Doar pentru că îmi imaginam cum pluteam pe gheață cu crosa în mână. Să fiu în acel loc, înconjurat de munți, apă și balene, îmi dăduse voie să *visez*. Să visez și să-mi amintesc că avusesem cândva un lucru pe care îl iubisem așa de mult încât voiam să-mi dedic întreaga viață. Îl *iubisem*. Iubisem să joc hochei și cu Cillian, dar în momentul acela eram în stare să fac o distincție între cele două lucruri.

Hocheiul fusese și doar *al meu*.

Savannah s-a întors în brațele mele și mi-a cercetat fața.

— La ce te gândești? a întrebat, cuibărită la pieptul meu.

Mă citea cum citeam eu un meci.

— La hochei, am zis și am văzut îngrijorare pe chipul ei.

Am clătinat din cap. Ceilalți erau prea ocupați să se uite la priveliști ca să ne observe, așa că mi-am lipit fruntea de a ei. Începea să devină locul preferat în care să fiu.

— Cât de mult l-am iubit – poate *încă* îl iubesc. Cum mă face… fericit, am zis și am clătinat din cap cu un râset ironic. Nu știu. Am arătat spre peisajele ireale din jurul nostru. Locul ăsta mă duce cu gândul la lucruri la care nu mi-am dat voie să mă mai gândesc. Lucruri mai mari. Lucruri despre care credeam că nu se mai pot realiza.

— Asta *mă face* fericită, a zis, și mi-am dat seama că vorbea serios.

Am simțit un val brusc de emoție ce-mi urca pe gât și-mi fura vocea. Mă înțepau ochii și am simțit că îmi tremurau mâinile. Savannah a observat. S-a ridicat spre mine și a zis:

— Sunt mândră de tine.

A început să mă mănânce nasul. Am adulmecat ca să alung senzația. Vastitatea fiordului s-a încețoșat în fața mea. Ea mi-a zâmbit și aproape că m-am topit.

— Mi-ar plăcea să te văd jucând într-o zi, mi-a zis, iar asta m-a făcut să încremenesc.

— Da? am întrebat cu vocea groasă.

A încuviințat din cap. Am tras-o spre mine, îngropându-mi fața în părul ei lung. Vasul s-a balansat și am încercat să îndepărteze gândul legat de hochei, dar nu mă puteam opri din a mi-o imagina pe Savannah urmărindu-mă cum jucam. Ea, în tribune, încurajându-mă. Luni întregi îmi dorisem să-mi scot din cap orice mi-ar fi putut aminti de trecut. Dar

o scânteie tocmai fusese pusă în sufletul meu. Nu era mult. Nu era un plan să iau patinele sau chiar să cred că aş mai fi putut fi Ca el de dinainte. Dar o mică scânteie se aprinsese…

Şi am ales să nu mă împotrivesc ei.

CAPITOLUL 10

Ceruri colorate şi săruturi îngheţate

Savannah.

Deseori mă întrebi despre credinţa mea. *Cum ştiu eu în sufletul meu că există ceva mai mare decât noi*. *Mai mare decât lumea asta*. *Şi că există un loc plin de iubire şi pace dincolo de viaţa asta*. *M-am împăcat cu moartea mea*. *Pentru că mă voi trezi în rai şi nu voi mai simţi durere*.

Ştiu că inima ta este la stele. *La spaţiu şi ştiinţă şi la minunile neexplicate care te fascinează*. *Deşi vedem lucrurile diferit, sunt la fel de speciale şi importante*. *Te rog să nu pierzi niciodată asta*. *Să nu te pierzi în suferinţă şi amărăciune*.

Te provoc să găseşti magie în lume. *Să găseşti miracolul, speranţa şi frumuseţea pe care le-am primit pe acest pământ*. *Să te apleci spre bucuriile cotidiene şi să preţuieşti fiecare moment cu inima deschisă şi pură*. *Te va ajuta să treci peste clipele dificile*.

Zâmbeşte către stele.

Poppy

Savannah

— Scumpo! m-a salutat mama când mi-a răspuns la telefon.

— Bună, mamă, am zis şi am simţit imediat confortul de acasă învăluindu-mă. Cum sunteţi?

— Suntem bine, fetiţa mea, a zis. Şi tati e aici. Te pun pe difuzor.

Vocea tatii s-a auzit imediat după ce a făcut asta.

— Bună, draga mea.

— Bună, tati! ghici ce o să vedem? am zis, uitându-mă afară pe geamul de la recepţie în timp ce aşteptam să sosească autocarul.

Eu şi cerul nopţii simţeam o nerăbdare ameţitoare.

— Ce? a întrebat el.

— Aurora boreală.

— Savannah… a murmurat mama cu blândeţe şi moale. Mereu ai visat să o vezi. Ce special e pentru tine că visul tău devine realitate, a zis, iar eu am zâmbit.

— Nu-mi vine să cred, le-am zis, neştiind cum să exprim entuziasmul care exploda în mine. Apoi am văzut farurile autocarului

care se apropia de hotel. Vine autocarul să ne ducă într-un punct de observaţie, dar voiam doar să văd ce faceţi şi să vă spun că sunt bine.

— Mulţumesc, iubito. Pari aşa de puternică.

Mi-a tresărit inima când am auzit asta.

— Şi ne este aşa de dor de tine, a zis mama şi m-a topit. Oh, încearcă să o suni şi pe sora ta! Ştii că nu poate să stea o zi fără să vorbiţi şi o să fie foarte supărată că iar a ratat apelul de la tine.

Mi-a crescut inima în piept. Era adevărat. De când eram acolo, îi trimisesem mesaje nonstop Idei. Îmi sunam şi părinţii aproape zilnic, dar era cam dificil să o prind la telefon pe Ida între activităţile noastre, şcoala ei şi antrenamentele ei de majoretă.

— Aşa o să fac, am zis. M-am uitat la ceilalţi de pe hol, iar Ca el a întins mâna, semn că era momentul de plecăm. Vorbim mâine. Vă iubesc pe toţi!

— Şi noi te iubim! au strigat la unison şi am închis, simţindu-mă mai uşoară.

Când m-am dus la Ca el, şi-a pus braţul peste umerii mei şi m-a tras lângă el. Ne păsa tot mai puţin dacă ceilalţi ne vedeau aşa.

Observasem că el nu suna niciodată acasă. Leo îi spusese în dimineaţa aceea că vorbise din nou cu părinţii lui ca să-i informeze că era bine. Aşa părea să fie în majoritatea zilelor. Ca el smucea încordat din bărbie spre Leo în semn de acceptare. Nu abordasem subiectul părinţilor lui. Făcea progrese aşa de semnificative, dar era clar că încă se afla în tranşee emoţionale şi nu voiam să mă bag prea mult ca să aflu de ce. Era mai puţin nervos. Glumea şi zâmbea mai mult. Era incredibil să fiu martoră la asta. Mă temeam că, dacă insistam să vorbesc prea mult despre părinţii lui, asta avea să-l facă să se retragă. Şi cum spuseseră Mia şi Leo, trebuia să-l las să-şi exploreze propria călătorie prin suferinţă. Chiar dacă eu doar voiam să-l ajut.

Ne-am urcat în autocar. Simţeam fiori pe şira spinării de entuziasm. Era unul dintre lucrurile de pe lista mea de văzut. În minte mi-a apărut Poppy când m-am gândit la asta, dar în loc să las imaginea să mă paralizeze, mi-am imaginat cât de entuziasmată şi de mulţumită ar fi fost. Visam deseori să vedem asta împreună – ea, eu şi Ida. Mi-am amintit de mesajul de la Rune ca de o pătură caldă în jurul meu.

„Este cu tine…”

Voiam să cred asta.

Deşi aurora boreală putea fi văzută din Tromso, ca să avem parte

de întregul efect, ieşeam cu autocarul din oraş, departe de luminile sale şi într-un loc singuratic unde puteam să vedem aproape tot.

Ca el mi-a zâmbit când m-am uitat pe geam, oraşul dispărând pe fundal. Singura privelişte din jurul nostru era zăpada întărită. Şi-a pus mâna pe genunchiul meu. Am simţit fluturaşi în piept, apoi au coborât în stomac. Era o senzaţie cu care deveneam tot mai familiară. În fiecare zi când Ca el era aproape, se trezeau.

Mi-am permis să mă uit la buzele lui. Buze care aproape că le sărutaseră pe ale mele. Încă simţeam căldura lui, respiraţia mentolată pe pielea mea rece. Încă simţeam cât de moi erau buzele lui când le atinseseră uşor pe ale mele.

Simţeam că totul mergea la o viteză maximă, ca şi cum am fi fost într-un vid în care simţeam şi experimentam mai mult decât am fi făcut-o vreodată acasă. Emoţiile noastre erau intense şi ne agăţam de momentele care ne ridicau şi ne făceau să ne simţim văzuţi.

Cu Ca el mă simţeam mai văzută decât fusesem înainte. Pentru că eram introvertită, îmi era aproape imposibil să las oamenii să intre. Dar el bătuse uşor la uşa inimii mele şi intrase cu grijă. Nu dăduse buzna, nu trântise uşa. Ci ceruse să intre delicat şi cu grijă.

Şi îmi plăcea că era acolo. Dar mă şi înspăimânta.

Ca el m-a luat de mână şi s-a sprijinit de tetiera scaunului de autocar, fără să aibă habar de gândurile mele pline de afecţiune pentru el. A închis ochii şi asta mi-a oferit ocazia să-l studiez neobservată. Era cu mult peste ceea ce văzusem la începutul călătoriei. Îi văzusem tatuajele şi găurile, ochii furtunoşi şi dinţii strânşi, izbucnirile tăioase şi-l considerasem rece şi impertinent. Cineva care nu-şi dorea compania altora.

Dar acum n-ar fi putut fi mai departe de adevăr. Era bun, pur şi sensibil. Voiam să se vindece după moartea fratelui său la fel de mult cum voiam să mă vindec eu după a lui Poppy. Încă primeam firimituri despre moartea fratelui său. Şi asta era în regulă. Din cauza naturii morţii lui Cillian, mă aşteptam să fie aproape imposibil să vorbească fără să cedeze.

De când eram în Norvegia, simţisem mai multă schimbare în Ca el. Nu eram sigură că puteam să facem ce ne propuseserăm – să uităm de suferinţa noastră pentru o vreme. Dar încercam şi mă simţeam mai uşoară. Fără greutatea suferinţei care să mă apese pe gât, eram în stare să ridic privirea şi să văd cerul. Să văd stelele, soarele şi luna.

Urma să văd aurora boreală.

Cu o zi în urmă, avusesem o şedinţă unu la unu cu Leo. Vorbiserăm despre terapia cognitiv-comportamentală. Nu era prima dată când o încercam. Era un mod de a-mi reformula gândurile. Să le întorc şi să găsesc o semnificaţie mai profundă în ele. În Georgia, şi Rob încercase asta cu mine. Diferenţa era că acum eram dispusă să încerc. Acasă, fusesem o veritabilă statuie, cu sufletul captiv în corpul îngheţat, incapabilă să mă eliberez din pumnii reci ca gheaţa ai suferinţei.

Acolo corpul meu începuse să se dezgheţe, permiţându-mi să *încerc*. Şi încercam. Acolo, în Norvegia, încercam mai mult decât oricând. Rune încercase şi el această abordare cu mine. În loc să fiu tristă că Poppy nu era acolo cu mine, ar fi trebuit să trăiesc asta pentru ea, pentru noi amândouă.

Nu era simplu şi nici uşor. Şi dacă lăsam garda jos doar pentru câteva minute, tristeţea încerca să se ciocnească de mine cu forţa unui val de maree. Dar mă luptam, cel puţin pentru moment. îmbrăţişam scurta pauză de pace.

În timp ce mă uitam la Ca el, aflat în siguranţă pentru o vreme pentru că dormea, speram că aşa era şi pentru el. Mi-am îndreptat privirea iarăşi afară pe geam. Nu mă întâmpina decât zăpada. Kilometri întregi de zăpadă, nimic altceva. Gheaţa scârţâia sub cauciucurile autocarului, iar eu mi-am pus capul pe Ca el şi am lăsat ca mirosul de sare marină şi aer proaspăt să danseze în jurul meu.

Dacă acum câteva săptămâni cineva mi-ar fi spus că aveam să fiu acolo în acea clipă, cu un băiat care să-mi placă, în Norvegia, pe cale să văd aurora boreală, aş fi crezut că minţea.

Dar, dacă viaţa m-a învăţat ceva, acel lucru e că totul se poate schimba într-o secundă.

Era drăguţ din partea universului să-mi arate că nu era mereu mai rău.

La distanţă, soarele a început să apună şi vedeam deja stelele poznaşe trezindu-se şi luminând în cerul care încă nu era întunecat. Era ca şi cum îşi doreau locuri în faţă la spectacolul pe care urma să-l vedem.

Stelele – mereu aveau să îmi amintească de Poppy. Când murise şi căutasem o semnificaţie în pierderea ei sau când dorinţa de a o vedea din nou devenea aşa de copleşitoare, căutam orice fel de semn. Stelele deveniseră asta pentru mine. Spaţiul era vast şi în mare parte necunoscut. Pentru mine avea sens ca Poppy să fi devenit o stea după ce

murise. Strălucise destul de puternic în timpul vieţii încât ar fi fost o vâlvătaie în ceruri. Luni întregi după moartea ei, când rana încă era proaspătă şi paralizantă, vederea stelelor îmi adusese mereu o mică alinare. Noaptea, mă păcăleam să cred că o vedeam din nou pe cer. În unele nopţi nu dormeam până la răsărit şi până când dispăreau stelele.

Doar ca ea să nu fi fost acolo singură.

Atunci eram mai mică. Poate că fusese o fantezie prostească, un mod de a face faţă. Dar şi acum, la 17 ani şi aproape patru ani de când nu mai era, încă mă uitam la stele şi îmi era dor de ea.

Cândva, citisem o carte despre aurora boreală. De ce avea loc şi nenumăratele mituri şi credinţe despre existenţa sa din diferite culturi. Cel care acum ieşea în evidenţă era mitul despre strămoşii care păşiseră prin voalul celest pentru a le arăta celor dragi că erau bine. Suflete ale morţilor care apăreau pentru ochii noştri pentru a ne asigura că încă trăiau într-un fel.

La acest gând, bula protectoare pe care o creasem în jurul meu a fost lovită de o săgeată de tristeţe, încercând să pătrundă. Dar am rezistat cu putere şi am îndepărtat-o.

Apoi am simţit că mâna mi-e strânsă de două ori.

Am ridicat bărbia şi am văzut ochii somnoroşi ai lui Ca el că îmi cercetau faţa. I-am zâmbit şi m-a sărutat pe cap. Băgându-mă la loc în căldura gecii lui, m-am alinat cu liniştea din autocar.

Ceva mai târziu, autocarul s-a oprit şi ghizii noştri şi-au făcut treaba, creând un punct de observaţie cu scaune, aparate foto şi băuturi fierbinţi. Când am coborât de autocar, frigul crâncen mi-a tăiat respiraţia. Aerul mi-a intrat în plămâni şi fiecare gură de aer inspirată era un foc de gheaţă.

Mi-am tras fularul peste gură şi am luat ciocolata caldă ce ni se oferise. În timp ce-l ţineam pe Ca el de mână, ne-am aşezat la locurile noastre, unul lângă celălalt, în vreme ce se lăsa rapid înserarea peste pământ. La distanţă, vedeam pâlpâind luminiţele din Tromso, dar acolo eram izolaţi şi martori la un cer întins cât vedeai cu ochii care nu se observa bine în oraşe.

Stelele păreau să apară pe cer una câte una, într-o succesiune rapidă. Eram fascinată pentru că constelaţiile apăreau una după cealaltă, ivindu-se clare şi mai profunde ca niciodată.

Întreg grupul nostru era tăcut, aşteptând explozia de culoare ce trebuia să apară. L-am strâns aşa de tare pe Ca el de mână încât mi-am

făcut griji că îl răneam. Dar şi el mă strângea tare la rândul lui. Toată lumea îşi ţinea respiraţia în vreme ce o licărire verde a început să coboare din cer. Am rămas nemişcată, de parcă orice mişcare ar fi deranjat firul timid de lumină şi l-ar fi speriat.

Dar apoi a licărit din nou, doar că de data asta cu mai multă forţă, de parcă-şi întindea braţele şi picioarele după un somn lung. Un verde fluorescent a început să strălucească şi să coboare pe cerul negru ca o cortină scânteietoare.

În scurt timp, întregul cer era plin de lumini verzi, erupţiile reflectându-se pe albul zăpezii, crescând efectul uluitor. Stele răsăreau cu milioanele, scânteind precum cele mai scumpe diamante. Era cel mai mare spectacol văzut vreodată de pământ.

O senzaţie de pace aşa de profundă mi s-a împrăştiat prin toate celulele şi am simţit cum începeau să-mi curgă lacrimi pe obraz. Stând acolo, sub cerul interminabil, înţelegeam de ce oamenii credeau că erau spiritele celor dragi care-i vizitau. Pentru că să văd asta era ca şi cum o vedeam din nou pe Poppy. Mi-a crescut inima în piept, sufletul îmi cânta cu frumuseţea şi graţia luminilor, dansând pe o melodie pe care doar cerul o putea auzi.

Apoi mi-a scăpat un hohot pe care nu l-am putut opri. Dar nu era unul de tristeţe sau de pierdere; era un hohot fără aer, de uimire şi admiraţie, aşa de puternic încât părea să radieze din mine la fel de strălucitor ca luminile din faţa ochilor mei. *Era* Poppy. Totul era Poppy. Ea fusese vibrantă, luminoasă şi impresionantă. Trăise doar o fărâmă de timp, dar trăise curajos, îmbrăţişase fiecare moment oferit de viaţă…

Eclipsase întregul cer al nopţii.

Ca el m-a tras mai aproape de el, dar nu m-a strâns de mână şi n-a avut privirea îngrijorată. Inima mea trăgea tot mai mult spre el, pentru că îşi dăduse seama că acel moment era important şi liniştit, nu trist sau sfâşietor.

Era o afirmare a inimii.

În vreme ce stăteam sub acele lumini, au apărut şi nuanţe de albastru şi roşu. Era o tapiserie de lumini. Stând acolo, universul ne arăta că era infinit. Stând acolo, îi vedeam pe cei dragi dansând sus printre stele, fără durere şi întregi. Fără teamă, fără suferinţă.

Şi am plâns. În vreme ce luminile au devenit mai puternice, mai multe lacrimi au căzut. M-am rugat ca miturile să fie adevărate şi ca Poppy să fie acolo sus, privind la mine cu zâmbetul ei cu gropiţe şi poftă

de viaţă.

Viaţa mea fusese aşa de reţinută, aşa de neînsemnată în ultimii patru ani. Fusese redusă la o singură emoţie sfâşietoare, în timp ce stăteam acolo, universul urla la mine că în viaţă era mai mult decât ceea ce trăiam noi. Că, atunci când inimile noastre s-au oprit, sufletele noastre s-au înălţat spre nord, praful de stele găsindu-şi drumul spre casă.

— Ca el, am şoptit şi mi-am luat ochii de la lumini pentru a mă uita în treacăt la faţa lui.

Şi obrajii lui erau umezi, ochii lui argintii părând două stele ce fuseseră smulse de pe cer pentru a fi plasate în ei. Am ridicat iar privirea şi mi-am permis să simt. Să simt totul. Admiraţie, uimire, splendoare, minunare. Am lăsat lumea largă să-mi invadeze sufletul.

Am îmbrăţişat până şi micul fir de teamă care se destrăma din materialul inimii mele, gândul înspăimântător de a fi aşa de mică şi nesemnificativă sub o privelişte aşa de importantă.

Am simţit *totul*.

Nu m-am mişcat un timp ce ar fi putut să însemne ore sau ani. Am rămas nemişcată pe scaun, cu capul dat pe spate şi fascinată de aurora boreală şi de toată frumuseţea pe care o aducea lumii, ochilor mei şi inimii mele. Apoi, în vreme ce o fâşie roz tăia cerul în mare parte verde, mi-am pus mâna la gură pentru a reduce la tăcere ţipătul ce se lupta să-mi scape. Nuanţa de roz pal pe nuanţele de verde şi albastru fluorescent dansa şi mai frumos decât celelalte culori.

— Poppy… am şoptit încet, dar suficient de tare încât, dacă ea venise să mă vadă, să mă audă şi să ştie că eram acolo.

Nu mi-am luat deloc ochii de la acea rază de lumină roz ca florile de cireş în timp ce fâlfâia graţios pe cer până s-a stins. Dar fusese acolo. Mi se întipărise etern în minte. Fusese temporar, fusese frumuseţea personificată, şi imaginea se întipărise în sufletul meu.

Apoi, lent, intensitatea culorilor a început să se diminueze, fiecare fir stingându-se pic cu pic, până ce au dispărut, lăsând un cer alburiu spălăcit.

— Piersică.

Vocea lui Ca el s-a auzit aspră, străpungând tăcerea.

Am întors capul spre el.

— Am simţit că ea a fost aici, am rostit fără să analizez prea mult măcar o dată în viaţă şi spunând ce aveam în inimă.

Ca el a închis ochii, ca şi cum acel gând îl lovise profund şi şi-a lăsat băutura, şi-a înfăşurat braţele puternice în jurul meu şi m-a tras la piept. Obrazul lui se sprijinea de capul meu şi m-am simţit aşa de mulţumită încât nu-mi mai venea să plec niciodată. Găsisem un rai pe pământ în locul acela, lângă acel băiat şi nu voiam să mă întorc la ce fusese înainte.

O mână m-a atins pe spate.

— Este momentul să plecăm, a anunţat o voce blândă, grijulie.

Mia. L-am mai ţinut o vreme pe Ca el, apoi l-am lăsat să ne conducă înapoi la autocar. Fiecare faţă pe lângă care am trecut în drum spre locul meu părea copleşită.

Cu toţii păream *schimbaţi*.

Drumul cu autocarul spre casă a fost o ceaţă. Când am ajuns la hotel, era târziu, dar când am ajuns în camera mea eram agitată, străbătută de electricitate. Nu credeam că aveam să dorm în acea noapte. Stând pe pat, m-am trezit uitându-mă la perete, pierdută în gânduri.

Întinzându-mă după jurnalul primit de la Mia şi Leo, l-am deschis şi mi-am vărsat sufletul în el.

Poppy, am scris.

Cred că te-am simţit în noaptea asta. Pentru prima dată de când ai murit, te-am simţit lângă mine. Te rog spune-mi că tu ai fost.

Mi s-a pus un nod în gât.

Spune-mi, te rog că acea fâşie roz ca florile de cireş care a străpuns verdele erai tu. Spune-mi, te rog, că eşti cu mine în această călătorie.

Am inspirat, lacrimi disperate alunecând în timp ce expiram.

Spune-mi, te rog, că eşti fericită şi vie într-un mod miraculos. Pentru că, Poppy, am nevoie de asta. Am nevoie să trăieşti undeva. TU ai fost prea mare şi prea luminoasă ca să nu trăieşti. Spune-mi, te rog că ai fost una dintre stelele pe care le-am văzut strălucind pe cerul din noaptea asta, ca să mă pot uita la ea când am nevoie de tine. Când vreau ca sora mea mai mare să stea cu mine, cât de mult poţi tu.

Pot să trăiesc în întuneric dacă tu eşti una dintre stele.

Cuvintele mele erau împrăştiate şi o implorau. Dar apoi m-am uitat pe geam şi un ţipăt de bucurie mi-a scăpat de pe buze când am văzut o altă licărire din aurora boreală încercând să apară peste Tromso. Şi acel roz, acea fâşie roz era acolo, împletită printre stele precum cea mai frumoasă dansatoare. Am ţinut jurnalul la piept de

parcă o ţineam chiar pe Poppy.

— Poppy, te văd, am şoptit şi m-am uitat la acel roz cum dispărea încet, dar lăsa o urmă în inima mea. Lacrimile îmi curgeau pe faţă, dar erau pline de fericire. Poppy… Mi-e dor de tine… am şoptit din nou, măcar o dată crezând că ea chiar putea să mă audă.

Abia mă urcasem în pat, cu hainele încă pe mine, când am auzit un ciocănit încet la uşă. Eram trează. Era patru dimineaţa. Mă uitasem la cer ca un şoim după alte semne de lumină, dar dispăruseră. Norii se rostogoliseră peste Tromso, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu stelele.

Ciocănitul s-a auzit din nou şi m-am dat jos din pat, crăpând un pic uşa. Ca el era de partea cealaltă, cu ochii plini de viaţă şi la fel de treaz ca mine.

— Haide, a zis şi mi-a întins mâna, cu o expresie blândă, dar entuziasmată.

Adepta respectării regulilor din mine mi-a zis să rămân pe loc, că ora de stingere trecuse şi că urma să se avem necazuri dacă eram surprinşi când ne furişam. Mia şi Leo insistaseră ca noi să nu încălcăm regulile. Dar energia care încă curgea prin mine mi-a zis să uit de reguli şi să profit de moment. Aşa că m-am întors în cameră să-mi iau haina, ghetele, mănuşile şi căciula. Închizând uşor uşa, l-am luat pe Ca el de mână şi l-am urmat în tăcere pe scări şi afară în stradă.

O explozie de râset uşor mi-a ieşit din piept când a început să alerge pe stradă, trăgându-mă după el. N-aveam idee unde mergeam, iar vântul îmi sufla prin păr. Briza mă lovea peste faţă, mă simţeam aşa de vie.

Picioarele lungi ale lui Ca el micşorau distanţa pe care o aveam de parcurs, călcând zăpada de sub picioarele noastre. Cu cât alergam mai repede, cu atât respiram mai rapid şi pieptul mă ardea de frig. Mă încălzeam tot mai mult, râsete sporadice încă eliberându-se din inima mea.

Apoi am cotit şi m-am oprit brusc. M-am prins de braţul lui Ca el în vreme ce priveam în faţa noastră.

— Plaja, am zis, uitându-mă la privelişte.

Zăpada acoperea ceea ce ar fi trebuit să fie iarba din apropiere, dar nisipul era neatins şi apa se mişca la fel de uşor ca pe plajele din Georgia.

Era un vis adus la realitate.

— Ca el, am zis, întorcându-mă spre el.

— Trebuia să-ţi arăt, a zis cu simplitate, de parcă nu era cel mai perfect cadou pe care mi-l putea oferi.

Strălucirea zăpezii făcea ca totul să se vadă în întuneric, iar stelele erau propriile luminiţe decorative ale pământului.

În câteva ore, văzusem cele mai superbe locuri pe care le întâlnisem vreodată. Norii erau grei deasupra noastră şi vântul rece îmi bătea în păr, înfiorându-mă. Dar eram acolo, în locul acela.

Eram pierdută în paradis.

— Haide, a zis Ca el şi m-a condus peste panta înzăpezită şi pe nisipul auriu.

Ne-am oprit la marginea apei. Chiar şi iarna era foarte limpede şi îmbietoare.

— Ai mai văzut vreodată ceva aşa de frumos? am întrebat, uimită din nou.

— Doar o dată, a zis cu vocea răguşită de emoţie.

Am întors capul spre el ca să întreb ce anume. După cum se uita la mine, cu ochii concentraţi pe faţa mea şi admiraţie în privire, am înţeles repede ce insinua.

Mi-am înghiţit emoţiile, iar faţa mi s-a înfierbântat aşa de tare încât mi-am dat seama că el putea să-mi vadă îmbujorarea, chiar şi în întuneric. Ca el a venit mai aproape, apoi şi mai aproape. Eu eram încremenită pe loc, urmărindu-i fiecare mişcare minusculă. Respiraţia mi s-a înteţit şi fluturaşii au revenit, acostându-mi întregul corp. Ca el nu a zis nimic când s-a oprit în faţa mea, aşa de aproape încât îi simţeam parfumul şi îi simţeam căldura respiraţiei pe faţă.

Eliberându-mi mâna din a lui – cea pe care fără îndoială a simţit-o că tremura –, şi-a dat jos mănuşile, apoi cu mâinile goale mi-a cuprins delicat obrajii. Era aşa de înalt şi de lat, de atletic şi de puternic, dar mă trata de parcă eram ceva nepreţuit ce nu voia să spargă.

Ochii lui albaştri-argintii au plonjat în mine şi şi-a lipit fruntea de a mea. Acea atingere intimă mi-a adus un calm instantaneu. Acela era Ca el Woods. Băiatul care mă captivase. Băiatul a cărui inimă se ataşase inexplicabil de a mea. Băiatul care devenise siguranţa mea.

N-am vorbit, nu i-am rostit numele. Doar am lăsat să treacă printre noi căldura corpurilor noastre, împărţind acel spaţiu intim. Ca el s-a dat în spate, atingându-mi obrazul cu vârful nasului. Respiraţia mi s-a precipitat şi am închis ochii. Degetele lui mi-au atins uşor obrajii – o mişcare liniştitoare. Apoi nasul lui l-a întâlnit pe al meu şi s-a retras

pentru o fracţiune de secundă. Am simţit intensitatea privirii lui grele. Am deschis ochii şi am văzut întrebarea ce plutea în aerul dens şi static ce trosnea între noi.

Am zâmbit şi asta a fost invitaţia de care Ca el a avut nevoie. Apropiindu-se, m-a sărutat pe buze – o atingere timidă, diafană. Luminile fluorescente pe care le privisem dansând mai devreme păreau să prindă rădăcini în mine. Fiecare flacără se mişca în ritm cu bătăile inimii mele, în vreme ce buzele lui Ca el se apăsau peste ale mele mai tare de data asta. L-am prins de braţe, ţinându-l strâns pe acest băiat ce-mi oferea primul sărut.

Buzele îi erau moi, calde şi pline de încredere şi afecţiune. Aurora boreală şi stelele mă lăsaseră fără grai, senzaţia asta era ca şi cum planai la răsărit. Însemna viaţă, moarte şi tot ce se afla între ele. Depăşea orice sentiment pe care-l mai avusesem şi mă cuprindea în frumuseţea sa, atât de puternic şi de euforic era.

L-am sărutat şi eu pe Ca el, timid la început. Dar în timp ce el îmi cuprindea faţa şi-mi lingea marginea buzelor, am căzut într-o stare de vis provocată de respiraţia lui mentolată şi de atingerea grijulie din acel moment. Am deschis buzele, permiţând limbii lui să se alăture limbii mele într-un dans complicat. Una din mâinile lui s-a desprins de faţa mea pentru a trece pe gât şi a pătrunde în păr. Sărutul nostru s-a adâncit, inima mea bătea mai repede şi sentimente pe care fusesem îngrozită să le eliberez au explodat, aducând o lumină strălucitoare spre emoţiile mele, arătându-le că nu aveau de ce să se teamă.

Nu era *nimic* de care să le fie teamă…

Ca el m-a sărutat. Şi m-a tot sărutat şi ne-am apropiat aşa de mult de parcă eram două stele ciocnindu-se. Când s-a retras, nu credeam că altceva mă putea face să mă simt aşa de adorată până când a şoptit:

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Piersică.

Am inspirat şocată. Dar pe măsură ce asimilam vocea lui răguşită şi acea acceptare rostită încet, în mine a rămas doar o senzaţie de *normalitate*. Toate gândurile mele erau despre Ca el dorindu-mă şi despre mine dorindu-l aşa de aprig.

Ochii lui trădau emoţiile destrămate după vulnerabila confesiune. Nu avea niciun motiv să fie speriat.

— Şi eu mă îndrăgostesc de tine, am şoptit, nedorind să stric liniştea pe care o creaserăm în acel loc magic, stând uniţi pe plaja înzăpezită.

Zâmbetul care i-a luminat chipul era orbitor.

Şi-a petrecut ambele mâini în părul meu şi l-am sărutat. Să-l sărut îmi venea la fel de natural ca respiraţia. Cu pieptul lipit de al lui, am zâmbit pe buzele lui în timp ce inima îi bătea în ritm cu a mea. Buzele mă furnicau sub atingerea lui şi am simţit că aş fi putut să stau acolo pentru totdeauna, sărutându-l pe acel băiat cu tot ce aveam, oferindu-i întreaga mea inimă şi sufletul. Apoi…

Am exclamat pe buzele lui Ca el şi mi-am dat capul pe spate, înclinându-l spre cer. Mi-a scăpat un râset în timp ce un fulg de nea a aterizat pe vârful genelor mele.

— Ninge!

S-a uitat şi el la cer. Fulgii de nea se transformau din fărâme de alb în picături mari în câteva secunde. Ne sărutau feţele cum tocmai se sărutaseră buzele noastre.

Ca el m-a strâns în braţele lui în timp ce simţeam zăpada căzându-mi pe faţă. Privind peste apă, fulgii dispăreau când îi atingeau suprafaţa. Am închis ochii şi am lăsat zăpada să cadă pe mine. Am îmbrăţişat frigul muşcător care mi se răspândea în trup.

— Ce *este* locul ăsta? am murmurat cu uimire şi m-am uitat din nou la Ca el.

El mă privea deja cu un zâmbet blând pe faţă. Degetele lui goale au trecut peste arcul lui Cupidon al buzelor mele şi apoi peste buza de jos. Era aşa de frumos. Cel mai perfect băiat pe care-l văzusem vreodată. Am râs mai tare când câţiva fulgi de nea s-au lipit de părul lui ciufulit ce ieşea de sub căciulă.

— Aş putea să ascult asta pentru totdeauna, a zis Ca el.

În acel moment mi-am dat seama că eu încă nu-l auzisem *pe el* râzând. Nu chiar. Nu un râset cu adevărat liber.

Mi-am lăsat fruntea să cadă peste a lui şi l-am ţinut aproape, suspendaţi sub ninsoarea de pe o plajă înveşmântată în iarnă.

Ca el m-a sărutat din nou. Un sărut mai scurt de data asta, dar nu mai puţin dulce. S-a aşezat pe plajă, apoi m-a tras să mă aşez pe el, punându-mă între picioarele lui desfăcute, cu spatele pe pieptul lui.

Şi ne-am uitat în tăcere la ninsoare. Am fost nevoită să clipesc de câteva ori ca să cred că într-adevăr mă aflam acolo. Nimic din asta nu se simţea real. Nici măcar Ca el sărutându-mă. Am ridicat un deget la buze. Erau calde de la atâtea săruturi.

Mă sărutasem pentru prima dată.

Mă sărutasem pentru prima dată cu un băiat care devenea rapid centrul lumii mele.

„Găseşte-l pe Rune al tău…”

În vreme ce mi-am amintit de scrisoarea lui Poppy pentru mine, am observat o imagine familiară deasupra mea.

— Centura lui Orion, am zis, arătând spre cele trei stele de pe cer. Mi-am adus aminte şi am explicat: Când eram mici, noi – Poppy, Ida şi eu – obişnuiam să spunem că acele stele erau doar pentru noi.

Am clătinat din cap, agăţându-mă de acea fericire trezită de amintire şi nu de tristeţea ce încerca să o urmeze. Ca el mi-a dat o şuviţă de păr de pe gât şi mi-a sărutat pielea chiar sub ureche. Am simţit fiori pe şira spinării la atingerea delicată.

— Eşti un om bun, a zis, şi asta m-a făcut să rămân nemişcată.

— Şi tu, am spus, după ce m-am întors să-i întâlnesc privirea.

Părea torturat. Dându-şi seama că am observat, a rostit:

— Nu mi-a spus.

Mi-a frânt inima când mi-am dat seama că se referea la Cillian. Fulgii de nea îi atingeau obrajii şi ochii, agăţaţi ca nişte mici îngeri de părul lui negru, ondulat.

— Nu mi-a spus că a picat în întuneric. Şi eu n-am văzut semnele.

I-am strâns mâna, dar de data asta nu ca să-i amintesc să alunge acele sentimente. Voiam să ştie că eram acolo pentru el.

Unele lucruri nu ar fi trebuit alungate niciodată când oamenii erau pregătiţi să le împărtăşească.

Am îngenuncheat între picioarele lui şi mi-am pus mâna pe obrazul lui. I-am cercetat privirea pustiită.

— Nu pot să vorbesc în numele fratelui tău. Dar uneori ţinem lucruri în noi, atât de distrugătoare pentru suflet încât ne pot sfâşia pe interior. L-am sărutat pe obraz, pe colţul gurii, apoi în final pe buze. Uneori, oamenii nu le spun celor dragi cât de mult suferă pentru că nu vor să le aducă şi lor suferinţă.

Ochii lui Ca el au scânteiat şi am prins o lacrimă rătăcită cu degetul înainte să poată cădea. Am luat-o în mâna mea. Era o lacrimă din maturizarea lui Ca el.

— Te-a iubit, Ca el, am zis, având nevoie să fiu forţa lui acum. Nu am niciun dubiu în privinţa asta.

Ca el a respirat greu, apoi a zis:

— M-am simţit aşa de singur atât de mult timp, Piersică.

Mi s-a frânt inima. Pentru că şi eu mă simţisem la fel.

— Nu mai eşti singur, am zis cu o voce puternică şi fermă.

Ca el m-a sărutat din nou, apoi m-a ţinut la pieptul lui. M-am aşezat din nou între picioarele lui, cu braţele lui în jurul meu ca şi cum nu avea să-mi dea drumul niciodată.

Zăpada cădea tăcută în jurul nostru – o alăturare ameţitoare în auriul plajei pe care ateriza. Deasupra noastră şi printre nori era o mare de stele. Petrecându-mi degetele printre ale lui Ca el, am zis:

— Cum ţi s-a părut aurora boreală?

Ca el s-a tensionat sub mine. Eu doar l-am ţinut mai strâns de mână.

— A fost incredibil, a răspuns. Dar… Cred că partea din mine care ar fi trebuit să simtă bucuria este amorţită. Uneori mă întreb dacă voi mai simţi vreodată ceva deplin. Furia era singura care mă făcea să simt ceva. Poate de asta m-am agăţat aşa de mult de ea. Poate, chiar dacă era toxică, era mai bună decât *nimic*.

Am lăsat asta să atârne în aerul dintre noi timp de câteva minute.

— Poppy credea în rai, am zis şi mi-am dat seama că mă uitam din nou la Centura lui Orion. Niciodată n-a fost tristă că urma să moară, am zis, încercând să nu se simtă suferinţă în vocea mea. N-am înţeles niciodată de ce nu simţea teamă pentru ceea ce înfrunta. Dar credinţa ei era aşa de puternică încât în inima ei nu era loc de îndoieli.

— Tu în ce crezi? m-a întrebat Ca el, îmbrăţişându-mă mai puternic.

— Sincer, nu ştiu, am recunoscut. Mereu am iubit ştiinţele. Răspunsurile clare pe care ţi le pot oferi. Am ridicat din umeri. Dar când vine vorba de moarte nu există claritǎţi, cu excepţia faptului că într-o zi cu toţii o s-o înfruntăm. Am ridicat mâinile noastre unite şi mi-am trecut mâna liberă peste degetele lui Ca el; erau aspre, dar mie mi se păreau perfecte peste ale mele. După ce a murit Poppy, am citit tot ce am putut despre cercetările ştiinţifice cu privire la moarte. Dar adevărul este că nu vom şti niciodată cu adevărat ce se întâmplă până ce nu ajungem acolo. Am arătat cu mâinile noastre unite spre cer. Stelele sunt energie şi oamenii sunt energie. Întregul univers este făcut din energie. Unii oameni văd asta ca ştiinţă, iar alţii se referă la această energie ca la Dumnezeu. Am clătinat din cap. Eu înclin spre ştiinţă. Mi se pare cea mai corectă. Am oftat simţind greutatea acestor întrebări. Tot ce ştiu este că există ceva mai mare decât pot eu să pricep vreodată. Am zâmbit când

am văzut o stea căzătoare pe cer. Îmi place să mă gândesc la Poppy ca la o stea. Sacrificiul făcut ca să recunosc acest lucru era mistuitor. Nu spusesem asta nimănui. Nici măcar terapeutului meu. Nici părinţilor, nici măcar Idei. Probabil că sună ridicol.

— Nu, a zis Ca el, tonul lui înţelegător liniştindu-mă imediat. Este frumos, a zis, iar în acel moment m-am mai îndrăgostit un pic de el.

M-am uitat la zăpada şi la stelele care se uitau în jos la noi.

— Cerul este şi mai frumos acum, când ştiu că ea este acolo sus, am zis şi am simţit că o parte din zidul meu se prăbuşeşte. Stelele sunt mai strălucitoare ştiind că ea trăieşte printre ele. Am zâmbit în sinea mea. În unele nopţi, stau cu orele încercând să o găsesc. Dar este imposibil. Apoi văd cât de multe stele sunt pe cer. Şi îmi amintesc câte milioane de oameni au pierdut pe cineva drag. Suferinţa te face să te simţi izolat şi singur. Dar adevărul este că asta e starea în care eşti cel mai puţin singur. M-am întors în braţele lui Ca el şi mi-am petrecut braţele în jurul gâtului său. Este bine aşa? am şoptit.

— Desigur, a zis şi mi-a cercetat fiecare centimetru al feţei. Ai făcut călătoria asta mult mai bună pentru mine, a zis şi m-a sărutat pe buze. Îmi faci *viaţa* mai bună.

L-am îmbrăţişat pe acea plajă înzăpezită, sub un cer plin de stele nesfârşite.

Ne făceam mai bine unul pe celălalt. Şi în vreme ce Ca el îmi întorcea capul şi mă săruta din nou, mi-am dat voie să mă îndrăgostesc complet. Fără reţinere, fără teamă în inima mea. Aveam să mă las cuprinsă de Ca el, şi el de mine.

Pentru că, atunci când ai pierdut ceva aşa de preţios şi apare cineva nepreţuit, îmbrăţişezi asta cu ambele mâini.

Şi nu-i mai dai drumul niciodată.

CAPITOLUL 11

Suflete contopite şi inimi deschise

Ca el

Oslo

Câteva zile mai târziu

Cunoscutul patinoar din Oslo era gol, ora târzie ţinea lumea la distanţă. Nu era chiar ora de stingere, dar străzile erau în mare parte goale. Stăteam pe bancă, uitându-mă la gheaţă în timp ce-mi legam patinele. Memoria musculară îmi lega şireturile alea. Pentru mine, senzaţia lamei sub talpă era reconfortantă precum statul în faţa unui foc

puternic. Din gură îmi ieşeau aburi albi. M-am ridicat. O săgeată de entuziasm mia străbătut venele, senzaţia fiind aşa de neaşteptată încât aproape că mi-am pierdut echilibrul.

Mi-au trebuit şapte paşi ca să ajung la marginea patinoarului. Am pus patina pe gheaţă. Am închis ochii şi, când am ajuns cu numărătoarea la cinci, am înaintat. În clipa în care aerul rece mi-a trecut prin păr, totul a părut să fie la locul lui.

Am deschis ochii şi m-am oprit în centrul patinoarului. Aplecându-mă, am pus palma pe gheaţă cum o făcusem cu câteva zile înainte, doar că de data asta n-am lăsat ca acea senzaţie să mă strivească. Nu m-am gândit la Cili. Am trăit acel moment şi am simţit euforia de a fi înapoi pe patinoar, frigul intrându-mi în oase.

Am patinat spre margine, uitându-mă la toată gheaţa din faţa mea. Şi aşa cum o mai făcusem de mii de ori înainte, m-am desprins şi am patinat cu o asemenea viteză încât asprimea vântului mă ciupea de vârfurile urechilor. Obrajii au început să mă doară în timp ce zburam, tură după tură, ocolind patinoarul cu o uşurinţă familiară. Obrajii mă dureau din nou şi aproape că m-am poticnit când mi-am dat seama că simţeam asta pentru că zâmbeam.

Mi-am încleştat mâinile şi am tânjit să ţin o crosă de hochei, un puc să-l lovesc şi o plasă spre care să ţintesc. Dar asta… asta îmi era suficient pentru moment. Asta şi fericirea care-mi umplea inima pe măsură ce viteza îmi creştea aşa de rapid încât am simţit că zburam.

Apoi am auzit un râset – un râset plin de mândrie şi emoţie. M-am oprit brusc, împroşcând cu gheaţă în panouri, şi am găsit-o pe Savannah de partea cealaltă, înfofolită în geaca ei, cu căciulă şi mănuşi, ochii scânteindu-i cu… mândrie.

— Ca el, tu… tu… a zis, dar a rămas fără cuvinte.

Nu trebuia să spună nimic. Simţeam cât de mândră era de mine chiar şi de acolo.

Era un sentiment neobişnuit să simt că şi eu eram mândru de mine. Şi că acel moment nu mă lega de Cillian. Bucuria aceea de a patina, de a juca hochei îmi aparţinea doar mie. Chiar iubeam această senzaţie.

Iubeam acest sport.

Arătând spre cabina cu patine de lângă patinoar, am zis:

— Echipează-te, Piersică!

Am crezut că Savannah avea să refuze. Am crezut că avea să insiste să rămână pe pământ sigur. Dar n-a făcut asta. În schimb, şi-a luat

cu încredere patinele şi în câteva minute le avea în picioare.

Când s-a ridicat şi s-a apropiat de gheaţă, era nesigură. Am întâmpinat-o la intrare şi i-am întins mâna. Savannah nu s-a îndoit de ea însăşi. Şi nici de mine. Mi-a luat pur şi simplu mâna, cu sută la sută încredere, şi m-a lăsat să o iau în braţe. M-am asigurat că stătea în picioare şi am ghidat-o lent în jurul patinoarului. Expresia de fericire de pe faţa ei m-a topit.

Eram singuri pe patinoar. Ceilalţi se uitau la un film în hotel, odihnindu-se înainte să plecăm a doua zi din Norvegia. Ne întorseserăm în Oslo doar pentru o noapte, pentru a prinde un zbor dimineaţa devreme. Eram cazaţi la acelaşi hotel. Leo şi Mia îmi dăduseră permisiunea să vin acolo. Nu m-ar fi surprins ca ei să ne urmărească în acea clipă. Dar nu-mi păsa. *Aveam nevoie* să fiu acolo. Şi ei înţelegeau asta.

Nu m-a surprins că Savannah mă găsise. Când văzusem că patinoarul era gol şi hotărâsem să ies, ea stătea de vorbă cu părinţii şi sora ei la ea în cameră.

Nu-mi venea să cred că era pe gheaţă cu mine.

Oprindu-ne în centrul patinoarului, am inspirat adânc, apoi mi-am coborât buzele spre ale ei. Şi am sărutat-o. Am sărutat-o pe Savannah cu toată noua bucurie găsită pe patinoar. Am sărutat-o drept mulţumire că mă ajutase să revin acolo, că nu insistase niciodată, ci mă susţinuse să-mi găsesc acea parte dispărută din mine.

— Arătai fantastic aici, a zis, iar asta aproape că m-a topit.

— Eşti pregătită? am întrebat-o şi am început să o trag lent, ambele ei mâini ţinând-o pe a mea ca o menghină.

— Ia-o înainte, a zis, şi asta am făcut.

Mi-am permis să am acest moment de libertate pură, de viaţă neîmpovărată de suferinţă. Mi-am lăsat sufletul să ia înapoi pasiunea. Şi am lăsat să se întâmple toate astea cu o fată din sud în braţele mele, care-mi schimba viaţa în bine cu fiecare zi, cu fiecare oră, cu fiecare nouă ţară.

Şi am patinat. Am patinat sub stelele între care Savannah credea că trăia sora ei acum. În inima mea a apărut o licărire de pace când mi-am permis să mi-l imaginez pe Cillian sus acolo, strălucind şi el intens.

În sfârşit, liber.

CAPITOLUL 12

Nisipuri aurii şi tristeţi profunde

Ca el

Goa, India

Contrastul dintre Norvegia şi India era năucitor. Din clipa în care am coborât din avion, am fost înghiţiţi de umezeala lipicioasă şi de căldura în creştere. Când am coborât din autocar şi ne-am îndreptat spre locul unde ne cazam în Goa, îmi picura transpiraţia de pe tâmple.

Era un paradis.

Palmierii se balansau în vântul cald, plaja se întindea înaintea noastră, nisipul alb şi apele albastre cristaline scânteiau aşa cum văzusem doar pe o carte poştală. Când călătoream pentru meciurile de hochei, în mare parte mergeam în oraşe reci şi arene şi mai reci.

Savannah coborâse din autocar înaintea mea. Am găsit-o pe trotuar, cu capul pe spate şi savurând soarele ce-i săruta faţa. Obrajii îi erau îmbujoraţi de la temperatura mare din Goa. Părul lung i se lipea de gât, dar pe chipul ei era fericire, în timp ce ţinea ochii închişi şi venera căldura.

— Parcă am fi în iad aici, am zis.

Savannah a crăpat un ochi şi s-a încruntat jucăuş la mine.

— Iubesc căldura, a zis şi şi-a dat jos puloverul, dezvăluindu-şi braţele goale de culoarea piersicii.

Pe fiecare centimetru avea pistrui. Era perfectă. Probabil m-a văzut holbându-mă, pentru că obrajii i s-au înroşit şi mai tare.

— Îmi aminteşte de acasă, a zis şi şi-a ridicat părul de pe ceafă.

Am privit cum un strop de sudoare i-a alunecat de pe scalp şi a dispărut sub maioul alb.

— Bine aţi venit în Goa! a zis Mia. Casa voastră pentru următoarele câteva zile.

Eu încă nu puteam să mă obişnuiesc cu faptul că numai cu o zi în urmă eram înfofoliţi în haine termice şi stăteam într-o ninsoare interminabilă. Acum soarele strălucea puternic şi mirosul de cremă pentru protecţie solară impregna aerul.

Mi-am petrecut braţul în jurul lui Savannah, fără să-mi pese că apropierea noastră avea să mă încălzească şi mai mult. Savannah m-a prins de mâna care se sprijinea pe umărul ei. Imediat m-am relaxat.

— Pe aici, ne-a zis Leo şi ne-a condus în complexul care avea să fie casa noastră o vreme.

Am fost duşi într-o încăpere care putea fi folosită pentru yoga. Muzica relaxantă, pentru meditaţie, plutea din boxele ascunse din

încăpere. Camera era colorată într-o nuanţă de roşu aprins, bogat, iar perne mari, umflate erau întinse în cerc.

— Vă rog, a zis Leo şi ne-a făcut semn să ne aşezăm.

Mi-am dat jos hanoracul, rămânând doar într-un tricou fără mâneci. Am simţit că ochii lui Savannah mă ardeau. Mi-am dat jos căciula şi mi-am trecut mâinile prin părul ciufulit. I-am rânjit în timp ce privirea ei trecea peste tatuajele mele de pe braţe, piept şi gât.

Dându-şi seama că i-am surprins privirea, a zis:

— Sunt aşa de frumoase!

Şi-a trecut degetul peste ancora care era piesa centrală pe antebraţul meu. Apoi a trecut la trifoiul pentru moştenirea mea irlandeză. Nu puteam să-i rezist sau să stau cât ea se uita aşa la mine, aşa că m-am aplecat şi am sărutat-o. Eram mai deschis când venea vorba de manifestarea afecţiunii. Toată lumea ştia despre noi, aşa că nu simţeam nevoia să o ascundem. Mi-am apăsat buzele peste ale ei şi am simţit imediat cum emoţiile mi se liniştesc. Mereu mă îngrijora o activitate nouă sau o ţară spre care porneam. Chiar când mă obişnuiam cu noul loc în care ne aflam, Mia şi Leo ne tulburau mutându-ne într-o loc complet diferit. Era cea mai rea parte a călătoriei. Îmi plăcuse să văd locuri noi. De când murise fratele meu, asta nu-mi aducea nimic decât neliniște.

Bănuiesc că asta demonstra că eram departe de a fi vindecat.

Cineva şi-a dres vocea, iar eu m-am îndepărtat de Savannah. Leo stătea în picioare, exasperat. Încă nu eram sigur dacă aproba relaţia noastră. Nu exprima prea multe.

— Când sunteţi gata, a zis el, iar restul grupului a chicotit.

Ne aşteptau să ne aşezăm ca să putem începe.

Cu chipul roşu ca un rac, Savannah a alergat repede la perna ei şi s-a aşezat. Încă era timidă şi rezervată. Însă cu mine nu era aşa, iar asta mă făcea să mă simt cel mai norocos tip din lume.

— Deci, a zis Leo, a ghicit cineva ce am încercat să vă arătăm în Norvegia?

— Natura? a întrebat Lili, după câteva minute de gândire.

— O nouă cultură? a intervenit Jade.

Leo a zâmbit la auzul încercărilor lor, apoi a spus:

— Am vrut să vă ducem într-un loc de veneraţie şi uimire. Să vedeţi privelişti spectaculoase, unice şi deseori copleşitoare pentru ochiul uman.

— De cele mai multe ori, suntem consumaţi de suferinţă, ne simţim singuri şi lumea noastră se reduce doar la noi şi la trauma pe care am trăit-o. Lumea noastră devine mioapă, a comentat Mia. Perspectiva ni se poate schimba când vedem priveliști așa de impresionante în lume, care deseori ne lasă cu gura căscată şi ne copleşesc senzorial. Putem avea acces la minunile vieţii şi ale universului care ne pot ajuta minţile şi ne permit să găsim un nou mod de a gândi. Ne pot aminti că suntem în viaţă şi, chiar dacă încă ne luptăm cu suferinţa, mai avem mult de trăit.

Cei din grup încuviinţau din cap, de parcă asta rezona cu ei. Chiar şi Savannah părea să fie de acord, să simtă aşa. Stelele, aurora boreală o făcuseră să se simtă mai conectată cu Poppy decât fusese de ani întregi. În ea avusese loc o schimbare subtilă. Şi nu cedase anxietăţii nici măcar o dată.

Când plecaserăm, păruse un pic mai aşezată. Nu vindecată, încă luptându-se cu strânsoarea grea a suferinţei. Dar mai uşoară cumva. O vedeam în tot ce era ea.

Eu nu simţisem asta ca toată lumea. În mine crescuse panica. Mă întorsesem pe gheaţă. Ăsta era progres. Măcar era un progres faţă de ceea ce simţeam pentru hochei. Dar când venea vorba de felul în care mă gândeam la fratele meu, nu se schimbaseră multe. Am încercat să mi-l imaginez între stele, dar la scurt timp după aceea dubiile şi gândurile negre au revenit. De ce nu mă puteam uita la aurora boreală şi să-l văd dansând printre lumini? De ce nu mi-l puteam imagina liber şi în pace?

Mi-am păstrat faţa neutră. Nu voiam ca Savannah să vadă cât de tulburat eram.

— Această parte din călătorie, a zis Leo, este despre confruntarea morţii.

În sesiunile noastre de unu la unu, Leo insistase cu blândeţe să mă deschid cu privire la Cillian. Dar eu nu-i oferisem nimic, îmi plăcuse cum mă simţisem în Norvegia când lăsasem totul deoparte. Devenise o dependenţă. Şi Savannah devenise salvarea mea. Când eram cu ea, ţinând-o, golul din stomac nu mai durea; era amorţit, confortabil. Furia mi se diminuase. Era ciudat. Modul în care obişnuiam să mă ataşez de furie se transformase în modul în care mă ataşam de Savannah. Ea era frânghia salvării care mă lega de ea, împiedicându-mă să fiu în derivă. Refuzam să pierd asta.

— Ce înseamnă asta? a întrebat nervos Dylan.

— Vom porni într-o călătorie firească pe care o facem cu toţii – viaţa şi moartea şi tot ce este între ele.

M-am uitat la Savannah; îşi frângea mâinile. Era evident că acel gând o agitase şi pe ea. I-am verificat respiraţia. Momentan se controla.

— În această parte a călătoriei vom vizita trei locuri. Goa este primul. Aici ne vom reuni în sesiuni de grup şi unu la unu, dar şi în clase de terapie care ne pot ajuta să ne tratăm unele dintre traumele interioare.

— Dar este şi o şansă să ne recuperăm, a adăugat Leo. Am avut două experienţe foarte pline în Anglia şi Norvegia. A gesticulat în jurul nostru. Locul ăsta este un rai. Vă încurajăm să vă relaxaţi, să înotaţi, să staţi la soare. Mâncaţi împreună, petreceţi timp împreună, *vorbiţi*, a zis referindu-se la grup.

— Odihniţi-vă, despachetaţi, staţi pe la piscină. Mâine vom începe sesiunile, a spus Leo şi ne-a dat cheile camerelor noastre.

În vreme ce ne luam bagajele, Travis a zis:

— Ne întâlnim toţi la piscină?

Am luat-o pe Savannah de mână.

— Vrei să înotăm?

Am sărutat-o din nou. Nu voiam să mă opresc niciodată. Viaţa nu mai era aşa de sumbră când ea era în braţele mele.

Mi-a zâmbit.

— Bine.

Camera mea era între a lui Dylan şi a lui Travis. Când ne-am apropiat de uşi, ei mergeau împreună, şoptindu-şi ceva încet. Nu observasem cât de mult se apropiaseră în Norvegia. Dar, în afară de Savannah, nu prea observasem altceva.

Luându-mi bermudele de baie, m-am îndreptat spre uşa lui Savannah şi am ciocănit. Când nu mi-a răspuns, m-am dus să o caut la piscină şi m-am oprit brusc când am zărit-o. Era la marginea piscinei în costumul ei de baie bleu-deschis, vântul cald suflându-i prin părul blond-închis şi ridicându-l ca un halou. Ţinea mâna pe un trunchi de palmier şi se uita la plajă şi la mare.

În acel moment, nu-mi venea să cred cât de norocos eram că o fată ca Savannah îşi asumase riscul să fie cu mine. Eram frânt; ştiam că eram. Cu cât stăteam mai mult la sesiunile de grup şi cu cât petreceam mai mult timp cu toţii, cu atât începeam să văd că toţi ceilalţi făceau

progrese individuale. Râdeau mai mult, zâmbeau mai mult şi unii chiar vorbeau mai mult despre membrii familiei lor care muriseră. Amintindu-şi de ei în moduri pozitive, împărtăşind amintiri fericite.

Eu îi spusesem despre Cillian doar lui Savannah.

Noaptea, Savannah citea caietul lăsat de sora ei. Apoi îi scria în jurnalul primit de la Mia şi Leo. De parcă avea din nou o conversaţie cu ea.

Eu nu primisem alt jurnal. Decisesem împreună cu Leo că asta nu era parte din călătoria mea acum. Reprezenta un factor prea declanşator pentru mine şi ne concentram pe sesiunile noastre de terapie. Nici ele nu prea funcţionau, dar nu scriam nimic într-un jurnal, iar el înţelegea asta.

Biletul cu şapte cuvinte încă era în portofelul meu, neatins, şi o povară în viaţa mea.

În ciuda căldurii înfiorătoare, nu simţeam decât fiori de gheaţă în timp ce stăteam acolo, pierdut în gândurile mele. Am fost scos din propriul întuneric când Savannah s-a întors şi m-a găsit lângă marginea piscinei. Era ca un miraj cu ochii ei albaştri – şi mai vibranţi datorită costumului de baie –, care au zâmbit timid când m-a văzut.

Nu eram sigur că meritam vreodată acel zâmbet. Dar luam orice voia să-mi ofere. Am ocolit piscina până în locul unde era ea. Am ridicat degetul mijlociu când Dylan şi Travis, deja în piscină, m-au stropit cu apă, udându-mi picioarele.

Când am ajuns lângă Savannah, primele care m-au lovit au fost mirosul de cremă de protecţie solară şi frumuseţea ei. Părul ei lung, drept se ondulase de la umezeală. Am hotărât că îmi plăcea mai mult de ea aşa, la soare, unde-i era locul.

— Bună, a zis când am luat-o de mână.

— Bună, Piersică, am răspuns şi am luat-o în braţe.

Senzaţia pielii ei goale pe a mea se simţea perfect şi, când m-am dat în spate, am sărutat-o lent şi delicat, gustând balsamul cu aromă de cireşe de pe buzele ei.

— Eşti bine? am întrebat-o.

Ea a încuviinţat din cap când am întrerupt sărutul şi am văzut că nasul şi obrajii i se colorau deja în roz de la soare.

— Tu? a întrebat şi ea, cu o uşoară încruntătură de îngrijorare pe frunte.

— Acum da, am zis, doar ca să simt alţi stropi de apă pe picioare.

M-am încruntat la Dylan şi la Travis.

— Nu vă mai sărutaţi şi intraţi în apă! a strigat Dylan.

Fără avertisment, am sărit în piscină, asigurându-mă că îl udam pe Travis aflat pe colacul lui. Savannah a izbucnit într-un râset uşor în urma mea.

— Intră, Piersică, am zis când am ieşit la suprafaţă.

Am privit-o cum intră în apă. Am prins-o când a atins apa, iar ea şi-a petrecut braţele în jurul gâtului meu, agăţându-se în timp ce eu înotam cu ea. Ne-am adunat în mijlocul piscinei, Dylan şi Travis dându-se jos de pe colacii lor pentru Jade şi Lili, care sosiseră câteva minute mai târziu.

— Prefer asta în loc de ploaie şi zăpadă, a zis Jade, închizând ochii şi lăsându-se pe spate pe colac.

Dylan a intrat sub apă, apoi a ieşit sub ea şi i-a întors colacul. Jade a ţipat când a căzut, intrând direct cu capul sub apă.

— Dylan! a strigat când a ieşit şi l-a urmărit.

— Nici măcar să nu te gândeşti! a zis Lili către Travis când a intrat şi el sub apă.

În câteva momente, era şi ea în apă când Travis a tras-o de pe colac.

Savannah m-a strâns mai tare cu braţele de gât în timp ce râdea, pieptul ei tresăltând când cei patru se alergau prin piscină.

Era amuzant, m-am gândit. Să-i aud râzând fără griji. Când pierzi pe cineva, râsul nu vine aşa de uşor. Pentru mine nu venea deloc. Când mă auzeam râzând încet, mi se părea aşa de străin, ca şi cum corpul meu nu-şi puteam aminti *cum* să râdă.

— Ca el, a rostit Savannah, atingându-mi gâtul cu mâna, chiar peste mărul lui Adam.

Nu ştiam ce-i adusese lacrimi de bucurie în ochi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat nedumerit.

— Ai râs, a zis. Nu te-am auzit râzând deloc de când suntem în această călătorie.

Cuvintele ei m-au lovit ca gloanţele. Obişnuiam să râd tot timpul. îmbrăţişam distracţia. M-am gândit la Stephan, cel mai bun prieten al meu. M-am gândit la echipa mea din Massachusetts. Cum ne prosteam mereu, împroşcându-ne cu gheaţă, lovindu-ne cu crosele.

Mereu râdeam.

Îmi era dor de acel sunet. Dar tocmai… *râsesem*.

Poate că nu eram chiar aşa de frânt cum credeam.

— Ca el, în curând va trebui să începem să vorbim, a zis Leo, dar corpul îmi era rigid şi nu reuşeam să o fac.

Voiam să fiu mai bine. Voiam ca Leo şi Mia să mă ajute, dar nu ştiam cum să încep.

Leo s-a lăsat pe spate în scaun. Mergeam în camera roşie din prima zi când ajunseserăm. Toate sesiunile noastre de grup se ţineau acolo. Nu participasem. Dar ascultasem, ceea ce era un progres faţă de majoritatea sesiunilor anterioare.

— Când vine vorba de sinucidere, a zis cu grijă Leo, lucru notabil mai ales la bărbaţi este lipsa de comunicare.

Corpul mi-a încremenit la acele cuvinte. Toţi muşchii mi s-au încordat şi oasele mi s-a transformat în piatră. Leo s-a aplecat în scaun. Am coborât privirea în pământ.

— Vorbitul salvează vieţi.

Leo şi-a pus caietul pe podea lângă el.

— În jur de optzeci la sută din sinuciderile din Statele Unite e vorba de bărbaţi. Este unul dintre principalele motive de deces.

Am simţit cum furia se agita mine. Nu trebuia să-mi spună mie asta. Ştiam. Căutasem asta.

— Îmi fac griji pentru tine, Ca el, a zis, iar de data asta m-am uitat în ochii lui. Nu vorbeşti cu noi. Nici măcar nu-l menţionezi pe fratele tău. Nu numele lui, ci *deloc*. Ştiu că te-ai deschis un pic către Savannah, dar eu şi Mia suntem aici ca să te ajutăm să treci prin asta. Suntem aici ca să te ajutăm profesional. Să-ţi oferim mijloacele prin care să treci prin asta. Leo şi-a împreunat mâinile. Vreau să ştii că nu ai fi putut să faci nimic, a zis.

Am simţit un fulger familiar de furie scăpărând în mine. Doar că, deşi înainte obişnuia să explodeze din mine cu urlete şi ţipete şi pumni în pereţi, de când eram cu Savannah, în clipa aceea s-a stins instantaneu şi s-a transformat în vinovăţie, ruşine şi tristeţe. Era aşa de intens încât *durea* când mă cuprindea. Pentru că nu-l credeam pe Leo. Nu ne cunoştea pe mine şi pe Cillian. Ar fi trebuit să ştiu că era ceva în neregulă cu el. Cum nu văzusem? Cum îl lăsasem să moară?

Piciorul a început să-mi salte nerăbdător. Am deschis gura să vorbesc, dar n-a ieşit nimic. Era ca şi cum aveam un blocaj mental de fiecare dată când încercam să vorbesc despre asta, să-mi exprim suferinţa, ruşinea şi fricile.

Leo s-a uitat la ceasul de pe perete.

— Ăsta a fost timpul nostru astăzi, Ca el.

Am sărit de pe locul meu, având nevoie să ies din cameră, înainte să ajung la ieşire, Leo a zis:

— Ştiu că e greu. Crede-mă, băiete, *ştiu*.

Am simţit fiori pe şira spinării auzindu-l. Cineva apropiat lui făcuse ceea ce făcuse Cillian? Dacă da, cum trecuse *el* peste asta?

— Dar, ca să te ajut să-ţi recâştigi viaţa, trebuie să începem să vorbim. Expresia lui Leo era serioasă, rugătoare. Când n-am reacţionat, a adăugat: Astăzi am vorbit din nou cu părinţii tăi.

Am simţit un nod în stomac.

— Le-am spus că eşti bine. Au zis că în continuare le ignori apelurile şi mesajele.

Încă o dată, a lăsat cuvinte nerostite să atârne între noi.

Avea dreptate. Încă nu-i sunasem nici măcar o dată de când plecasem. Încercau să mă sune la aceeaşi oră în fiecare zi, indiferent unde eram. Îmi trimiteau şi mesaje zilnic. Mai ales tatăl meu. Le bifam ca citite.

Nu aveam nimic să le spun.

Am ieşit din cameră şi aerul indian lipicios mi-a îmbrăcat pielea. Am mers fără ţintă, pierdut în gânduri. Nu ştiam cum să mă deschid. Nu credeam că aveam să fiu vreodată în stare. Mia apărut în minte chipul lui Savannah. Ei îi povestisem despre Cillian. Îi spusesem că îşi luase viaţa. Dar nimic altceva. Nu-i povestisem despre acea noapte, despre ceea ce văzusem…

Nu ştiam dacă puteam vreodată.

Am dat colţul complexului şi i-am văzut pe Savannah şi Dylan stând împreună la o măsuţă şi bând cafea. Ea asculta ce-i povestea el. Asculta aşa de atentă, aşa de bine. Nu judeca niciodată, niciodată nu mă făcea să mă simt prost. Muşchii mi s-au relaxat şi umerii mi-au căzut doar pentru că mă uitam la ea. Încă mă surprindea cum o altă persoană putea să aibă un astfel de efect asupra mea.

Poate că într-o zi îi puteam povesti lui Savannah totul despre Cillian. Cum mă susţinea când eram demoralizat sau cum mă învăţase să lovesc puternic. Sau cum îl găsisem – cum ultima imagine cu fratele meu era cu el ucis de propria mână, moale în braţele mele.

Un val de emoţii m-a sugrumat şi m-am întors pe hol. Am mărit viteza până ce am ajuns să fug. Am ieşit pe o pistă de alergare şi am

continuat. Nu puteam să vorbesc cu Savannah despre asta. Ea își jelea propria soră, se lupta zilnic să nu cedeze propriei anxietăți. N-avea nevoie să o apese și problemele mele.

Așa că am fugit. Am fugit și am fugit până ce m-am simțit epuizat. Până când tristețea sfâșietoare din sesiunea mea cu Leo s-a stins. Am alergat până ce nu m-am mai putut gândi la nimic. Până ce am fost așa de obosit încât nu-mi doream decât să dorm.

Din nou am fugit de moartea fratelui meu, cât de rapid m-au dus picioarele. Și nu eram sigur cum se putea schimba asta vreodată.

Lecția din acea zi era în aer liber, într-un foișor retras ce dădea spre marea turcoaz. Miriam era terapeuta noastră pentru asta. Aveam zile de lecții de grup și unu la unu. Aveam zile cu yoga și sesiuni de plimbare prin apropiere, meditație și terapie muzicală.

În acea zi era artă. Pictură, ca să fiu mai exact.

— Cu toți aveți o pânză albă în fața voastră, a zis Miriam și m-am uitat la culori, pensule și recipientul cu apă pentru a curăța culorile printre tușe.

Nu prea eram un artist, așa că nu aveam mari speranțe că avea să-mi iasă ceva în sesiunea aia. Activitățile din ultimele câteva zile fuseseră în regulă și, în privința înfruntării propriei morți, lucrurile decurseseră delicat și gradual. Nimic nu ne împinsese spre prăpastie. Dar nu credeam nicio secundă că acele zile nu aveau să vină.

Savannah era lângă mine, dar niciunul din noi nu putea să vadă pânza celuilalt. M-am uitat la pânza albă și m-am întrebat ce dracului avea să ne ceară să pictăm.

— Pentru ședința de astăzi, aș vrea să vă amintiți persoana sau persoanele pe care le-ați pierdut, a zis Miriam, și lumea mea s-a oprit complet.

Mâini invizibile mi-au prins plămânii și inima și au început să le strângă. Am auzit cum mi-au încetinit bătăile inimii în vreme ce restul spațiului gol era umplut de zgomot de fond.

— În fața voastră aveți o serie de culori. Vreau să vă gândiți la persoana pe care ați pierdut-o și pur și simplu să pictați. Poate să fie un portret sau o simplă reprezentare a ceea ce au fost ei pentru voi, cine au fost în viață. Poate cum vă simțiți de când ei nu mai sunt. Vreau să vă puneți inima în amintirile pe care le aveți cu această persoană și să o reprezentați pe pânză.

Miriam a mers lent în jurul nostru, ocolind camera tăcută.

Tensiunea dintre noi toţi era aşa de mare încât puteai să o tai cu un cuţit.

— Vreau să sondaţi adânc. Vocea i se schimbase, fiind compătimitoare. Asta poate să vă sece emoţional. Dar trebuie să înfruntăm acele emoţii cu capul sus. Trebuie să ne gândim la persoana pe care am pierdut-o şi nu să fugim de amintiri sau de suferinţa pe care ne-o inspiră moartea sa. Miriam stătea în centrul cercului. Şi-a pus mâna pe piept. *Simţiţi* acest tablou. *Simţiţi-i* pe cei dragi. Lăsaţi-vă conduşi de sufletul vostru în această călătorie şi permiteţi tristeţii, fericirii şi nedreptăţii înăbuşite să iasă din corpul vostru. Miriam ne-a zâmbit fiecăruia. Începeţi, vă rog, când sunteţi pregătiţi.

M-am uitat aşa de mult la pânză încât am pierdut complet noţiunea timpului. Nu ştiam ce să pictez. Nu-mi venea nimic în minte. Cu vederea periferică, am observat că oamenii începeau să-şi pună pensulele pe pânze. Nu m-am uitat la ce culori foloseau sau ce puteau să picteze. Pânza din faţa mea părea un munte imposibil de urcat.

O căldură familiară ardea în mine. Şi în acea zi am lăsat-o. *Aveam nevoie* să o simt chiar atunci. Eram atât *de furios* pe Cillian. Ne luase visurile şi le făcuse bucăţi, le spărsese în aşa de multe bucăţi încât ne le mai puteam pune niciodată la loc. Ne distrusese familia. Îşi distrusese prietenii, echipa; distrusese aşa de multe în calea lui încât fusese precum cea mai letală tornadă.

Şi nu spusese nimănui. Îşi ascunsese suferinţa cu zâmbete facile şi râsete zgomotoase. Jucase la fiecare meci de hochei de parcă era în finala Cupei Stanley. Vorbise animat, fusese sufletul petrecerii la reuniunile şi la cinele din familie. Şi eu… eu eram idiotul care nu văzuse prin fisuri – fracturile lui. Nu văzusem tristeţea din ochii lui. Nu observasem oboseala din vocea lui, nu observasem că renunţa zi de zi, prefăcându-se în faţa lumii că era bine.

Dar, cel mai rău, nu spusese nimănui *de ce*. Nu existaseră motive evidente pentru ceea ce făcuse. Fără certuri cu prietenii, fără o iubită care să-i frângă inima. Nu avusese necazuri. Era în echipa de titulari la Harvard, în drum spre campionat, NHL strălucind luminos în viitorul lui. Avea o mamă, un tată şi un frate care îl adorau.

Dar oricum plecase.

Abia când pensula mi s-a rupt în mână şi pânza s-a înceţoşat în faţa mea mi-am dat seama că pictasem. Că aruncasem cu culoare pe pânza albă şi turnasem tot ce gândeam într-un fel de operă de artă.

Am clipit şi mi-am şters lacrimile. Şi m-am uitat… m-am uitat la

ce se afla în faţa mea.

Întuneric. Vârtejuri negre amestecate cu roşu. Roşu pentru sânge şi furie. Negru pentru pierderea şi starea în care fusesem lăsat. Pe şira spinării mi se prelingea gheaţă, apoi m-a străfulgerat un gând – tabloul ăsta reprezenta cum se simţise Cillian în noaptea aceea în care o făcuse? Nu era nimic în inima lui pentru care să trăiască?

Moartea, singura lui opţiune.

Moartea, ca să oprească durerea.

Moartea, ca să scape de iadul în care i se transformase viaţa. Suferise în tăcere şi murise la fel.

Mi s-a pus o mână pe umăr. Atingerea era blândă şi încurajatoare.

— Frumos, a zis Miriam cu vocea tremurândă. N-am ridicat privirea, dar i-am auzit lacrimile din ton. Cu adevărat frumos, Ca el.

M-am uitat la tablou şi n-am văzut nicio frumuseţe în el. Era ca un vid, sugând tot ce era luminos şi frumos. Cu cât mă uitam mai mult la nuanţele de roşu, la tuşele de vârtej şi la centrul de un negru opac, o răceală profundă se lăsa peste mine.

Mi s-a făcut pielea de găină când chiar mi-am studiat pictura. Era ca şi cum Cillian fusese lângă mine şi-mi ghidase pensula. Parcă voia *să ştiu* cum se simţise, oferindu-mi o licărire a ceea ce simţise – că nu existase nicio altă opţiune. M-am foit.

Nu ştiam ce se întâmpla după ce muream. Dar fusese posibil ca el să-mi arate asta? Fusese cumva în acel moment cu mine, îndemnându-mă să *văd*? Să *înţeleg*? Am căutat prosteşte în jurul meu semne că el era acolo. Apoi am clătinat din cap gândindu-mă la propria prostie.

Ce era în capul meu?

Cu toate astea, tabloul se uita la mine, de parcă avea o forţă sinistră, malefică, încercând să mă înghită şi pe mine în întuneric. Depresia presupusă a lui Cillian îl amorţise aşa de tare încât toată lumina din el fusese suptă într-un vid de disperare? Genul ăsta de întuneric era prea mult ca să trăieşti cu el şi motivul pentru care îşi luase viaţa fusese pentru a opri acest nivel de angoasă şi de întuneric?

Dacă da, cum puteam eu să-l urăsc? Cum puteam vreodată să mă întreb de ce nu mai voise să stea în lumea asta dacă aşa trăise în fiecare minut al fiecărei zile?

Întunericul ăsta îi furase şi vocea? De aceea nu-mi spusese că suferea? îi furase strigătul de ajutor? Nu avusese de ales şi căzuse pradă atracţiei sale?

Am simţit sare pe buze şi mi-am dat seama că era de la lacrimile care-mi căzeau din ochi. Nu voiam să simt asta. Nu voiam ca şi eu să fiu acest tablou. Dacă întunericul fusese în Cillian, putuse să doboare un erou aşa de puternic, putea să fie şi în mine? M-a cuprins panica şi aproape că am căzut în genunchi.

Leo a apărut lângă mine.

— Hai să ne plimbăm, fiule!

M-am ridicat, nedorind să gândesc şi vrând doar să fiu scos de acolo, luat de lângă acel întuneric pe care-l simţeam că îmi striga numele.

Am simţit privirile grupului în spatele meu şi am ştiut că aveau să fie doi ochi albaştri foarte concentraţi pe mine. Dar l-am lăsat pe Leo să mă ducă pe nisipul alb al plajei. Nici măcar n-am simţit căldura soarelui arzător căzând pe mine. Continuam să simt fiori, de parcă stăteam într-un congelator, incapabil să evadez.

La început, Leo nu a vorbit. Doar a stat lângă mine. Până când a zis:

— A fost tatăl meu. Mi s-a tăiat respiraţia, începând din nou să respir când a zis: Aveam 15 ani. Leo s-a oprit şi l-am auzit inspirând adânc. Eu l-am găsit.

Am închis ochii, auzind valurile blânde ale apei, încercând să le ascult pentru a mă calma înainte ca inima să încerce să-mi iasă din piept.

— M-a consumat ani în şir, a zis Leo. Aşa de mult încât şi eu m-am pierdut în întuneric. Şi-a prins braţele în jurul picioarele. M-am autodistrus. Am renunţat la şcoală. Am aruncat orice viitor posibil aveam.

A lăsat acea mărturisire să atârne în aer între noi, până când am prins-o, am luat-o şi am întrebat:

— Ce s-a schimbat?

— M-am săturat de asta, Ca el, a răspuns şi i-am auzit sinceritatea din vocea groasă. Mi-am pierdut tatăl, dar în ziua aceea m-am pierdut şi pe mine. Băiatul care eram a murit şi s-a născut cel în care m-am transformat. A zâmbit, iar eu m-am încruntat. Apoi am cunoscut-o pe soţia mea.

Chipul frumos al lui Savannah mi-a venit automat în minte şi am simţit o scânteie crescând în mine, iar flacăra unei lumânări singuratice a început să crească, consumând mai mult oxigen din fântâna suferinţei din mine pentru a avea mai multă forţă.

— Voiam să fiu mai bun pentru ea. Leo s-a lovit în piept, deasupra inimii. Dar *trebuia* să fiu mai bine pentru *mine*. S-a uitat, în sfârşit, la mine. Aşa că m-am întors la şcoală şi am hotărât că, în loc să fug de moartea tatălui meu, o voi înfrunta cu capul sus, voi onora omul care fusese întreaga mea lume ajutându-i pe cei exact ca el – şi pe cei exact la mine, cei care rămân şi suferă.

— De ce a făcut-o? am întrebat, pieptul parcă deschizându-mi-se şi simţind că sângeram, pătând nisipul auriu cu roşu.

— N-am aflat niciodată, a zis Leo.

A luat un pumn de nisip, lăsându-l să-i curgă printre degete. Firele de nisip s-au scurs pe rând înapoi pe plajă – clepsidra naturii. M-am uitat la acele fire de nisip. Un miliard de părticele care formau un întreg.

— Ştiind ce ştiu acum despre depresie, îmi imaginez că asta a fost. Dar n-am aflat niciodată. S-a uitat din nou la mine. Şi, Ca el, am fost nevoit să fac pace cu asta. Corpul lui Leo emana emoţia, dar vedeam că o îmbrăţişase, că o purta ca pe o mantie, nu ca pe un giulgiu. Leo şi-a pus mâna pe umărul meu. Eu sunt mereu pregătit să vorbim când eşti şi tu.

S-a ridicat şi m-a lăsat pe plajă. Am rămas afară până când a început să apună soarele la orizont, un semicerc portocaliu aruncând asupra plajei o strălucire aurie. M-am mişcat doar când s-a lăsat întunericul şi au apărut stelele. M-am uitat la fiecare dintre ele şi m-am gândit la ce spusese Savannah în Norvegia.

M-am uitat la fiecare stea care ar fi putut să fie Cillian. Dar erau aşa de multe, la fel ca miliardele de fire de nisip pe care stăteam. În foişorul în care pictasem încă era lumină.

Golul din stomac m-a condus înapoi acolo, spre tabloul pe care nici măcar nu mi-l aminteam să-l fi pictat. Când am ajuns la foişor, tablourile tuturor încă erau acolo, uscându-se. Am trecut pe lângă ele, uitându-mă la ceea ce se gândiseră prietenii mei când îşi deschiseseră inimile. Al lui Dylan era plin de culori pastelate şi albastru. Era cumva afectuos. Liniştit. Ca senzaţia de întoarcere acasă.

M-a durut inima când am ajuns la tabloul lui Travis. Unsprezece cruci albe pe un câmp de un verde aprins. Soarele luminos şi galben strălucea deasupra lor. Şi acolo era un licăr portocaliu şi roşu care stătea într-o parte, cu mâna pe una dintre cruci. Am înţeles că acela era Travis, care-şi jelea prietenii.

Pe al lui Lili erau trei mâini care se ţineau strâns, fără să-şi dea

drumul niciodată. Doar că două mâini erau mai deschise la culoare, aproape transparente, angelice. Al lui Jade era o revoluţie de culori, orice culoare puteai numi. Vorbea despre oameni vivace, luminoşi, amuzanţi şi plini de viaţă. Mama şi fratele ei.

Apoi m-am oprit la tabloul lui Savannah. Flori de un roz pal pe pânza ei. Un borcan într-o parte, un copac înflorit în fundal. Stele pe cer, uitându-se la acea scenă. Era calm şi liniştit. Arăta ca un loc pe care voiam să-l văd.

— Dumbrava înflorită, a zis o voce blândă din întuneric.

M-am întors şi am văzut-o pe Savannah urcând treptele de piatră de la hotel în foişor. Era îmbrăcată într-o rochie de un verde-salcie cu bretele, care se unduia în jurul genunchilor ei. Părul ei blond era liber şi ondulat de la căldură. Era mai frumoasă decât oricare dintre tablourile acelea.

— Este o dumbravă cu cireşi înfloriţi din Georgia. După ea şi-a primit numele orăşelul nostru. Pe buze i-a trecut un zâmbet nostalgic. Era locul preferat al lui Poppy. A ajuns lângă mine şi a trecut cu mâna peste trunchiul copacului. Acolo e îngropată.

— Savannah, am zis şi am vrut să o iau în braţe.

Dar mă simţeam epuizat şi nu eram în apele mele. Nu voiam să o ţin în braţe când mă simţeam aşa. Nu voiam să o murdăresc cu atingerea mea. Ziua aia mă zdruncinase. Complet. Simţeam că ieşeam din pielea mea.

— Acolo era cea mai fericită. Este normal să se odihnească acolo pentru totdeauna.

Eram aşa de mândru de Savannah în acel moment – şi mereu. Fata pe care o întâlnisem pe aeroportul JFK nu vorbea niciodată aşa despre sora ei. Acum stătea lângă mine, fermă şi cu o mare iubire pentru sora ei în inimă. Şi am descoperit că Savannah Litchfield avea cea mai mare inimă.

— Ce-i ăsta? am întrebat cu vocea răguşită când am arătat spre borcan.

Mă durea gâtul, de parcă sufletul meu era aşa de obosit încât nu voia ca eu să vorbesc.

Savannah a zâmbit mai larg.

— Bunica noastră i-a dat lui Poppy un borcan cu inimi de hârtie înainte să moară, o mie de inimi. De fiecare dată când Poppy primea un sărut – un sărut surprinzător –, trebuia să scrie şi să-l pună acolo.

Trebuia să colecteze o mie în viaţa ei. Mâna lui Savannah a tremurat uşor în timp ce a atins uşor marginea borcanului. Când a fost diagnosticată cu cancer, nu credea că va reuşi. Dar a reuşit. Cu sufletul ei pereche, Rune. Savannah s-a uitat la mine. Sărutul o mie l-a primit la ultima ei suflare.

Inima mea a luat-o la goană. Nu mai auzisem niciodată aşa ceva.

— Când mă gândeam la Poppy, mă gândeam la pierdere, suferinţă şi simţeam absenţa ei grea, de neînlocuit, mergând zilnic alături de mine, ameninţătoare şi sfâşietoare. Dar când Miriam ne-a cerut să pictăm persoana dragă, cine era pentru noi şi cum ne făcea să ne simţim, nu puteam să pictez altfel decât ceva frumos. Savannah a inspirat, tremurând. Deşi viaţa ei a fost scurtă, a trăit intens şi zgomotos şi n-a irosit niciun moment, nici măcar când a murit. Şi-a trăit viaţa până la ultima suflare. A fost harul personificat până la final, şi chiar şi după aceea.

M-am gândit la tabloul meu, care era lângă noi în foişor. Nuanţele de negru şi roşu, vidul care absorbea triumfător fericirea. În spatele meu era un zid şi m-am rezemat epuizat de el. Savannah a făcut la fel, dar nu înainte de a-şi trece mâna prin părul meu ciufulit.

Mi-am împreunat mâinile în poală şi m-am uitat la dumbrava de cireşi înfloriţi, la frumuseţea şi culorile înălţătoare şi am zis:

— Nu ştiu cum să vorbesc despre noaptea aia.

Savannah a întins mâna şi şi-a petrecut braţul prin al meu.

— Eu sunt aici când eşti tu pregătit.

— Ai destule de înfruntat, Piersică. N-ai nevoie şi de greutatea traumei mele.

— Nu-i grea, a zis şi m-a strâns de braţ. Dacă te uşurează pe tine, atunci este cea mai uşoară greutate din lume.

Mi-a sărutat bicepsul expus, iar cioburile de gheaţă care creaseră o armură impenetrabilă în jurul meu s-au topit pe locul atins de buzele ei.

Mi-au răsunat în minte ca încurajare cuvintele lui Leo: „Voiam să fiu mai bun pentru ea. Dar trebuia să fiu mai bine pentru mine".

— Ziua aia n-a avut nimic diferit, am zis, iar vederea mi s-a înceţoşat, obligându-mă să retrăiesc totul în minte. M-am dus la antrenament. Apoi Cillian a avut un meci în acea seară. Am pufnit într-un râset trist. A fost cel mai bun jucător al meciului. Au câştigat – la zero. Cillian a marcat toate golurile, un hattrick. Am clătinat din cap. A jucat

cât de bine a putut. Acum mă întreb dacă a jucat aşa pentru că ştia că nu va mai juca vreodată. A fost modul lui de a-şi lua rămas-bun pentru totdeauna de la echipa pe care o iubea aşa de mult şi de la fanii care-l susţinuseră de când începuse la Harvard?

Îmi sălta piciorul de nervi. Niciodată în viaţa mea nu vorbisem aşa de mult. Era ca şi cum îmi tăiam inima şi o lăsam de bunăvoie să sângereze.

— La meci am fost cu părinţii. Dar după aceea m-am întâlnit cu coechipierii mei. Stephan, prietenul meu cel mai bun, mă invitase la o petrecere dată de băieţii de la Harvard, undeva lângă locul în care locuia fratele meu, în afara campusului. Mi-am amintit că am ajuns la petrecere şi toată lumea sărbătoarea. Mai fusesem la sute de petreceri. Fratele meu era acolo, desigur, dar când a văzut că intru, în loc să-mi zâmbească fericit, cum făcea mereu, avea o privire furtunoasă şi mi-a zis să mă duc acasă. Am clătinat din cap, de parcă retrăiam acea noapte. Niciodată nu se mai purtase aşa cu mine. M-a şocat foarte tare. *Niciodată* nu mă trimitea acasă. Mereu rămânea lângă mine. Am crezut că era obosit…

Vocea mi s-a frânt şi m-am înecat cu un suspin.

— Era un semn, Sav. Şi eu l-am ratat. Niciodată nu se purtase aşa cu mine. În copilărie nu fusese genul de frate mai mare. Mereu se purtase frumos cu mine.

Mi-a apărut chipul lui. Semăna mai mult decât mine cu tata; eu aveam trăsăturile mamei. Dar oricine şi-ar fi dat seama că eram fraţi.

— Era un om bun şi dedicat familiei. Niciodată nu m-a tratat ca şi cum i-aş fi fost inferior. La dracu', niciodată nu mi-a zis să ies din camera lui! Nu mă gonea de la heleşteul îngheţat de pe proprietatea noastră când prietenii lui veneau să joace hochei. Mă includea. *Mereu*. M-am întors spre Savannah şi am văzut că îi alunecau lacrimi pe faţă. Buza de jos îi tremura. Dar nu mi-a spus niciodată că suferea, Sav. Nu mi-a spus niciodată asta. Nu mi-a spus niciodată cel mai important lucru. Mi-am şters lacrimile şi am cedat tristeţii pe care o ţinusem captivă în mine mult prea mult. Niciodată nu mă mai izgonise înainte de acea noapte. Dar atunci a făcut-o. Ar fi trebuit să mă cert cu el, să-l întreb de ce se purta aşa. Cred că eram prea uimit. Mi-a dat o bancnotă de douăzeci de dolari şi mi-a zis să mă duc la magazin şi să iau nişte gustări pentru acasă. Am coborât privirea la propria mână şi la palma care ţinuse acei bani. N-am observat atunci, dar când mi-a pus banii ăia în palmă, degetele lui mi-au cuprins mâna. Strâns. Doar câteva secunde în plus

faţă de cum făcea de obicei, dar tot am simţit. Ca un semn.

Savannah mi-a prins acea mână şi a dus-o la buze, sărutându-mi palma. Am scos un ţipăt sugrumat la atingerea ei, a buzelor ei moi sărutând acea piele bătătorită, pătată.

— Te descurci aşa de bine, a zis şi şi-a pus capul pe umărul meu.

Căldura corpului ei curgea în mine, topind o parte din gheaţă.

— M-am uitat în ochii fratelui meu mai mare şi el mi-a zis: „Ai grijă de tine, da, băiete?" Privind în urmă, vocea lui era gravă şi plină de emoţie. M-am gândit că poate răcise. I-am zis că o să am. Am crezut că se referea la felul în care conducea Stephan maşina. Dar acum ştiu că se referea la *viaţa* mea. Dumnezeule, Savannah, atunci şi-a luat rămas-bun de la mine şi eu nici măcar n-am ştiut! A fost ultima dată când i-am auzit vocea sau i-am simţit atingerea mâinii. Aia a fost.

Savannah şi-a petrecut braţul în jurul umerilor mei şi m-a ţinut în timp ce eu mă prăbuşeam în scobitura gâtului ei, lacrimile udându-i părul ondulat.

— Retrăiesc acel moment în capul meu tot timpul, de câteva ori pe zi. Acum văd indiciile subtile. Aud tremuratul din vocea lui. Dar atunci nu le-am văzut. Fereastra sufletului său nu era transparentă; era opacă, iar eu n-am putut să văd înăuntru. M-am uitat la florile de cireş pictate de Savannah, apoi la stelele ce atârnau ca nişte nestemate din cer. Stephan era cu mine. Ne îndreptam spre magazin când şi-a dat seama că şi-a uitat portofelul în casă. Voia să-şi ia ceva de mâncare, îi era foame şi nu aveam suficienţi bani să mergem la un drive-through. Ne-am întors şi am văzut maşina fratelui meu demarând pe drumul pe care eram, dar în direcţia opusă. Eram aşa de confuz, nu ştiam unde se ducea. Trebuia să fie la petrecere. Dar ce m-a îngrijorat mai tare era viteza cu care mergea. Era imprudent. El nu era *niciodată* imprudent. Ci mereu calm şi reţinut. I-am zis lui Stephan să-l urmărim. Instinctul îmi spunea că era ceva în neregulă.

Am scrâşnit din dinţi. Nu eram sigur că puteam să-i spun ultima parte. Nu eram sigur că puteam să găsesc în mine puterea de a povesti cu voce tare ce se întâmplase apoi.

— Dacă asta-i tot ce poţi să povesteşti e în regulă, a zis Savannah, evident, citindu-mă.

Am sărutat-o pe păr, apoi i-am întâlnit privirea înlăcrimată. Voiam să-i povestesc acestei fete. Voiam să împărtăşesc asta cu ea.

— Nu insistă nimeni să povesteşti mai mult.

I-am cercetat faţa, apoi m-am gândit din nou la tabloul meu. *Trebuia* să-i spun. Nu voiam ca acel întuneric să fie viitorul meu. Adevărul era că începuse deja să pună stăpânire pe mine. Ajunsesem să cred că tipul ăsta de întuneric ataca pe ascuns. Invadându-ţi lent sufletul, bucată cu bucată, până-l consuma fără să-ţi dea seama măcar. Apoi erai prea slab ca să te mai lupţi.

M-am îndreptat, hotărât să mă lupt cu asta. Nu voiam să mă consume.

— Am văzut luminile din spate ale lui Cillian şi l-am urmat. Eram aşa de îngrijorat pentru el. Conducea cu viteză tot mai mare, virând în timp ce se lupta să ţină maşina pe carosabil. M-am oprit şi am înghiţit nodul din gât. Am respirat şi am şoptit: Apoi l-am privit cum a intrat intenţionat într-un copac imens chiar într-o curbă periculoasă de pe drum.

Savannah a inspirat rapid. Tremuram, tremuram aşa de tare pentru că retrăiam acel moment fie că voiam sau nu să fiu acolo.

— Am sărit din maşina lui Stephan înainte să oprească. Şi am alergat spre Cili. Am alergat mai repede decât o făcusem vreodată. Iar când am ajuns acolo, am smuls portiera şoferului şi l-am văzut… Am clătinat din cap, încercând să scap de imagine. Era prea târziu, Sav. Murise.

Braţele lui Savannah m-au cuprins mai puternic şi m-a strivit la pieptul ei. M-am prăbuşit. M-am înecat în lacrimi până când mă durea pieptul şi mă ardeau plămânii aşa de tare încât era dureros să respir.

— Nu consumase nici droguri, nici alcool. Am aflat după aceea că dezactivase airbagul, Sav. Înainte să se urce la volan. Şi centura de siguranţă. S-a asigurat că nu exista cale de întoarcere din ceea ce intenţiona să facă. Am încercat să-mi dreg vocea, dar era aşa de răguşită încât aproape nu exista. L-am scos din maşină… şi l-am ţinut. I-am ţinut corpul frânt până când au venit paramedicii şi m-au obligat să-i dau drumul.

Hohotele de plâns încă veneau, proaspete şi la fel de grele precum cele de dinainte.

— Uneori încă îl simt în braţele mele, încă îi simt corpul fără viaţă la pieptul meu. Am încercat să-l aduc înapoi – manevre de resuscitare, rugându-l pe Dumnezeu să-l salveze, dar murise, Savannah. *Murise*. Uite aşa… Şi eu l-am privit făcând-o…

— Sunt aici, a zis Savannah în timp ce mă scurgeam de pe perete

pe podea, apoi s-a aşezat jos lângă mine.

M-a ţinut în braţe în foişor, sub stele, înconjuraţi de amintiri despre morţi pictate, iar eu nu-l vedeam decât pe Cillian. Aşa că am ţinut-o mai strâns. M-am întors cu spatele la tabloul care mă redusese la *asta* şi m-am luptat cu tot ce aveam.

Refuzam să-l las să mă consume şi pe mine.

CAPITOLUL 13

Inimi frânte şi amintiri distruse

Savannah

Corpul mare, puternic al lui Ca el tremura în braţele mele. M-am rugat să fiu de ajuns ca să-l alin, să-l ţin în acel moment. Am plâns şi eu. Am plâns în timp ce rememoram ce-mi povestise. Am plâns pentru Cillian şi am plâns pentru Ca el.

Văzuse.

El îl găsise.

Îşi ţinuse fratele mai mare în braţe… Puteam doar să-mi imaginez trauma cu care rămăsese. Cicatricile care-i arseseră inima frântă. L-am legănat şi nu m-am putut abţine şi am revenit în dormitorul lui Poppy, cu mâna mea în a ei după ce ea murise. Cât de naivă fusesem să cred că, dacă nu-i dădeam drumul, nimic nu avea să fie real. Că, dacă doar rămâneam lângă ea, ochii aveau să i se deschidă şi avea să se întâmple un miracol. Crezuse în Dumnezeu cu atât devotament, încât sigur El ar fi făcut un miracol şi ar fi lăsat-o cu noi. Cancerul i-ar fi părăsit corpul şi ea ar fi fost din nou sănătoasă. Ar fi apucat să-şi trăiască zilele cu oamenii pe care-i iubea cel mai mult. Avea să ne vadă zilele de naştere, nunţile, naşterile viitorilor noştri copii. Şi noi aveam să-i vedem pe ai ei. Urma să o vedem măritându-se cu Rune în dumbrava înflorită care devenise sinonimă cu ei drept cuplu.

Dar acel miracol nu se întâmplase niciodată. Acum ştiam că, atunci când venea vorba despre moarte, rareori aveau loc miracole.

M-am îndoit peste Ca el şi am deschis barajul. Mă durea sternul în timp ce pieptul era chinuit de tristeţe. Nu cred că plânsesem vreodată aşa de mult în viaţa mea. Mereu mă abţinusem, controlasem plânsul. Dar m-a distrus să-l văd pe Ca el prăbuşindu-se, să aud povestea lui Cillian şi că el l-a găsit – l-a *văzut*.

Lacrimile nesfârşite ale lui Ca el mi-au udat rochia. Dar vedeam fiecare din acele lacrimi ca pe o binecuvântare. Trăise prea mult cu asta. Încercase să se ascundă printre tatuaje şi piercinguri. Ascultase la

sesiunile de grup cu o detaşare şi o tăcere forţate. Până şi eu participasem, ceea ce în urmă cu câteva săptămâni ar fi părut imposibil.

Ca el avusese nevoie de asta.

Eu avusesem nevoie să-l văd că înfruntă asta.

I-am mângâiat părul negru. Undeva de-a lungul acestei călătorii, inima mea se contopise cu a lui. De la moartea lui Poppy, fusesem înspăimântată că aveam să mă îndrăgostesc de cineva. Speriată de gândul de a-l pierde şi pe el. Dar cu fiecare minut în acea călătorie, am simţit cum un magnet ne atrăgea pe mine şi pe Ca el împreună, aşa de puternic încât îmi era imposibil să-i rezist. Aveam în comun o suferinţă pe care oamenii din afara acestei experienţe nu ar fi înţeles-o niciodată.

Şi acum, cu el aşa de distrus şi vulnerabil în braţele mele şi cu inima mea fisurându-se din pricina durerii lui, mi-am dat seama că eram îndrăgostită de el. Până peste cap, complet îndrăgostită de acest băiat frânt de la periferia oraşului Boston. I-am presărat săruturi pe obraz şi pe păr. Pe mâinile şi degetele lui care erau unite cu ale mele.

— Sunt aşa de obosit, Savannah, a zis Ca el.

Cuvintele lui şoptite cu epuizare mi-au deschis pieptul.

— Atunci hai să mergem la culcare, am zis şi l-am ajutat să se ridice.

Era aşa de înalt, de lat şi de puternic fizic. Dar mersul lui arăta că era frânt. Cu braţul lui peste umerii mei şi cu braţul meu în jurul taliei lui, ne-am întors la etajul unde erau camerele noastre. În vreme ce treceam pe lângă camera mea, mi s-a făcut greaţă doar la gândul de a-l lăsa singur. Nici eu nu voiam să fiu singură.

Când am ajuns pe hol, ne aştepta Leo. Ne-am oprit când l-am văzut.

— Cum eşti, Ca el? a întrebat.

Aveam senzaţia că în tot acest timp îl supraveghease. De fapt, eram sigură de asta.

— Obosit, a zis Ca el, îndoindu-se lângă mine.

Am ridicat privirea la Leo şi am văzut tristeţea de pe faţa lui.

— Te rog, am zis încet. Te rog… lasă-mă să stau cu el.

— Savannah… a început Leo, clătinând din cap.

— Nu o să se întâmple nimic, promit. O să dormim pe cuverturi. Te rog! Vreau doar să stau cu el, am zis, implorându-l pe Leo cu privirea.

Nu-l puteam lăsa singur. Nu mă lăsa inima. „Este aşa de frânt", am încercat să-i transmit în tăcere lui Leo. „Tocmai s-a deschis în faţa mea

şi mi-a povestit totul. Este prea rănit şi vulnerabil ca să rămână singur în noaptea asta".

Leo s-a întors în camera lui, apoi a ieşit cu un scaun. L-a pus în faţa camerei lui Ca el.

— Uşa rămâne deschisă şi o să vă verific frecvent, a zis. Să *nu* îmi trădaţi încrederea!

— Nu o vom face, am şoptit.

Uşurarea pe care o simţeam după permisiunea lui Leo era mistuitoare. L-am ţinut mai strâns de mână pe Ca el şi l-am condus în camera lui, lăsând uşa deschisă. În privirea lui pustiită strălucea recunoştinţa, aşa de puternică şi evidentă. Ştiam că făcusem ce era corect. Suferinţa durea mai tare când erai singur.

L-am dus până la pat şi ne-am întins complet îmbrăcaţi. Ca el m-a luat în braţe şi m-a strâns la pieptul lui de parcă eram singurul lucru ce-l lega de speranţă. L-am ţinut şi eu, doar inspirându-i parfumul de sare de mare. M-a sărutat pe creştet şi a oftat adânc şi înfrânt.

— Mulţumesc, a zis, iar glasul lui a umplut camera de hotel.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, i-am zis şi m-am cuibărit mai aproape.

Era adevărul. Asta făceam pentru cei pe care-i iubeam. Îi ţineam de mână în momente întunecate.

— Nu a fost un om rău, a zis într-un final Ca el şi doar asta aproape că mi-a frânt inima.

— Normal că nu, am zis cu severitate.

M-am ridicat şi m-am proptit în cot. Mi-am trecut degetele peste faţa lui Ca el. Ochii îi erau roşii de plâns şi pielea palidă, dar pătată de toate lacrimile.

— Era doar trist, a zis mai mult pentru sine decât pentru mine. Era prea trist ca să mai continue. A clipit şi a alungat alte lacrimi. Şi nu era un laş.

Mi s-a strâns inima.

— Era puternic, curajos şi cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— N-avea cum să fie un laş, am repetat. A fost puternic până la final. Să nu crezi niciodată altceva.

Ca el a încuviinţat din cap, de parcă avea nevoie cu disperare să audă asta. Mi-a luat mâna.

— Cum era ea? Poppy?

Ramuri de iubire au început să crească în mine, ştergând tristeţea. Am zâmbit, chiar dacă buzele îmi tremurau. Îmi era aşa de dor de ea!

— Era bună, am zis încet. L-am strâns mai tare de mână pe Ca el. Era frumoasă. Şi aşa de îngăduitoare. Mi-am înghiţit emoţiile sfâşietoare care ameninţau să-mi fure cuvintele. Pentru prima dată după mult timp, *voiam* să vorbesc despre Poppy şi să spun cât de minunată fusese. M-a încurajat mai mult decât oricine în viaţa mea. Era ancora mea. A fost persoana care mă ajuta să ies din cochilia în care mă ascundeam de obicei. Am râs când mi-a apărut în minte chipul Idei. Sora mea mai mică, Ida, este aşa. Am simţit un nod în stomac. Dar n-am lăsat-o să se apropie când a murit Poppy. Mi s-au adunat lacrimi în ochi. N-am fost sora mai mare pentru ea cum Poppy a fost pentru noi două.

— Ai suferit, a zis Ca el, trecându-şi degetul peste obrazul meu.

— Şi ea la fel, am rostit, adevărul acestui lucru făcându-mă să mă simt plină de vinovăţie. Ida m-a convins să vin aici. Am întâlnit privirea lui Ca el. Adevărul este că n-am fost eu însămi de când a murit Poppy.

Un gând pe care mereu îl ţinusem secret urla să fie eliberat. Ca el îmi cerceta faţa, de parcă ştia că mai voiam să spun ceva. Sărutându-i mâna, am trecut cu degetele peste tatuajele de pe degetele lui şi am zis:

— Uneori… Am inspirat superficial, nesigură. Uneori cred că eu ar fi trebuit să mor. Inima mi-a luat-o la goană când am împărtăşit acele cuvinte intime. Poppy era aşa de plină de viaţă, îl avea pe Rune. S-ar fi căsătorit. Ar fi avut cea mai frumoasă viaţă împreună. Adevărate suflete-pereche.

Mi-am plimbat privirea prin întunericul din cameră. Ştiam că Leo asculta fiecare cuvânt, dar nu mă deranja. Poate că era momentul să le împărtăşesc şi cu el.

— Ida este ca Poppy. Sunt aşa de pline de viaţă! Când eşti în preajma lor, eşti copleşit de fericire şi speranţă. Eu… M-am oprit. Eu sunt liniştită, rezervată. Respiraţia mi s-a poticnit. Lumea ar fi continuat fără mine. N-ar fi fost o mare tristeţe sau o nedreptate dacă m-aş fi dus la fel de încet cum am trăit. Nimeni n-ar fi fost cu adevărat afectat dacă eu aş fi fost cea care ar fi căzut pradă bolii.

— Eu aş fi fost, a rostit Ca el.

Vocea lui nu mai era slabă, ci aşa de curajoasă şi plină de convingere încât nu m-am putut abţine şi m-am uitat la el. Era foarte serios, o vedeam în adâncul acelor ochi de un albastruargintiu.

— Lumea mea ar fi fost afectată, Savannah. Aş fi hoinărit prin viaţă, întrebându-mă de ce în inima mea era o durere subită. Viaţa mea ar fi fost neîmplinită pentru că tu n-ai fi păşit niciodată în ea aşa cum era menită să o faci.

— Ca el… am rostit sugrumată de emoţii, iar el s-a apropiat şi m-a sărutat.

Mâna lui mi-a întâlnit obrazul şi şi-a trecut degetele prin părul meu. L-am sărutat şi eu şi am încercat să absorb tot ce spusese. Mi-a crescut inima în piept la auzul vorbelor lui. Şi sentimentul era reciproc. Ca el intrase în viaţa mea şi îşi unise inima cu a mea – două inimi care împărţeau o valvă. Era ceva ameţitor şi copleşitor, dar plin de bucurie, o senzaţie aproape prea greu de suportat.

S-a retras şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Ţi-aş fi simţit etern lipsa, Piersică. Şi aş fi căutat fiecare centimetru al pământului şi dincolo de el, încercând să te găsesc. Ca el s-a dat un pic în spate. Faţa îi era serioasă şi, cercetându-mi ochii, a şoptit: Te iubesc, Savannah Litchfield. Sunt aşa de îndrăgostit de tine!

Inima mea a luat foc. Fluturaşii pe care îi trezea doar vocea lui Ca el au dat năvală şi şi-au întins aripile aşa de larg încât îi puteam simţi în degete.

— Şi eu te iubesc, am zis fără îndoială în inima mea.

Era plină de Ca el. Era în măduva şi sângele meu, în fiecare celulă. Zâmbetul care i s-a întins pe faţă era orbitor. Şi m-a sărutat din nou. M-a sărutat aşa de delicat încât m-am întrebat cum aveam să mai respir vreodată.

Ca el m-a luat în braţe. Mă potriveam perfect lângă el, de parcă universul ne făcuse să ne potrivim. M-a ţinut de mână, jucându-se cu degetele mele. Am simţit un mare gol. Asta simţise Poppy cu Rune? Asta simţise Rune pentru ea? Dacă da, cum supravieţuiseră? Cum reuşise Rune să continue când sufletul lui pereche fusese luat de lângă el?

— Am încercat să mă conving că totul a fost o mare greşeală, a zis Ca el, fără să încerce să-şi ia ochii de la degetele noastre. Am încercat să mă conving că fusese un accident şi că Cillian nu alesese să ne părăsească.

A înghiţit în sec şi am aşteptat răbdătoare să continue.

— Dar, când m-am întors acasă în acea noapte, m-am dus în camera mea şi am văzut pe birou un bilet vechi de la un meci al echipei Bruins. Fusese primul meci la care merseserăm împreună când eram

copii. îl lipisem pe perete după ce ne întorseserăm. O amintire pe care voiam să o preţuiesc mereu.

Pulsul îmi bătea şi mai tare, şi mai tare.

— Pe spate scrisese şapte cuvinte. Câteva clipe, Ca el a rămas fără glas din cauza suferinţei, apoi şi-a dres vocea şi a zis: „Nu am mai putut. Îmi pare rău".

În vreme ce acele cuvinte au plutit în aer între noi, voiam să mă întind după ele şi să le ţin în palma mea. *Emanau* durere. Emanau atâta tristeţe încât îmi curgeau lacrimile pe obraji.

L-am tras mai aproape şi am pus mâinile noastre unite pe pieptul meu, peste inima mea şi le-am ţinut acolo.

— Încă am acel bilet, Sav. În portofel. Mereu îl ţin cu mine. Dar din acea noapte nu m-am mai uitat la el. Ca el părea epuizat. Când l-am citit, am ştiut că, de fapt, ce bănuiau poliţia şi paramedicii era adevărat. Ce văzusem cu ochii mei era adevărat. Îşi luase viaţa.

— Îmi pare aşa de rău, am zis, acele cuvinte părând mai mult decât nepotrivite.

— Nu pot să mă mai uit la bilet, Sav.

Ca el părea aşa de torturat.

— Mi-ai spus cândva că nu există calendar pentru suferinţă. Trebuie să-ţi acorzi şi ţie acelaşi lucru, am zis, sărutându-l pe obraz şi frecându-mi nasul de al lui.

— Te iubesc, a rostit, şi pleoapele au început să i se închidă de epuizare.

— Şi eu te iubesc, am şoptit, invitând tăcerea nopţii.

Ca el m-a sărutat pe frunte şi un oftat profund, obosit i-a ieşit de pe buze. S-a uitat la uşa deschisă şi umerii lui au pierdut orice urmă de tensiune. Şi lui Leo îi spusese toate astea. Evident, îşi dorise ca el să audă.

Era un progres.

Ca el s-a uitat din nou la mine cu pleoapele grele. În câteva minute, dormea. Dar eu nu mă puteam gândi decât la Cillian şi cum îl găsise Ca el, cum îl văzuse murind. Apoi m-am gândit la Poppy şi la cât de liniştită murise. Atunci mi-am dat seama. Cât de special fusese acel moment. Cum moartea ei fusese realmente specială.

M-am uitat la Ca el întins în pat, dormind. Era atât de chipeş. Aşa de bun şi de frumos. Şi mă iubea. Ca el Woods *mă iubea*. Şi eu îl iubeam.

M-am cuibărit la pieptul lui. Şi am adormit în braţele băiatului pe

care-l adoram.

CAPITOLUL 14

Savannah

Agra District, *India*

— Uau, a murmurat Lili lângă mine.

Cuvântul acela simplu reflecta ce simţeam eu, uimită de magnitudinea acelei clădiri uluitoare. Una pe care o văzusem de mii de ori la televizor şi în cărţi. Acum stăteam în faţa ei. Mi se părea un vis.

Soarele de dimineaţă arunca o strălucire de un portocaliu-închis asupra marmurei albe. Mâna lui Ca el s-a încordat în jurul mâinii mele în vreme ce minunea vastă se întindea în faţa noastră.

— Taj Mahal, a zis ghidul nostru, Fatima, a fost construit pentru a onora o iubire mare pierdută.

M-am înfiorat.

— Şahul Jahan l-a construit în onoarea soţiei pe care o adora. Mumtaz Mahal a murit când a născut, în 1631. Şahul Jahan a fost distrus. Ea fusese întreaga lui lume, dar dispăruse. A vrut s-o imortalizeze pe femeia care fusese mereu lângă el, aşa că a construit acest mormânt pentru a arăta lumii cât de mult fusese ea preţuită. Fatima s-a întors către noi toţi. Taj Mahal a devenit una din cele şapte minuni ale lumii. Da, datorită arhitecturii sale uimitoare, dar şi pentru că pe parcursul vieţii cu toţi trăim pierderea. Şi cu toţii îi onorăm pe cei dragi într-un mod personal. Fatima a zâmbit. Taj Mahal este un loc unde frumuseţea se întâlneşte cu moartea. Unde pierderea se întâlneşte cu eternitatea. Unde suferinţa se întâlneşte cu onoarea. Chiar este o minune la care să te uiţi.

În vreme ce vizitam faimoasa clădire, Fatima ne-a povestit despre domuri şi cum a fost construită.

— A fost folosită în special marmura albă, ca lumina să schimbe nuanţele mormântului de-a lungul zilei. Răsăritul aduce o simfonie vizuală de portocaliu şi roşu; seara creează o capodoperă în albastru şi argintiu în lumina lunii. Toată frumuseţea naturală a lumii încapsulată într-o singură zi. Urmaţi-mă, a zis Fatima şi ne-a condus în interiorul mormântului.

Decoraţiunile, detaliile, bogăţia care fuseseră puse în acea clădire erau fără cusur. Apoi au urmat grădinile. Apa şi verdeaţa luxuriantă făceau ca peisajul să fie o grădină a raiului, în timp ce parcurgeam fiecare centimetru al acelui vast monument, nu mă puteam gândi decât

la cât de mult şi-a iubit şahul Jahan soţia. Precum picturile noastre din Goa, era o reprezentare tangibilă a ceea ce ea reprezentase pentru el. O făcuse cunoscută lumii pe femeia pe care o iubise.

Puterea iubirii lui făcuse asta. Aproape că era prea mult pentru a înţelege.

Ne-am plimbat cu admiraţie prin acel testament viu al sufletelor-pereche. Ne durea gâtul, atât de multe erau de văzut. Şi în tot acest timp Ca el m-a ţinut de mână. Băiatul pe care-l iubeam mă ţinea aproape în timp ce făceam un tur al unei clădiri în care fiecare bucăţică de marmură şi piatră pulsa cu iubire. M-a cuprins un sentiment de mulţumire.

După ce am mers cu orele, am urmărit cum se lăsa noaptea şi Taj Mahalul a absorbit nuanţa albastră-argintie a lunii.

N-am ratat faptul că era exact culoarea ochilor lui Ca el.

La hotel, la cina din acea seară, Mia a zis:

— V-am adus aici – o scurtă oprire în călătoria noastră spre următoarea destinaţie – pentru a vorbi despre onorarea celor care au murit. Ne-a zâmbit încurajator. O parte imensă din a face faţă pierderii este să încercăm lucruri pozitive, deşi par puţine şi greu de atins. Dar este sănătos, e un progres, să vă consumaţi energia pentru a vă aminti cu drag de persoana sau persoanele pe care le-aţi pierdut. Multe religii şi culturi au ceremonii şi festivaluri în care se face asta. Dar este important să-i onoraţi personal pe cei dragi. În felul vostru propriu.

— Vrea cineva să povestească aici cum a onorat sau poate are de gând să-i onoreze pe cei dragi? a întrebat Leo.

La cină aveam feluri de mâncare locale cu curry, naan, orez, preparate cu condimente pe care nu le mai gustasem niciodată. Nu era o şedinţă de terapie obişnuită. Era relaxant şi liniştitor, un grup de prieteni împărţind mâncare şi sentimente.

— Noi avem *shiva*, a zis Lili. A pus mâncarea pe masă. Este o tradiţie evreiască în care familia apropiată a celui care a murit stă împreună timp de şapte zile după ce persoana sau persoanele pe care le-au pierdut au fost îngropate. Este un moment în care se încearcă înfruntarea pierderii iniţiale, apoi decedatul este amintit cu drag şi se acceptă moartea. Lili a zâmbit. Pe mine m-a ajutat. Am stat cu bunicii, cu mătuşile şi cu unchii mei. Ei m-au susţinut când cădeam.

— Ce frumos! a rostit Mia.

— Noi avem *el Dia de los Muertos* sau Ziua Morţilor, a zis Jade. Eu sunt mexicancă şi este una din principalele noastre tradiţii. Este o

sărbătoare veselă a celor pe care i-am pierdut. Ne amintim cu drag de ei şi sărbătorim viaţa pe care au dus-o. Este menită să fie înălţătoare. Şi este. Te ajută să transformi durerea suferinţei într-o sărbătoare a vieţilor oamenilor pe care i-ai iubit cel mai mult. Este una dintre sărbătorile mele preferate.

— Mi-ar plăcea să văd asta într-o zi, a zis Lili şi a îmbrăţişat-o pe Jade.

Deveneau rapid cele mai bune prietene şi speram că aveau să rămână aşa după ce avea să se termine acea călătorie. Începeam să-mi dau rapid seama că a avea oameni cu care să stai de vorbă, oameni care mergeau pe acelaşi drum accidentat al suferinţei, ca şi mine, însemna enorm. Pur şi simplu înţelegeau. Nu trebuia să le explici că o parte a sufletului tău lipsea, pentru că la ei era la fel.

— Eu am organizat o strângere de fonduri pentru a pune o placă memorială în oraşul nostru, a zis Travis. Un loc în care să fie veşnic amintiţi prietenii şi colegii mei. Un loc în care noi, cei care i-am pierdut, să putem merge şi să-i simţim din nou în jurul nostru.

— Ce frumos! a rostit Leo.

Am simţit că inima îmi bătea mai tare. Eu încă nu mă descurcam prea grozav să mă destăinui, dar am zis:

— Eu voi merge la Harvard. Medicină.

Ca el s-a uitat la mine şi am văzut interesul pe faţa lui.

— Sora mea, Poppy, a murit de limfom Hodgkin. Avea 17 ani. Visul meu este să devin oncolog pediatru. M-am uitat în ochii lui Ca el când am zis: Vreau să ajut copiii ca ea. Vreau să-i onorez memoria ajutând la înfrângerea sau tratamentul acestei boli în orice mod pot. Mi-am înghiţit nodul din gât. Sau chiar să-i ajut pe cei care nu pot fi salvaţi să moară fără durere şi în cel mai demn mod posibil.

— Iubito, a zis Ca el şi m-a sărutat pe buze.

Din noaptea în care Ca el îmi povestise despre fratele său, devenisem şi mai inseparabili, de parcă acea noapte ne contopise permanent, două jumătăţi de suflete-pereche făcute un întreg. Ne susţineam unul pe celălalt prin durerea noastră. Discutam despre ceea ce ne preocupa. Uneori despre fraţii noştri, dar alteori despre orice. El vorbise şi mai mult despre iubirea lui pentru hochei, ceea ce ştiam că era un pas imens. Nu mă gândisem să-i spun ce voiam să fac la colegiu.

— Este un mod aşa de nobil de a o onora pe Poppy, Savannah, a zis Mia şi am simţit cum mi se aprindeau obrajii la auzul complimentului

ei.

— Ca el? a întrebat Leo.

Mâna lui Ca el a devenit rigidă în mâna mea. Nu participa niciodată la aceste sesiuni. Era mai bine, vorbea mai mult cu Leo la şedinţele de unu la unu, dar încă avea deasupra capului un nor întunecat. Îmi făceam multe griji pentru el. Călătoriile noastre cu suferinţa erau agitate. Dar simţeam că a lui era mai agitată decât majoritatea.

Ca el era mereu tăcut. Leo a vrut să treacă la Dylan când Ca el a zis cu o voce răguşită:

— Voiam să continui să joc hochei. Aşa cum intenţionaserăm să facem împreună. În onoarea lui, dar…

S-a oprit şi a clătinat din cap, un semn clar că terminase.

Dar *vorbise*. Contribuise la şedinţa de grup şi vorbise despre fratele său în faţa celorlalţi.

Eram aşa de mândră de el încât îmi venea să explodez.

— Pas cu pas, băiete, a zis Leo şi am simţit emoţia din vocea lui.

M-am apropiat de Ca el şi am zis:

— Sunt aşa de mândră de tine. Te iubesc.

Ca el şi-a petrecut braţul în jurul umărului meu şi m-a tras aproape. L-am simţit că tremura uşor, dar n-am zis nimic. Acea mărturisire îl costase scump. Dar o făcuse.

— Dylan? a întrebat Mia, iar lângă mine s-a făcut linişte.

Dylan a clătinat din cap. M-am încruntat la prietenul meu. De obicei, era deschis când venea vorba de pierderea lui José. Dar mi-am amintit ce spusese că el despre fratele lui. Îşi ascunsese suferinţa cu râsete zgomotoase şi zâmbete largi. M-am întrebat dacă Dylan era la fel.

O explozie de panică mi s-a aprins în piept pentru prietenul meu. La scurt timp după aceea, masa s-a încheiat pentru a ne duce la culcare. Ca el mă conducea spre camera mea când l-am zărit pe Dylan în curtea hotelului, uitându-se la o statuie din marmură ideatică în centrul unei fântâni imense. Era singur. Avea umerii încovoiaţi. Şi părea că pe ei căra greutatea lumii.

M-am întors spre Ca el.

— Îţi spun noapte bună aici.

Ca el s-a uitat peste capul meu. Probabil îl văzuse şi el pe Dylan părând frânt.

— Bine, a zis şi m-a sărutat. Noapte bună, Piersică.

A plecat, iar eu am luat-o pe aleea de piatră spre locul unde se afla Dylan. A ridicat privirea când m-am aşezat. Sunetul apei din fântână era liniştitor, iar cântecul păsărilor de noapte din copacii din jur era o coloană sonoră cerească în briza blândă.

— Eşti bine? l-am întrebat.

Dylan şi-a lipit spatele de bancă. Privirea îi era concentrată pe fântână, dar mi-am dat seama după privirea sticloasă că era pierdut în propriile gânduri. Mi-am pus mâna peste a lui. Dylan a coborât capul în acea direcţie. Abia câteva minute mai târziu a zis:

— José nu mi-a fost doar cel mai bun prieten.

Vocea abia i se auzea. Dar l-am auzit. Şi am auzit suferinţa din fiecare cuvânt.

Am rămas tăcută, lăsându-l să vorbească fără întrerupere. Dylan a oftat şi a expirat tremurat. A dat capul pe spate şi o lacrimă i-a alunecat din colţul ochiului.

— A trebuit să merg la înmormântare, unde toţi oamenii credeau că era singurul meu prieten. Dylan s-a uitat, în sfârşit, la mine cu ochii lui de chihlimbar bântuiţi. Adevărul este, Sav, că el era *totul* pentru mine.

Lui Dylan îi tremura buza. I-am luat mâna în a mea, arătându-i fără cuvinte că putea să-mi spună orice. Mereu aveam să-i păstrez secretul.

— Ne-am cunoscut în şcoala primară, a zis şi a ridicat colţul gurii cu afecţiune. Ne-am împrietenit imediat. Inseparabili. Trăiam pe aceeaşi stradă. Şi familiile noastre s-au împrietenit. Era perfect. Dylan s-a oprit şi mâna lui a strâns-o pe a mea. Când am ajuns la liceu, m-am urât. Pentru că, undeva pe drum sau poate de la bun început, m-am îndrăgostit fără speranţă de el.

Voiam să-l îmbrăţişez, dar trebuia să-i ofer timp să elibereze acest secret pe care-l îngropase adânc.

— Mi-a fost teamă să-l las să vadă asta. Îmi controlam fiecare mişcare în preajma lui în caz că îl atingeam prea mult. În cazul în care vedea cât de frumos credeam că era. Dylan a pufnit în râs. Mi-a zis-o în faţă, desigur. M-a întrebat de ce mă purtam aşa de ciudat. Ăsta era José. Sincer până la brutalitate. Dylan a ridicat din umeri. Am încercat să-i evit întrebările continue, până când n-am mai putut şi i-am zis că-l iubeam.

Am zâmbit când şi Dylan a zâmbit.

— S-a dovedit că şi el mă iubea. Ştiam că familiile noastre nu ar fi

fost de acord, aşa că am ţinut asta doar pentru noi. Şi ne-am iubit în secret. Am făcut planuri să plecăm din oraşul nostru de baştină când vom fi mai mari ca să putem fi împreună fără ruşine. Dylan s-a uitat în ochii mei. Niciodată nu mi-a fost ruşine cu iubirea noastră, Sav. A fost cel mai bun om din lume, iar când a murit, am blestemat universul că mi la luat înainte de a avea şansa de a ne iubi liberi şi deschis. Şi a trebuit să stau la căpătâiul lui şi să-i ascult pe toţi spunându-mi ce bun *prieten* îi fusesem. Dylan a scrâşnit din dinţi. Voiam să le închid gura tuturor şi să le spun că era sufletul meu pereche şi că ne-am iubit aşa de mult încât uneori mă durea inima când eram despărţiţi doar câteva minute.

Dylan a devenit şi mai posomorât. Ştiam că orice era pe cale să spună avea să-l frângă în două.

— Într-o dimineaţă complet normală, a fost lovit de o maşină când traversa strada. Şofer beat. A murit mai târziu în acea zi la spital din cauza rănilor. N-am fost primit în rezervă pentru că nu eram din familie. Vocea i s-a spart. Dar el *era* familia mea. Era întreaga mea lume şi eu eram lumea lui. Dylan a rămas fără aer când s-a înecat cu lacrimile. Când mi-au spus că a murit, a trebuit să mă prefac că nu-mi luase toată inima cu el. A trebuit să spun lumii că îmi era dor de prietenul meu, nu de *iubitul* meu. Deşi „iubit" n-a părut niciodată să descrie suficient ceea ce era el pentru mine. Era motivul meu de a respira. Şi de atunci a trebuit să-l jelesc în tăcere. În secret. Este chinuitor. Dylan a început să plângă, dând afară suferinţa secretă care-l consumase, apoi s-a întors spre mine: Eşti prima persoană căreia i-am spus vreodată asta.

— Sunt onorată, am zis, iar de data asta l-am cuprins în braţe.

S-a lăsat de bunăvoie, aşteptând doar să-l prindă cineva. Nu-mi puteam imagina să fii nevoit să-ţi ascunzi aşa suferinţa. Cât de nedreaptă era viaţa uneori, pentru că Dylan şi José fuseseră nevoiţi să-şi ascundă iubirea de teama dezaprobării sau a unui lucru şi mai grav. Fusese nevoit să ascundă ce era realmente José pentru el când îşi dorise să urle asta.

— Îmi pare aşa de rău, Dylan, am zis, iar el a încuviinţat din cap pe umărul meu.

Sunetul apei din fântână ne-a învelit într-un cocon.

Dylan s-a dat înapoi. Şi-a şters lacrimile.

— În seara asta, când am vorbit despre onorarea celor dragi, n-am putut să particip. Cum aş putea? Nimeni nu ştia despre noi. Şi sunt îngrozit să o spun cu voce tare.

— Acum ai făcut-o, am zis, iar Dylan s-a încruntat confuz. Ţi-ai împărtăşit adevărul cu mine. Ai spus cuiva că l-ai iubit romantic. Te-ai uşurat de povara secretului tău. Şi l-ai uşurat şi pe José.

O licărire de uşurare a trecut peste faţa frumoasă a lui Dylan.

— Nu sunt pregătit să o fac, a zis cu tristeţe în fiecare cuvânt. Familia mea… n-ar accepta. Nu mă vor accepta. Şi acum ei sunt tot ce mai am. Nu pot să-i pierd şi pe ei.

M-am gândit la ce-mi spusese că el despre suferinţa care nu avea un calendar. Nu fusesem în locul lui Dylan şi n-aş fi putut niciodată să înţeleg duritatea luptei lui, dar m-am gândit că poate sfatul era bun şi pentru el.

— Eu n-am experienţă cu asta, Dylan, şi nu sunt sigură că am ceva de spus care să merite. Dar sunt sigură că, atunci când vei vorbi, dacă alegi vreodată să o faci, va fi în condiţiile puse de tine. Când vei fi pregătit. Dylan m-a strâns de mână şi am sperat că spuneam ce trebuia. Dacă nu o să spui nimănui în afară de mine ce a fost José pentru tine, cred că şi asta e în regulă. Asta-i călătoria ta, Dylan. Viaţa ta. Îţi dai socoteală numai ţie pentru felul în care o trăieşti.

— Mulţumesc, a zis şi s-a uitat iarăşi la fântână. Faţa i s-a schimonosit de parcă avea dureri fizice. Mi-e foarte dor de el, Sav. Mi-e aşa dor de el încât în unele zile nu sunt sigur că voi putea supravieţui.

L-am strâns de braţ, ţinându-l aproape.

— Sora mea, Poppy, am zis şi mi-am stăpânit emoţia, când a murit, avea un iubit din copilărie. îl cheamă Rune. Erau ca tine şi José, cei mai buni prieteni deveniţi iubiţi. Am înghiţit nodul din gât. Când Poppy a murit, Rune a fost complet distrus.

— Cum este acum? a întrebat Dylan.

M-am gândit la Rune vizitându-i mormântul, la lacrimile lui. Cum vorbea cu sora mea de parcă ea stătea chiar lângă el. M-am gândit la toate pozele pe care le-a pus la mormântul ei, poze cu locurile vizitate de el, aventurile pe care ar fi trebuit să le aibă împreună, dar acum călătorea singur prin lume. „În onoarea ei", mi-am dat seama. Trăia pentru amândoi, împărtăşind experienţele prin fotografiile lui preţioase cu fata pe care o iubise. Fotografii pe care şi ea le adora.

— Sav? a rostit Dylan, scoţându-mă din gândurile mele.

— Scuze, am zis cu voce gravă. E bine, Dyl. Îi e dor de ea. În fiecare zi. Dar este la colegiu şi face ce-i place cu viaţa lui.

Dylan era concentrat pe fiecare cuvânt rostit de mine.

— Nu cred că şi-a găsit pe altcineva. Sunt…

M-am oprit.

— Ce? a insistat Dylan.

Am oftat.

— Nu sunt sigură că-şi va găsi vreodată.

Dylan a încuviinţat din cap de parcă înţelegea.

— Cred că, la fel ca tine, simte că jumătate din sufletul şi inima lui lipsesc. Am clătinat din cap. N-am vorbit realmente cu el despre asta. Am simţit un nod în stomac. Ar trebui. Mi-e ca un frate. Ar fi trebuit să vorbesc mai des cu el. Ar fi trebuit să vorbesc cu el despre ce simte, dacă *este* bine. Am ridicat ochii la Dylan. Voi fi acolo pentru tine, Dylan. Oricând vei avea nevoie de mine, chiar dacă numai pentru a vorbi. Sau să-ţi aminteşti de José aşa cum îl ştiai. Sunt aici.

— Mulţumesc, a zis şi am stat cu el în următoarele două ore în curte, uitându-ne la fântână, în timp ce Dylan stătea tot mai drept, părând un pic mai uşurat pentru că îşi rostise adevărul cu voce tare.

Eram aşa de mândră de el. Şi m-am rugat ca şi Dylan să fie mândru de el.

Ştiam că José ar fi fost şi speram că, în orice fel de viaţă de apoi ar fi ajuns, el îi zâmbea de acolo de sus sufletului său pereche.

Cu mândrie.

CAPITOLUL 15

Întuneric beznă şi lumină orbitoare

Ca el

Varanasi, *India*

Erau oameni peste tot. Fiecare alee îngustă, şerpuită pe care mergeam se umplea treptat de tot mai mulţi oameni. Aerul era impregnat cu miros de condimente şi ceai aduse de cei care îşi vindeau mâncarea şi băutura pe trotuarele pe care treceam.

Acolo, în Varanasi, totul era în aer liber. Aproape că îţi copleşea simţurile, iar oraşul era plin de aşa de multe lucruri diferite de văzut, de absorbit, încât mi se învârtea capul. Existau frizeri care tundeau oamenii în scopuri religioase. Imagini cu zei hinduşi pictaţi strălucitor decorau oraşul. Era animat, zgomotos şi plin de ceea ce putea fi descris ca *viaţă*.

Savannah se ţinea bine de mine în timp ce treceam pe alei, urmându-i pe Mia şi Leo, apropiindu-ne de râul pentru care era faimos oraşul Varanasi. Fluviul Gange. Ghidul nostru, Kabir, ne povestise deja

despre fluviu. În cultura hindusă se credea că avea proprietăţi vindecătoare. Pelerinii care făcea călătoria o dată în viaţă la Gange se scufundau în râu şi lăsau apele sacre să le spele impurităţile şi păcatele.

Apa care curgea prin mâinile unei persoane era şi o cale de a-şi aminti strămoşii, morţii. Mi s-a strâns inima când Kabir a amintit asta.

Era dis-de-dimineaţă şi soarele abia urcase pe cer când am ajuns la Assi Ghat – o întindere lată de trepte pe malul Gangelui. Imediat ce am ajuns sus, m-am oprit când am văzut scena din faţa mea. Masa de oameni adunaţi în râu râdea. Oameni de toate vârstele, de la persoane în vârstă la copii. Luau apă în căuşul palmelor şi o turnau peste ei, lăsând-o să cadă înapoi în râu.

M-a cuprins o senzaţie de uimire. Să le aud râsetele, cum trăiau acel moment, crezând că apa asta le spăla păcatele, era o amintire care ştiam că avea să nu dispară niciodată.

— Acest moment, pentru mulţi dintre ei, a zis Kabir, va fi unul dintre cele mai importante evenimente din viaţa lor.

Kabir le-a zâmbit copiilor care se împroşcau cu apă, iar eu am tras-o pe Savannah aproape de mine.

Locul acela avea ceva ce părea că mă calma. Când ajunseserăm, Kabir ne explicase că acel oraş era cunoscut drept locul unde viaţa se întâlnea cu moartea. Un loc foarte spiritual, sacru pentru hinduşi. Şi puteai să o simţi. Puteai să simţi fericirea pelerinilor şi a turiştilor, dar puteai să simţi mantia grea a morţii plutind pe lângă ei. Ca şi cum fiecare etapă a vieţii se amesteca într-un bol imens, ce fierbea în jurul tău.

Am ridicat privirea şi m-am întors să mă uit la locurile de la capătul unui rând de scări aflate pe marginea râului. Erau locuri pentru incinerare. Douăzeci şi patru de ore pe zi, corpurile morţilor erau arse acolo. Cenuşa lor era răsturnată în Gange pentru a-i purifica în moarte. Kabir ne explicase că hinduşii credeau că, dacă o persoană murea acolo, în Varanasi, sau corpul îi era adus pentru a fi incinerat, avea să se elibereze din ciclul reîncarnării şi avea să atingă nirvāṇa.

Din cauza asta oraşul era mereu aglomerat, cei dragi aşteptând să le ofere membrilor familiei decedaţi cel mai mare cadou – darul etern al paradisului.

M-am uitat la acele locuri şi am simţit un junghi în piept. Mi-ar fi plăcut mult să-i ofer lui Cillian ceva de genul ăsta. Mi-ar fi plăcut să-i fi oferit o bucată de rai după iadul în care trăise în secret.

Crematoriile nu dispăreau niciodată. Cenuşa din coşuri plutea în

aer. Kabir ne spusese că Varanasi era un oraş în care moartea şi viaţa erau etape împletite ale fiinţei. Nu ascunse în spatele uşilor şi ţinute private, ci trăite în public pentru ca toată lumea să vadă.

Savannah fusese tăcută de când ajunsese acolo. Ca mare parte din grup. Era un loc ameţitor. Putea să fie derutant pentru noi, cei care nu aveam aceeaşi credinţă şi aceeaşi cultură. Dar eram hotărâţi să învăţăm. Leo şi Mia ne spuseseră că această parte din călătorie era despre înfruntarea morţii. Goa şi Agra District ne introduseseră încet în această noţiune – desensibilizare sistematică, cum îi spuseseră Mia şi Leo. Varanasi era ca şi cum ne cufundam direct în asta. Şi o simţeam. Simţeam disconfortul morţii care ne umbrea fiecare mişcare.

Ne-am aşezat pe trepte şi ne-am uitat la oamenii din râu. Erau încântaţi.

— Este aşa de frumos să te uiţi la ei, a zis Savannah, îmbrăcată cu nişte pantaloni roz lejeri şi un tricou alb larg. Să vezi oameni cu o credinţă aşa de fermă trăind acest moment.

Zâmbea. Era zâmbetul pe care ajunsesem să-l cunosc drept zâmbetul Poppy. Când îşi amintea cu drag de sora ei. După timpul petrecut în Agra District, apărea mai des. Avea şi o expresie dezolată pe care ajunsesem să o cunosc, când gândurile despre sora ei nu erau aşa de liniştite. Mă bucuram să văd acea expresie apărând mai rar.

— Poppy credea în fiinţe superioare.

Savannah a arătat spre o femeie care se scufundase complet în râu, manifestând cu delicateţe cel mai profund respect.

— Este ca un botez.

Savannah s-a uitat apoi la mine.

— Chiar şi când nu crezi în asta, cum poţi să te uiţi la o asemenea scenă şi să nu simţi senzaţia de pace şi linişte? Cum nu poţi fi cuprins de bucuria şi serenitatea pe care acest ritual le aduce oamenilor? Un moment monumental în călătoria lor spirituală. Este incredibil, a zis Savannah.

În dreapta era un bărbat în vârstă singur, rugându-se. Un cuplu tânăr ţinându-se de mâini în timp ce se scufundau împreună în apă. Inima mi-a tresărit când au ieşit şi s-au uitat unul la celălalt cu atâta iubire încât era prea mult ca să priveşti.

— N-am văzut niciodată ceva aşa, am zis şi am continuat să mă uit.

Am privit până ce soarele a urcat sus de tot pe cer şi locul unde

stăteam a devenit prea agitat ca să mai rămânem.

În vreme ce ne îndreptam spre hotel, ne-am oprit când am întâlnit o procesiune. Mi s-a strâns inima când mi-am dat seama la ce eram martor. Kabir ne spusese să fim pregătiţi.

O familie căra un membru decedat pe un soi de pat. Mortul era îmbrăcat într-o pânză albă şi cărat spre locul de incinerare. Am fost şocat să văd totul aşa de aproape încât m-am încordat.

Mi-am amintit cum îl ţineam pe Cillian în braţele mele şi refuzam să-i dau drumul. Am simţit că mi se strângea pieptul mai tare şi inima îmi bătea neregulat. Lucrurile s-au înrăutăţit când mâna lui Savannah a tresărit în a mea şi, când m-am uitat la ea, am văzut că o cuprindea rapid panica. Chipul i se albise şi respira neregulat.

— Sav, am zis pe o voce răguşită.

Încercam să fiu acolo pentru ea, dar nu puteam să-mi eliberez mintea de Cili. Parcă eram blocat, îl vedeam în braţele mele… mort.

Savannah s-a poticnit, cuprinsă total de anxietate. Chipul ei înspăimântat a fost de ajuns să mă pun în mişcare. Am păşit în faţa ei, blocându-i imaginea. N-a mai văzut procesiunea, apoi i-am cuprins obrajii şi i-am zis:

— Concentrează-te pe mine, Piersică. Uită-te la mine! S-a uitat, iar în mijlocul aleii cu oamenii care treceau, am zis: Inspiră până la opt.

Vocea îmi era slăbită de propriile gânduri, dar trebuia să o scot din asta. Se descurcase aşa de bine. Dar aşa era suferinţa. Apărea un factor declanşator, iar toată lupta noastră părea să se piardă în vânt şi eram daţi în spate câţiva paşi.

— Îţi ţii respiraţia timp de patru secunde. Simţi şi auzi cum încetinesc bătăile inimii.

Savannah a făcut ce i-am zis, doar că atenţia i s-a îndreptat iarăşi spre alee. A făcut ochii mari şi a început să respire sacadat. M-am întors să văd la ce se uita şi am văzut altă procesiune ducând o persoană dragă spre incinerare.

Un ţipăt încordat a ieşit de pe buzele lui Savannah. Mia a venit rapid lângă noi. S-a uitat o dată la Savannah şi a zis:

— Pe aici. Trebuie să o ducem înapoi la hotel.

Savannah s-a cuibărit aşa de strâns în mine, încât aproape că o căram. Părea aşa de mică în braţele mele. Şi-a ţinut capul în piept şi am protejat-o de alţi factori declanşatori. Am mai trecut pe lângă patru procesiuni funerare înainte să ajungem la hotel.

Când ne-am adunat în foaier, Mia şi Leo ne-au dus rapid pe toţi în sala de conferinţe pe care o foloseam pentru şedinţele de grup. Aveam una în fiecare hotel în care stăteam.

Leo a închis uşa în urma noastră şi a fost pentru prima dată când m-am uitat la ceilalţi. Toată lumea era zdruncinată şi şocată.

— Eu n-am mai văzut un cadavru, a rostit zdruncinat Dylan.

Travis era alb ca o stafie. El văzuse. Văzuse câteva. Dylan şi-a pus un braţ pe umerii lui Travis. Jade şi Lili l-a urmat pe Leo în partea cealaltă a sălii pentru a lua nişte ceai lăsat de cei de la hotel pentru noi.

Se întorsese şi Kabir cu noi. S-a dus cu Leo şi fetele după ceai. Eu o ţineam strâns pe Savannah în braţe. Avea ochii injectaţi şi lacrimile îi udau obrajii. Am şters umezeala şi am întrebat-o:

— Eşti mai bine, iubito?

Ea a încuviinţat, dar apoi a clătinat din cap, semn că nu era.

— Mi-a amintit de Poppy, a zis, mâinile tremurându-i în ale mele. A râs ironic. Eu vreau să fiu doctor pentru copiii cu cancer şi nu pot nici măcar să văd un mort. A clătinat din nou din cap. Probabil nu pot să o fac până la urmă.

Mia a apărut lângă noi.

— A fost prima dată pentru tine după moartea surorii tale. Mia s-a uitat la Leo, care se întorcea spre noi cu o tavă cu ceai. Haideţi să ne aşezăm, a zis ea. Ar trebui să discutăm despre ce am văzut şi cum ne-a făcut să ne simţim. Apoi i s-a adresat lui Kabir: Şi ar fi de ajutor dacă ai putea să povesteşti grupului mai multe despre Varanasi şi relaţia sa cu moartea. S-ar putea să ne ajute pe toţi să procesăm asta.

Kabir a încuviinţat din cap.

— Aş fi onorat.

Ne-am aşezat, iar Leo ne-a dat tuturor ceai fierbinte. L-am dat pe gât imediat pe al meu, încercând să-mi încălzesc frigul din oase cu căldura ceaiului.

— Cum v-aţi simţit când aţi văzut acele procesiuni? a întrebat Mia şi şi-a aruncat privirea în jur.

— Tristă, a zis Lili. Să văd membrii familiei mergând în urma lor. M-a întristat cu adevărat. M-a făcut să retrăiesc ce s-a întâmplat cu părinţii mei.

— Pe mine m-a făcut să-mi amintesc acea zi… a spus Travis. Avea capul plecat. Nu părţile bune, amintirile pe care le aveam cu prietenii mei, ci partea rea. Să-i văd pe toţi după…

Travis şi-a şters lacrimile. Dylan a pus o mână pe umărul lui. M-am uitat la Sav; avea capul plecat şi respiraţia îi era mai calmă, dar tot superficială. Şi eu mă simţeam captiv în propriul iad. Iadul de a-l vedea pe Cili în maşină, de a-l simţi nemişcat în braţele mele.

Când nimeni nu s-a mai oferit să vorbească, Leo a zis:

— Poate să fie traumatic să afli mai multe despre moarte, să jeleşti o persoană iubită sau chiar să vezi acea persoană după moarte.

Adevărul acelor cuvinte era evident în toate corpurile noastre prăbuşite.

— Ne amintim acel moment mai presus de orice altceva, ne este întipărit în memorie. Când ne gândim la persoana iubită, majoritatea oamenilor invocăm acea primă imagine. Leo a oftat. Dar adevărul este că moartea e tot timpul în jurul nostru. O vedem în fiecare zi, deşi poate că nu ne dăm seama. Toamna hoinărim printre copaci ale căror frunze mor când se fac roşii, galbene, maro şi plutesc pe pământ. Vedem animale murind, avem flori în casele noastre şi le aruncăm când mor. Desigur că o simţim mai dur şi mai profund când este vorba de o persoană dragă. Dar moartea nu este o experienţă unică în vieţile noastre. Trăim suferinţa de câteva ori de-a lungul vieţii. O vedem în natură tot anul, an după an. Niciodată nu va dispărea.

Mia a încuviinţat din cap spre Kabir. El s-a tras mai în faţă pe scaun.

— Din câte am înţeles, în lumea vestică moartea este ceva ce se întâmplă în spatele uşilor închise. Este mai mult o chestiune privată. Nu judeca asta – îmi dădeam seama din tonul lui. Aici, mai ales în Varanasi, sărbătorim *toate* părţile vieţii. Chiar şi moartea. Pentru noi este doar o altă parte a călătoriei noastre ca oameni. Ne trăim viaţa în mod public şi asta înseamnă că vedem şi moartea publică.

M-am înfiorat. Savannah a ridicat capul şi se agăţa de fiecare cuvânt rostit de Kabir.

El a arătat spre Mia şi Leo.

— Scopul aducerii voastre aici, în acest oraş în care viaţa se întâlneşte cu moartea, este să vă arătăm că moartea nu este de temut, ci poate fi văzută ca un ritual festiv de trecere. Şi poate fi preţuită şi sacră. În câteva ore, am văzut pelerini care se scăldau veseli în Gange, spălându-se de păcate. Apoi am văzut oameni care-şi duceau membrii familiei ca să fie incineraţi şi trimişi în rai. Credem că, dacă mori aici, se întrerupe cercul reîncarnării şi sufletele celor dragi nouă ajung direct la

nirvāṇa. Pentru ei asta-i ceva de sărbătorit, nu de jelit.

— Cu toţii credem lucruri diferite despre viaţa de dincolo, a zis Mia. Varanasi ne învaţă să îmbrăţişăm moartea la fel cum îmbrăţişăm viaţa. Ştiu că poate părea un concept dificil de acceptat. Dar această parte a călătoriei este despre înfruntarea morţii. Nu există loc mai bun pentru a vedea asta decât un oraş vibrant, magic.

— Dacă aş putea, aş vrea să vă arăt ceva, a zis Kabir şi s-a uitat la noi toţi ca să vadă dacă era în regulă. Asta ar însemna să ne întoarcem afară.

Savannah s-a îndreptat, pregătindu-se pentru atacul suferinţei, dar apoi a inspirat adânc şi a încuviinţat din cap. Eram aşa de mândru de forţa care creştea în ea. O vedeam cum urca tot mai sus pe muntele de suferinţă, cu fiecare zi. Se apropia de vârf. Era o adevărată revelaţie. Era mică de statură, dar forţa ei era cea a unui titan.

Un lucru devenea clar – era mai puternică decât mine.

— Eşti bine? am întrebat când ne-am ridicat în picioare.

— Da, a răspuns şi m-a strâns de mână. Doar o dată. Tu?

— Sunt bine, am şoptit.

Dar nu eram. Mia şi Leo încă nu ne dezamăgiseră. Aşa că urma să am încredere în ei. Îmi luase multe săptămâni să cedez o parte din control lor, dar vedeam ce făceau. Şi ajutase.

L-am urmat pe Kabir înapoi afară în labirintul de alei. În doar zece minute, am văzut alte două procesiuni. Mi-am ţinut respiraţia când le-am văzut – am ţinut-o şi pe Savannah.

Tremura, dar şi-a păstrat bărbia ridicată. În vreme ce trecea familia, şi-a plecat capul în semn de respect şi din ochi i-au curs lacrimi. Simţeam că învăţam mai multe despre viaţă de la Savannah în câteva săptămâni decât în orice şcoală din viaţa mea.

Mi-am plecat şi eu capul. Speram că muriseră împăcaţi. Că fusese o moarte liniştită şi că într-adevăr îi aştepta nirvāṇa. Ce imagine, să soseşti într-un loc fără suferinţă şi judecată, plin de iubire în toate formele. Fără tristeţe sau necazuri. Doar pace şi fericire. Acel gând m-a încălzit cu speranţă. Speranţa că era adevărat.

După colţ s-a auzit un râset, scoţându-mă din gândurile mele. Kabir ne-a condus în acea direcţie. Când am ajuns, era un fel de cofetărie sau patiserie. Erau oameni îmbrăcaţi în alb, râzând şi mâncând, *sărbătorind*.

Kabir a gesticulat spre acei oameni.

— Tocmai au incinerat o persoană dragă lor.

M-am încruntat, neputând să pricep asta. M-am gândit la înmormântarea lui Cillian, apoi la priveghi. Abia îmi aminteam. Mama şi tata plânseseră mult. Restul familiei mele la fel. Multe tăceri încordate, amorţeală şi groază.

Nu fusese niciun râset. Şi zero sărbătorire.

— Se bucură pentru că cei dragi lor sunt acum în rai. Sunt liberi de constrângerile pământene. Sunt vindecaţi şi trăiesc fericirea eternă. Cea mai mare dorinţă pentru orice persoană pe care o iubim este să reuşească asta.

Am simţit un nod în gât când Kabir a rostit acele cuvinte. În vreme ce mă uitam la membrii familiei, zâmbetele lor erau largi şi pure.

M-am întrebat pe cine pierduseră. M-am întrebat cine erau ei pentru acea persoană. Cât de schimbată era viaţa lor fără acea persoană în ea.

— Aici, a zis Kabir, făcând semn în jur, sărbătorim moartea. A zâmbit. Moartea este cea mai bună lecţie a vieţii. Moartea ne învaţă *să trăim* în scurta perioadă în care suntem aici. Moartea ne învaţă să trăim din toată inima şi cu tot sufletul, zi de zi, minut de minut.

Un bărbat, care am presupus că era proprietarul magazinului, a ieşit şi ne-a oferit un desert necunoscut. Savannah a întins mâna.

— Mulţumesc, a zis.

S-a uitat la bomboana portocalie de parcă era punctul de cotitură al vieţii ei. Se agăţase de cuvintele spuse de Kabir, cu ochii mari şi fascinată de explicaţia lui.

Proprietarul mi-a dat şi mie o bucată. M-am uitat la bomboana portocalie şi ceva în mine a vrut să o apuc şi să o iau. Dar încă era o voce în mine care voia ca eu să nu întind mâna. Ştiam că era iraţional. Dar era ca şi cum, dacă o făceam, ar fi trebuit să recunosc că în moartea lui Cillian era ceva bun. Mi-am făcut mâna pumn, dar m-am forţat să o iau. Am încuviinţat din cap către proprietar în semn de mulţumesc, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

Sărbătorea cu acea familie, cu noi. Moartea. Se vedea în expresia lui luminoasă că tot ce ne explicase Kabir era ferm în inima acestui bărbat. Făcea parte din sărbătoarea unei familii care tocmai îşi trimisese o persoană dragă în nirvāṇa.

Mi-am imaginat că nu exista un sentiment mai grozav.

Am ridicat ochii la cer. Era senin, fără nori. Soarele era sus şi

căldura creştea. Mirosul de zahăr şi condimente plutea în aer. Îmi doream ca şi Cillian să fie acolo – fericit.

— Varanasi ne învaţă să le dăm drumul celor dragi, a zis Kabir, şi zgomotul din jurul meu s-a stins.

Ca şi cum totul s-ar fi mişcat în reluare, m-am uitat la Kabir, la agitaţia din jur cum se transforma în zgomot de fond. Am simţit că se uita direct la mine, de parcă ştia că eu aveam ce mai mare nevoie de lecţia asta.

— Aici, în Varanasi, trebuie să eliberăm sufletele celor dragi din cătuşele inimilor noastre pentru ca ei să se poată înălţa. Ca ei să poată merge liberi spre nirvāṇa, fără a fi legaţi de noi aici, pe pământ.

Savannah a inspirat tăios. Când m-am uitat la ea, ochii îi erau fixaţi pe mine. Reflectau aceeaşi teamă pe care o simţeam în inima mea. Nu-i puteam da drumul lui Cillian. Dacă o făceam, însemna că el chiar nu mai era.

— Oricât ar fi de dificil, există o libertate imensă în a da drumul, a zis Kabir, terminând cu blândeţe, apoi întorcându-se pentru a vorbi cu proprietarul magazinului şi cu membrii familiei care sărbătorea.

Eu şi Savannah am rămas deoparte, captivi în strălucirea cuvintelor abia rostite de Kabir.

— Haideţi să ne întoarcem la hotel, a zis Mia, adunându-ne pe toţi. Cred că restul zilei ar trebui să fie pentru reflecţie.

— Suntem aşa de mândri de voi, a rostit Leo.

Am mers amorţiţi în urma lor spre hotel. Eu şi Savannah ne ţineam de mână de parcă era singura ancoră ce ne împiedica să nu picăm în derivă. Când am ajuns, Lili şi Jade s-au dus în camera de recreere privată a grupului. Travis şi Dylan s-au întors pe străzi, în direcţia râului.

Am întors-o pe Savannah în braţele mele şi am tras-o la piept. Nu eram sigur care din noi avea mai mare nevoie de contact în acel moment, eu sau ea. I-am simţit bătăile inimii în sincron cu ale mele – un ritm confuz unit. Am simţit cum i se ridică şi îi cobora pieptul. Era ciudat după ce-l ţinusem pe Cillian, nemişcat şi fără să respire în braţele mele, să simt cum pieptul lui Savannah urca şi cobora cu *viaţă*. Mi-a oferit un confort esenţial.

Pentru mine nu exista nimic mai obsedant decât un piept nemişcat.

— Ce vrei să faci? am întrebat-o.

Savannah își sprijinise obrazul de pieptul meu. Când și-a ridicat capul, ochii îi erau bântuiți și obosiți. Nu m-am putut abține și m-am aplecat pentru a o săruta. De fiecare dată când o sărutam, mă îndrăgosteam și mai mult de ea.

— Hai să ne plimbăm, a zis.

Ajunsesem să știu că, atunci când anxietatea ei era crescută, îi plăcea să se plimbe. Nu reușea să stea locului o vreme. Luând-o din nou de mână, ne-am întors pe străzile din Varanasi. Am mers în tăcere, fără vreo direcție anume, până ce am ajuns într-un loc necunoscut.

— Te simți confortabil să stăm aici, iubito?

Savannah mi-a zâmbit și mi-a tăiat respirația. A încuviințat din cap și ne-am așezat pe treptele pitorești, privind spre râul din fața noastră. La multitudinea de bărci care duceau turiștii în tururi. Noi încă nu făcuserăm asta. Mia și Leo ne spuseseră că asta avea să se întâmple la sfârșitul călătoriei.

— Este așa de diferit, am zis în vreme ce Savannah își sprijinea capul pe brațul meu, dorindu-mi ca ea să nu mai plece niciodată de lângă mine, ce ne-a spus Kabir despre felul cum este privită moartea aici.

Pe trepte au aterizat păsări, căutând firimituri de mâncare. Savannah și-a ridicat capul de pe brațul meu ca să o pot vedea. Obrajii îi erau roz de la soare, un bronz ușor pe pielea ei de culoarea piersicii după timpul petrecut sub soarele Indiei.

— Este important, a zis după câteva momente de gândire.

Asta era Savannah. Nu vorbea niciodată până când nu avea ceva important de spus. Asta făcea că vorbele ei să aibă un impact mai mare.

— Să vezi cum alte țări, religii și culturi văd moartea.

S-a uitat la râul Gange, la oamenii care treceau cu mâinile prin apă de pe marginea bărcilor, prinzând un scurt moment de purificare sufletească.

Savannah a clătinat din cap.

— Bănuiesc că te face să te simți mai puțin singur. Să vezi atâtea persoane îndoliate într-un loc izolat.

Mi-am sprijinit brațele pe genunchii îndoiți. Mi-am lipit obrajii de brațe și m-am uitat la Savannah, cuvinte ascunse în adâncul sufletului meu tânjind să fie eliberate. S-a întors când mi-a simțit privirea grea asupra ei, simțind că aveam nevoie de ea.

— Eu *nu pot* să-i dau drumul, am șoptit.

Mă dureau oasele, atât de grea fusese acea mărturisire.

Savannah s-a înmuiat şi s-a apropiat să mă sărute. Era un sărut delicat şi blând, exact ca ea. Şi-a petrecut braţul prin al meu şi a zis:

— Când a fost diagnosticată Poppy, am simţit numai groază. Mă trezeam în fiecare zi cu un gol în stomac, pentru că ştiam că eram cu o zi mai aproape de a o pierde. Jeleam fiecare lună care trecea, pentru că era încă o lună pe care nu o primeam înapoi cu sora pe care o vedeam cum se stingea sub ochii mei. Savannah a scos un râset sugrumat, care a fost ca un cuţit în inima mea. Am scos toate cărţile pe care le-am putut găsi la bibliotecă despre tratamentele pentru cancer.

Accentul ei fusese un pic mai puternic când rostise cuvintele acelea. Liber şi plin de pasiune. Mi-o puteam imagina stând trează toată noaptea, căutând o soluţie.

— Aşa făceam faţă, bănuiesc. M-am concentrat pe cărţi. Eram bună la ştiinţe. Simţeam că o puteam ajuta. Chiar până în ultimele ei zile, mult după ce Poppy îşi acceptase soarta, încă încercam cu disperare să găsesc un tratament.

Savannah se uita la o tânără care a coborât treptele şi s-a aşezat puţin mai jos. Avea în mână fotografia cuiva pe care a ridicat-o şi a pus-o în dreptul inimii. Am avut impresia că şi ea pierduse pe cineva drag.

Încă o persoană ca noi.

Savannah s-a uitat din nou la mine. Întâlnindu-mi privirea, a zis pe un ton aspru:

— Obişnuiam să-mi fac griji că o pierd. Acum sunt îngrozită că o voi uita.

Mi s-a scurs sângele de pe faţă. Savannah exprimase în cuvinte senzaţiile care mă rodeau zilnic. Mă întrebam de mult dacă nu cumva mă agăţasem de această suferinţă şi furie pentru că aşa nu trebuia să-mi iau rămas-bun de la Cillian. Pentru că mă agăţam de el, nu avea să plece niciodată din viaţa mea.

M-am concentrat pe râul clipocind din faţa noastră şi am zis:

— De fiecare dată când încerc să-mi imaginez o lume în care Cillian nu mai este şi în care eu am trecut peste asta, nu mi se pare reală. Am clătinat din cap. După ce a murit Cillian, prietenii şi rudele erau mai mult în preajma noastră, ne sufocau pe toţi cu susţinerea lor – lăsându-ne mâncare, stând cu noi în timp ce ne prăbuşeam. Apoi lunile au trecut şi acei oameni s-au întors la vieţile lor, la propriile probleme şi familii, cum era şi normal. Dar noi eram tot acolo, îngheţaţi în tristeţe, incapabili să ieşim din strânsoarea suferinţei care ne cimentase. Mi-am înghiţit

nodul din gât. Am privit cum viaţa se reia în jurul nostru, dar noi tot nu puteam să ne mişcăm.

Savannah a venit mai aproape de mine, sprijinindu-şi capul de braţul meu, iar eu am reuşit să respir un pic mai uşor.

— Simt că nu m-am mişcat. Încă sunt în acel punct, privind lumea care există în jurul meu, în timp ce eu nu trăiesc deloc.

— Şi părinţii tăi?

Vocea lui Savannah era precaută. Fusese clar că îi îndepărtasem. M-a cuprins ruşinea. Leo vorbea cu ei. Eu nu, iar vinovăţia m-a asaltat. Îşi pierduseră un fiu. Ştiam că doar încercau să mă ajute, dar fusesem aşa de furios. Îmi vărsasem nervii pe ei de prea mult timp.

— Au încercat să meargă mai departe, am zis. Mi-am plecat capul ca să-l sprijin pe creştetul ei. Au revenit la muncă. Dumnezeule, Savannah, ei *încearcă*! Mi-a tremurat vocea când am zis: Am fost un fiu groaznic.

Savannah a ridicat capul, în ochii ei citindu-se determinarea.

— Ba nu! a zis cu fermitate. Suferi, Ca el. Eşti îndurerat. Te chinui. Asta nu te face *rău*.

Cu toată durerea, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc văzând cum mă apăra iubita mea minionă. Şi o făcea cu forţa unui uragan.

— Ce e? a întrebat, îndoindu-se de zâmbetul meu.

I-am cuprins obrazul, şi mi-a crescut inima în piept când ea şi-a frecat nasul de al meu, închizând ochii când am atins-o. Era aşa de moale sub mine, dar avea tenacitatea unui rechin. Nu cred că ea vedea asta. Se considera slabă. Niciodată nu cunoscusem pe cineva mai puternic.

— Tu mă susţii, am zis încet.

Savannah şi-a înclinat capul spre mine şi iubirea pe care am văzut-o în ochii ei avea să rămână cu mine o viaţă întreagă. Nu eram sigur că mă văzuse cineva vreodată aşa cum mă vedea Savannah. Niciodată nu iubisem pe cineva cum o iubeam pe ea şi tot ceea ce era şi reprezenta.

Savannah îşi petrecuse luni întregi în căutarea unui miracol pentru a-şi salva sora. Eu primisem unul când mă aşteptam mai puţin. O primisem pe *ea*. Poate că universul ştiuse că aveam nevoie unul de celălalt pentru a supravieţui. Poate că ştiuse că amândoi eram pierduţi şi suferam, aşa că ne trimisese sufletul-pereche unul celuilalt pentru a ne facem cumva compleţi.

Eram sigur că Savannah mi-ar fi spus că fuseseră Cillian şi Poppy,

conspirând dintre stele.

— Te iubesc, i-am zis şi am sărutat-o din nou.

Cum puteam să nu o fac?

Savannah m-a sărutat şi ea.

— Şi eu te iubesc, Ca el Woods.

Savannah s-a apropiat mai mult. Nu era suficient de aproape. M-am întins şi am ridicat-o până ce a ajuns în poala mea. A râs şi parcă am auzit fericirea. Apoi am sărutat-o. Am sărutat-o până când mi-am simţit buzele vinete şi am rămas amândoi fără aer.

Când în sfârşit ne-am desprins, obrajii netezi ai lui Savannah erau îmbujoraţi – era noua mea culoare preferată. Zâmbetul i-a pălit şi mi-a atins falca cu un deget.

— Suferinţa ta nu te face un om rău. Felul în care o procesezi nu te face slab. Am nevoie să ştii asta.

— Bine, am rostit şi am ţinut-o strâns de talie.

Sinceritatea ei mă făcea să cred asta.

Savannah s-a uitat la femeia care încă era la capătul scărilor, cu poza persoanei iubite ţinută strâns la piept. Era pierdută în rugăciune. Un loc ca Varanasi deţinea o spiritualitate aproape tangibilă. Chiar magică.

— În suferinţă există teamă, a zis brusc Savannah, iar eu m-am concentrat din nou asupra ei. Mie îmi e teamă că Poppy nu a trecut într-un loc mai bun, aşa cum credea. Teamă că lumea este prea străină fără ea. Şi cea mai mare teamă a mea… I-a tremurat vocea. Cea mai mare teamă a mea este că devin fericită fără ea aici. S-a întors ca să-mi întâlnească privirea. Cum aş putea să fiu vreodată fericită fără ea? Savannah a înghiţit în sec, apoi şi-a lipit fruntea de a mea. Dar te-am găsit pe tine, iar tu mă faci nespus de fericită. I-a alunecat o lacrimă de pe obraz, trecând pe al meu de parcă aveau acelaşi drum. Cu tine am găsit fericirea. Fără ca Poppy să fie în viaţa mea. Ceea ce cândva mi se păruse imposibil. Asta mă face să mă îndoiesc de tot ce am crezut vreodată. S-a dat în spate şi a clipit. Şi cea mai rea parte este că te-ar fi plăcut şi nu va putea niciodată să te cunoască.

Uram să o văd pe Savannah plângând. Mă distrugea. Dar am simţit cum un pic din suferinţa mea dispăruse când m-am gândit la Cillian.

— Şi Cili te-ar fi plăcut, am şoptit, durerea acestor cuvinte fiind ca un pumnal în inimă.

Dar zâmbetul lui Savannah după acea remarcă era ca o rază de soare după o eternitate de întuneric.

Savannah m-a cuprins în braţe şi şi-a lipit obrazul de pieptul meu. Am ţinut-o şi eu, chiar mai aproape când mi-am dat seama că aţipise. M-am gândit cum a fost când am cunoscut-o în aeroport. De atunci am simţit ceva pentru ea, chiar şi prin scutul meu de furie. O scânteie de recunoaştere – sufletul meu trezindu-se dintr-un lung somn profund.

Am sărutat-o pe Savannah pe creştet în timp ce retrăiam fiecare parte din călătoria noastră de până atunci. Lake District, căţărările interminabile, şedinţele de grup, dezastruoasele şedinţe unu la unu, dar Savannah fiind acolo pentru mine oricând, deşi îmi era o străină. Norvegia, cu aurora boreală, plaja, primul nostru sărut. Şi Savannah, zi de zi, contopindu-şi inima cu a mea. Suflete topindu-se până când deveneam o formă neclară. Susţinându-ne unul pe altul când celălalt cădea.

Mirosul de cireşe şi migdale a trecut prin mirosul de zahăr şi mirodenii. Părul moale al lui Savannah era lipit de obrazul meu în timp ce îmi sprijineam capul de al ei. S-a mişcat în braţele mele şi a clipit, observând soarele apunând.

— Am adormit? a întrebat obosită.

— Doar un pic, am răspuns, iar ea a întors capul spre mine. Să ne întoarcem?

Adevărul era că aş fi putut rămâne aşa cu ea pentru totdeauna. Cu ea în siguranţă în braţele mele. Ferită de probleme.

Savannah a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

Ne-am întors la hotel. Se lăsase noaptea şi m-am dus la culcare. Chiar când eram pe cale să adorm, mi s-a luminat ecranul telefonului, semnalând un mesaj.

Tata: *Sper că îţi place în India*, *fiule*. *Leo a zis că eşti bine*.

Te iubim.

Inima mi-a luat-o la goană. M-am gândit la treptele din acea după-amiază şi la faptul că îi mărturisisem lui Savannah că eram un fiu rău. Îmi tremurau mâinile când am citit acel mesaj din nou şi din nou până n-am mai văzut clar. Când am văzut multitudinea de mesaje trimise de-a lungul săptămânilor cât fusesem plecat şi pe care nu le citisem. Niciodată nu renunţaseră să încerce. În realitate, părinţii mei nu renunţaseră niciodată la mine. Eu îi îndepărtasem, îmi vărsasem furia pe ei şi le făcusem viaţa un iad. Cu toate astea, încă erau acolo, încercând.

Încercând din răsputeri *pentru* mine.

Deblocând telefonul, i-am răspuns:

Eu: *Şi eu vă iubesc*. *Mi-e dor de voi*.

Răspunsul tatii a venit imediat.

Tata: *Ca el*, *fiule*. *Mulţumesc că ne-ai răspuns*. *Vrem să vorbim cu tine mai mult decât orice*. *Să-ţi auzim vocea*. *Dar vom aştepta până când vei fi pregătit*. *Suntem aşa de fericiţi că ai răspuns*! *Ne este aşa de dor de tine şi suntem aşa de mândri de tine*. *Continuă*, *Ca el*. *Te iubim*. *Te rog continuă să vorbeşti cu noi*!

Eu: *Voi vorbi*. *Promit. Încerc*, *tată*. *Vă iubesc*.

N-aş fi putut să-i sun nici dacă voiam. Gâtul îmi era blocat de emoţii şi mesajul tatii s-a înceţoşat în timp ce continuam să-l citesc fiindcă îmi cădeau lacrimi din ochi.

Nu mă urau. Efectul pe care l-a avut asta asupra mea a fost de-a dreptul profund.

Am lăsat telefonul jos, bătăile inimii mele încetinind până la un ritm normal. M-am şters la ochi, apoi am aşteptat durerea obişnuită care venea când încercam să dorm. Noaptea era mereu cel mai groaznic pentru mine, poate pentru că atunci murise Cillian. În întuneric. Poate pentru că noaptea îmi oferea timp să despic firul în patru. Dar în noaptea aceea durerea era redusă.

Şi, cu o inimă un pic mai uşoară, am dormit mai bine decât o făcusem de ceva timp.

CAPITOLUL 16

Culori zgomotoase şi râsete şi mai zgomotoase

Savannah.

Partea mea preferată din faptul că sunt sora ta şi a Idei a fost cât de mult am râs. *Cum înfloream una în compania alteia*. *Chiar dacă aveam prieteni*, *niciodată n-am avut nevoie de altcineva*. *Am fost cât se poate de apropiate*.

Cred că ăsta-i unul dintre lucrurile de care îmi va fi cel mai dor când nu voi mai fi – să râd cu voi două. *Chiar şi acum mă gândesc la noaptea în care Rune a venit la uşă după ce a aflat de boala mea*. *Venise să mă scoată la întâlnire şi râdeam la reacţia îngrozită a tatii de la uşă*, *unde se afla Rune*, *arătând ca un băiat rău cu hainele şi ghetele lui negre*. *Îmi amintesc lovitura pe care am simţit-o în piept văzând acea imagine*. *Îmi va lipsi fiecare minut în care nu râd cu surioarele mele*.

Râsul este medicamentul care vindecă sufletul. *Tu mereu ai fost cea*

mai serioasă dintre noi toate, Savannah. Din cauza asta, mă luptam să te fac să râzi. Şi când rădeai… ah, bucuria mea era nesfârşită! Ai cel mai dulce râs şi cel mai luminos zâmbet. Trebuie să le împărtăşeşti mai des. Ca soră a ta mai mare, insist.

Deci găseşte din nou bucuria în lume, Savannah. Găseşte motive să râzi, indiferent cât de triviale sau minuscule ar fi. Râzi aşa de tare încât să-ţi dea lacrimile. Şi să ştii că voi râde împreună cu tine în vreme ce te privesc frumoasă şi liberă.

Mereu te voi adora.

Poppy

Savannah

Cu toţii eram îmbrăcaţi în alb. Era dimineaţa devreme şi puteam deja să auzim cum oamenii se pregăteau afară. Simţeam mirosul de ars de la focurile care fuseseră aprinse noaptea trecută şi entuziasmul de pe străzi pulsa ca un val de fericire prin pereţii hotelului.

În acea azi era festivalul hindus Holi. O zi în care adepţii sărbătoreau venirea primăverii, a iubirii eterne şi triumful binelui asupra răului. Festivalul era o explozie de culori. Apă şi pudre viu colorate erau aruncate cu entuziasm şi bucurie. Era plin de râsete şi fericire şi pentru o zi totul era bun şi plin de pozitivitate şi lumină.

Oamenii din Varanasi se pregăteau de zile întregi. Eu, în general, eram contra participării la evenimente sociale aglomerate. Deseori mă simţeam prea intimidată. Dar până şi eu simţeam o frântură de entuziasm. Am zâmbit când l-am văzut şi pe Ca el îmbrăcat în alb.

— Văd că te uiţi din nou la mine, Piersică, a zis jucăuş.

Am hotărât că adoram versiunea asta a lui. Partea veselă, jucăuşă. S-a uitat lung la mine.

Un hohot de râs surprinzător mi-a ieşit de pe buze şi a explodat în aerul de deasupra noastră.

— Nu sunt obişnuită să te văd în altceva decât negru. Inima mi-a bătut mai iute. Arăţi aşa de bine.

Ochii lui Ca el s-au topit. Era adevărat. Când se îmbrăca în alb, părul lui negru ieşea mândru în evidenţă, ochii lui albaştriargintii erau şi mai luminoşi şi mai seducători decât de obicei. Hainele albe îi transformau privirea agitată într-o mare senină şi calmă.

Ca el şi-a prins degetele în părul meu, care era legat într-o coadă în creştetul capului.

— Ai încurcat-o, Piersică, a zis, ţinând strâns pungile de pudră

colorată pe care ni le dăduse Kabir tuturor.

Cu toţi urma să primim mai mult dacă le terminam, la hotel sau de la vânzătorii de pe stradă.

Am râs din nou. Mă simţeam *bine*. Starea de uşurare. Scurta plecare a tristeţii. Sărbătorirea venirii primăverii şi a luminii, faptul că răul nu câştigase. Poate că nu eram de religie hindusă, dar mă bucuram să îmbrăţişez ceremonia şi să mă arunc în doar o zi de distracţie şi fericire pure din cea mai frumoasă cultură.

Se părea că şi Ca el gândea la fel.

— Oh, provocări, a zis Dylan, venind lângă noi şi frecându-şi mâinile. M-a înghiontit în braţ. Ce zici, Sav? Tu şi eu împotriva lui Ca el şi Trav?

Am râs în vreme ce Trav stătea lângă Ca el şi-şi sprijinea braţul pe umărul lui. Travis era mult mai scund şi imaginea cu el încercând să se sprijine de Ca el era comică. Părul roşu al lui Travis ieşea în evidenţă cu hainele albe.

— Echipe? a întrebat Lili, zâmbind entuziasmată când ea şi Jade ni s-au alăturat în luptă.

Aşteptam cu toţii la uşa hotelului ca nişte cai de cursă tropăind în standuri înainte de a fi eliberaţi şi a alerga.

— Trei echipe, a zis Travis.

Dylan şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, înălţându-se deasupra mea. După discuţia noastră, Dylan păruse un pic mai uşurat. Mi se confesase mai mult. Îmi spusese poveşti după poveşti cu el şi José şi viaţa lor împreună. De fiecare dată când termina o poveste, în ochii lui de chihlimbar era o nouă pată de lumină. Devenise scopul meu să-i văd ochii din nou plini de viaţă.

Cu unii oameni pur şi simplu te potriveai. Aşa era cu Dylan. M-am uitat la Ca el. La fel era cu el.

M-a văzut că îl urmăream şi a arătat jucăuş spre mine, apoi mi-a arătat degetul mare în jos. Nu m-am putut abţine şi am râs din nou. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Zâmbea. Ultima dată când zâmbise aşa fusese la patinoarul din Norvegia. Ca el era un sportiv înnăscut. Clar înflorea în competiţie. Trebuia să joace din nou hochei. Era mai mult decât jocul, ăsta era el. Nu ştiam cum să fac să se întâmple. Dar era adevărat. Sportul şi emoţiile competiţiei îl făceau fericit.

El devenise al meu.

Ţipetele şi râsetele se auzeau tot mai aproape în vreme ce străzile

de afară se umpleau şi oamenii se îndreptau spre treptele râului. Geamurile erau stropite cu pudră colorată, iar Dylan şi-a frecat mâinile.

— Te-am prins, Sav, a zis şi m-a sărutat pe creştet.

— Ai face bine să te îndepărtezi de iubita mea, Dyl, l-a avertizat Ca el.

Accentul de Massachusetts era puternic, dar umorul era în fiecare cuvânt.

Dylan şi-a mişcat sprâncenele. Ca el a râs, dar a arătat spre Dylan la fel cum arătase spre mine. Pe moment, am fost uimită. Ştiam că fusesem martoră la o licărire din Ca el de dinainte de moartea lui Cillian. Cel care glumea cu coechipierii. Ca el cel liber, nu cel încătuşat de suferinţă.

Nu-mi puteam luam ochii de la el când îl vedem aşa. Tatuajele lui întunecate şi găurile din urechi ieşeau în evidenţă cu albul hainelor. Era înalt şi lat, muşchii de pe braţe îi erau definiţi de la anii de antrenamente de hochei. Nu mai întâlnisem pe nimeni mai arătos.

Dylan mi-a şoptit la ureche:

— Salivezi, Sav.

Mi s-au aprins obrajii de ruşine şi i-am dat un ghiont lui Dylan. Râsul lui era luminos şi plăcut. I-am dat iarăşi un ghiont în stomac şi a scos un sunet mai dramatic decât atingerea mea. Se părea că era foarte amuzant şi pentru el.

— Pregătiţi? a întrebat Dylan când Kabir a intrat pe uşă.

Până şi Mia şi Leo erau cu noi, cu pungile lor de praf colorat.

— Pregătiţi, am zis, ţinându-mi mai bine pungile.

Pulsul îmi alerga aşa de rapid. Nu ştiam la ce să mă aştept. Dar Kabir îmi spusese că era un moment de care aveam să îmi amintesc toată viaţa.

Venind spre mine şi Dylan, Ca el m-a sărutat pe cap şi mi-a şoptit la ureche:

— Te iubesc, Piersică. Apoi uşa s-a deschis cu o explozie ce părea interiorul unui curcubeu. Chiar înainte să ieşim, a adăugat: Dar vin după tine.

Am râs când Dylan m-a luat de mână şi m-a scos afară pe strada aglomerată. Abia am făcut şase paşi când o bilă albastră m-a lovit în piept. Am tuşit în timp ce praful exploda în aerul din faţa mea. M-am întors să văd cine aruncase, dar am fost lovită rapid de altă bilă. De data asta era roz. Abia puteam să văd strada de culori – albastru, verde, roz

şi mov. Oamenii nu aveau neapărat o ţintă; parcă erai într-un tablou de Jackson Pollock.

O bilă de galben m-a lovit în lateral şi l-am văzut pe Ca el deasupra oamenilor de pe stradă. Era deja acoperit de un curcubeu de culori, ochii lui argintii fiind la fel de sclipitori ca pudra de pe el. Dar mi-am dat seama că *el* aruncase bila galbenă în mine.

— Sav, prinde-l! a strigat Dylan de lângă mine.

M-am mişcat instinctual, am luat praful verde din geantă şi l-am aruncat spre el. Faţa lui Ca el luminată de fericire mi-a tăiat respiraţia. Pauza de moment a fost un avantaj de care Ca el a profitat şi a aruncat cu mov în braţul meu. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat rapid pe praful de pe buze ca să îndulcească lovitura.

Am băgat mâna în geantă, dar Ca el se retrăgea cu dinţii sclipindui în soare. Următoarele ore au devenit un melanj de culori, râsete şi distracţie. De sărbătorire şi trăire a unei culturi care cu noi fusese doar bună.

Am alergat pe străzi, fără să ne depărtăm prea mult unii de ceilalţi. Copii şi adulţi aruncau cu pudră şi apă colorată în noi, urmând îmbrăţişări amabile. Caldarâmul a devenit o imensă piesă de artă stradală, pereţii clădirilor fiind o explozie de culori. Şi prin toate astea, Ca el a rămas în apropiere. Mă dureau obrajii de la atâtea zâmbete, mă durea pieptul de la atâta râs şi îmi simţeam inima plină. Durerea constantă a suferinţei dispăruse pentru moment şi am savurat senzaţia. Era eliberator. Era hedonistic.

Era incredibil de *necesar*.

Având nevoie de o pauză, m-am împins într-o nişă curbată mică a zidului, doar ca să-mi trag sufletul. Mi-am dus mâna la inima agitată şi am râs când Dylan şi-a aruncat restul de praf albastru peste Lili. Ţipătul ei a fost asurzitor. Jade îl alerga pe Travis pe o alee, iar Ca el a sărit şi a acoperit-o în roz din cap până în picioare. Am urmărit cum se desfăşura totul în faţa mea ca un film. Am privit cum părul lui Ca el se transforma, oră după oră, din negru într-un vis multicolor fluorescent.

Eram aşa de îndrăgostită de băiatul ăsta încât era prea mult ca inima mea să suporte.

Asta era viaţa. *Asta*, râs şi fericire, conexiune şi joacă. Simplitatea acelei zile mă făcuse să mă simt mai vie decât fusesem ani întregi. Şi îndrăgostită. Să-l iubesc pe Ca el fusese cea mai mare binecuvântare din viaţa mea. Să permit altcuiva să intre în inima mea era o fericire pe care

o alungasem prea mult timp.

Gata. Voiam să mă agăţ de ceea ce aveam cu fiecare fărâmă de forţă. Acum, când îl aveam, nu-mi puteam imagina să-l pierd.

Un bărbat mai în vârstă l-a pulverizat pe Ca el cu apă portocalie. El a ripostat aruncând o bilă de praf albastru pe toată spinarea bărbatului. Au râs şi s-au îmbrăţişat, iar eu nu mi-am putut reţine zâmbetul care mi s-a întins pe faţă. De parcă era un far pentru Ca el, a ridicat capul şi m-a căutat prin zonă. Inima mi-a bătut mai rapid doar văzându-l cu câtă atenţia mă căuta.

Era bumbăcit cu apă şi pudră când s-a oprit să mă caute, relaxându-se doar când ochii ni s-au întâlnit peste mulţime. Expresia de uşurare, apoi de iubire care strălucea pe trăsăturile lui frumoase aproape că mi-a făcut inima să explodeze.

Ca el a trecut prin mulţime, praful şi apa colorate încă lovindu-l peste tot. Când a intrat în nişa care mă proteja şi mă ascundea, a râs.

— Îţi vin bine toate culorile astea, Piersică. Cum este posibil?

Am râs şi eu. Se simţea uimitor.

— Şi ţie îţi vin.

Am întins o pată de roz, roşu şi albastru pe obrazul lui cu dosul mâinii.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Trecuseră câteva ore şi străzile se goleau lent, oraşul pregătindu-se pentru festivităţile mai liniştite ale serii.

— Sunt bine, am zis şi l-am luat de mână.

Nu ştiam ce se petrecuse în acea dimineaţă, dar firul care simţeam că ne legase se încordase şi mai mult, devenind mai puternic. Mi-a mângâiat braţele goale, amestecând vopseaua. M-am înfiorat în urma atingerii lui. Fluturaşii mi-au invadat stomacul şi am simţit că rămâneam fără aer. Cumva, între noi se produsese o schimbare.

— Eşti frumoasă, a zis şi am simţit cuvintele până în măduva oaselor.

Nu-mi puteam lua mâinile de pe el. Simţeam lumina venind dinspre el la fel de puternică precum soarele de miezul zilei din Georgia. Era o licărire din ceea ce puteam avea. Din ce putea să fie viitorul nostru. *Noi*, vindecaţi şi neîmpovăraţi de greutatea suferinţei noastre. O licărire a unui viitor în care să putem râde des şi să nu ne trezim în suferinţă. În care să ne putem aminti de Poppy şi Cillian şi să nu simţim că ne înecăm, ci că plutim ca nişte pene gemene pe mări calme.

— Te iubesc, mi-a zis Ca el şi şi-a trecut vârful nasului peste obrazul meu.

Ştiam că şi el simţeam întorsătura asta nouă şi ciudată din relaţia noastră. Ca şi cum eram lipiţi, incapabili să ne despărţim. Inima mea bătea în ritmul numelui lui, dorind să-l întipărească în suflet. îl voiam cumva mai aproape. Nu, aveam nevoie. Tânjeam. Voiam ca el să cunoască fiecare parte din mine. Voiam ca sufletele noastre să se ciocnească. Am încercat să îmi dau seama când ajunseserăm la această nouă turnură în relaţia noastră. Venise treptat, furişându-se în tăcere în noi. Dar ar fi putut să se întâmple când amândoi ne deschiseserăm unul faţă de celălalt, arătându-ne temerile şi cele mai adânci cicatrici. Ar fi putut să se întâmple când învăţaserăm să avem încredere unul în celălalt când ne susţinuserăm la nevoie. Sau ar fi putut să se întâmple când râseserăm împreună în momentul în care nepermiseserăm să fim liberi şi neîmpovăraţi temporar de suferinţă.

Sau ar fi putut pur şi simplu ca motivul să fie faptul că în sfârşit pricepuserăm că eram suflete-pereche şi că doar având o viaţă împreună am fi putut deveni mai apropiaţi decât eram deja.

Şi atunci Ca el m-a sărutat. Un sărut apăsat şi mistuitor în totalitate, dar avea şi o atingere de confirmare. Era un sărut care simţeam că ne schimbase. Un sărut care promitea un viitor, un partener, un suflet luminos care să ne ajute să trecem pe orice drum întunecat peste care puteam să dăm.

Mâna lui Ca el mi-a cuprins lejer coada.

— Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit, mi-a şoptit pe buze.

Furnicături familiare mi-au străbătut corpul. Fluturaşi ce răspundeau doar la sărutărilor şi atingerilor lui.

— În fiecare zi în care mă trezesc, îi mulţumesc universului că mi te-a adus. Ca el a clătinat neîncrezător din cap. Cum am fost atât de norocos? A expirat. Nu te merit, Sav. Şi niciodată nu te voi lua – gata.

Cuvintele lui sincere mi-au tăiat respiraţia.

Ca el m-a sărutat şi m-a tot sărutat. M-a sărutat până ce mulţimile s-au dispersat şi prima parte a zilei s-a dus, lăsând pe străzi un curcubeu ca singură dovadă a festivităţilor care avuseseră loc. Când Ca el şi-a ridicat capul, m-am uitat în ochii lui şi am văzut iubirea şi afecţiunea mea revărsându-se înapoi în mine.

Era oglinda mea în orice fel.

Am rămas agăţaţi, suspendaţi în moment, aerul trosnind în jurul

nostru. În acel moment, am avut un impuls incredibil. Râsul, culorile, iubirea care fusese lansată în aerul din jurul nostru sporiseră *totul*. Voiam să *profit* de viaţă. Voiam să întind mâna după ea şi să nu-i mai dau drumul niciodată, să trăiesc cât eram acolo, fericită, sănătoasă şi plină de recunoştinţă. Recunoscătoare pentru sănătatea mea şi pentru acest băiat care-mi ţinea inima cu atâta grijă în palmele lui.

Ochii luminoşi ai lui Ca el vorbeau despre aceeaşi nevoie. Am râs din nou când ne-am privit. Zâmbetul lui larg i-a apărut din nou pe faţă. Avea o mică gropiţă. Nu o mai văzusem. Nu-l văzusem zâmbind aşa de larg. Gropiţa lui era perfecţiune…

Şi părea a se potrivi cu a mea.

— Suntem un dezastru, am zis şi am încercat să scutur nişte pudră de pe hainele şi pielea noastră.

N-a ajutat. Eram încleiaţi într-un amalgam de culori. Ca el şi-a înclinat capul într-o parte.

— Arăţi ca aurora boreală, a zis şi mi s-a tăiat respiraţia.

Aşa era. Amândoi arătam aşa. O altă amintire pe care aveam să o preţuiesc toată viaţa. Mai ales că el fusese acolo cu mine.

Ca el m-a luat de mână.

— Hai înapoi la hotel, Piersică.

M-a condus în tăcere din nişa izolată şi pe străzi în vreme ce această nouă aură dansa în jurul nostru. La distanţă, de pe trepte, se mai auzeau râsete. Oraşul acela, unde moartea se întâlnea cu viaţa, era o minune. Făcea viaţa să nu mai pară un loc aşa de înspăimântător. Pentru că asta se întâmplase – fusesem speriată să trăiesc după moartea lui Poppy. Îngrozită că viaţa mea confortabilă se schimba. Dar viaţa se schimba. Asta ne învăţase Varanasi cu zgomot şi în aer liber.

Viaţa se schimba. Oamenii se schimbau. Aceasta era călătoria omenirii. Una pe care nu aveam de ales şi trebuia să o îmbrăţişăm.

M-am întors în camera mea şi am făcut un duş, încă zâmbind când vedeam culorile ce pătau apa curată în timp ce se scurgea în canalizare. Când am fost curată, m-am îmbrăcat cu alte haine albe. Mi-am lăsat părul umed liber şi în bucle lejere şi m-am alăturat grupului în camera de relaxare. Ca el discuta cu Travis. Încă zâmbea şi era plin de energie.

Şi eu eram în continuare îndrăgostită nebuneşte de el.

— Te uiţi la el cum mă uitam eu la José, a zis încet Dylan, apărând brusc lângă mine.

— Dylan… am zis când mi-a tresărit inima.

Nu voiam să-i provoc suferinţă sau disconfort lui Dylan prin prisma relaţiei mele cu Ca el.

Dylan a clătinat din cap.

— Nu. Este *bine*, Sav. Este… A înghiţit în sec. Este ceva frumos de văzut. Îmi dă speranţă, ştii? Că poate într-o zi aş putea să am şi eu asta din nou.

I-am cuprins talia şi l-am îmbrăţişat.

— Vei avea. Ştiu că vei avea. Eşti prea uimitor ca să nu ai din nou parte de asta când vei fi pregătit.

Dylan m-a pupat pe creştet.

— Nu ţi-am zis să nu-mi pupi iubita, Dylan? a zis Ca el cu umor în voce.

M-am îndepărtat de Dylan când Ca el m-a cuprins jucăuş în braţe. M-a îmbrăţişat imediat şi m-a sărutat pe obraz. M-am încălzit imediat şi acea energie statică ce crescuse între noi încă era acolo – mai puternică dacă era posibil. Dylan şi-a dat ochii peste cap în glumă.

— Dacă toată lumea este pregătită, haideţi să ne îndreptăm spre râu, a zis Mia.

Tot grupul era curat ca lacrima după festivităţile de mai devreme, doar câteva urme de culoare stinsă ne mai pătau pielea. Simţeam că avea să fie nevoie de multe alte duşuri ca să se ducă. Ca el a continuat să mă ţină strâns în braţe. Chiar şi greutatea acestui gest de afecţiune părea să fie mai uşoară pentru el. Voiam să mă agăţ de acea latură a lui cât de mult puteam.

Afară se aprindeau luminile în timp ce se lăsa seara. După o dimineaţă şi o după-amiază de haos, totul era liniştit, tăcut. Aproape că simţeai sanctitatea festivalului îngroşând aerul cu fiecare pas făcut, crescând când am ajuns la trepte şi ne-am aşezat pe ele doar ca să privim şi să absorbim cultura. Să observăm o lume departe de a noastră.

— Oamenii îşi vor petrece serile mergând la temple pentru *Pooja*, ne-a explicat cu blândeţe Kabir.

Eram fascinată de pacea din jurul nostru. De linişte. Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Ca el şi mi-am lăsat corpul să absoarbă nemişcarea, semnificaţia religioasă a acestui oraş pentru oamenii care veniseră acolo din diferite motive. M-am pierdut privind oamenii intrând şi ieşind din temple. Sunetul muzicii religioase umplea aerul şi am privit de pe treptele de piatră pe care stăteam cum se desfăşurau ritualuri. Am văzut cât de mult însemna acest festival pentru inimile şi

sufletele lor.

Se lăsase noaptea, iar eu îl ţineam strâns pe Ca el, fascinată. Nu ştiam dacă eram aşa datorită emoţiilor intense ale zilei, spiritualităţii pe care o simţeam peste tot în aer, dar cumva mă simţeam schimbată. „Probabil aşa s-a simţit Poppy", m-am gândit, nu pentru prima dată. Şi pacea pe care o trăise cu credinţa ei statornică a mai umplut o parte din golul din inima mea. „De asta nu era speriată". N-aş fi putut să fiu mai recunoscătoare că avusese acea credinţă, să o ajute să înfrunte moartea cu un asemenea curaj şi cu milostenie.

Ca el m-a sărutat pe cap şi am ridicat bărbia ca să-l văd. Şi-a mutat atenţia de la bărbatul care cânta la mine. Privirile ni s-au întâlnit şi ceva mai profund s-a îngropat în ele. Nu puteam să explic. Era pur şi simplu… *mai mult*. O binecuvântare pe care el o aducea în viaţa mea se trezea la viaţă între noi. M-am înfiorat. Dar motivul nu era teama. Ci *adevărul*. De parcă universul pe care-l studiam şi adoram aşa de mult urla la mine că el era al meu şi eu eram a lui.

Ştiam că el era eternitatea mea. Poate că Poppy era cea care-mi trimitea acea confirmare. Nu voiam să mai trăiesc o zi în care el să nu ştie cât de iubit şi de preţuit era.

Voiam să mă ofer lui în întregime. Dacă învăţasem ceva din pierdea lui Poppy, acest lucru era că timpul era trecător. Nu mai voiam să aştept niciun minut ca să-i arăt cât de iubit era. Aşa că m-am cuibărit în el şi am numărat secundele până ce puteam fi singuri.

Când m-am întors în camera mea, am aşteptat nerăbdătoare ca Leo şi Mia să-şi facă ultimele verificări. După ce mi-au spus noapte bună şi s-au dus în camerele lor, m-am ridicat în picioare. Ştiam că nu le respectam regulile şi le trădam încrederea prin ce aveam de gând să fac, dar *aveam nevoie* de Ca el. Era singurul mod în care puteam să explic. Voiam să-i arăt toată iubirea mea, iar în inima mea, simţeam că merita riscul de a fi prinşi.

Tocmai ajunsesem la uşă când de partea cealaltă s-a auzit un ciocănit uşor. Neştiind cine putea să fie, am deschis uşa şi l-am găsit pe Ca el de partea cealaltă. Se uita pe hol, asigurându-se, evident, că nu fusese văzut, când ni s-au întâlnit privirile. A înghiţit în sec, părând emoţionat. A deschis gura să vorbească, dar l-am luat de mână şi l-am băgat în cameră. N-aveam nevoie să îmi explice de ce se afla acolo. Şi eu o simţeam.

Am închis uşa fără zgomot, apoi m-am întors cu faţa spre el. Când

ochii ni s-au întâlnit, am simţit emoţiile pe şira spinării. Nu erau negative, ci emoţii aprinse şi pulsând de *viaţă*. După intensitatea din ochii lui, mi-am dat seama că şi el voia să fie cu mine. L-am privit cum înghite în sec, mărul lui Adam săltând sub tatuajele care încercau să-i deghizeze suferinţa. Dar eu L-am văzut pe băiatul de dedesubt. Mereu fusesem în stare să văd cine era în realitate.

I-am luat mâna.

— Sav… a şoptit, vocea lui groasă umplând camera cu o întrebare nerostită.

I-am sărutat palma, apoi i-am cuprins degetele. Îi tremurau uşor.

— Sav, a zis din nou, rămas fără cuvinte.

— Vreau asta, am zis şi m-am apropiat de el.

Mi-am lipit buzele de ale lui. Sărutul lui Ca el a fost timid, delicat şi aşa de grijuliu. Mă ţinea de parcă eram fragilă, o posesie valoroasă de care nu suporta să se despartă. Şi eu simţeam la fel faţă de el.

Fără să mă desprind de buzele lui, l-am ghidat încet spre pat. După ce ne-am întins, Ca el s-a ridicat deasupra mea şi mi-a întâlnit privirea. Mi-a dat părul la o parte de pe faţă.

— Eşti sigură? a întrebat, verificând că asta voiam.

— Da, am zis cu o voce convingătoare. Dar mi-am înghiţit emoţia când am adăugat: N-am mai făcut-o niciodată.

El şi-a lipit fruntea de a mea.

— Nici eu.

Am explodat uşurată, expirând ultima emoţie care trăia în inima mea.

— Te iubesc, am zis şi i-am ridicat lent tricoul peste cap.

— Şi eu te iubesc, a rostit şi şi-a dus mâna la buzunarul de la spate al blugilor după portofel. A scos protecţia şi am aşteptat să vină alte emoţii. Dar n-au venit. Încrederea mea era puternică.

Încetasem să-mi mai fie frică de tot şi de orice, să nu mai îmbrăţişez momentele vieţii din cauza fricii. În schimb, voiam să îmbrăţişez *iubirea* şi tot ceea ce aducea cu ea – bucuria, minunea, dorinţa. îl doream pe Ca el mai mult decât respiraţia şi voiam să fiu cu el în orice fel.

Voiam să *trăiesc*.

Cu adoraţie în privirea lui albastră-argintie, Ca el m-a sărutat şi s-a topit pe corpul meu, făcându-mă a lui. M-a ţinut de mâini, strângându-le de două ori. Inima mi-a înflorit când a făcut asta. Şi m-a

sărutat delicat şi dulce. M-a preţuit, m-a respectat şi a avut grijă de mine mai mult decât credeam că era posibil.

M-a făcut a lui până ce am devenit un singur suflet. Nu simţisem niciodată ceva atât de special.

După aceea m-a ţinut la pieptul lui şi m-a sărutat pe creştet. Mi-am trecut mâna peste sternul lui şi peste corabia tatuată pe pielea lui palidă. Degetele lui îmi mângâiau părul, jucându-se cu buclele scoase umede. Niciodată nu mă simţisem aşa de împăcată. Aşa de mulţumită. Am închis ochii când mi-am dat seama că mintea mea se calmase. Asta mi-a adus lacrimi în ochi.

— Sav? a zis Ca el, încremenind când lacrima i-a ajuns pe piept şi a alunecat pe stomacul lui.

Mi-a ridicat capul spre el cu un deget sub bărbie. Pe trăsăturile lui se citea îngrijorarea când i-am întâlnit privirea.

— Gândurile mele sunt calme, am şoptit cu un zâmbet înlăcrimat pe buze.

Ca el m-a studiat atent, până ce am văzut că a înţeles ce am vrut să spun. Şi asta era bine.

— Da? a şoptit, plimbându-şi un deget pe obrazul meu.

În fiecare mişcare a lui strălucea iubirea. Nu mai voiam să fiu vreodată despărţită de acest băiat.

— Anxietatea mea… M-am oprit, încercând să explic. Capul meu este mereu plin de gânduri în alergare. Mă face să mă simt că nu deţin controlul. Copleşită. Am zâmbit şi i-am studiat tatuajele de pe stomac. Acum… M-am oprit şi mi-am împletit degetele cu ale lui. M-am uitat iarăşi la el. Cu tine… aşa, am zis, înroşindu-mă, iar buzele lui Ca el s-au ridicat, arătând urma unui zâmbet. Ajunsesem să înţeleg că îi plăcea când mă înroşeam. Când sunt cu tine, se calmează.

Ca el mi-a cuprins obrazul cu mâna liberă.

— Pentru că inima ta ştie că te voi proteja. A înghiţit în sec, părând vulnerabil. Că nu voi înceta niciodată să te iubesc.

În piept mi-a înflorit căldura.

— Pentru că n-aş putea să te iubesc mai mult dacă aş încerca.

Ca el s-a dat în jos până ce a ajuns la nivelul feţei mele. M-a sărutat şi am ştiut că după noaptea aceea nimic între noi nu avea să mai fie vreodată la fel. Îi oferisem inima mea şi el pe a lui.

Dar aveam încredere că avea să o păstreze în siguranţă – că eu aveam să fiu în siguranţă. Aveam încredere în el cu tot ceea ce eram.

M-a tras la loc la pieptul lui şi eu m-am întins pe el. îl preţuiam pe acest băiat. Mă înţelegea, şi eu îl înţelegeam. Calea noastră spre vindecare continua şi nu ştiam ce urma, dar în acel moment ne găsiserăm măcar o dată liniştea. Minutele au trecut, până când Ca el a zis:

— Ar fi bine să mă întorc în camera mea, Piersică. Nu vreau să avem probleme.

— Bine, am zis, dar l-am mai ţinut strâns câteva secunde.

Chicotitul lui afectuos m-a făcut să zâmbesc. S-a îmbrăcat şi, aplecându-se, şi-a pus mâna pe obrazul meu şi m-a sărutat aşa de delicat încât mi s-a topit inima.

— Ne vedem mâine, iubito, a zis.

Apoi s-a dus la uşă, privind înapoi spre mine peste umăr înainte să se strecoare pe hol şi să se întoarcă în camera lui.

M-am întins pe pat şi m-am simţit aşa de fericită încât am crezut că aveam să explodez. Ştiam că nu aveam să dorm şi voiam aşa de tare să-mi urlu dragostea pentru Ca el. Voiam ca toată lumea să ştie că ne îndrăgostiserăm şi că se simţea incredibil. Aşa că mi-am luat telefonul şi am sunat-o pe persoana care ştiam că avea să înţeleagă seriozitatea a ceea ce tocmai se întâmplase. Ida mi-a răspuns la al doilea ton de apel.

— Savannah! a zis, fericirea ei radiind prin telefonul mobil.

— Ida… am şoptit. Am aşa de multe să-ţi povestesc…

CAPITOLUL 17

Inimi frânte şi renunţări

Savannah

Varanasi, *India*

Câteva zile mai târziu

Cântările religioase pluteau spre barca noastră de pe Gange. Era ultima noastră noapte în India şi participam la Ganga Aarti, o ceremonie religioasă zilnică, ţinută la asfinţit, în care se mulţumea râului Gange pentru calităţile purificării. Oamenii suflau în scoici, băteau în clopote şi sunau din talgere.

Era de-a dreptul maiestuos.

Ţi se tăia respiraţia când te uitai la oraş din unghiul acela. Treptele care duceau la râu erau pline de oameni şi erau aprinse lumânări în timp ce soarele asfinţea pe cer, aducând noaptea.

Tăceam cu toţii când Kabir ne-a înmânat tăviţe făcute din frunze şi flori şi o candelă aprinsă. Am ţinut candela în mână.

— Pentru a oferi mulţumiri râului, a zis Kabir. Apoi a adăugat: Şi pentru a-i onora pe cei pe care i-aţi pierdut.

Inima mi s-a strâns puternic când am auzit asta. Am exclamat când am văzut tăviţe din frunze plutind pe râu, oameni lăsându-şi libere ofrandele. Ca el ţinea capul plecat, privind acea lumânare. În flacăra galbenă singuratică, ochii îi sclipeau de la lacrimile nevărsate.

M-a surprins că mă uitam şi s-a forţat să zâmbească. Suferea. Se chinuia aşa de tare să treacă peste resturile furiei pe care le simţea pentru fratele lui. Vedeam că era torturat chiar şi atunci, îmi doream aşa de tare să-i iau acea povară. Dar erau călătoria şi schimbarea lui.

— Pentru amintirile frumoase, am zis încet, doar pentru Ca el.

A clipit ca să alunge lacrimile, dar a încuviinţat din cap. Inima îmi era în gât când a pus lumânarea pe tăviţă, apoi a lăsat-o pe râu şi a început să plutească – un simbol al motivului pentru care ne aflam cu toţii acolo.

Să încercăm să le dăm drumul celor dragi.

Mi-am ţinut tăviţa un pic mai mult decât ceilalţi şi mai aproape de piept. Era cea mai grea lecţie de până atunci, să încerc să o eliberez pe Poppy din inima mea. Voiam să o păstrez cu mine pentru totdeauna. Dar, pentru că o ţineam aşa de aproape, mă împiedica să merg mai departe. Mi-am amintit ce ne zisese Kabir când ajunseserăm în acel oraş minunat. Trebuie să eliberăm sufletele celor dragi nouă. Ca să fie descătuşaţi din această viaţă.

Voiam ca Poppy să zboare liberă. Îşi merita locul printre stele, cerul nopţii tânjea după strălucirea ei nepământeană. Am închis ochii şi am zis în gând: „Mulţumesc că m-ai iubit cum ai făcut-o. Mulţumesc că mi-ai arătat cum să iubesc. Mi-e dor de tine. Aşa de mult… Fii liberă.

Când am deschis ochii, o lacrimă mi-a alunecat pe obraz. Am pus candela în râu şi am urmărit cum se îndepărta. M-am sprijinit în braţele lui Ca el, care m-au ţinut aşa de strâns încât aproape că nu puteam să respir. El m-a ţinut întreagă. Speram doar că şi eu făceam la fel pentru el. Uneori credeam că progresa. Alteori mă întrebam la ce se gândea în mintea aia liniştită a lui.

Trebuia să continue să încerce.

În timp ce barca noastră se legăna pe râu, am mulţumit în gând acestui oraş pentru că m-a făcut să înfrunt moartea. Dar şi pentru că mi-a permis să-i văd frumuseţea. Niciodată nu crezusem că puteam să o văd aşa. Dar acolo, în Varanasi, era imposibil să nu o fac.

În timp ce admiram priveliştile din Varanasi pentru ultima dată, m-am gândit la timpul meu acolo. Abia aşteptam să-i scriu lui Poppy în jurnalul meu despre toate lucrurile pe care le văzusem şi le simţisem. Despre ce împărtăşisem cu Ca el. Locul acela avea să rămână mereu oraşul care mă făcuse să mă îndrăgostesc şi mai mult de băiatul care devenea rapid lumea mea. Poppy îşi dorise asta pentru mine. Ar fi fost aşa de fericită.

Şi acest gând mă făcea şi pe mine fericită.

Nu eram vindecată. Încă sufeream, dar plecam din acel oraş, din acea ţară mai uşoară şi poate un pic mai optimistă. Mi-am sprijinit capul de pieptul lat al lui Ca el, privindu-i pe călugări cum se rugau. Ca el m-a sărutat pe creştet şi am zâmbit.

În orice caz, cu siguranţă eram şi mai îndrăgostită.

CAPITOLUL 18

Inimi frânte şi suflete-pereche

Ca el

Filipine

— Poftim.

Savannah mi-a mai dat un şerveţel. L-am luat de la ea şi mi-am şters sudoarea de pe frunte. În jurul nostru răsuna sunetul ciocanelor lovind lemnul. Vremea era caldă şi umedă în vreme ce soarele puternic strălucea deasupra noastră.

În acea săptămână, eram în partea rurală din Filipine. Era un loc uimitor. Tropical şi verde, nisip de un alb delicat şi marea de un albastru cristal. Părea un rai. Deşi motivul pentru care ne aflam acolo nu era aşa de idilic.

În vreme ce reconstruiam case, în aer era o notă de tristeţe care nu ne părăsea niciodată. Cel puţin pe mine şi mare parte din grup. Mia şi Leo aveau refugii acolo, în Filipine, într-o altă parte a ţării. Un loc în care oamenii puteau veni să-şi înfrunte suferinţa. Asta urma să facem în curând.

Dar mai întâi ne aduseseră într-un sat care părea să fi fost distrus de un uragan în urmă cu câteva luni. Ne alăturasem unei misiuni caritabile care reconstruia case şi oferea ajutor rezidenţilor care-şi pierduseră totul – inclusiv membrii familiei.

— Încă unul? a întrebat Savannah şi m-a făcut să-mi îndrept atenţia de la şcoala care era mai sus pe deal.

Voluntarii reconstruiseră deja şcoala cu ceva timp în urmă. Mare

parte din ea era plină de copii care îşi pierduseră părinţii sau fraţii – cel puţin pe cineva – şi de fiecare dată când vedeam clădirea, aproape că mi se frângea inima de tristeţe. Cei mai mulţi dintre ei erau mai mici decât noi. Dar, pe lângă faptul că îi pierduseră pe cei dragi, îşi pierduseră şi casele. Mijloacele de trai fuseseră pierdute. Apa curentă şi recoltele fuseseră distruse, îmi oferea o perspectivă asupra pierderii pe care nu o mai văzusem.

Cam cât de mare putea să fie.

— Expunere, a zis Savannah, privind ca şi mine spre şcoală.

Am oftat la auzul cuvântului. Mă înfiora de fiecare dată când era rostit. Aceasta era tema generală a acestei părţi din călătorie. Mai aveam o ţară de vizitat după aceea. Mi-a îngheţat sângele la acest gând. Nu voiam să plec. Nu voiam să mă duc acasă, să revin la viaţa mea de înainte de asta.

Am coborât privirea la fata blondă care zilele astea era permanent sub ochii mei, cea fără de care simţeam că nu puteam să respir. Nu voiam să o părăsesc pe Savannah. Mi se făcea rău doar când mă gândeam la asta.

— Expunere, am repetat.

Mia şi Leo ne spuseseră că era momentul să înfruntăm ce li se întâmplaseră celor dragi nouă. Că ţările precedente ne pregătiseră pentru asta – cele mai grele trepte. Acolo, aveam să înfruntăm cu capul sus ceea ce se întâmplase cu cei dragi nouă.

Dar aveam emoţii când mă gândeam cu ce urma să ne înfruntăm pe drumul din faţa noastră.

— Mia şi Leo vor ca după asta să mergem la şcoală pentru jocuri, a zis Savannah, scoţându-mă din gândurile mele.

Am încuviinţat absent din cap când am văzut că aştepta un răspuns. A păşit în faţa mea şi şi-a pus mâna pe umerii mei goi, cu capul înclinat într-o parte.

— Eşti bine? Ai fost distras de când am ajuns aici.

Ochii lui Savannah erau îngrijoraţi. Şi-a muşcat neliniştită buza.

Varanasi îmi făcuse ceva. De când plecasem din India, mă simţeam neliniştit. Nu ştiam de ce – ba da, ştiam. Acolo simţisem pace. Cum simţisem şi în Lake District din Anglia. Dar punerea candelei pe râul Gange, acel gest simplu, mă paralizase oarecum. Simţisem cum norul întunecat, care mă însoţea deseori, revenise lent deasupra capului meu în timp ce acea candelă se îndepărta de mine. Încercasem totul să-

l ignor, dar era acolo, în apropiere.

— Sunt bine, i-am zis lui Savannah, văzând cum lumina din ochii ei păleşte.

Ştia că mințeam. Dar nu ştiam ce să-i spun. Mă simţeam deprimat. Plat. Să văd acea candelă plutind… frânsese ceva în mine. Nu ştiam cum să explic.

Savannah şi-a pus palma pe obrazul meu.

— Sunt aici pentru tine. Mereu.

Am încuviinţat din cap, încercând să alung nodul care mi s-a pus imediat în gât. Am încuviinţat din cap pentru că ştiam că aşa era. O iubeam aşa de mult. Mai mult, simţeam iubirea pe care o avea pentru mine în fiecare zi.

— Poţi să vorbeşti cu mine despre orice, a adăugat.

Mi-a zâmbit slab, apoi a mai ridicat o scândură. Mi-a dat-o.

— Următoarea.

Am luat-o şi mi-am şters subtil o lacrimă de pe obraz. Dacă Savannah o văzuse, nu mi-a spus.

Curtea era plină de copii care se jucau. Travis şi Dylan erau în mijlocul unui joc competitiv, jucând leapşa cu nişte copii care păreau să aibă zece ani. Savannah citea cu două fete care păreau de şase ani. Lili desena cu un mic grup de copii de opt ani sub un copac şi Jade cânta rime cu copiii ce păreau de grădiniţă.

Eu am rămas pe margine, neştiind unde să mă integrez. Leo m-a văzut din partea cealaltă a curţii şi a venit spre mine. Mă sprijineam de un copac, cu un gol în stomac în timp ce mă uitam la copilaşi cum se jucau. Râdeau şi erau fericiţi. Cu toţii pierduseră aşa de multe, dar păreau să fi găsit o cale de a trece mai departe.

Toţi cu excepţia unuia. Un băieţel ce părea să aibă nouă sau zece ani şi stătea singur pe margine. Se uita la ceilalţi copii cu ceea ce părea a fi invidie. Simţeam că mă uitam la reflexia mea. Clar suferea şi nu ştia cum să interacţioneze cu ceilalţi.

— Fratele lui mai mare a murit, a zis Leo şi mi s-au tensionat toţi muşchii din corp, iar respiraţia mi s-a înteţit. El l-a salvat. Când a lovit uraganul, l-a dus pe Jacob – aşa îl cheamă pe băiat – în siguranţă, dar el n-a mai reuşit să se salveze.

Mi s-a făcut greaţă. Mi s-a răcit sângele.

Leo a arătat cu capul spre Jacob.

— Vorbeşte engleză. Învaţă la şcoală.

Picioarele îmi erau plantate în pământ. Am simţit greutatea privirii lui Savannah când şi-a ridicat capul din cartea pe care o citea grupului de copii. Nu m-am întors spre ea. În schimb, am rămas atent la Jacob. Dorinţa din ochii lui era la fel de clară ca ziua – dorinţa de a fi cu ceilalţi copii. Dar nu-şi permitea să facă asta.

Ştiam cum era.

Mintea m-a târât înapoi în trecut. Mi l-am amintit pe Cillian, care mă lua cu el oriunde se ducea când eram de vârsta lui Jacob. M-am întrebat dacă fratele lui fusese la fel. îl salvase pe Jacob. Mi s-a strâns stomacul. Nu-mi puteam imagina vinovăţia cu care băieţelul trăia din cauza asta. Nodul din gât mi-a revenit şi în ochi mi s-au adunat lacrimi. Pentru că ştiam că, dacă aş fi fost în pericol, Cillian m-ar fi salvat. Dacă am fi fost în acel uragan, în sufletul meu, ştiam că Cillian m-ar fi dus în siguranţă chiar dacă asta însemna să se sacrifice pe el.

Înainte să apuc să recunosc asta, picioarele m-au purtat prin curte şi spre banca pe care Jacob stătea singur. Umerii îi erau tensionaţi când m-am aşezat lângă el. M-am uitat prin curte. Am rânjit când un copilaş alerga după Travis încercând să-i dea leapşa. Travis a ţipat jucăuş când copilul l-a prins – ştia să se joace cu ei.

Am inspirat adânc şi i-am zis lui Jacob:

— Nu vrei să joci leapşa?

Jacob a clătinat din cap, frângându-şi mâinile. Se uita în jos. Aşa de închis fusesem şi eu tot anul? Aşa mă uitam la Stephan? La părinţii mei? Aşa mă uitasem la Savannah?

— Eu sunt Ca el, am zis.

Jacob s-a uitat la mine, apoi a revenit cu privirea asupra mâinilor sale. Avea emoţii. Înţelegeam asta.

— Tu eşti Jacob?

A încuviinţat din cap, dar tot n-a vorbit cu mine. Uram asta. Nu că ar fi fost mut. Dar acest copil clar îşi pierduse eroul şi nu ştia cum să treacă peste asta.

Mi s-a zbătut inima în piept când mi l-am amintit pe Cillian. La zâmbetul lui când se uita la mine. „Te descurci, băiete…" încă puteam să-i aud vocea, de parcă stătea pe banca aceea cu noi, ghidându-mă. Am închis ochii şi am simţit vântul cald suflându-mi peste faţă. „Ajută-l", a zis vocea fantomatică a lui Cillian. Acesta era fratele meu. Era un om aşa de bun. Şi, fir-ar să fie, îl iubeam aşa de mult!

Mi l-am imaginat punându-şi braţul în jurul umerilor mei şi

ducându-mă să văd meciurile de fotbal din liceu. „Ăsta-i fratele meu mai mic, Ca el", spunea oricui asculta. „O să fie următorul Gretzky", zicea. Pieptul mi se umplea cu aşa de multă lumină încât aş fi putut fi făcut chiar din soare. Era aşa de mândru de mine. Chiar şi cu câteva săptămâni înainte să moară mă lăuda…

— Hei, Ca el! a strigat de la capătul scărilor. Hai să mergem!

— Unde mergem? am întrebat în timp ce îmi luam haina pe mine şi coboram în fugă scările.

— Hai să luăm de mâncare, a zis şi l-am urmat afară la maşina lui.

Mi-am pus centura şi m-am uitat la Cili. Purta geaca de hochei de la Harvard şi pantaloni de trening. M-am gândit că în curând aveam să fiu şi eu la fel. Când avem să jucăm împreună.

— Te antrenezi bine? m-a întrebat Cillian.

Am încuviinţat din cap.

— Da, am zis.

Era adevărat. Nimic nu mă putea atinge în ultima vreme Părea să se alinieze lucrurile pentru ceea ce muncisem.

— Tu? l-am întrebat.

— Nu vreau să vorbim despre mine, a zis Cillian. Vreau să ştiu totul despre fratele meu mai mic şi cum va lua lumea hocheiului pe sus. Am râs şi a râs şi el. Ştii asta, da? a întrebat. Coechipierii mei numără deja zilele până ce te vei alătura echipei.

Am oprit pe aleea restaurantului drive-in şi Cillian a comandat burgeri şi cartofi prăjiţi. N-ar trebui să mâncăm prostii din astea în sezon, dar nu voiam să mă cert cu el.

Cillian a parcat şi a părut că se pierdea, uitându-se afară pe parbriz.

— Cili? am zis, fluturând mâna în faţa lui.

A clipit, a clătinat din cap şi a afişat zâmbetul obişnuit nonşalant.

— Scuze, băiete, m-am pierdut în gânduri.

Am râs când mi-a dat burgerul şi cartofii prăjiţi.

— Ai note bune, da? m-a întrebat, iar eu am încuviinţat din cap. Antrenorii sunt mulţumiţi de jocul tău?

— Da, am răspuns, luând o gură din burger.

Cillian venea deseori acasă în vizită, pentru că ajungea repede cu maşina. Dar în ultima vreme se întorsese de mai multe ori. Petrecuse mai mult timp cu mine. Asigurându-se că eram pe drum spre colegiu.

— Bun. Cillian s-a oprit, apoi şi-a pus mâna pe ceafa mea,

întorcându-mă cu faţa spre el. Părea din nou dus pe gânduri, dar apoi a zis: Ştiu că o să faci ceva cu viaţa ta, a rostit, iar eu m-am simţit uriaş. Ceva epic.

— Şi tu la fel, i-am zis. Pentru că ăsta era planul. Vom reuşi împreună.

Cili a zâmbit, dar nu mi s-a părut sincer. Apoi n-a mai zis nimic. Am început să mă încrunt, când el a întrebat:

— Te-ai uitat la ultimul meci al celor de la Bruins? A fost bun, frate!

Şi Cillian şi-a petrecut următoarele câteva ore cu mine, apoi m-a lăsat acasă.

— Ne vedem la următorul tău meci, i-am zis şi i-a pălit zâmbetul.

— Sigur că da, mi-a răspuns. M-am dat jos din maşină şi m-am *aplecat să mă uit prin geamul deschis din dreapta. Te iubesc, puştiule, a zis Cillian. Să ţii mereu minte asta!*

— Şi eu te iubesc, i-am zis şi mi-am luat la revedere fluturând din mână.

Uram când trebuia să se întoarcă la colegiu. Dar urma să-l văd din nou în câteva săptămâni. Apoi, în cel mai scurt timp, aveam să-l văd zilnic. Jucând alături de el la Harvard. Toate visurile noastre realizându-se în sfârşit…

Am clipit din cauza soarelui puternic care mă orbea, scoţându-mă din acea amintire. M-am gândit în mod repetat la acea noapte. Pentru că, privind în urmă, văzusem şi atunci semnele că era ceva în neregulă cu Cili.

Am expirat adânc – eram gâtuit. Abia mai simţeam furie când mă gândeam la Cillian. Acum era doar o durere adâncă în piept care nu dispărea niciodată. M-am uitat la Jacob, care încă se juca nervos cu mâinile lângă mine. Nu-mi venea să cred când m-am auzit spunând:

— Şi eu am avut un frate mai mare. Cillian. Vocea îmi era aspră şi tensionată când i-am rostit numele. Dar cuvintele ieşeau, iar ăsta era un miracol. Am surprins cu coada ochiului cum mâinile lui Jacob s-au oprit. Era prietenul meu cel mai bun, am zis şi m-am uitat la Savannah, care lega părul unei fetiţe într-o coadă care probabil se desfăcuse.

Am zâmbit văzând-o aşa. Îşi dorea să lucreze cu copiii şi îşi făcea griji că nu era suficient de bună. Era. Era perfectă. Simţindu-mi privirea, a ridicat ochii. S-a înroşit din cauza atenţiei mele, apoi m-a răsplătit cu un zâmbet larg.

Durerea din pieptul meu s-a mai diminuat. M-am întors spre

Jacob, care mi-a întâlnit privirea. Şi de data asta nu şi-a mai ferit-o. Mi-am dres vocea şi am zis:

— EL… am tuşit din nou. A murit nu demult.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui Jacob s-au înmuiat, în acel moment, mi-am dat seama că el ştia că eram la fel. Marcaţi de pierderea unui frate. Jacob s-a foit şi a zis:

— Şi pe tine te-a salvat fratele tău?

Lacrimile mi-au înţepat ochii. Am strâns din dinţi şi am clipit rapid ca să nu-mi alunece din ochi. Întrebarea lui m-a lăsat fără aer. Dar, când m-am gândit la Cillian, în capul meu să derulat o peliculă de film cu amintiri. Arătându-mi râsetele, distracţia pe care le împărtăşiserăm – orele petrecute pe lacul îngheţat, zilele de naştere şi vacanţele. Vacanţele în Mexic, doar râzând. Şi toate momentele în care avusesem un meci prost, dar el mă strângea la pieptul lui, mă săruta pe cap şi-mi spunea că totul avea să fie bine. Să trec peste asta şi să mă concentrez din nou.

Să merg mai departe…

— Da, am şoptit. Şi el… m-a salvat, am zis, pentru că era adevărat.

Mă salvase în toate modurile care contau. Chiar până la final, fusese cel mai bun frate mai mare pe care şi-l putea dori cineva.

Jacob şi-a întors privirea spre curtea agitată când cineva a ţipat, râzând.

— Şi ţie ţi-e dor de el? m-a întrebat Jacob, apoi s-a întors spre mine.

Ochii lui căprui erau mari şi trişti în timp ce-mi aştepta răspunsul.

— În fiecare minut al zilei, am şoptit.

— Mă învăţa să joc fotbal, fotbal european, a zis Jacob. Daniel, fratele meu. Începuse să mă înveţe chiar înainte…

Am văzut magazia de la marginea curţii.

— Vrei să jucăm acum?

Jacob mi-a urmărit privirea.

— Joci fotbal? a întrebat.

Am rânjit.

— Mă pricep, am zis. Eu joc hochei.

Jacob a zâmbit uşor.

— Pe gheaţă?

— Da. Ăla.

— Pe aici nu prea avem gheaţă, a zis.

Dar apoi s-a ridicat în picioare şi s-a dus glonţ la magazie. M-am ridicat şi l-am urmat. Când a deschis uşa, am încremenit. Pentru că am dat cu ochii peste o grămadă de crose de hochei şi o găleată cu mingi de antrenament.

— A venit cineva din Canada. Şi lui îi plăcea hocheiul pe gheaţă şi a făcut astea din nişte lemn rămas care nu era folosit la case, a spus Jacob. Şi-a plecat capul. A învăţat câţiva oameni cum se joacă pe iarbă. Am vrut şi eu, dar…

Nu se putea alătura din proprie iniţiativă. Înţelegeam asta.

Crosele practic radiau, stând pe peretele magaziei şi adunând praf. Mâinile mi s-au flexat cu nevoia de a ţine una. Amintirile mi-au revenit buluc în minte. Cillian învăţându-mă să joc. Învăţându-mă cum să ţin o crosă…

— O *mână sus*, *a zis*. *Crosa mi se părea imensă în mâinile mele*, *dar Cili începuse recent să joace hochei şi voiam şi eu să joc*. *Acum pune o mână jos aici*, *a adăugat*, *punându-mi cealaltă mână mai jos pe crosă*. *Cum o simţi*? *a întrebat*, *venind în faţa mea*.

Mi-a pus o mână pe umăr şi m-a strâns. *Era mândru*.

— *Bine*, *am zis*, *zâmbind aşa de larg încât mă dureau obrajii*. *Al naibii de bine*.

Întinzând mâna în magazie, am scos o crosă şi am suflat pânzele de păianjen de pe lemn. Mi-am trecut palma peste suprafaţa netedă şi am prins-o în mâini. Senzaţia de familiaritate a fost imediată. Am închis ochii şi mi-am permis să am un moment de pace. Trecuse prea mult timp de când ţinusem o crosă fără să o arunc sau să o fac bucăţi. Am rămas în acel moment, inspirând aerul cald, relaxându-mă. M-am gândit la Cillian. Pentru o clipă, aproape am crezut că îl simţeam cum mă strângea din nou de umăr. Mândru din nou de mine.

Când am deschis ochii, m-am întors spre Jacob.

— Vrei să ştii cum se ţine?

În ochii lui Jacob a pâlpâit entuziasmul. I-am dat crosa, aplecându-mă în faţa lui. Era un băiat mic, dar chiar atunci am văzut o fărâmă de viaţă scăpărând din nou în ochii lui trişti.

— Pune o mână sus, am zis, la fel cum Cillian mă învăţase în urmă cu toţi acei ani. Şi asta aici, am continuat, auzind emoţiile blocându-mi vocea în timp ce-i dirijam mâna. Cum o simţi? am întrebat, încercând doar să stau în acel moment ireal şi să nu-l las să mă frângă.

— Bine, a zis Jacob şi am simţit cum strălucea aerul în jurul

nostru.

Chiar simţeam că Cillian era lângă mine. Chiar îmi doream să cred că era.

— În regulă, am zis şi i-am ciufulit părul.

Am luat găleata de mingi şi plasele improvizate care fuseseră şi ele aruncate acolo. Le-am aranjat şi l-am ajutat pe Jacob să înveţe cum să manevreze crosa, cum să deţină controlul, cum să bage mingea în plasă. Nu era hochei pe gheaţă, nu prea semăna, dar era ceva.

Abia când Jacob a marcat şi şi-a aruncat braţele în aer mi-am dat seama că toată lumea se oprise ca să se uite la noi. Dylan s-a dus la magazie şi a scos restul croselor de hochei. Înainte să o facă, s-a uitat în ochii mei de parcă mă întreba în tăcere dacă era în regulă să o facă. Am încuviinţat din cap, simţind că într-adevăr era, şi Dylan a împărţit crosele celorlalţi copii. Au aşteptat cu sufletul la gură instrucţiunile mele. Privind spre margine, am văzut-o pe Savannah uitându-se la mine cu ochii înlăcrimaţi.

— Piersică, am zis şi am fluturat mâna. Vino aici!

Obrajii îi ardeau venind spre mine, detestând că i se acorda orice fel de atenţie. Am luat o crosă de la Dylan. Am pus-o pe Savannah în faţa mea şi m-am aşezat în spatele ei. Le-am arătat copiilor cum să ţină o crosă, folosind-o pe Savannah drept exemplu. Am stat cu pieptul lipit de spatele ei, mişcându-i mâinile, sărutând-o delicat şi pe furiş pe obraji când copiii nu se uitau.

Când copiii au plecat să exerseze, monitorizaţi de restul prietenilor noştri, mâna lui Savannah s-a sprijinit pe braţul meu.

— Eşti bine? m-a întrebat. Cred că ţi-a fost greu.

— Da, am zis şi mi-am dat seama că îmi auzea vocea aspră. Dar m-am simţit bine.

Am strâns crosa mai tare. Am deschis gura să zic ceva, apoi m-am oprit.

— Ce-i? a zis Savannah, refuzând să mă lase să mă închid.

— Am simţit… Am inspirat adânc. Am simţit ca şi cum era cu mine. Chiar acum.

Am rămas cu privirea în jos, simţindu-mă ca un prost. Mâna lui Savannah mi-a atins obrazul. Mi-a ghidat faţa în sus până ce i-am întâlnit privirea.

— Atunci *a fost*, a zis absolut convinsă. O cred din toată inima. Cu toţii suntem parte din lume, cu energiile noastre. Chiar şi când murim,

energia aceea rămâne. A ridicat din umeri. Cred că de asta uneori îi simţim alături de noi. Poate că energia lor rămâne prin apropiere. Ne ţine minte.

Am tras-o pe Savannah la pieptul meu şi am cuprins-o în braţe, ţinând-o cât de aproape posibil.

Lângă noi cineva şi-a dres vocea. Când i-am dat drumul lui Savannah, Leo era acolo, ţinând o crosă de hochei.

— Poate că nu fac eu parte din echipa de dezvoltare a SUA ca unii, dar ştiu un pic cum se joacă… dacă ai curaj?

Savannah a râs, iar eu nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Eşti sigur că nu eşti prea bătrân? am întrebat, simţind cum corpul mi-a fost străbătut de o scăpărare de lumină când am făcut acea glumă.

Leo a îndreptat vârful crosei spre mine.

— Pentru asta, nu te iau uşor.

— Eliberaţi terenul! a strigat Travis, care auzise provocarea şi aranja porţile la ambele capetele.

A pus mingea în centru. M-am îndreptat spre centru pentru înfruntare. M-am uitat la Savannah, care era pe margine, ţinea o mână pe inimă şi avea lacrimi în ochi privindu-mă.

Fata asta era perfectă.

Leo mi-a zâmbit competitiv şi apoi Travis a suflat în fluierul găsit în magazie. Şi am pornit. În următoarele douăzeci de minute, cu transpiraţia curgându-mi de pe faţă şi pe spate, am şters podeaua cu Leo, alergând tot terenul, cu crosa în mână şi băgând mingea în plasă de aşa de multe ori încât am pierdut şirul. Am jelit lipsa gheţii şi a patinelor în picioare şi muşcătura frigului pe piele. Dar m-am simţit mai mult eu însumi în acel moment decât mă simţisem de-a lungul unui an.

Leo s-a aplecat, în aer simţindu-se un val de capitulare. Dar nu m-am oprit. Chiar şi când copiii s-au întors la orele în şcoală, eu am rămas pe teren, exersând până ce am fost epuizat şi soarele ameninţa cu insolaţia.

Savannah şi prietenii noştri au rămas şi m-au privit. Cred că şi-au dat seama cât de important era momentul acela pentru mine. Nu mă deranja audienţa. Eram aşa de implicat, încât simţeam că eram doar eu şi crosa din nou.

Îmi fusese dor.

Îmi fusese dor de asta.

Apoi copiii au ieşit în fugă când au terminat şcoala. Jacob s-a apropiat imediat de mine. Încă era emoţionat, dar a zis:

— O să te întorci?

— Mâine? am zis şi Jacob a zâmbit.

A alergat la o femeie care am presupus că era mama lui. Ea a fluturat uşor din mână. M-a făcut să mă gândesc la mama. Cum ar fi călătorit oriunde cu noi pentru hochei. Era o mamă grozavă şi îmi era dor de ea. Şi de tata. Mereu îşi doriseră doar ce era mai bine pentru mine. Le trimiteam mesaje în fiecare zi. Deschizându-mă mai mult. Apropiindu-mă din nou cu fiecare zi.

Am simţit o mână pe spate. Savannah.

— Eşti pregătit să plecăm? m-a întrebat.

Am încuviinţat din cap, un pic ameţit de acea zi. M-a ajutat să strâng echipamentul, apoi m-a luat de mână.

N-am condus-o la cabanele în care stăteam. În schimb, am condus-o la plajă. Soarele asfinţea şi ziua nu mai era aşa de fierbinte, lăsând în urmă doar un vânt parfumat.

Dând drumul mâinii lui Savannah, am intrat direct în mare, cu tot corpul şi cu capul sub valurile calme. Mi-am spălat transpiraţia de pe corp şi din păr, iar când am ieşit din apă, Savannah era până la glezne în apă, la ţărm.

Avea capul dat pe spate în timp ce se scălda în soarele ce apunea, ceva ce făcea mereu. Fără să observe, m-am apropiat de locul unde se afla. Simţeam o uşurare în piept pentru că jucasem iarăşi hochei. O parte din întunericul din sufletul meu fusese alungat pentru că îmi amintisem de Cillian într-o manieră pozitivă.

Eram la câţiva centimetri de Savannah. Ea a coborât privirea chiar când i-am cuprins talia şi am tras-o mai adânc în apă. Am ţinut-o strâns când am intrat amândoi. Apoi am ridicat-o din valuri, ţinându-mi strâns iubita.

— Ca el! a strigat, agăţându-se de gâtul meu.

A inspirat adânc şi şi-a şters apa de pe faţă. Nu m-am putut abţine, dar am râs. Am râs din adâncul inimii. A râs şi Savannah, oprindu-se doar ca să-şi pună mâna pe obrazul meu, cu un zâmbet larg pe faţă. Şi gropiţele alea blestemate au apărut…

— Îmi place când râzi, a zis în timp ce înotam în apa caldă. Şi am adorat să te văd jucând astăzi. Mi-a dat părul la o parte de pe faţă şi şi-a trecut degetul peste inelul din nas şi cel din buză. Eşti uimitor, Ca el. A

devenit serioasă, apoi a zis: Sper ca într-o zi să te văd jucând pe gheaţă.

M-am oprit din râs, dar nu eram supărat sau furios. Dar nu ştiam cum să răspund.

— Am exagerat? a întrebat, grija întărindu-i accentul dulce, făcându-l mai puternic.

Aş fi putut să o ascult vorbind toată ziua.

— Nu, am zis şi am sărutat o picătură de apă ce îi aluneca pe gât.

Savannah s-a înroşit din nou, apărându-i şi mai mulţi pistrui după ce stătuse sub soare. Şi-a trecut din nou mâinile prin părul meu. Atingerea ei mereu mă făcea să mă simt mai bine.

— Cred… cred că aş vrea, am zis. Am pufnit, râzând fără amuzament. Dar nu ştiu dacă nu-i prea târziu. Am abandonat echipa de juniori, şi pe cei de la Harvard nici măcar nu i-am contactat. Pur şi simplu am refuzat să mă duc. I-am întâlnit privirea albastră. Sigur că părinţii mei i-au explicat antrenorului. Dar… Am oftat. A fost neprofesionist.

— Sufereai. *Suferi*. Oricine nu înţelege asta nu merită timpul tău. Echipa de hochei de la Harvard ar fi norocoasă să te aibă în de anul viitor. Eşti incredibil.

Am rânjit auzind forţa din vocea ei. Apoi am oftat din nou.

— Încă lucrez la chestia cu hocheiul. Mai am nevoie de un pic de timp.

— Bine, a zis simplu, iar eu am sărutat-o.

Nu mă puteam abţine, atât era de frumoasă. Când m-am retras, m-a întrebat:

— Ce număr aveai pe tricou?

— Optzeci şi şapte, am zis. Mi-am plimbat mâna pe spatele ei. Cillian avea treizeci şi trei. A zâmbit, probabil pentru că îi oferisem alt detaliu despre fratele meu, iar eu am sărutat-o din nou şi am adăugat: Te-ai descurcat grozav cu copiii astăzi.

Savannah a oftat.

— Crezi?

— *Sunt sigur*, am zis. Apoi am întrebat-o: îţi faci griji în această etapă din călătorie?

— Da, a spus cu sinceritate. Apusul scânteia în apa din jurul nostru, reflectându-se în ochii şi în părul ei ud. Parcă era un înger. Ştiu că orice au planificat pentru noi va durea. Rău, îmi imaginez.

Un junghi de teamă mi-a trecut prin stomac. Avea dreptate. Ştiam

că săptămânile următoare aveau să fie grele. Dar ajunsesem până acolo. Şi voiam să continui. Am strâns-o mai tare pe Savannah în braţe.

— Pentru moment, putem să ne bucurăm că suntem aici.

Savannah şi-a lipit fruntea de a mea.

— M-aş bucura să fiu oriunde eşti tu.

Sentimentul ăsta era împărtăşit.

CAPITOLUL 19

Poveşti sfâşietoare şi furie stinsă

Ca el

În tabără, *Filipine*

Câteva săptămâni mai târziu

Picioarele mi s-au oprit instantaneu în vreme ce Leo ne conducea spre o uşă închisă. Mi-a îngheţat sângele în vene când am văzut semnul. Avusesem zile care conduseseră la acest punct. Sesiunile unu la unu. Sesiunile de grup. Făcusem orice. Fusese brutal şi intens. Eram deja frânt şi obosit, la limita emoţiilor.

Dar în acea zi trebuia să înfrunt ce se întâmplase cu Cillian. În acea zi trebuia să mă confrunt direct cu ceea ce făcuse Cillian.

Nu eram prea mândru să o spun, dar eram absolut îngrozit.

Am simţit mâna lui Leo pe spate.

— Nu te-aş aduce aici dacă n-aş crede că poţi să o faci, a zis. Şi-a dus o mână la piept. Am trecut prin acelaşi lucru. Şi, deşi doare, rău, *ajută*.

Aveam încredere în Leo. Cu cât petrecusem mai mult timp cu el şi cu Mia, cu atât încrederea mea în ei sporise. Şi Leo mersese pe acelaşi drum ca al meu. Era munca lui de o viaţă. Trebuia să am încredere în el dacă voiam să fiu mai bine.

Timpul petrecut la reconstruirea caselor fusese emoţionant. Fusesem de acord să păstrez legătura cu Jacob prin e-mailuri şi scrisori. Dar să faci ceva fizic, precum construirea caselor şi a adăposturilor, fusese satisfăcător. Cu partea emoţională mă chinuiam cel mai mult.

Savannah urma să plece în călătoria ei de expunere în câteva zile. Îşi petrecuse timpul cu medicii din tabără. Învăţând totul despre cum tratau oamenii, mai ales pe cei cu cancer. Îmi dădeam seama că, de fapt, căutase informaţiile, absorbindu-le ca o studentă perfectă, aşa cum avea să fie. Dar vedeam şi cât de mult o durea. Presiunea pe care o exercita asupra suferinţei ei pentru Poppy. În câteva zile, fusese în secţia copiilor cu cancer dintr-un spital. Adevărată expunere. Îmi făceam griji pentru

ea. Progresase mult. Îmi făceam griji că asta putea să o dea înapoi.

Şi pentru mine îmi făceam griji.

— Pregătit? m-a întrebat Leo.

„Nu", voiam să spun. „Nu cred că voi fi vreodată pregătit". Dar am încuviinţat din cap. Trebuia să fac asta. Trebuia să lupt pentru viitorul meu. Ajunsesem până acolo. Compania Miei şi a lui Leo avea câteva tabere în jurul lumii. Toate erau locuri în care oamenii să plece din Statele Unite pentru a obţine ajutor profesional pentru orice problemă cu care se confruntau. Leo şi Mia îşi concentrau timpul asupra suferinţei în mod deosebit, deşi aveau terapeuţi şi psihologi care să le ajute pacienţii cu diferite probleme.

Am intrat pe uşă şi am văzut un mic cerc de scaune şi câţiva bărbaţi stând pe ele. Leo îmi explicase că oamenii din acea zonă a taberei încercaseră să se sinucidă. Din diferite motive, încă erau acolo. Câţiva au ridicat privirea spre mine când am intrat, în acel moment, n-am văzut decât câţiva Cillian uitându-se la mine. M-a şocat aşa de tare încât îmi era greu să respir.

— Leo, a zis un bărbat şi l-a salutat cu o strângere de mână. Sa întors spre mine. Şi tu trebuie să fii Ca el. Mi-a strâns mâna, dar eu eram ca un robot, încremenit de frică. Eu sunt Simon. Sunt terapeutul-şef pentru această secţiune. A încuviinţat din cap către Leo. Teoretic vorbind, el este şeful meu.

A încercat să glumească, să zâmbească pentru a mă face să mă simt în largul meu, dar nu mă puteam mişca. Nu vedeam decât bărbaţi uitându-se la mine. Încercaseră să-şi ia viaţa. Dar nu reuşiseră.

De ce nu rămăsese şi Cillian în viaţă?

Leo m-a condus aşa, în starea catatonică în care eram, spre grup şi m-am aşezat. Am acceptat o sticlă de apă, însă doar am ţinut-o în mână. Leo s-a aşezat lângă mine, ca susţinător tăcut. Gâtul îmi era uscat şi încordat şi inima îmi bătea puternic. Privirea mi se muta de la un bărbat la altul, întrebându-mă ce făcuseră, dar mai mult *de ce* o făcuseră. Aveau familii? Erau unii dintre ei fraţi mai mari care aproape că îşi lăsaseră fraţii mai mici în urmă?

— Ca el, am vorbit cu grupul şi le-am spus că vii.

Aveam ochii mari şi broboane de transpiraţie pe frunte.

— Fiecare de aici este dispusă să-ţi spună povestea lui. Să te ajute să înţelegi.

Respiram neregulat. Aşa de sacadat, încât Leo s-a apropiat de

mine.

— Respiră cum te-am învăţat, Ca el. Poţi să faci asta.

M-am gândit la Savannah. M-am gândit la felul cum respiram cu ea – „inspiră timp de opt secunde, ţine timp de patru, expiră timp de opt". Mi-am imaginat-o acolo, numărând cu mine. Apoi bărbaţii au început să-şi spună poveştile. Una mai sfâşietoare ca alta. Şi am ascultat cu atenţie.

— …apoi m-am trezit, a zis Richard, unul dintre pacienţi. În cameră era linişte totală, doar vocea lui se auzea. Şi-a şters faţa cu mâna, ca şi cum faptul că doar îşi povestea experienţa îl făcea să fie din nou acolo, în acel loc rău. Mi-am dat seama că nu murisem. Că, în schimb, eram la spital. Părinţii mei se aflau de partea cealaltă a patului, strângându-mă de mâini de parcă nu mi-ar fi dat niciodată drumul. Îi înspăimântasem.

Plămânii mi s-au contractat la acea imagine. Richard a ridicat privirea la mine şi s-a uitat direct în ochii mei.

— Habar nu aveau cât de mult sufeream… Nu le spusesem. Devenisem un maestru în a masca asta.

Mulţi dintre ceilalţi bărbaţi au încuviinţat din cap.

— *Voiam* să plec. Nu era un ţipăt de ajutor. La început, eram aşa de furios că nu funcţionase. Dar… A oftat şi am văzut că o parte din conflict şi din durere se risipesc de pe faţa lui. Dar apoi am primit ajutor şi acum sunt aşa de recunoscător că sunt aici. Vorbesc serios.

Mă bucuram pentru Richard, chiar mă bucuram. Mă bucuram că primise a doua şansă la viaţă. Dar eu nu mă puteam gândi decât la Cillian. Că poate, dacă aş fi fost mai priceput la resuscitare, *aş fi putut* să-l salvez. Aş fi putut să-l aduc înapoi şi i-am fi putut oferi ajutor cum primiseră Richard şi ceilalţi bărbaţi.

Grupul îşi împărtăşea mărturiile, poveştile lor erau toate diferite, dar un lucru care ieşea în evidenţă era mereu acelaşi. Depresia paralizantă de care sufereau cu toţii. Tulburarea apăsătoare care-i făcea să simtă că viaţa nu merita trăită şi că moartea era singura cale de scăpare.

Şi ştiam că aşa simţise Cillian. Biletul pe care încă îl aveam în portofel îmi spunea asta. Şi după poveştile care-mi erau spuse, ştiam că mulţi suferiseră singuri, în tăcere. Dar, spre ruşinea mea, furia pe care mereu o simţisem faţă de Cili încă era acolo. Fusesem capabil să-mi controlez ieşirile şi felul în care furia îmi controla viaţa. Dar când venea

vorba despre ce simţeam faţă de fratele meu, nu puteam să scap de ea. Eram aşa de *supărat* pe el. Am rămas şi am ascultat povestea fiecăruia, ca să nu fiu lipsit de respect faţă de cei care se deschiseseră pentru mine, dar în clipa în care ultima persoană a vorbit, m-am ridicat de pe scaun şi am ieşit din încăpere.

Aveam nevoie să respir. Aveam nevoie să mă mişc. Pentru că Cillian ar fi putut să-mi spună. *Ar fi trebuit* să-mi spună. Eram aşa de apropiaţi!

De ce nu mi-a spus?

— Ca el?

Simon, liderul grupului, a venit lângă mine în timp ce mă plimbam pe un petic de iarbă în afara sălii de terapie din tabără. L-am văzut pe Leo în prag, privind.

— Nu pot, am zis printre dinţi. Nu pot să vorbesc despre asta.

Simon s-a aşezat pe banca din apropiere şi a întrebat:

— Poţi să te aşezi?

Nu voiam. Mă simţeam încărcat cu o energie nesfârşită. Aveam nevoie să alerg, să fug ca să o consum. Începusem să alerg din nou zilnic şi reveneam la vechea formă fizică. Mă ajuta. Dar acum nu eram sigur că, dacă alergam un milion de maratoane, m-ar fi ajutat să răcoresc acest infern care ardea în mine. Nu mai voiam să fiu furios. Nu mă puteam întoarce la acea persoană care fusesem înainte.

— Te rog, a zis Simon.

Leo s-a întors la grup. Nici măcar el n-ar fi putut să ajungă acum la mine. Simon m-a aşteptat câteva minute până ce m-am aşezat lângă el. Piciorul încă îmi sălta, dar am făcut ce mi-a cerut. Când m-am aşezat, am ridicat privirea la palmieri şi la soarele sclipitor. Ardea, dar pe interior simţeam de parcă era iarnă.

— Eu nu mi-am spus povestea acolo, a zis.

Am încremenit, dar am continuat să privesc înainte.

— Eu n-am încercat să-mi iau viaţa.

M-am concentrat pe respiraţie. Îi respectam pe bărbaţii de acolo pentru că îmi povestiseră despre ei, despre depresia care le furase totul până când simţiseră că altă cale de ieşire nu mai exista în afară de moarte. Dar tot nu puteam să pricep de ce Cillian nu-mi spusese cum se simţea. Nu existau doi fraţi mai apropiaţi. Ne spuneam totul.

— Când aveam 18 ani, fratele meu şi-a luat viaţa, a zis Simon şi m-am oprit.

Am simţit ca şi cum un ciocan mă lovise în piept. M-am întors lent spre Simon. Se uita în sus la nori, dar apoi mi-a întâlnit privirea când am simţit că mă uitam la el. În ochii lui încă era o urmă de tristeţe.

— Eram ca tine. Furios. Eram apropiaţi eu şi fratele meu. Thomas. A zâmbit. Făceam totul împreună. Eu eram cel mai mic, ca tine. Simon s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Şi, ca fratele tău, nu mi-a spus ce simţea înainte să ne părăsească. Am fost furios. Am devenit aşa de furios încât m-a ros ca o boală. Asta până când un terapeut m-a întrebat ceva ce a întors totul cu susul în jos.

— Ce anume? am întrebat cu vocea aspră, dar plină de disperare.

Voiam să ştiu orice putea să ia această furie definitiv. Ce putea să mă ajute să-l văd diferit pe Cillian. îl iubeam. Aveam nevoie doar *să înţeleg*.

Simon s-a dat mai în spate şi s-a uitat din nou spre mine.

— Cu toţii ştim că depresia este o tulburare de dispoziţie distrugătoare. Problema este că mulţi oameni evită să spună cât de istovitoare poate să fie.

Inima mi-a fost cuprinsă rapid şi puternic de vinovăţie. Simon a oftat.

— Să te întreb ceva, Ca el.

M-am agăţat de fiecare cuvânt al lui.

— Dacă Cillian ar fi avut o boală terminală, dar s-ar fi luptat îndelung, să zicem, cu cancerul, ai fi fost furios pe el că a murit?

Stomacul mi s-a strâns aşa de tare doar când mi l-am imaginat pe Cillian murind aşa.

— Normal că nu, am zis cu vehemenţă. Cine ar crede asta?

— Vezi, Ca el, a zis cu blândeţe şi grijă Simon, pentru unii poate să fie atât de dificil de trăit cu depresia încât *este* o boală terminală.

Pe măsură ce vorbea, ceva se întâmpla cu focul din interiorul meu. Slăbea. Îşi pierdea dogoarea.

În timp ce repetam cuvintele lui Simon în gând, secundă cu secundă, acel scut protector din pieptul meu a început să cadă, expunând inima mutilată şi plină de tristeţe care se afla dedesubt. „Pentru unii poate să fie aşa de dificil de trăit cu depresia încât *este* o boală terminală…”

— Depresia e o boală care roade toată fericirea şi lumina până când nu mai rămân decât lipsa speranţei şi disperarea. Aşa cum cancerul distruge corpul, depresia distruge mintea, sufletul, spiritul. E

un asasin tăcut, care fură viaţa treptat, clipă cu clipă, stingând toată lumina din suflet. Simon şi-a pus o mână pe spatele meu. A înţelege asta te poate ajuta să stingi furia pe care o simţi pentru că Cillian te-a părăsit. Şi te poate pune pe drumul spre iertare şi spre o şansă de a-l jeli fără să-l judeci. Te poate ajuta să înţelegi de ce a făcut asta şi că n-ai fi putut să faci nimic să opreşti acest lucru şi, la final, nici el.

„Cillian… Nu…”

M-am aplecat şi am lăsat ca focul să se stingă complet până când eram total expus şi contorsionat din cauza vinovăţiei. Şi au venit lacrimile. Lacrimile au venit aşa de repede şi libere încât abia puteam să respir, abia puteam să văd. Cillian fusese bolnav. Nu-şi dorise să ne părăsească, să mă părăsească, dar boala îl luase. Aşa cum boala o luase pe Poppy de lângă Savannah. Nu avusese ce să facă… fratele meu nu avusese ce să facă.

— Hai să ne întoarcem în camera ta, fiule, a zis Leo cu vocea moale, întrerupându-mi colapsul emoţional.

Când am ridicat ochii, soarele nu mai era pe cer şi răsărea luna, iar stelele explodau pe cerul negru cu sutele. Simon încă era lângă mine. Rămăsese cu mine în timp ce cedasem.

Probabil că eram acolo de ore, suspendaţi în timp, cu acea nouă perspectivă.

Leo şi-a petrecut braţul prin al meu şi m-a ajutat să mă ridic. Mă simţeam slăbit, ca şi cum picioarele mele puteau ceda oricând. Cu vinovăţia dispărută, era ca şi cum îl pierdusem din nou pe Cillian.

— L-am ţinut în braţe, i-am şoptit lui Leo şi m-am sprijinit de el, strângându-l puternic.

— Ştiu, fiule. Ştiu.

— Nu se întoarce, am zis, iar strigătele care mi se smulgeau din piept erau brutale şi dureroase.

Emoţiile mi-au cedat. Tristeţea care a urmat a fost o avalanşă, crescând şi crescând până ce a devenit de neoprit.

— Ca el?

O voce pe care aş fi recunoscut-o în orice viaţă a străpuns prin ceaţa suferinţei mele. Am ridicat ochii umflaţi şi am văzut – o pe Savannah venind spre mine, cu Mia după ea.

— Savannah… am zis, iar ea m-a cuprins în braţe.

O chemasem? Poate. Nu-mi puteam aminti.

Fiind prea greu ca ea să mă ţină, am căzut pe pământ, genunchii

lovindu-mi-se de iarbă, predându-mă complet tristeţii.

— N-a fost vina lui, am zis şi am ţinut-o la pieptul meu. Mirosul ei de cireşe şi migdale m-a învăluit, ţinându-mă în siguranţă în bula noastră. N-a fost vina lui, Piersică. Era bolnav. Era bolnav şi nu s-a putut lupta…

M-am făcut bucăţi în scobitura gâtului ei. Ştiam că Leo şi Mia erau în apropiere, urmărindu-ne. Doar în caz că aveam nevoie de ei.

— Era bolnav, iubitule, a zis Savannah, mângâindu-mă pe spate. Era un om aşa de bun, care te-a iubit aşa de mult. Nu te-ar fi părăsit dacă ar fi putut să nu o facă. Nu l-am cunoscut, dar ştiu asta.

M-am agăţat mai strâns de tricoul lui Savannah şi m-am ţinut în timp ce corpul meu vărsa luni întregi de furie, vinovăţie, ruşine şi suferinţă pe pământul de sub noi.

Într-un final, Leo şi Mia m-au ajutat să mă întorc în camera mea. M-am întins pe pat, epuizat şi aşa de sfâşiat încât era la fel de dureros ca o rană deschisă. Savannah s-a aşezat lângă mine. Leo s-a aşezat pe un scaun de partea cealaltă.

Mi l-am imaginat pe Cillian în braţele mele, frânt şi mort. Nu fusese vina lui… nu trebuia învinovăţit. Dar *eu* îl învinovăţisem. Eu *eram* fratele rău.

Am clipit, simţind ca şi cum vedeam totul diferit. Savannah a venit lângă mine şi m-am cuibărit în poala ei, cu braţele strâns în jurul taliei ei. Voiam să mă asigur că nu mă părăsea şi ea. Am auzit suspinele delicate ale propriei tristeţi. Niciodată nu fusesem mai recunoscător pentru iubirea şi susţinerea unei persoane în toată viaţa mea cum eram atunci.

— Vă las câteva momente singuri, a zis Leo, vorbind evident cu Savannah. Mă întorc repede. Strigă dacă aveţi nevoie de mine.

— Mulţumesc, a rostit încet.

L-am auzit ieşind din cameră şi am ţinut-o şi mai strâns pe Savannah.

Mă durea să respir şi îmi simţeam membrele ca din plumb. Am ridicat privirea spre ea şi i-am întâlnit ochii trişti şi albaştri.

— Te iubesc, Piersică, am zis. Îmi pare… îmi pare aşa de rău… am zis, simţind doar vinovăţie că o împovărasem cu toate astea.

Savannah s-a lăsat pe pat până ce s-a întins lângă mine.

— Te iubesc, a zis şi mi-a dat părul la o parte de pe faţă. N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

Pe chipul ei frumos se citea îngrijorarea. Îngrijorare pentru mine.

— S-a dus, Sav, am zis și, pentru prima dată într-un an, chiar am acceptat acest lucru.

Am simțit ca și cum eram lovit cu o mie de lame. Dar le-am lăsat să intre în mine. *În sfârșit*. Totul. Absolut totul. Fiecare gram de durere.

— Știu, a șoptit Savannah.

I-am simțit tristețea din voce și atingerea.

— Nu o să-l mai văd și nu o să mai vorbesc niciodată cu el.

— Știu.

Savannah și-a lăsat lacrimile să-i curgă pe obraji.

— Dacă… dacă nu-i într-un loc mai bun?

Mi s-a strâns inima la acel gând. Dacă nu ajunsese niciodată acolo unde ne duceam toți?

— Are pace, a zis Savannah cu convingere.

Am simțit în vocea ei că într-adevăr credea asta.

— Doare, am zis și mi-am împletit degetele cu ale ei.

I-am strâns mâna de două ori. Semnul nostru că mă prăbușeam. Dar știam că de data asta trebuia. Trebuia să simt asta. Trebuia să permit suferinței adevărate să intre ca să fiu mai bine.

— Ești puternic, a zis Savannah. Și voi fi aici pentru tine când nu ești.

Mi-am pus capul în poala ei și am ținut-o strâns. Pleoapele au început să-mi fie grele, somnul învăluindu-mă. Dar, în timp ce adormeam, mi-am imaginat fața lui Cillian și i-am spus în gând:

„Îmi pare rău, Cili. Îmi pare rău că n-am înțeles…

Mi-e dor de tine.

Te iubesc.

Și-mi doresc ca tu să fi putut rămâne…”

CAPITOLUL 20

Ceruri întunecate și stele mai luminoase

Savannah.

Cred că partea cea mai grea a bolii mele a fost să văd cum v-a afectat pe voi toți. Îmi amintesc o zi în mod deosebit în care tu și Ida ați venit să mă vedeți la spital. Tocmai mi se spusese că planul meu de tratament nu dădea rezultate și că mai aveam câteva luni de trăit. Și, Savannah, îmi amintesc că ți-am întâlnit privirea și am știut că ai înțeles asta. Că muream. Mă împăcasem cu ideea. Dar să simt că te prăbușești în

îmbrăţişarea mea a fost unul dintre cele mai groaznice momente din viaţa mea.

Nu-i nimic mai rău decât să-i vezi pe cei dragi că sunt doborâţi de tristeţe. *Doare aşa de tare pentru că nu deţii deloc controlul*. *Şi mă rog din toată inima ca ultimele mele luni să fie frumoase*. *Nu vreau să las întunericul să mă consume vreodată, chiar şi în cele mai cumplite circumstanţe*.

Sper ca, atunci când citeşti asta, viaţa ta să fie plină de iubire şi lumină. *Dacă nu este, sarcina mea pentru tine este să laşi acea lumină să intre*. *Fii deschisă, iar lumina şi speranţa se vor răspândi în cei din jurul tău*. *Molipseşte-i cu bucurie*. *Acoperă-i cu o iubire aşa de neclintită încât nu vor avea de ales şi vor simţi acea iubire în măduva oaselor*.

Stând aici, mă rog să fi făcut asta pentru tine. *Pentru mama, tata, pentru Ida şi pentru Rune, care a fost aşa de rănit de absenţa mea când era în Norvegia, încât n-am ştiut dacă va mai putea simţi din nou bucurie*. *Dar cu fiecare zi îl văd zâmbind tot mai mult*. *Merge alături de mine, mereu am ştiut că el este sufletul meu pereche*.

Caută fericirea, Savannah! apoi *împrăştie acea fericire către toţi pe care-i cunoşti*. *Mai ales către cei care au cea mai mare nevoie*. *Tu eşti raza mea de soare*. *Şi mereu vei fi*. *Ştiu că poţi să fii asta pentru cei care au nevoie*.

Îţi trimit iubire.

Poppy

Savannah

Mi-am strâns părul la spate într-o împletitură franţuzească şi mi-am pus nişte cercei simpli în urechi. Mi-am netezit cutele de pe bluză şi pantaloni. Eram pregătită. Inima îmi bătea aşa de tare încât credeam că o pot vedea pe sub bluză. Dar am săpat adânc, am lucrat la respiraţie şi mi-am ţinut coloana dreaptă.

„Pot să fac asta", mi-am zis. Am închis ochii şi am zis în gând: „Poppy, te rog, pune-ţi mâna pe spatele meu şi ţine-mă".

Am deschis ochii şi am simţit împunsătura lacrimilor în ochi. Dar le-am ţinut la distanţă şi m-am întors spre Ca el, care stătea pe patul din camera mea. Leo îi permisese să stea acolo pe durata zilei atât timp cât uşa rămânea deschisă. Fusese acolo dis-de-dimineaţă. Leo ne verificase deja de câteva ori. îl verificase pe Ca el. Leo abia dacă plecase de lângă el după căderea lui.

Ca el mă privea cu tristeţe în ochi. Ultimele zile fuseseră dure

pentru el. Şi asta îmi frânsese inima. După ce ascultase grupul de bărbaţi în urmă cu câteva zile şi după ce vorbise cu Simon, care-l ajutase să vadă altfel lucrurile, Ca el se chinuise mult.

M-am întors şi m-am aşezat lângă el. A întins mâna. Dacă era posibil, ultimele câteva zile ne apropiaseră şi mai mult. L-am privit cum plângea. Insomnia nu-i dădea pacea. Era măcinat de durere. Dar eu l-am ţinut. Şi în acele ore când era cel mai pierdut şi îşi simţise inima învineţită, mi-am dat seama că eu trecusem peste această etapă. De când eram în acea călătorie cu Mia şi Leo şi cu noii mei prieteni, cu Ca el, devenisem cumva mai puternică.

Găsisem moduri de a merge mai departe.

Căldura mi-a traversat venele când mi-am amintit cuvintele lui Poppy din jurnalul ei. „Caută fericirea, Savannah. Apoi împrăştie acea fericire către toţi pe care-i cunoşti. Mai ales către cei care au cea mai mare nevoie. Tu eşti raza mea de soare. Şi mereu vei fi. Ştiu că poţi să fii asta pentru cei care au nevoie".

— Cum te simţi? m-a întrebat Ca el cu vocea aspră.

Am simţit un nod în stomac.

— Am emoţii, am zis şi mi-am trecut buzele peste mâinile noastre unite.

Ca el a ridicat o mână, mi-a cuprins ceafa şi m-a tras mai aproape. M-a sărutat delicat şi cu compasiune. Am căzut în braţele lui şi mi-a crescut inima în piept. Pe cât de frânt se simţea acum, pe atât de prezent era pentru mine, mereu verificând dacă eram bine.

M-am uitat pe geam afară, la soare.

— Mi-e teamă că nu o să fiu în stare să fac faţă. Să văd pacienţii. Mi-am înghiţit nodul din gât. Mai ales pe cei care nu vor supravieţui.

Ca el m-a strâns mai tare şi m-a sărutat pe păr. O vedeam pe Poppy în mintea mea. Când era cel mai bolnavă şi fragilă, cu pielea străvezie. O văzusem în primele zile ale tratamentului, când îi căzuse părul şi zăcea pe patul de spital, când părea conectată la un milion de fire. Mi-am amintit-o spre final, când zăcea în comă şi credeam că nu aveam să vorbim vreodată cu ea, să ne luăm rămas-bun la final.

Dar, dacă voiam să devin medic, trebuia să înfrunt asta. Trebuia să încerc. Pentru Poppy. Pentru copiii ca ea. Pentru familiile care îşi puneau vieţile copiilor în mâinile doctorilor care încercau tot ce puteau pentru a-i salva.

Acesta avea să fie primul meu pas pentru a realiza acest vis. Visul

pe care eram hotărâtă să-l realizez în onoarea surorii mele. În onoarea mamei şi a tatii, în onoarea mea şi a Idei şi a tuturor familiilor care fuseseră victimele cancerului.

— Pot să fac asta, am zis, mi-am şters lacrimile şi m-am aşezat mai dreaptă.

Am rămas cu privirea plecată, nu la fel de încrezătoare pe cât voiam să par, dar Ca el şi-a pus mâinile pe faţa mea, cuprinzându-mi obrajii, şi m-a făcut să mă uit în ochii lui.

— Nu ştiu pe nimeni care şi-ar dori să facă asta mai mult.

— Iubitule… am zis şi mi-am plecat capul spre atingerea lui, sărutându-i palma.

Ca el m-a ridicat înapoi la buzele lui, sărutându-mă o dată pentru curaj, apoi a zis:

— Voi fi aici pentru tine când te vei întoarce.

Am auzit subînţelesul din tonul lui. Acolo pentru mine, dacă aveam să fiu frântă de această terapie prin expunere. Distrusă de copiii bolnavi pe care urma să-i văd în acea zi.

S-a auzit un ciocănit în uşă şi Mia a băgat capul în cameră.

— Eşti gata, Savannah?

Am încuviinţat din cap. Mia a zâmbit, apoi s-a uitat la Ca el:

— Leo te aşteaptă, Ca el.

Sărutându-l pentru ultima dată, m-am ridicat în picioare şi am ieşit pe uşă, privindu-l încă o dată pentru a-mi da putere. Mi-a oferit fantoma unui zâmbet forţat. Apoi am mers cu Mia până la o maşină care avea să ne ducă la spitalul de copii.

— Cum te simţi? a întrebat în vreme ce ne îndepărtam de siguranţa taberei.

— Am emoţii, am zis. Dar… Am inspirat ca să mă întăresc. Dar pregătită, cred.

— Ai ajuns aşa de departe, Savannah, a zis şi am auzit mândria din vocea ei. Ai făcut nişte paşi incredibili.

— Mulţumesc, am rostit şi m-am gândit la cina de seara trecută.

Grupul fusese ursuz, cu toţii trecând prin sesiunea de expunere, cu excepţia mea. Dylan se întâlnise cu cei care-şi pierduseră parteneri sau cei mai buni prieteni. Când se întorsese, avea ochii roşii, dar în ei era şi lumină. Travis se întâlnise cu supravieţuitori ai dezastrelor în care colegii lor de şcoală muriseră. Lili – cu adolescenţi care-şi pierduseră părinţii. Şi Jade se întâlnise cu cei care-şi pierduseră membri ai familiei

în accidente de maşină. Şi, desigur, mai era Ca el.

Mia şi Leo mă prezentaseră unor oncologi pe care-i cunoscuseră prin programele lor. Îmi petrecusem zile întregi vorbind cu ei, auzind despre vieţile şi carierele lor. Asta m-a făcut doar să fiu şi mai hotărâtă să devin şi eu medic. Când doctoriţa Susan De la Cruz, unul dintre oncologii-şefi de la spitalul pediatric, mă întrebase dacă aş fi vrut să vin în secţia de oncologie şi să o urmăresc, nu eram sigură că puteam. Dar, după ce am vorbit cu Mia şi Leo, am hotărât că mi-ar fi prins bine.

Eram măcinată de teamă. Dar, dacă această călătorie mă învăţase ceva, acest lucru era că teama trebuia înfruntată pentru a fi înfrântă. Trebuia să o înving. Mă săturasem să fug.

O oră mai târziu, am ajuns în oraş şi ne-am oprit în faţa unei clădiri albe înalte – spitalul pediatric. Amintirile mele despre spitale erau învăluite de întuneric. Dar am încercat să-mi schimb gândurile şi să le văd ca un loc sigur şi al speranţei pentru cei loviţi de boli ce ameninţau viaţa.

Un loc al vindecării, nu al pierderii.

Când am intrat pe uşile de sticlă, am simţit mirosul de dezinfectant. M-a dus imediat cu gândul la Poppy zăcând pe patul ei, în comă, conectată la fire şi oxigen. Dar am respirat prin durerea acelor amintiri şi m-am concentrat pe momentul când părăsise spitalul. Când venise acasă să-şi petreacă ultimele zile cu cei pe care-i iubea cel mai mult. În pace.

Susan mi-a cercetat faţa.

— Cum te simţi?

— Vreau să o fac, am zis şi am sperat că mâna lui Poppy era pe spatele meu, aşa cum îi cerusem.

Aveam nevoie de ea să mă ajute, să mă ghideze. Am urmat-o pe Susan până ce am ajuns la secţia de oncologie.

— Avem o secţie întreagă, a zis Susan şi mi s-a strâns inima. Aşa de mulţi copii. Probabil a văzut tristeţea din ochii mei când mi-a pus mâna pe umăr. Avem încredere că pe mulţi putem să-i salvăm.

„Dar nu pe toţi…”

Am încuviinţat din cap, incapabilă să vorbesc. Îmi dădeam o şansă. Forţa şi încrederea că puteam să fac asta scăzuseră pentru moment, dar încă eram acolo. Încă încercam.

Susan a introdus codul de siguranţă la uşă şi am intrat în secţie. Asistentele au venit să vorbească cu ea. Neştiind limba, nu puteam să le

urmăresc, aşa că mi-am lăsat privirea să treacă peste geamurile rezervelor. Tristeţea mi-a apăsat plămânii până ce au început să mă doară când am văzut un băieţel fără păr, întins pe pat, citind o carte. Era palid şi slab, iar lângă el se afla o femeie care am presupus că era mama lui, ţinându-l de mână de parcă avea să nu-i dea drumul niciodată. Lângă el mai era o pacientă – o fată, nu mai mare de zece ani, adormită în patul ei, pe scalpul neted având smocuri de păr.

Un atac violent de amintiri a căzut asupra mea – să mi-o amintesc pe Poppy în aceste diverse etape era ca şi cum gloanţele îmi străpungeau forţa. Mâna Miei s-a aşezat pe spatele meu şi, pentru o secundă, am crezut sincer că am simţit-o pe Poppy.

— Dacă e prea mult, putem să ieşim câteva minute, a zis Mia şi am clătinat din cap.

Aveam să rămân. Voiam să rămân. Să înfrunt asta.

Era momentul.

Mia a încuviinţat din cap, chiar când Susan a revenit la mine cu o fişă.

— Voi începe vizitele, a zis, observând că eram tulburată. Ştiu că în mare parte nu vei înţelege limba, dar avem o fată de 14 ani al cărei tată este englez. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă să stai de vorbă cu ea.

Mi-am simţit pulsul în gât. Susan a zâmbit.

— Ştie că vii. Este entuziasmată să te cunoască.

— Bine, am zis. Paisprezece. Nu cu mult mai mică decât Poppy când fusese diagnosticată. M-am uitat la Susan. Se face bine?

Mi-am dat seama imediat, după expresia îndurerată a lui Susan, că nu se făcea bine.

— Este în stadiul patru cu limfom Hodgkin. Şi mai are câteva luni de trăit. N-a mai răspuns la tratament.

Vederea mi s-a înceţoşat. Avea aceeaşi boală ca Poppy.

Şi murea.

— Vrem să înfrunţi lucrurile, Savannah, dar numai atât cât poţi duce, a zis Mia, iar Susan a încuviinţat din cap.

Mi-am imaginat chipul zâmbitor al lui Poppy. Cât de puternică şi vibrantă fusese chiar până la final.

— Vreau să o fac, am zis. Vreau să vorbesc cu ea.

Susan a zâmbit larg drept răspuns.

— Hai să facem mai întâi vizitele, apoi te duc la Tala.

Tala. Numele ei era aşa de frumos.

Am urmat-o pe Susan în prima rezervă, stând destul de in spate ca să-i ofer spaţiu să-şi facă treaba. I-am ascultat tonul blând când vorbea cu copiii, i-am privit zâmbetul larg şi cum îi trata cu atât de multă blândeţe şi respect încât era uimitoare.

Înainte să intrăm în fiecare rezervă, Susan îmi spunea în ce stadiu al bolii era persoana respectivă. Dacă abia începuse chimioterapia, dacă abia o terminase. Dar cele mai triste situaţii erau ale celor cu tratament paliativ. Le întâlneam ochii obosiţi şi zâmbeam. Când cineva încerca să-mi zâmbească sau când părinţii lor îmi strângeau mâna, mă lovea o furie pură. Nu era corect că pierdeau lupta. Nu era corect că familiile lor îi pierdeau lent, zi de zi.

Chiar şi cei care erau trişti, plângeau şi erau epuizaţi, pentru mine luminau puternic cu forţa interioară a unui războinic.

Aşa cum făcuse Poppy.

Ne-am oprit la ultima rezervă. Susan s-a întors spre mine.

— Aceasta-i rezerva Talei.

Inima mi s-a prăbuşit şi mi-am controlat respiraţia. Nu voiam să mă vadă supărată. Şi aşa trecea prin destule traume.

— Sunt pregătită, am zis şi mi-am îndreptat spatele.

Susan a intrat într-o rezervă privată şi am urmat-o înăuntru. Tala era întinsă pe pat. Era fragilă, cu părul scurt. Lângă pat se afla un bagaj şi era îmbrăcată în haine de zi. Când m-a văzut, zâmbetul ei a fost orbitor.

— Tala, a zis Susan, cum te simţi?

De data asta, a vorbit în engleză.

— Bine, a răspuns şi apoi şi-a întors din nou privirea spre mine.

Mi-a stat inima când i-am văzut ochii verzi. Mi-a tremurat buza de jos, dar am inspirat adânc şi m-am controlat.

— Tu eşti Savannah? a întrebat cu un uşor accent în voce.

Era aşa de frumos accentul.

— Da, am zis şi m-am apropiat să-i strâng mâna.

Tala mi-a apucat mâna strâns.

— Doamna doctor De la Cruz mi-a zis că astăzi voi avea un vizitator. Din America.

Pe buzele ei s-a întins un zâmbet entuziasmat.

— Sunt onorată să te cunosc, Tala, am zis, asigurându-mă că aveam vocea fermă.

— Vrei să devii doctor? m-a întrebat Tala.

— Da.

— De ce? m-a întrebat şi am simţit că mi se răceşte sângele.

M-am uitat la Susan – doctorul De la Cruz –, iar ea a încuviinţat din cap în semn de încurajare. Apoi i-a zis Miei:

— Să le lăsăm pe fete să stea de vorbă un pic?

Mia s-a uitat la mine şi am încuviinţat din cap. Mia şi Susan au ieşit din rezervă, iar Tala a lovit uşor în marginea patului.

— Ia loc, te rog, mi-a zis. Familia mea vine în curând. A zâmbit. Astăzi mă duc acasă…

S-a oprit şi m-am aşezat lângă ea. Ştiam de ce se ducea acasă. Din acelaşi motiv pentru care o făcuse Poppy aproape de final.

Tala nu mi-a dat deloc drumul la mână. Era o strânsoare slabă, şi totuşi atât de puternică.

— De ce vrei să devii doctor? m-a întrebat din nou. Pentru pacienţii cu cancer? a continuat.

— Da, am zis. Pentru copii, mai precis.

M-a studiat şi a aşteptat să i se răspundă la a doua parte a întrebării.

— Am avut o soră mai mare… am zis şi chiar m-am luptat să-mi păstrez vocea fermă şi am clipit ca să alung lacrimile din ochi. A avut cancer – limfom Hodgkin. Ca tine.

Chipul Talei a devenit serios.

— Unde-i acum? m-a întrebat şi sufletul meu a plâns.

M-am uitat în ochii ei verzi ca pădurea.

— În cer, am răspuns şi mi-am permis să cred asta cu toată inima.

Degetele Talei le-au strâns pe ale mele. S-a uitat la mâinile noastre unite. Apoi a spus:

— Şi eu mor.

Acele trei cuvinte au provocat o fisură puternică în sufletul meu.

— Ştiu, am şoptit şi am ţinut-o mai strâns de mână.

În ochii ei verzi au sclipit lacrimile.

— Încerc să nu fiu speriată. Dar uneori… A înghiţit în sec, o singură lacrimă căzându-i din ochi şi alunecându-i pe obraz. Uneori nu mă pot abţine.

— Este de înţeles, am zis şi am venit mai aproape de ea. Ce înfrunţi tu este lucrul cel mai greu pe care o persoană îl poate înfrunta.

— Sora ta a fost speriată? a întrebat. Apoi a adăugat: Cum o

chema?

— Poppy, am răspuns. O chema Poppy.

— Poppy, a repetat Tala, rostindu-i numele. A zâmbit. Îmi place numele ăsta.

A aşteptat să-i răspund la întrebarea anterioară.

— Poppy n-a fost speriată, am zis. Cel puţin a încercat să nu fie. M-am gândit la optimismul lui Poppy, la zâmbetele ei şi la fericirea înnăscută pe care a radiat-o până la ultima suflate. Era aşa de fericită. Şi-a iubit familia şi prietenul cu înverşunare. A iubit *viaţa*… chiar până la final.

Tala şi-a întors capul şi s-a uitat la o poză de lângă patul ei. În ea erau o femeie filipineză, un bărbat caucazian, un băiat şi o fată. Şi desigur, Tala, cu braţele în jurul lor.

— Şi eu îmi iubesc familia, a zis trecându-şi un deget peste feţele lor zâmbitoare. Întorcându-se spre mine a adăugat: Cel mai teamă îmi este că-i las în urma mea.

— La fel era şi Poppy. I-am cuprins ambele mâini cu ale mele. Dar suntem bine, am zis şi am simţit că ceva se mişca în mine. Mă făceam bine. Pentru prima dată în patru ani, aveam speranţa că îmi era mai bine. Că aveam să fiu bine. Am zâmbit. Şi încă vorbesc cu Poppy, am continuat. La mormântul ei, aproape de casa unde locuim. Şi vorbesc cu ea în stele.

— Stele? a întrebat Tala.

I-am zâmbit vag.

— Îmi place să cred că ea străluceşte deasupra mea, trăind printre stele. Mi-a alunecat o lacrimă pe obraz. Dar era una fericită. Mi-o aminteam pe Poppy cu *fericire*. În viaţa asta a strălucit aşa de luminos, ştiu că în următoarea va străluci şi mai tare.

Tala a zâmbit, dar apoi a ezitat.

— Îmi place asta, a zis. Ce ai spus despre stele.

— Atunci ce-i? am întrebat, observând că o preocupa ceva.

— Doar că acum mă simt obosită. Aşa de obosită. A ridicat privirea spre mine. Nu sunt sigură că strălucesc la fel de puternic ca sora ta. Uneori simt că lumina mea se stinge. Că lucrurile se întunecă.

Mi-a tresărit inima la cuvintele ei triste. Aplecându-mă, i-am strâns mai puternic mâinile şi am zis:

— Stelele strălucesc cel mai puternic în întuneric.

Zâmbetul cu care mi-a răspuns rivaliza cu strălucirea stelelor, a lunii şi chiar a soarelui.

— Numele meu, a zis, Tala, în tagalog, limba noastră, înseamnă „stea luminoasă". Am primit numele după zeiţa stelelor.

Atunci am simţit. O undă a destinului a scânteiat între noi. După senzaţia unei mâini delicat lipite pe spatele meu, am ştiut că Poppy era lângă mine. Senzaţia unui destin sau ceva asemănător umplea camera. Ştiam că drumul Talei şi al meu erau menite să se întâlnească. Era menit să o cunosc, iar ea să mă cunoască pe mine.

S-a auzit un ciocănit şi Susan a băgat capul pe uşă.

— Tala, familia ta este aici să te ia acasă.

Uşa s-a deschis mai larg şi au intrat un băieţel şi o fetiţă, sărind pe patul Talei şi cuprinzând-o în braţele lor mici.

— Vii acasă, draga mea! a zis un bărbat cu accent englezesc din uşă, înroşindu-se uşor când m-am văzut lângă fata lui. Oh, scuzaţi întreruperea.

— Nu-i nicio problemă, am zis.

Când m-am uitat la el, am văzut aceiaşi ochi verzi ai Talei uitându-se la mine. Le-am zâmbit lui şi femeii care a intrat după el – mama ei.

Ridicându-mă de pe pat, am dat drumul mâinii Talei. Ea mia zâmbit.

— Pa, Savannah.

— Pa, Tala, am zis cu gâtul uscat.

Pentru că ştiam că aveam să nu o mai văd niciodată.

Ea a înghiţit în sec, apoi a zis peste capetele fraţilor ei:

— O să te văd dintre stele.

I-am zâmbit înlăcrimată.

— O să te caut, am reuşit să-i răspund înainte de a ieşi din rezervă şi de a intra direct în rezerva privată a familiei din stânga. Am ridicat capul spre tavan şi am lăsat să-mi curgă lacrimile în două râuri gemene din ochi. Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am lăsat toată tristeţea pentru situaţia Talei să se verse.

Tala era aşa de curajoasă, aşa de pură. Era un suflet aşa de frumos şi nu merita să moară.

— Savannah?

Mia a intrat în rezervă, urmată de Susan, închizând uşa în urma ei.

— Vreau să fac asta, am zis fără vreo urmă de îndoială în inima mea, cu vocea plină de emoţie. Vreau să fiu pediatru oncolog. Vreau să ajut la vindecarea acestor copii care nu merită să fie bolnavi. Vreau să

muncesc aşa de mult încât într-o zi cancerul nu va mai lua oamenii de lângă cei dragi. Vreau să ajut în aşa fel încât cancerul… toate cancerele să fie vindecate, îmi doresc asta. Aşa de mult!

Vocea îmi devenea mai puternică cu fiecare cuvânt rostit. Eu deveneam mai puternică. Îmi doream asta aşa de tare încât ştiam că aveam să merg la Harvard în acea toamnă. Aveam să încep Facultatea de Medicină şi nu aveam să mă opresc până când nicio altă familie nu mai trebuia să piardă o Poppy, o Tala. Să nu mai piardă o ramură preţuită din arborele familiei lor.

— Pot să fac asta, i-am zis Miei. *Ştiu* că pot. Am zâmbit şi am adăugat: Pentru că o voi avea pe Poppy în inima mea.

Ochii Miei străluceau. M-a luat în braţe.

— Sunt aşa de mândră de tine, fata mea.

— Mulţumesc, am şoptit.

Adevărul era că şi eu eram mândră de mine. Şi eram infinit de mândră de Poppy pentru că mă făcea să văd asta. Pentru jurnalul ei, pentru că mă împinsese şi mă susţinuse prin paginile jurnalului când nu aveam braţele ei să mă îmbrăţişeze în viaţa reală. Şi eram mândră de Tala, pentru că îmi oferise acest dar – de a vorbi cu ea, de a mă ajuta să-mi găsesc forţa interioară când credeam că o pierdusem. Eram onorată să o fi cunoscut.

Am plecat de la spital cu o nouă determinare şi cu un scop în inima mea. Aveam să accept cu recunoştinţă orice urma. Pentru că aveam o lumină pe care o puteam împărţi cu lumea. Exact cum avusese Poppy. Aveam acelaşi sânge. Ce curgea prin ea curgea prin mine.

Aveam să fac asta pentru amândouă.

CAPITOLUL 21

Gesturi atente şi muzică renăscută

Savannah

Manila, *Filipine*

Câteva zile mai târziu

Era ultima noastră noapte în Filipine. Fusese cea mai dificilă şi emoţionantă ţară din călătoria noastră. Încă mă durea discuţia cu Tala, dar hotărârea mea rămăsese puternică. Ştiam sigur ce-mi doream în viaţă. Aveam să fiu medic. Eram neclintită în această privinţă.

Asta nu însemna că emoţional nu fusesem afectată de întâlnirea cu copiii bolnavi şi cu cei care mureau. De discuţia cu Tala despre

ultimele ei zile şi ce venea după aceea.

Vorbisem serios. Aveam să o caut printre stele aşa cum făceam cu Poppy. Şi aşa cum îl căutam acum pe Cillian.

În seara aceea eram în Manila. A doua zi aveam să zburăm spre Japonia. Mia şi Leo ne spuseseră seara trecută care era ultima ţară. Mi se tăiase respiraţia când ne dezvăluiseră asta. Pentru că era începutul primăverii. Iar în Japonia, asta însemna un singur lucru – înfloreau cireşii.

Poppy mereu îşi dorise să vadă Japonia şi florile de cireş. Nu mi-a scăpat faptul că aveam să termin călătoria mea de vindecare printre florile pe care ea le iubise aşa de mult.

— Eşti gata?

Am întors capul spre uşa camerei mele de hotel. Ca el stătea acolo, într-o cămaşă cu mânecă lungă, având nasturii de sus deschişi, şi pantaloni negri eleganţi. Îşi aranjase părul – era fără căciulă. Obrajii îi erau proaspăt bărbieriţi şi simţeam mirosul de sare de mare şi zăpadă proaspătă de unde stăteam. Am înghiţit în sec doar pentru că văzusem cât de arătos era.

— Ca el, am zis. Arăţi uluitor.

Am simţit că mi se aprindeau obrajii. Ăsta era unul dintre lucrurile despre care ştiam că nu aveam să scap niciodată – mă ruşinam cu uşurinţă.

Tatuajele ieşeau mândre în evidenţă pe pielea lui bronzată. Pe nas avea câţiva pistrui, scoţându-i şi mai mult în evidenţă inelul de argint din nas şi inelul din buză.

Avea braţele încrucişate la piept, sprijinindu-se de uşă, dar privirea lui albastră-argintie era blândă când s-a oprit la mine. M-am ridicat de pe scaunul de la măsuţa de toaletă şi mi-am netezit rochia de vară de un albastru-deschis pe care o purtam, îmi lăsasem părul liber, în bucle delicate, iar în picioare aveam sandale cu toc mic. În urechi îmi pusesem cercei din aur şi chiar mă machiasem puţin.

Am vrut să ridic capul, să întreb cum arătam, dar înainte să apuc, braţele lui Ca el erau în jurul meu, îmbrăţişându-mă puternic. Mi-a zis la ureche:

— La naiba, Piersică, arăţi incredibil!

Mi s-au aprins obrajii şi un zâmbet larg mi-a apărut pe buze.

Ca el a făcut un pas în spate şi mi-a dat părul de pe faţă. Mi-a cercetat fiecare trăsătură şi a zis:

— Niciodată nu o să pricep cum de ţi-ai asumat relaţia cu mine. Dar niciodată nu o să încetez să fiu recunoscător.

— Iubitule, am murmurat în vreme ce m-a sărutat pe frunte, pe fiecare obraz şi apoi pe buze.

Nici măcar nu părea să-l deranjeze luciul de buze cu care mă dădusem. M-a sărutat apăsat, temeinic, limba lui blândă întâlnind-o pe a mea. Mâinile lui Ca el mi-au acoperit părul şi m-au ţinut strâns la piept. Mă preţuia în orice mod posibil.

Dacă era un lucru pe care îl ştiam acum în această lume, acela era cum să te simţi să fii iubită. Să fii adorată. Să fii ţinută în braţe şi în momentele cele mai slabe, şi în cele mai puternice.

Ştiam ce însemna cu adevărat un suflet-pereche.

Când Ca el s-a dat înapoi, mi-a luat mâna în a lui. M-a studiat aşa de mult încât mi s-a înfiorat pielea pe ceafă.

— Sper că ştii cât de mult te iubesc, mi-a şoptit.

Inima mi s-a deschis ca o floare primăvara, dar în sufletul meu era o notă de tristeţe care oglindea tristeţea din vocea lui aspră, din mersul lui.

Umerii lui nu erau la fel de drepţi ca de obicei, zâmbetele lui largi dispăruseră şi râsul lui devenise inexistent. În ultimele zile, se străduise enorm cu Leo. Dar ideea era că dăduse înapoi prin terapia de expunere. Nu, nu dăduse înapoi, fusese pus pe calea cea dreaptă. Dar pentru el era extrem de dificil şi în fiecare zi îmi doream să-i pot lua suferinţa.

Acum respiram un pic mai uşor. Ca el respira cu dificultate. Seara trecută, când fuseserăm cum prietenii noştri, îl privisem şi simţisem un fior de panică. Fusese aşa de rezervat, aşa de distant încât îmi dădusem seama că şi ceilalţi observaseră. Niciodată nu fusese prea vorbăreţ, dar în ultima vreme era în mare parte tăcut şi retras. În ultimele zile, păruse că ne aflam în etape diferite ale suferinţei noastre. Văzusem asta şi în grup. Cinci dintre noi se schimbaseră – erau mai sănătoşi mental şi emoţional. Ca el rămăsese în urmă şi era cel mai greu lucru la care să fii martor.

— Eşti bine? am zis, trecându-mi delicat degetul peste inelul din buza lui.

Îmi plăcea senzaţia inelului pe buzele mele când ne sărutam. Privirea lui s-a îndreptat spre podea. Când s-a uitat la mine, ochii îi erau bântuiţi de durere.

— Sunt doar trist, Piersică, a zis încet. Sunt doar… A expirat

adânc. Sunt atât de trist.

— Ştiu, am zis şi l-am cuprins în braţe.

Mi s-a părut că am simţit o lacrimă căzându-mi pe umăr, dar când a ridicat capul, ochii îi erau şterşi.

— Eşti în stare să vii la cina de diseară? l-am întrebat.

Mia şi Leo aranjaseră o cină la un restaurant local. O noapte rară departe de consilierea din acea parte a călătoriei.

O şansă pentru noi toţi să ne tragem sufletele înainte de zborul de a doua zi.

Ca el a încuviinţat din cap şi un vag zâmbet i-a apărut pe buze.

— Da.

— Ce e? am întrebat bănuitoare când i-am văzut zâmbetul.

— S-ar putea să fi planificat ceva pentru noi mai târziu.

Fluturaşii mi-au invadat stomacul.

— Da?

— Da, a zis, dar am văzut o fărâmă de îngrijorare. Sper doar să fie bine.

— O să fie, am spus şi l-am sărutat pe dosul palmei. Ştiu că va fi.

Ca el m-a însoţit afară din cameră, unde am dat peste Travis şi Dylan pe hol.

— Uau! a zis Dylan. Dar ce eleganţi sunteţi!

Am râs, apoi i-am admirat pe Dylan şi Travis. îmbrăcaţi în cămaşă şi pantaloni eleganţi, arătau aşa de chipeşi. Era frumos să ne îmbrăcăm un pic elegant după atâtea săptămâni în haine lejere.

— Cu toţii arătaţi minunat, am zis şi i-am sărutat pe Dylan şi Travis pe obraz.

— Vai, dar mulţumesc, doamnă! a rostit Travis şi a zâmbit larg. S-a uitat la Ca el. Eşti bine, omule?

Ca el a încuviinţat abătut din cap, apoi a apăsat butonul de la lift. Vedeam că Travis şi Dylan erau îngrijoraţi pentru el. Dar nu spuneau nimic care să-l supere. Cu toţii ne doream ca el să se vindece. Avea forţa tuturor în spatele lui.

Ne-am întâlnit cu Mia, Leo, Lili şi Jade la recepţie şi am parcurs scurtul drum sub luminile oraşului Manila până la un restaurant. Aerul era înmiresmat şi vântul cald. Părea că noaptea ne sărută pielea. La restaurant, Ca el s-a aşezat în dreapta mea, Dylan în stânga. Era o masă rotundă într-o cameră privată şi puteam să ne vedem cu toţii.

Leo şi-a lovit paharul cu cuţitul, apoi şi-a ridicat paharul cu apă.

I-am copiat gestul.

— Pentru Japonia! a zis şi a luat o gură.

— Pentru Japonia! am zis şi am băut şi noi.

Când am coborât cu toţii paharele, Mia a zis:

— După cum ştiţi, timpul nostru aici, în Filipine, a fost despre expunere. Ne-a zâmbit cu mândrie, dar şi cu precauţie. Ştiu cât de dificilă a fost partea asta pentru voi toţi. Este la fel pentru oricare grup nou pe care-l avem. Este partea care chiar ne zdruncină. Dar este şi cea care ne ajută cel mai mult.

Mâna lui Ca el s-a încordat pe coapsa mea. Am întins mâna şi i-am strâns-o. I-am simţit muşchii încordaţi relaxându-se un pic la atingerea mea.

Leo şi-a dres vocea.

— În Japonia, vom ajunge la ultima etapă: acceptarea.

Am simţit fiori pe şira spinării la anunţul său. Peste masă s-a aşternut tăcerea, iar când am întâlnit privirile lui Dylan, Travis, Lili şi Jade, m-am simţit copleşită de emoţie. Reuşiserăm.

L-am strâns tare pe Ca el şi m-am uitat la el. Ochii lui priveau afară pe fereastră. Voiam să-l strâng puternic şi să-l scot din suferinţa lui. Dar nu puteam, aşa că mi-am lăsat pur şi simplu capul pe umărul lui şi am oftat când m-a sărutat blând pe cap.

— Japonia este o ţară uimitoare, iar ce am planificat pentru voi acolo vă va inspira şi vă va împinge un pic mai departe.

Leo a încuviinţat din cap spre Mia, iar ea a adăugat:

— Sunt aşa de mândră de voi toţi. Şi sper că, în timp ce ne îmbarcăm spre încă o ţară, şi voi sunteţi mândri de voi. A făcut o pauză, apoi a continuat: Cu toţii.

Am surprins privirea ei subtilă spre Ca el. Pentru că trebuia să fie mândru de el. Scăpase de furia faţă de fratele lui care-l ţinea captiv şi-şi deschisese inima în faţa vindecării.

Eram mai mândră de el decât de mine însămi.

Mâncarea a fost delicioasă şi atmosfera în jurul mesei, relaxată. În aer atârna uşurarea că părăseam cea mai grea parte a călătoriei noastre şi se râdea.

Când s-a terminat cina, Mia s-a ridicat în picioare.

— Travis, Dylan, Lili, Jade, voi mergeţi cu mine.

Prietenii noştri s-au ridicat, ne-au spus la revedere şi au urmat-o pe Mia afară din restaurant.

S-a ridicat şi Leo.

— Vă aştept pe amândoi afară.

M-am încruntat, confuză.

— Ce… am vrut să zic, dar apoi mi-am amintit: Ca el spusese că planificase ceva. M-am întors zâmbind spre el, dar pe chipul lui se citea îngrijorarea. Zâmbetul mi-a dispărut rapid. Ca el…

— Voiam să fac ceva pentru tine, a zis, grăbindu-se să scoată cuvintele pe gură. Dar nu ştiu dacă n-am mers prea departe.

— Ce este? am întrebat, inima mea bătând rapid de nerăbdare.

Ca el s-a foit şi m-a strâns de mână. S-a uitat la mine de parcă încerca să-mi citească pe faţă răspunsul la întrebarea pe care nu o pusese.

— Acum ceva timp, mi-ai spus că nu mai puteai să asculţi orchestre cântând live şi nici măcar muzică clasică pentru că Poppy cânta la violoncel şi îşi dorea să fie violoncelistă profesionistă.

Am simţit că devin tot mai fierbinte, iar pulsul mi se zbătea la gât şi la încheieturi. Am încuviinţat din cap, rămasă fără cuvinte. El şi-a trecut limba peste buza inferioară, apoi a zis:

— Am descoperit că mai jos pe stradă cântă o orchestră profesionistă. Aşa li se zice? a întrebat, adorabil de emoţionat.

— O orchestră simfonică? am întrebat fără aer.

— Da, a rostit, plecându-şi capul. L-am întrebat pe Leo dacă pot să cumpăr bilete şi să te duc. A ridicat privirea spre mine. Nu insist să mergi şi dacă tot ţi se pare dificil să asculţi genul ăsta de muzică, Leo o să ne ducă să ne întâlnim cu ceilalţi în parcul unde se cântă altfel de muzică. A inspirat, apoi a expirat măsurat. Voiam doar să fac asta pentru tine. Genele lui lungi şi negre îi sărutau obrajii când a închis ochii. Tu ai fost alături de mine în aşa de multe. M-ai susţinut în ultimele zile, când am fost o rană deschisă şi în suferinţă.

Îmi tremura buza. Băiatul ăsta… băiatul ăsta era aşa de bun, aşa de grijuliu. îl iubeam aşa de mult.

— Mi-ai oferit aşa de multe, Savannah, şi nu cred că înţelegi ce mult înseamnă asta pentru mine. Lui Ca el i s-a stins vocea, iar eu mi-am lipit fruntea de a lui, doar simţindu-l. Doar voiam să-ţi ofer ceva înapoi… o parte din Poppy.

— Ca el, am zis şi vocea mi s-a spart cu un mic ţipăt.

Privirea lui a zburat la mine şi i-am văzut panica pe chip. Mia cuprins faţa în palme.

— Este în regulă, Savannah. Promit. Nu o să mergem. A clătinat din cap. N-ar fi trebuit să insist. Ar fi trebuit să te las să o faci tu, când erai pregătită. Eu… Dumnezeule, îmi pare aşa de rău…

— Nu, am zis şi l-am luat de încheieturi, iar privirea lui nesigură s-a îndreptat spre a mea. M-ai înţeles greşit, am zis şi am zâmbit, chiar dacă aveam ochii în lacrimi. Este frumos. Mi-am aplecat capul ca să-l ating din nou. Este cel mai frumos şi mai atent cadou pe care l-am primit vreodată.

Expiraţia lui uşurată spunea totul.

M-am dat mai în spate, fără să-i dau drumul.

— Aş fi onorată să merg cu tine.

Mi-a cercetat faţa, căutând o urmă de îndoială. Era doar adevăr. Cea mai mare pasiune în viaţa lui Poppy fusese muzica. Violoncelul ei. Voiam să ascult cântându-se din nou muzica pe care ea o iubise. Voiam să-i simt amintirea cuprinzându-mă în vreme ce arcuşul dansa peste coardele care scoteau sunete familiare.

Voiam să trec peste această barieră finală. Şi voiam să fac asta cu Ca el alături de mine. M-am apropiat şi l-am sărutat. Apoi m-am ridicat de la masă, iar el a venit după mine.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

— Niciodată n-am fost mai sigură.

Ca el m-a condus afară, la Leo, care urma să ne însoţească. Leo ne-a condus pe stradă până ce am ajuns la o clădire mare. Oamenii se adunau în foaier. Ca el mi-a dat biletele. Leo urma să stea la distanţă de noi pentru a ne lăsa singuri în acel moment.

În timp ce eram dirijaţi spre amfiteatrul principal, am inspirat totul. Familiaritatea la vederea fosei orchestrei. Nu ratasem niciodată vreo reprezentaţie de-a lui Poppy. Mereu eram acolo, privind-o cântând. Obişnuiam să stau fascinată în timp ce ea cânta, cu ochii închişi şi cu un zâmbet pe chipul frumos. Se pierdea printre note, legănându-se pe melodii, cu mâna ei delicată, de parcă ar fi executat un balet complicat cu arcuşul ei.

Îmi plăcuse. De fiecare dată.

Când ne-am aşezat pe locurile noastre, am ţinut strâns programul primit. Simţeam că îmi exploda pieptul de emoţie. L-am simţit pe Ca el privindu-mă.

— Exersa toată ziua, i-am zis, iar mâna lui s-a aşezat pe coapsa mea. Am rămas cu ochii pe cortina trasă, după care era orchestra.

Obişnuiam să mă cuibăresc pe locul de la geam din livingul nostru şi să citesc în vreme ce Poppy exersa în fundal.

Am zâmbit când mi-am amintit. Şi când am făcut-o, n-am simţit durere. Poate o durere surdă, dar amintirea nu mă mai tăia. Mă simţeam… *bine* să mi-o amintesc aşa.

— Sigur, cânta la concerte. Era uimitoare. Făcea parte din multe orchestre. Mereu primul violoncel pentru că era talentată. Dar mintea mă poartă tot la acele zile leneşe, ploioase în care citeam în living, Poppy cânta lângă mine şi Ida se juca pe podea cu păpuşile ei.

L-am simţit pe Ca el zâmbind. Mi-au dat lacrimile.

— Casa este tăcută de prea mult timp. Am clipit să înlătur ceaţa din ochi. Spre sfârşit, nu mai putea să cânte. Era prea slăbită să mai ţină arcuşul. Dar acasă se auzea mereu muzica clasică.

Ca el m-a strâns din nou de picior. M-am uitat la el şi am văzut că şi în ochii lui scânteiau lacrimile.

— După ce ne-a părăsit, ne-a părăsit şi muzica. Mă gândisem să citesc din nou în nişa mea de la fereastră când aveam să mă întorc acasă. Poate, când voi fi din nou acasă, voi pune din nou muzică. Pentru ea, am zis, apoi am zâmbit. Şi pentru mine.

— Cred că i-ar plăcea asta, Piersică, a rostit Ca el.

Mi-am lăsat capul pe el, închizând ochii când m-a sărutat pe păr. Brusc au izbucnit aplauzele şi s-a ridicat cortina, dezvăluind orchestra. Am căutat imediat cu privirea violonceliştii.

I-am privit captivată cum s-au aşezat, iar dirijorul a venit pe scenă. Mulţimea a tăcut, aerul încremenind în jurul nostru. Dirijorul a dat semnalul şi orchestra a prins viaţă.

Am zâmbit când încăperea a început să se umple de *Cele patru anotimpuri* de Vivaldi. Am zâmbit pentru că *Primăvara* era una din bucăţile preferate ale lui Poppy. Şi când a început, o puteam vedea. O vedeam pe acea scenă încă o dată, cântând cu ochii închişi, cu zâmbetul pe faţă, o fundă albă în păr şi balansându-se pe muzică.

Am închis şi eu ochii. Am închis ochii şi am văzut-o doar pe Poppy. Ţinând o ultimă reprezentaţie pentru mine. Doar ea pe scenă, cântându-mi de dincolo. Nimic mai mult când a început bucata ei preferată dintotdeauna. *Lebăda* din *Carnavalul animalelor*.

Am lăsat lacrimile să-mi curgă pe faţă în vreme ce violoncelul a devenit solist. Am lăsat notele să-mi intre în inimă. Am lăsat melodia să-mi umple fiecare bucată a sufletului. Şi am lăsat-o pe Poppy să cânte

pentru mine în mintea mea. Am lăsat-o pe sora mea să-mi ofere asta. Să-mi dea înapoi darul muzicii ei preferate.

Mâna lui Ca el tremura în a mea şi mă ţinea strâns. Până şi el simţea frumuseţea înălţătoare a acestui moment. Un moment pe care *el* mi-l dăduse înapoi.

Ultima notă a vibrat în amfiteatru şi a plutit deasupra mea. Am deschis ochii când publicul aplauda euforic. Am aplaudat şi eu, dar m-am chinuit să stau în picioare. Aveam ochii mari şi mă durea pieptul. Pentru că primisem înapoi această parte despre sora mea, despre familia mea. Nu era tristeţe. Erau iubire, bucurie şi speranţă.

Era Poppy.

M-am întors spre Ca el în timp ce orchestra şi-a făcut plecăciunile şi apoi a ieşit de pe scenă. Ne-am ridicat, iar eu m-am înălţat pe vârfurile degetelor de la picioare ca să-l sărut. M-am lipit de el şi i-am şoptit:

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc aşa de mult!

Ştiam că mă auzise, chiar peste aplauze, pentru că şi-a apropiat gura de urechea mea şi mi-a şoptit:

— Aş face orice să te văd fericită, Piersică.

Băiatul ăsta avea toată inima mea.

Leo m-a îmbrăţişat când am ieşit din teatru şi l-am găsit aşteptându-ne. Chiar şi în ochii lui se vedeau lacrimi, dovedind cât de emoţionante puteau să fie muzica şi arta.

Eu şi Ca el ne-am întors la hotel ţinându-ne de mână. Am ridicat ochii spre stele. În oraş nu se vedeau aşa de bine, dar erau unele care sclipeau.

— Stelele, am zis, iar Ca el a ridicat ochii. Mi-am lipit obrazul de braţul lui. Sunt amândoi acolo sus. Privindu-ne şi zâmbindu-ne.

Lui Ca el i s-a tăiat respiraţia, dar apoi a zis:

— Chiar sper că e aşa.

Leo ne-a condus la dormitoare şi a intrat fiecare în camera lui. Am aşteptat doar vreo zece minute înainte să mă furişez din dormitorul meu şi să bat la uşa lui Ca el. Când mi-a deschis uşa, m-am aşezat lângă el, braţele mele cuprinzându-i imediat talia. Şi m-am agăţat de el. Nicăieri nu aveam să fiu mai în siguranţă decât în braţele lui.

Când m-am lăsat pe spate, m-a sărutat. L-am sărutat şi eu, nedorind să irosesc nicio secundă lângă el. Am simţit un gol în stomac când m-am gândit că Japonia avea să fie ultima ţară pentru noi. Nu suportam gândul de a fi despărţită de acest băiat, cel de care eram aşa

de îndrăgostită. Dar încă aveam timp. Încă aveam.

L-am mai sărutat o dată şi i-am urat cu reticenţă noapte bună. În seara aceea, Ca el Woods îmi oferise cel mai mare dintre daruri. Era aşa de altruist şi de arătos, dar părea frânt, însă era al meu şi eu a lui.

Pentru totdeauna.

Şi mereu.

Şi aveam să lupt să-l reîntregesc. În orice mod puteam.

CAPITOLUL 22

Farfurii sparte şi frumuseţe regăsită

Ca el

Tokyo, *Japonia*

Tokyo era un amalgam de culori. Stăteam pe trotuar, privind în sus la oraş, la clădiri, la culorile fluorescente care decorau acest loc special în lumină digitală. Chiar şi în starea mea amorţită, vedeam cât era de captivant.

— Este incredibil, a murmurat Savannah lângă mine.

Când mâna ei mi-a mângâiat spatele, am închis ochii sub atingerea ei. Am privit-o. Luminile se reflectau în ochii ei, iar pe faţă avea un zâmbet larg. Observând că mă uitam, a zis:

— Ai mai văzut ceva aşa?

— Niciodată, am răspuns.

Travis era de partea cealaltă, cu Dylan lângă el; Lili şi Jade erau în dreapta lui Savannah. Eram cu toţii uimiţi de lumini. Probabil arătam ca turiştii americani tipici, în vreme ce ne holbam cu toţii cu gura căscată la clădiri.

— Casa manga, a zis Travis şi şi-a frecat mâinile. Sunt *acasă*!

Dylan a râs, iar cei doi au început o conversaţie pe care nu o puteam urmări. Nu citisem un manga în viaţa mea.

Savannah a râs văzând cât de tare se animaseră, chiar şi mai mult când Lili a ţipat şi a zis:

— Aici au cafenele cu pisoi! *Pisoi*!

— Trebuie să mergem, a spus Jade.

Cele două şi-au îngropat capetele în telefoanele mobile, căutând cea mai apropiată cafenea. Am surprins-o pe Savannah uitându-se la noii noştri prieteni cu o afecţiune profundă pe chipul ei frumos. Îmi spusese că va savura fiecare secundă a timpului nostru în Japonia.

Pentru că asta era. Era finalul.

Mi s-a strâns inima la gândul că aveam să las acest grup în urmă.

Poate că nu fusesem cel mai însufleţit membru al grupului nostru pestriţ, dar ajunsesem să ţin la ei toţi. Dar cel mai mult la blonda minionă de lângă mine, care se apleca să se uite la locaţia unei cafenele pe care i-o arăta Lili.

I-am cuprins umărul cu braţul şi am ţinut-o în timp ce vorbea cu fetele. Nu ştiusem că era posibil să-mi fie dor de cineva chiar înainte să plece, dar în acel punct eram cu Savannah. Fiecare zi petrecută cu ea acolo era un pas mai aproape de momentul în care aveam să îi spun rămas-bun fetei care devenise lumea mea, stâlpul care mă susţinea. Singura mea consolare era că la toamnă avea să vină în New England.

Cum aveam să fac faţă până atunci fără ea nu ştia nimeni.

— Hai să mergem, a zis Savannah, cuprinzându-mi talia cu braţul, iar eu am ridicat o sprânceană. Ce? a întrebat în joacă. Nu vrei o cană de cafea cât ţopăie pisici pe tine?

Un zâmbet amuzat mi-a apărut pe buze. În ultima vreme, zâmbeam aşa de rar, gestul părându-mi-se ciudat. Era clar că Savannah credea la fel, pentru că privirea ei s-a îndulcit la fărâmă mea de zâmbet.

În ce o privea, se descurca incredibil. Era în continuare o introvertită – aşa era ea. Dar acum în ea era o lumină. O senzaţie de pace ce radia prin porii ei.

Şi nu mai avusese un atac de anxietate de săptămâni întregi.

Ştiam că Japonia era specială pentru ea. Îmi povestise despre dorinţa lui Poppy de a vedea cireşii înfloriţi de acolo. Nu ajunsese niciodată.

Până şi eu m-am înfiorat când mi-am dat seama că ajunsesem în Japonia când majoritatea cireşilor erau înfloriţi. Şi simţeam că ceva mai puternic conspirase ca ea să fie acolo când copacii pe care-i asocia cu sora ei erau înfloriţi. Văzuserăm o parte din Tokyo. Dar în câteva zile plecam în Kyōto. Acolo urma să mergem la festivalurile cireşilor înfloriţi.

Voiam să fiu entuziasmat. Voiam să mă simt împăcat şi mai puternic. Dar nu mă simţeam. Încă vorbeam mult cu Leo. Acum ştiam că eram în urma grupului. Nu aveam să mă întorc acasă vindecat. Aveam să mă întorc sănătos *în devenire*. Şi exista o parte din mine care se temea de ceea ce aveam să devin fără acest grup. Fără Leo şi Mia, dar mai ales fără Savannah. Aveam să mă adâncesc mai mult în tristeţe sau furia cu care mă luptasem aşa de tare avea să revină în clipa în care aveam să dau de factorii declanşatori de acasă?

Leo şi Mia îmi oferiseră mai mult ajutor. Adevărul era că schimbarea gândurilor legate de Cillian care-şi luase viaţa nu mai era cea mai mare problemă a mea. Problema era că timp de un an nu putusem să-mi scot din cap modul în care murise. Cum fusesem martor la asta. Cum *îl văzusem*. îl ţinusem şi-l privisem murind.

De fiecare dată când închideam ochii, vedeam. Când mă simţeam obosit, vedeam. Auzeam claxoane, scârţâit de cauciucuri şi retrăiam momentul cu Cillian în braţele mele, frânt şi *mort*.

Mi-am amintit conversaţia avută cu Leo în urmă cu doar câteva zile într-o şedinţă unu la unu…

— Ca el, eu şi Mia am vorbit şi credem că ţi-ar prinde bine un ajutor în continuare.

*Nici măcar n-am avut o reacţie, cu excepţia unei mici strângeri de stomac. Adevărul era că ştiam asta. O simţeam. Am încuviinţat din cap. Aveam să fac orice era nevoie. Nici măcar nu mă împotriveam. Pu*sese *traumatizant ceea ce văzusem şi ştiam că avea să-mi ia mai mult să mă vindec. Dacă voiam să fiu mai bine pentru Savannah, pentru părinţii mei, pentru mine, trebuia să continui*.

— După călătoria asta, vom găsi ajutor acasă pentru tine. Leo s-a oprit, apoi a zis: Credem că un program intern s-ar putea să fie cel mai bun. Să sapi adânc şi să te ajute să treci peste asta. Leo a aşteptat până ce m-am uitat în ochii lui. Este ceva ce ai fi dispus să faci?

— Da, am spus. Mi-am imaginat din nou chipul lui Savannah. O să fac orice este necesar.

— Vino înapoi la mine! a zis Savannah, întrerupând acea amintire.

Avea mâinile pe faţa mea, în centrul oraşului Tokyo, cu mii de oameni mişunând în jurul nostru de parcă erau o apă ce curgea în jurul stâncii noastre nemişcate. Am respirat şi am simţit că mă prăbuşeam. Eram aşa de obosit de confruntarea cu suferinţa asta.

Mă distrugea.

În timp ce mă uitam la Savannah, ştiam că aveam să o distrug şi pe ea dacă nu puteam să gestionez lucrurile. Nu-i spusesem despre ajutorul suplimentar de acasă. Adevărul era că nu voiam ca ea să se îngrijoreze.

— Sunt aici, am zis.

Am privit în jurul nostru. Prietenii noştri nu mai erau.

Probabil Savannah mi-a văzut confuzia.

— S-au dus la cafenea. Mi-a luat mâna în a ei. Haide, mergem altundeva.

Am oprit-o.

— Nu, am spus, forţându-mă să zâmbesc. Îi prindem din urmă. Am inspirat şi m-am rugat să-mi dea forţă, dar Savannah nu părea convinsă. Nu mai avem mult timp. Vrem să petrecem mai mult timp cu prietenii noştri.

— Doar dacă eşti sigur, a zis Savannah după ce mi-a cercetat faţa.

Mi-am pus braţul peste umerii ei şi am condus-o peste stradă.

— Sunt sigur, Piersică. Nu-mi vine nimic în minte mai entuziasmant decât să fiu atacat de pisoi în timp ce încerc să mănânc.

Râsul scurt al lui Savannah era ca o rază de lumină străpungând cerul meu înnorat.

— Îţi observ sarcasmul, domnule Woods, dar de data asta trec cu vederea. Nu vreau să ştiu mai mult decât cum o să te descurci cu douăzeci de pisoi care se vor lupta pentru atenţia ta.

Aşa că ne-am dus la cafeneaua cu pisoi şi mi-am îngropat tristeţea pentru altă zi. Zilele acelea, făcea parte din proces.

— Eu sunt Aika şi astăzi voi lucra cu voi.

Aika era o japoneză slabă, de un metru şi jumătate, cu părul grizonant prins într-un coc la spate. Zâmbea mult şi emana o senzaţie de pace cu fiecare respiraţie. Părea să aibă în jur de 60 de ani şi avea un atelier în centrul oraşului Tokyo.

Ne aflam într-un spaţiu mare, gol, cu pereţi albi şi luminoşi, în faţa noastră era o masă plină cu farfurii. Eram cu toţii aliniaţi în faţa ei şi Aika stătea în faţa noastră.

— În faţa voastră vedeţi un teanc de farfurii. O să vă rog pe toţi să luaţi câte una.

Am făcut ce ne-a cerut, apoi am păşit înapoi pentru a aştepta alte instrucţiuni. Savannah s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri. Nici ea nu ştia despre ce era vorba. Aika părea o artistă, iar atelierul ei putea să fie pentru artă. Deşi nu ne întâmpinau decât pereţi albi şi goi.

— Uitaţi-vă la farfuriile voastre. Ce vedeţi? a întrebat Aika.

— Este o farfurie, a zis Travis, clar confuz, la fel ca noi, restul.

— Da, a zis Aika. Şi?

— Este netedă? a întrebat nervoasă Jade.

— Şi? a întrebat Aika.

— Şi este un cerc perfect, a spus Lili.

Aika a încuviinţat din cap o dată, ferm.

— Fisuri?

— Fără fisuri, a răspuns Dylan cercetându-şi farfuria.

Am făcut la fel. Nu avea fisuri.

— Este cât de perfectă poate să fie o farfurie, a zis timidă Savannah.

— Aşa este, a zis Aika. Apoi a continuat: Vreau să vă împrăştiaţi ca să aveţi spaţiu. Am făcut cum ne-a cerut, apoi Aika a încuviinţat din cap, adăugând: Acum ridicaţi farfuriile. Am făcut cum a zis, fiind luat prin surprindere când a rostit: Şi le scăpaţi pe podea.

Am încremenit cu toţii, nefiind siguri dacă glumea sau nu. Ne-am uitat unii la alţii ca să vedem dacă cineva chiar avea să o facă. Era un test? Dacă da, n-aveam idee pentru ce.

— Lăsaţi-le să cadă, a zis din nou, indicând cu o mişcare a mâinii să o facem.

— Să le spargem? a întrebat Lili nesigură.

— Da, a răspuns direct Aika. Aruncaţi-le, spargeţi-le, distrugeţi-le. Faceţi-le ţăndări.

Dylan a fost primul care a lăsat farfuria să cadă la pământ, aceasta spărgându-se în cinci bucăţi la picioarele lui.

— Bun, a zis Aika, apoi s-a întors spre noi restul. Acum voi.

Scăpate una câte una, sunetul de farfurii sparte a umplut camera. Am scăpat-o pe a mea, înălţimea mea de 1, 90 dându-i ceva viteză. A mea s-a spart în nouă piese pe podea. Le-am numărat.

Savannah se uita la a ei. Era spartă în şase bucăţi mai mari. Aika a mers de-a lungul liniei, trecând pe lângă farfuriile sparte.

— Acum puneţi-le la loc.

N-aveam idee ce se întâmpla.

— Cum? a întrebat Dylan.

— Adunaţi-le, a zis Aika. Puneţi farfuriile la loc.

Făcând ce a cerut, m-am aplecat şi am adunat bucăţile, îngenunchind pe podea, le-am aşezat în formă de cerc, cum fuseseră înainte. Cioburile de ceramică sau din ce era făcută dispăruseră, lăsând mici porţiuni din farfurie care nu puteau fi alăturate. Am pus bucăţile sparte la locul corect, dar farfuria era spartă. Atât de simplu era.

— Ridicaţi farfuria în întregime, a zis Aika şi doar tăcerea a întâmpinat-o.

— Nu putem, a răspuns Travis. Sunt sparte.

— Ah, a zis Aika, cu mâinile la spate şi cu o expresie cunoscătoare pe faţă. Atunci va trebui să reparăm asta, a continuat şi s-a dus la o uşă închisă în partea cealaltă a camerei. A deschis-o. Adunaţi-vă piesele sparte şi urmaţi-mă.

— Ce-i asta? mi-a şoptit Savannah şi am clătinat din cap.

Habar n-aveam.

Mi-am adunat bucăţile de farfurie şi am urmat grupul în camera cealaltă. Am intrat ultimul, dar am văzut imediat că se opriseră cu toţii. Încăperea era plină din podea până în tavan cu ceramică de toate felurile. Ceramică cu linii argintii şi aurii.

Aika s-a dus la o masă rotundă cu multe locuri. Ne-a făcut semn în jurul ei.

— Toate piesele sparte care au fost reparate. Pot fi folosite din nou.

— Dar cu toate astea, a zis Dylan, nu mai sunt cum erau.

— Ah, acum înţelegi, a rostit Aika şi mi-a luat doar câteva secunde să pricep ce făcea.

M-am uitat la farfuria spartă din mâna mea. La cele nouă bucăţi rămase – micile fragmente ciobite dispăruseră, lăsând marginile aspre. Imediat mi s-a strâns gâtul de emoţie.

Farfuria nu avea să mai fie niciodată la fel. Era spartă, dar…

— *Acum* vă învăţ cum să faceţi farfuria din nou funcţională, a rostit Aika, smulgând lejer o fâşie din sufletul meu.

Savannah s-a sprijinit de mine şi am ştiut că a înţeles de ce ne preda Aika lecţia aceea.

În vreme ce mă uitam la grup, am văzut că toată lumea pricepuse. Farfuriile acelea fuseseră sparte în bucăţi, dar urma să luăm ceva iremediabil deteriorat şi să facem acel lucru să funcţioneze din nou.

Noi eram farfuriile sparte.

— Vă rog, luaţi loc, a zis Aika.

Când ne-am aşezat, ne-a împărţit pensule şi un amestec auriu. După ce ne-a dat materialele, s-a aşezat şi a luat o farfurie spartă pe care o depozitase pentru acest moment.

Am privit-o cu respiraţia tăiată. Ştiam că acest curs nu era doar pentru a învăţa o nouă abilitate. Cu toţi am simţit că era ceva mai mult. Ceva pentru noi toţi, pentru vindecarea noastră, pentru suflete şi inimi.

Aika a luat două dintre cele mai mari bucăţi din farfurie şi a acoperit marginea uneia cu lichidul auriu.

— Aceasta este arta japoneză *kintsugi*, a zis fără să-şi ia ochii de la ceea ce făcea. Folosesc un lac auriu ca un lipici pentru a repara farfuria. Pentru a reasambla bucăţile sparte ale farfuriei.

Aika a alăturat bucăţile, cele două segmente rupte ale farfuriei acum lipite, o dungă aurie uluitoare coborând pe unde înainte era spărtura.

— Această formă de artă este manifestarea fizică a principiului *wabi-sabi*. *Wabi-sabi* ne învaţă să îmbrăţişăm imperfecţiunile vieţii, efemeritatea şi caracterul ei nedesăvârşit.

— Precum *sakura*, cireşii înfloriţi, a şoptit Savannah cu vocea îngroşată de emoţie.

— Da. Precum *sakura*, a spus Aika. Apoi a încuviinţat din cap spre farfuriile noastre sparte şi spre unelte. Vă rog, începeţi. Faceţi ce fac eu.

Îmi tremura mâna când am luat pensula. Savannah nu s-a mişcat câteva minute – ţinea ochii închişi şi respira. Mi-am pus mâna pe coapsa ei. A deschis ochii.

— Eşti bine? am întrebat încet.

— Da, a răspuns. Mi-a zâmbit înlăcrimată. Eu doar… aveam nevoie de câteva minute.

Savannah a luat pensula şi a început să-şi reasambleze farfuria.

S-a aşternut o tăcere totală în vreme ce toţi lucram. Cu fiecare bucată lipită la loc, îmi treceau prin minte frânturi din anul trecut. Despre starea catatonică în care fusesem după moartea lui Cillian. Despre furia care prinsese rădăcini şi se întinsese ca o boală prin corpul meu până ce mă consumase. Mi-am amintit când mi-am evitat prima dată părinţii, urlând la ei să mă lase în pace. Când am ieşit de pe patinoarul echipei mele de hochei şi nu m-am mai uitat niciodată în urmă, refuzând să încep din toamnă la Harvard. Când mi-am aruncat patinele în magazia de la lac şi am trântit uşa. Când am luat crosa de hochei a lui Cillian şi am făcut-o bucăţele pe lacul îngheţat pe care-l iubeam aşa de mult.

Fiecare dintre ele era o fisură în sufletul meu.

„Fisură”.

„Fisură”.

„Fisură”.

Erau manifestarea fizică a inimii mele frânte, a sufletului meu spart în mii de bucăţi. N-am crezut niciodată că puteam fi pus la loc.

Până la acea călătorie.

Până când m-am îndrăgostit de cea mai incredibilă fată care m-a făcut să îndrăznesc *să sper* din nou.

Acela era lacul meu auriu? Asta se întâmpla cu spiritul meu frânt? Acea călătorie, aceste noi prietenii, îndrumarea lui Leo şi a Miei şi faptul că mă îndrăgosteam profund reprezentau *kintsugi* al meu? Puteam eu, puteam *noi toţi* să fim cumva reasamblaţi? Sau eram din nou frânt de terapia prin expunere? Piesele mele se frânseseră din nou? Trebuia să mă chinuiesc să le găsesc din nou? Sau erau sparte în aşa de multe bucăţi încât nu se mai puteau salva? Asta era teama mea cea mai mare. Că distrugerea era prea mare ca să mă vindec.

— Te chinui? m-a întrebat Aika.

Aveam mâinile suspendate în aer şi mi-am dat seama că stăteam nemişcat, pierdut în mintea mea. Apoi am auzit întrebarea. Mă chinuiam?

Prea mult.

Înghiţind în sec, am întâlnit privirea întrebătoare a Aikei.

— Este… M-am foit, simţindu-mă incomod să întreb aşa ceva cu voce tare. Dar trebuia să ştiu. Există farfurii care sunt prea sparte ca să mai fie reparate? Cazuri… fără speranţă?

În cameră s-a lăsat tăcerea pentru că întrebarea mea a îngroşat aerul. Am simţit mâna lui Savannah pe genunchiul meu în semn de sprijin. Dar nu mi-am luat ochii de la Aika. Mi-am ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului ei.

— Nu, a spus Aika scurt. Poate că durează mai mult să găseşti piesele sparte şi cu siguranţă îţi ia mai mult să le pui la loc. Dar orice farfurie spartă poate fi reparată cu timp şi cu puterea de a o face.

Uşurarea pe care am simţit-o auzind răspunsul ei aproape că m-a doborât de pe scaun. O simţeam pe Aika urmărindu-mă cu atenţie. Când am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii, a încuviinţat din cap o dată, de parcă putea să vadă în sufletul meu. Acea scurtă încuviinţare din cap a fost în semn de încurajare. Ştiam că înţelegea de ce pusesem de fapt acea întrebare. Toată lumea din jurul mesei înţelegea.

— Eşti bine, iubitule? m-a întrebat Savannah cu vocea şoptită şi tremurându-i de tristeţe.

Tristeţe pentru mine.

— Sunt bine, am zis şi am strâns-o de mână, apoi am continuat, ignorând faptul că toţi ceilalţi erau atenţi la mine.

După orele în care am reasamblat farfuria, m-am lăsat pe spate

când am pus ultima piesă la loc. Când m-am uitat la farfuria mea lăcuită, am rămas fără aer.

Era reparată. Nu era ca înainte, dar era reîntregită. Era ceva nou. Dar era din nou o farfurie.

— Ce vedem acum, când ne uităm la farfuriile noastre? a întrebat Aika, acum cu vocea mai blândă, mai moale, de parcă știa că eram cu toții la fel de fragili ca farfuriile pe care le reclădisem toată ziua.

Era nevoie de timp să se usuce lacul. Să le facă la fel de puternice cum erau înainte.

— Este frumoasă, a zis Savannah, uitându-se la farfuria ei. A clipit să-și alunge lacrimile din ochi și s-a uitat în ochii Aikei. Cred că e chiar mai frumoasă decât era înainte.

— Ah, a zis Aika. Asta-i adevărat. A gesticulat spre farfuriile tuturor. O lecție atunci, a rostit și a zâmbit. Ceea ce este spart, după ce e reparat, poate fi mai frumos decât era înainte.

Am simțit fiori pe șira spinării care s-au întins în tot corpul. M-am întins și am cuprins mâna lui Savannah. Degetele îi tremurau, iar când am ridicat privirea, lacrimile îi alunecau pe obraji, de parcă erau propriile urme de lac sărat. M-am uitat captivat la iubita mea. Când ne cunoscuserăm era frumoasă. Când era frântă în mii de piese. Dar acum, când această călătorie și terapia o lipiseră treptat la loc cu lac auriu, era mai frumoasă ca niciodată.

Știam că propriile piese erau sparte. Nu erau toate prinse cu lac… *încă*. Dar când m-am uitat la farfuria mea, știam ce puteam să fiu. Într-o zi. Niciodată nu aveam să fiu la fel după ce-l pierdusem pe Cillian – niciunul dintre noi nu era după cei pierduse pe cei dragi. Nu puteai să pierzi pe cineva pe care l-ai iubit așa de mult și să redevii persoana dinainte.

Pierderea te schimba.

Dar te puteai *vindeca*. Puteai să repari spiritul fracturat cu lac auriu și să te agăți de *viață*. Acea viață nu avea să mai fie niciodată la fel. Dar asta nu însemna că nu merita. Că nu avea să fie frumoasă. Poate că pierderea învăța o persoană să iubească viața *mai mult*. Pentru că înțelegeai cum era să pierzi acea viață. Nu o mai luai de-a gata.

Știam că încă nu eram acolo. Dar, dacă aș fi continuat, dacă aș fi continuat să *încerc*, aș fi continuat să-mi repar piesele sparte, aș fi putut să fiu.

Am simțit o mână pe umăr. Aika stătea lângă mine.

— Vreau să vă dau tuturor câte un set să-l luaţi cu voi. Ca să exersaţi acasă. A zâmbit, ochii ei căprui fiind plini de bunătate. Pentru momentele în care simţiţi că viaţa nu mai poate fi frumoasă din nou.

— Mulţumesc, am şoptit şi m-am agăţat de acel set de *kintsugi* cadou ca de un colac de salvare.

Ca şi cum, dacă îl ţineam suficient de strâns, prin venele mele avea să curgă lac auriu, avea să îmi intre în artere şi avea să îmi repare inima frântă.

Am auzit în mintea mea ecoul vocii Aikei… „*Wabi-sabi* ne învaţă să îmbrăţişăm imperfecţiunile vieţii, efemeritatea şi caracterul ei nedesăvârşit".

Nimic nu durează etern. Viaţa, fericirea… chiar şi suferinţa.

Dar *speranţa*, da. Dacă învăţasem ceva fiind lângă lui Savannah, acel lucru era că speranţa se afla mereu prin preajmă. Şi dacă o pierdeai, puteai să o găseşti din nou.

Savannah şi-a pus capul pe umărul meu şi s-a uitat la farfuria ei. Eu m-am uitat la a mea, lumea dispărând în jurul nostru. Trebuia să găsesc o cale să repar piesele mele sparte. Am sărutat-o pe păr, mirosindu-i parfumul de cireşe şi migdale. Voiam o viaţă cu fata asta. Voiam să-mi găsesc fericirea cu ea.

O voiam pe *ea* în orice fel.

Lacul auriu a sclipit în luminile de deasupra. Poate că inima lui Savannah şi a mea fuseseră frânte de pierderea fraţilor noştri. Dar când începuserăm să le reparam, poate că le îmbinaserăm la loc pentru a crea din inimile noastre una singură.

Eram puternici aşa. Bătând la unison.

Şi eram sigur că erau mai frumoase decât fuseseră vreodată singure.

CAPITOLUL 23

Pomi înfloriţi şi vechi prieteni

Savannah.

Ştiu că mulţi oameni se întreabă de ce iubesc cireşii înfloriţi aşa de mult. Mereu i-am iubit. Am fost crescute printre ei. Culorile lor, fragilitatea lor erau doar ceva ce m-a fascinat. Majoritatea copiilor numără zilele până la Crăciun. Eu număram zilele până la sezonul cireşilor înfloriţi.

În vreme ce eu stau aici, au înflorit. Dumbrava înflorită este plină de petale roz şi albe. Este viu, aşa de viu. Parfumul dulce floral, frumuseţea

uimitoare care a înflorit îmi taie respirația de fiecare dată când sunt dusă acolo.

Nu mai pot să merg. Acum folosesc un scaun cu rotile. Dar nu mă deranjează. Atât timp cât apuc să-mi văd dumbrava înflorită în toată frumusețea sa încă o dată sunt mulțumită. Mai ales cu Rune lângă mine. Putem să stăm cu orele acolo. Sunt în siguranță în brațele lui sub acei copaci. Fiecare respirație îmi este prețuită. Fiecare sărut pe care mi-l dă Rune este un dar pe care nu credeam că-l voi mai primi.

Nimic n-am luat de-a gata.

Dar înflorirea din acest an este dulce-amară, pentru că știu că va fi ultima pentru mine pe acest pământ. Știu că în curând, când prima petală va cădea, respirațiile mele vor fi numărate. Bătăile inimii mele vor fi finite. Am obosit, Savannah. Chiar și acum. Doar să țin pixul și să-ți scriu mă epuizează. Dar nu simt frică. Vreau să știi asta. Precum floarea de cireș, poate că am avut o viață scurtă, dar a fost vibrantă, plină și așa de dulce.

Cea mai dulce când sunt cu cei pe care-i iubesc. Cea mai dulce când sunt cu tine și Ida. Cu Rune al meu.

Dumnezeu a știut că viața mea va fi scurtă, Savannah.

De aceea mi-a dat iubirea mea pentru florile de cireș. Ca să înțeleg cum este să duci o viață scurtă, dar plină. M-am născut în Blossom Grove ca să trăiesc printre copacii de care viața mea a fost așa de plină. Cred asta. Nimic nu-i permanent în viața asta, Savannah. Așa că îmbrățișează-i frumusețea cât poți.

Când citești asta, să știi că eu sunt în rai, în siguranță printre cireșii înfloriți care nu mai mor. Și voi fi așa de fericită să stau sub ei, gândindu-mă la cei din familia mea, trăindu-și viața înfloritoare până când se vor întoarce la mine și, precum cireșii înfloriți din cer sub care aștept, să rămână mereu lângă mine.

Până în acea zi.

Poppy

Savannah

Kyōto, Japonia

Era prea mult de absorbit. Oriunde mă întorceam era o pătură de roz și alb. Erau copaci pe orice alee, parcurile erau pline ochi de copaci înfloriți. Parfumul floral era oriunde în aer și, oriunde mă întorceam, nu o vedeam decât pe Poppy. Eram fericită că vedeam Kyōto acum, la finalul călătoriei. Pentru că, dacă Laș fi văzut în urmă cu o lună, când călătoria abia începuse, n-aș fi putut să suport.

Acum puteam să mă uit la aceşti copaci, plini de viaţă temporar, şi să-i admir cu respectul pe care-l meritau. Şi o puteam vedea pe Poppy oriunde mă întorceam şi să nu fiu doborâtă de asta. Ci *întărită*. Am zâmbit, deşi pieptul mi s-a ridicat şi a coborât cu suspine uşoare în vreme ce lacrimile îmi picurau din ochi. Cădeau pe pământ, lăsând o parte din mine pentru totdeauna în acest loc – tributul unei surori. Ca el mă ţinea de mâna stângă, absorbind această priveliște nemaipomenită cu mine. Ţineam mâna dreaptă întinsă, cu vântul trecându-mi printre degete. Şi cu ochii minţii o vedeam pe Poppy lângă mine, ţinându-mă strâns. S-ar fi uitat la copacii pe care-i iubea aşa de mult doar cu iubire şi recunoştinţă.

— Incredibil, a şoptit Dylan în urma noastră.

Am deschis ochii şi am văzut păsări zburând în cerc deasupra de parcă şi ele rămâneau fără aer la vederea priveliştii.

— Este ca dumbrava înflorită, Sav? a întrebat Dylan.

Îi povestisem despre ea.

M-am gândit la casa noastră şi am simţit junghiul ascuţit al dorului de casă. Pe cât de magnifică era priveliştea asta, *nimic* nu putea să ia locul micii noastre dumbrăvi înflorite. Mai ales acum, când sora mea se odihnea acolo. Era un loc magic, senin şi binecuvântat.

Am deschis gura să-i răspund, când o voce de lângă Dylan a zis:

— Nimic n-ar putea să înlocuiască vreodată dumbrava noastră înflorită.

Am rămas nemişcată câteva secunde din cauza şocului. Pentru că *ştiam* acea voce. Îmi fusese *dor* de acea voce. I-am dat drumul mâinii lui Ca el şi l-am ocolit pe Dylan. Şi acolo era Rune Kristiansen în carne şi oase, lângă noi, în acel parc uimitor din Kyōto.

— Rune… am zis şi din ochi mi-au curs lacrimi noi.

Am alergat la el şi l-am luat în braţe. M-a îmbrăţişat şi Rune şi i-am simţit părul lung şi blond pe obraji când a făcut asta. Totul era aşa de ireal. Să fiu acolo, printre atâţia cireşi înfloriţi, acum cu Rune al lui Poppy lângă mine.

M-am retras şi m-am şters la ochi. Rune era îmbrăcat ca de obicei – cu blugi negri, tricou negru şi ghete de motociclist. Nu se schimbase deloc, doar că acum era un pic mai în vârstă. Şi, la fel ca vechiul Rune, avea un aparat foto în mână.

— Surpriză! a zis, iar eu am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc.

A zâmbit.

— Am fost în Coreea de Sud cu mentorul meu timp de câteva săptămâni pentru fotografii. Am avut câteva zile libere între proiecte. El se întâlnea cu nişte vechi colegi, aşa că am decis să iau avionul şi să trec repede pe aici. Sunt aici doar pentru o zi şi o noapte. Dar mama ta mi-a spus că şi tu vei fi aici. I-am contactat pe şefii grupului tău şi mi-au zis unde vei fi. Voiam să te surprind.

— Eşti aici, am şoptit, încă în stare de şoc.

Ochii lui Rune s-au îmblânzit şi o fărâmă de tristeţe a trecut prin adâncurile lor pentru câteva secunde.

— Niciodată nu ratez cireşii înfloriţi, Sav. Şi-a atins aparatul foto. Încă trebuie să i le arăt iubitei mele.

Pozele de pe mormântul lui Poppy.

În fiecare an, la finalul cireşilor înfloriţi, în apropiere de aniversarea morţii ei, o nouă poză a unui festival cu cireşi înfloriţi de undeva din lume apărea la piatra funerară a lui Poppy.

Eu şi Rune am schimbat o privire lungă, cunoscătoare şi emoţia m-a gâtuit aşa de tare încât nu puteam vorbi. Rune şi-a plecat capul şi l-am văzut că şi-a şters subtil ochii. Când s-a uitat din nou la mine, am văzut pe chipul lui frumos cât de dor îi era de sora mea.

— Piersică? Ca el a venit din spatele meu şi şi-a pus un braţ pe umărul meu, întorcându-mă ca să fiu cu faţa spre el. Eşti bine?

S-a uitat la Rune cu confuzie. Rune şi-a lăsat capul într-o parte văzând cât de apropiat era Ca el de mine. Mi s-au aprins obrajii. Era clar că familia mea nu îi povestise despre Ca el. Rune a ridicat o sprânceană cunoscătoare. A întrerupt greutatea momentului.

— Ca el, am zis şi am gesticulat spre Rune. El este Rune al lui Poppy…

M-am oprit, neştiind ce să mai zic. Am simţit un nod în stomac, apoi Rune a zis:

— Rune al lui Poppy.

„Rune al lui Poppy…" Pentru că mereu fusese mai mult decât un iubit pentru sora mea. Însemna toată viaţa ei, bătăile inimii ei şi sufletul ei pereche. Erau despărţiţi doar pentru puţin timp.

Ca el şi-a luat braţul de pe mine şi faţa i s-a luminat când şi-a dat seama.

— Ca el, a zis şi i-a strâns mâna lui Rune.

Rune i-a zâmbit şi s-a uitat la mine cum s-ar uitat orice frate mai

mare. De parcă aveam ceva explicaţii de dat.

— Rune? a întrebat Dylan.

M-am întors spre prietenul meu, care se uita curios la Rune.

— Hei, i-a zis Rune lui Dylan, strângându-i mâna, simţindu-se accentul norvegian.

Voiam să-mi amintesc să-i cer lui Rune să stea de vorbă cu Dylan la un moment dat înainte să plece. Credeam că îl putea ajuta şi pe Dylan.

— Dylan, a zis el. Prieten cu Savannah. Sunt în călătorie cu ea.

Dylan a gesticulat către ceilalţi care se apropiau curioşi. În ochii albaştri ai lui Rune s-a văzut înţelegerea. Mi-a cunoscut prietenii pe rând. Ca el şi-a pus mâna pe spatele meu, ca un sprijin tăcut. Rune ne-a zâmbit slab tuturor. Ştia exact în ce punct ne aflam cu toţii din punct de vedere emoţional. Şi el mersese – *mergea* – pe drumul ăsta.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, am zis, regăsindu-mi vocea.

Rune şi-a înclinat capul spre parc.

— Ai ceva timp să stăm de vorbă?

M-am uitat la Mia şi la Leo, care erau în spatele nostru. Ei îl cunoscuseră deja pe Rune, îl ajutaseră să planifice asta. Mia ne-a făcut semn să plecăm. M-am întors spre Ca el. Voiam să văd cireşii înfloriţi şi cu el. Probabil a văzut lupta de pe faţa mea, pentru că şi-a lipit fruntea de a mea şi a zis:

— Mă duc cu grupul. Nu te grăbi cu Rune. O să te aştept să te întorci.

Ca el m-a sărutat. A fost delicat şi tandru şi am simţit fiori pe şira spinării.

— Ne vedem repede, am şoptit, apoi m-am dus la Rune, care se dăduse într-o partea ca să ne ofere intimitate.

Rune a făcut câţiva paşi. Şi-a pus braţul pe umerii mei şi m-a îmbrăţişat.

— Mi-a fost dor de tine, Sav. Mi-a dat drumul şi m-a studiat atent. Arăţi mai bine. A inspirat lung, uşurat. Pari mai puternică.

— Sunt, am zis, vorbind serios. Sunt mai bine. Sunt mai puternică. Am ridicat mâna şi am atins cu delicateţe un boboc roz vibrant care stătea să înflorească. Călătoria asta… Am clătinat din cap. Nici nu ştiu de unde să încep.

Am ajuns la un petic de iarbă pe care erau mese joase pentru picnic. Rune a făcut semn să ne aşezăm. Acea parte a parcului avea un coronament jos de crengi de cireşi înfloriţi – un tavan de petale. Am

zâmbit văzând stratul des de flori, aşa de multe încât blocau mare parte din soarele de primăvară.

— Eu zic să începem cu băiatul care tocmai te-a sărutat, a zis Rune cu umor în voce.

Îmi ardeau obrajii. Dar eram mândră de Ca el. Eram mândră că era cu mine.

— Ştii că îl cheamă Ca el, am zis, dându-mi seama cât de tare mă îndrăgostisem de el doar după vocea mea.

Rune mi-a dat un ghiont în braţ. Am râs pentru că era jucăuş, dar apoi am redevenit repede serioasă.

— Şi-a pierdut fratele mai mare.

Umorul l-a părăsit şi pe Rune.

— Cillian… fratele lui… şi-a luat viaţa.

— Nu, a şoptit Rune, imaginându-şi-l fără îndoială pe Alton.

— Ca el a văzut cum s-a întâmplat. L-a ţinut în braţe după aceea. Am inspirat adânc pentru a opri durerea pe care am simţit-o imaginându-mi-l pe Ca el aşa. Este… îi e foarte greu.

— Sigur că îi este, a zis Rune, înţelegător. Era unul dintre motivele pentru care-l iubea Poppy, eram sigură. Călătoria asta l-a ajutat? a întrebat Rune.

— Da, am zis, dar trebuia să admit adevărul. Dar încă suferă. Terapiile pe care le-am făcut au scos la iveală lucruri cu care încă se luptă.

Rune a încuviinţat din cap, apoi a ridicat ochii spre flori. A închis ochii şi vântul i-a dansat prin păr. Îmi plăcea să cred că era Poppy care trecea cu mâna prin şuviţele lui lungi în timp ce se afla lângă el. După zâmbetul lui Rune, probabil şi el s-a gândit la asta.

A deschis ochii şi a zis:

— Când am pierdut-o pe sora ta… A clătinat din cap. Acele zile de început când ea nu mai era. Nu ştiam cum să *respir*, Savannah. Vocea i s-a spart, iar mie mi-au dat lacrimile pentru că şi eu fusesem la fel. Apoi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât era mai rău. Pentru că îi *simţeam* lipsa. Distanţa dintre ultima dată când o sărutasem şi acel moment prezent mi se părea aşa de lungă. *Prea* lungă ca să pot face faţă. Rune şi-a ridicat aparatul foto şi, văzând ceva ce eu nu vedeam, a făcut o poză. Când a coborât camera, a zis: Acele ultime luni cu sora ta… cu *Poppymin*, au fost totul pentru mine.

Vocea lui era aspră şi răguşită. Ştiam că acele luni fuseseră

speciale. Văzusem asta. O văzusem pe sora mea şi fericirea pe care Rune o adusese în viaţa ei în ultimele zile. Oricât de mult îşi iubise ea familia, doar Rune i-ar fi putut face moartea aşa de frumoasă cum fusese. O făcuse perfectă pentru ea. Şi se întorsese în viaţa ei chiar când ea avusese mai mare nevoie de el.

Aşa cum Ca el intrase în a mea.

Rune şi-a pus mâna peste a mea şi mi-a strâns-o.

— Îl iubeşti?

Nu exista nicio îndoială în inima mea când am zis:

— Da. Mai mult decât am crezut vreodată că e posibil.

Rune a zâmbit. Aşa de larg încât am ştiut că zâmbea şi în numele lui Poppy.

— Atunci l-ai întâlnit, a zis. Băiatul cu care îţi vei petrece restul zilelor.

I-am dat un ghiont şi i-am zis:

— Rune al meu.

Rune s-a înecat când a râs şi o lacrimă i-a curs peste încreţitura ochiului.

— Rune al tău, a repetat.

— Este jucător de hochei de lângă Boston, am zis.

— Boston? a întrebat, clar referindu-se la viitorul meu la Harvard.

— Toamna trecută ar fi trebuit să meargă la Harvard. Cu o bursă de hochei. Dar a renunţat la ambele când a murit fratele său. Şi fratele lui era jucător de hochei, iar pentru Ca el a fost prea greu să continue să joace… Amintirile… erau prea grele.

— Dă-i timp, a zis Rune. A mers pe un drum greu. Dar s-ar putea să-şi găsească drumul înapoi. S-a întors spre mine. Dar e o întâmplare fericită, a spus. Că şi Ca el ar fi mers la Harvard…

La asta mă gândisem şi eu. Rune a arătat spre cer.

— Aş zice că aici e mâna surorii tale.

Am râs.

— Ea chiar a iubit iubirea.

— Chiar a iubit iubirea, a repetat visător Rune. Dumnezeule, Sav! Mi-e aşa de dor de ea. Când sunt în locurile astea, simt că mi-e şi mai dor de ea, dar şi că e chiar aici, lângă mine.

— Ştiu la ce te referi, am zis. Apoi l-am întrebat ceea ce ştiam că ar fi trebuit să-l întreb cu mult timp în urmă. Eşti bine, Rune. Cu

adevărat?

Am văzut pe faţa lui că şi-a dat seama că nu-l întrebam la modul general. îl întrebam cum era fără Poppy.

— Da, a răspuns şi apăsarea din piept mi s-a mai domolit. Pentru că n-am cum să nu o văd din nou pe sora ta într-o zi. *Ştiu* că voi fi cu iubita mea din nou. O voi săruta din nou şi o voi ţine în braţe. O să-i aud din nou râsul şi o s-o aud cântând la violoncel. O să dorm lângă ea şi doar să fiu cu ea. Aşa cum ar fi trebuit să fim mereu. Şi toţi anii pe care a trebuit să-i petrecem separaţi se vor pierde în vânt.

Mi-am plecat capul ca să nu mă vadă că cedam. Clar n-a funcţionat pentru că a zis:

— Pentru moment, o văd în visele mele, Sav. Vorbesc cu ea în fiecare zi şi ştiu că mă aude. Îi văd zâmbetul perfect cu gropiţe. Şi, în sufletul meu, ea mă asigură că e fericită şi nu suferă. Vorbesc cu ea de fiecare dată când pot. Asta o păstrează vie pentru mine. Vocea i-a devenit groasă, răguşită din cauza emoţiilor. Niciodată nu va exista altcineva pentru mine. Chiar şi din rai, Poppy îmi oferă mai multă iubire decât aş avea vreodată nevoie. Şi-a ridicat aparatul foto. Călătoresc prin lume şi fac poze pentru *ea*. În onoarea ei. Ea îmi oferă un scop în fiecare zi. Şi asta mă ajută să continui. Mă ajută să stau departe de întunericul suferinţei. Rune a zâmbit cu afecţiune când a spus asta. Poppy m-a învăţat asta. Cum să preţuiesc şi să iubesc viaţa. Chiar şi fără ea. Îi sunt dator să trăiesc pentru amândoi. I-am promis. Şi nu-mi voi încălca niciodată promisiunea faţă de iubita mea.

— Aşa… cum va fi să studiez medicina pentru mine, am zis, gândindu-mă la Tala dintre toţi copiii din Filipine, mai ales la cei care nu puteau fi salvaţi.

— Cum ar fi să studiezi medicina, a zis el, fiind de acord. O onorăm pe Poppy continuând în numele ei. Asta va fi suficient pentru mine până când o voi vedea din nou. A rămas tăcut câteva minute, conversaţia plutind deasupra noastră. Nu regret niciun moment din viaţa mea cu sora ta, Sav, a zis. Nici momentele rele. Cele mai rele momente. Când era la pământ, în suferinţă, am fost acolo cu ea. Ştia. Asta ne-a făcut aşa de puternici. La bine şi la rău, i-am fost alături, ţinând-o de mână. Nimic nu m-a făcut să o părăsesc… nici măcar moartea.

Mi l-am imaginat pe Ca el şi am ştiut că aşa era şi pentru noi. Aveam să fiu cu el prin ploaie sau soare, când dansa în lumină sau era pierdut în întuneric. Mă rugam doar ca el să ştie că mă avea sută la sută.

Știam că se vedea ca o povară pentru mine. Dar nu era deloc. Mă ridica. Mă făcea să plutesc. Știam că detesta când era frânt, când era la pământ și cufundat în întuneric. Dar ce nu pricepea Ca el era că acea vulnerabilitate mă făcea să-l iubesc mai mult. Ajunsesem să înțeleg că le arătam partea cea mai rea din noi celor pe care-i iubeam mai mult. Nu exista judecată. Ci doar susținere completă, fermă.

M-am agățat de brațul lui Rune.

— Chiar mă bucur că ești aici, am zis și mi-am sprijinit fața de brațul lui. O parte din casă cu mine în partea cealaltă a lumii. Am zâmbit la florile de cireș legănate din nou de vânt. O bucată din Poppy.

Rune m-a sărutat pe păr și am stat în tăcere, privind copacii pe care sora mea îi iubise așa de mult. Amintindu-ne de ea. Onorând-o. Mulțumindu-i.

Iubind-o.

Mereu, etern.

CAPITOLUL 24

La revedere

Savannah

Otsuchi, *Japonia*

Am ajuns în micul oraș de coastă Otsuchi într-o clipă amiază înceţoşată. Era foarte diferit de Kyōto. Priveliștea era dominată de mare. Copaci și câmpuri. Dar era retras și liniștit.

Plecasem din Kyōto cu un sentiment de plenitudine, dar și un pic frântă. Fusese frumos, dar și dificil să văd așa de mulți cireși înfloriți și să-l văd și să vorbesc cu Rune. Mi-am dat seama că micile lucruri puteau declanșa un atac de suferință în inima ta. Un sentiment așa de copleșitor și puternic încât, timp de câteva ore, te putea trimite înapoi în foc. Dar învățasem să ies din el, un pic arsă, dar nu carbonizată. Acesta era un progres.

Deși în Kyōto fusese greu uneori, încercasem din răsputeri să simt frumusețea locului. Vizitasem un loc pe care Poppy își dorise cu disperare să-l vadă. Și fusesem acolo cu Rune. Știam că s-ar fi bucurat de asta. Rune ne făcuse o poză împreună, printre marea de petale roz și albe. Și știam că, atunci când aveam să mă întorc în Blossom Grove, Georgia, acea poză avea să se afle la mormântul surorii mele.

Rune venise să cineze cu noi toți în timpul călătoriei. Vorbisem despre Poppy cu zâmbete largi și lacrimi în ochi, amintindu-ne cu drag de ea. Era ceva ce ar fi trebuit să fac de mult cu băiatul pe care-l vedeam

ca pe un frate.

Şi Rune fiind Rune, a ieşit la o plimbare cu Dylan în acea seară. Când s-au întors, Dylan părea să păşească mai uşor. Ochii nu-i mai păreau aşa de grei. Inima mi s-a strâns privindu-i – oameni buni care fuseseră nevoiţi să se despartă de sufletele lor pereche mult prea curând. Apoi m-am uitat la Ca el. Mă cuprinsese în braţele lui fără cuvinte, de parcă citise că în sufletul meu era un pic de tristeţe. De parcă şi el avusese acelaşi gând întunecat ca mine – dacă el ar fi păţit ceva, nu ştiu cum mi-aş fi revenit din aşa ceva. Eram mai uimită de Rune decât fusesem vreodată. Cum îşi reluase viaţa şi chiar o trăia. Îşi realiza visul de a fi fotograf în realitate. Făcuse din a trăi pentru Poppy scopul lui.

Onoare. Japonia ne învăţase asta înainte de orice. Că fiecare acţiune ar trebui făcută cu onoare, cu scop. Că noi, ca oameni, trebuie să înţelegem că nimic nu durează pentru totdeauna. Totul era temporar, de la cireşii înfloriţi la anotimpuri şi la vieţile scurte ale florilor sau ale animalelor de companie atât în momentele bune, cât şi în cele grele. Totul trecea; totul începea de la capăt.

Mai ales viaţa.

Dar şi iubirea.

Viaţa era complicată. Te putea frânge şi te putea face praf. Dar asta nu însemna că viaţa, cu toate imperfecţiunile ei, nu putea fi făcută şi refăcută în ceva frumos, că suferinţa trebuia să fie ceva urât. Putea să fie fascinantă şi uimitoare.

Îmi aminteam de asta doar privindu-l pe Ca el.

Şi acum eram acolo. Într-o parte nouă din Japonia. Mică şi liniştită. Ultima noastră oprire. Mă simţeam melancolică. Mă luptasem aşa de mult să nu vin în acea călătorie. Acum eram disperată să rămân. Dar ştiam că trebuia să ies din bula noastră dacă chiar voiam să trec mai departe. Trebuia să luăm tot ceea ce învăţasem în vieţile noastre normale.

Mă rugam doar ca forţa pe care o simţeam în mine să dăinuie. Eu simţeam că avea să dăinuie. Fusese eliberator să văd alte culturi, să înfrunt problemele pe care le îngropasem adânc. Mă simţeam ca o pasăre aflată în cuşcă, pe cale să fie eliberată.

Dar mai avea o oprire. Încă o oprire înainte să-mi pot întinde aripile şi să zbor.

— Mâine, a zis Leo în timp ce ne adunam în camera de relaxare a hotelului rezervat doar pentru noi, va fi punctul culminant a tot ceea ce

v-a învăţat această călătorie.

Emoţiile se plimbau prin corpul meu precum electricitatea. Mia şi Leo nu ne spuseseră ce avea să se întâmple. Dar ştiam că trebuia să fie ceva emoţionant. Am încercat să nu mă alarmez. Ci doar să las lucrurile să vină de la sine. Devenisem mai bună în a înfrunta ceea ce viaţa îmi aducea acum.

Eram în braţele lui Ca el pe canapea. Corpul lui era încordat şi ochii bântuiţi. Nu-mi venea să cred că în curând aveam să nu-l mai văd mergând lângă mine. M-a tras mai aproape de parcă mi-a simţit inima tresărind la acel gând. M-am topit în îmbrăţişarea lui puternică.

După ce am terminat cina, am mers mână în mână cu Ca el înapoi în camera mea. M-a aşteptat la uşă. Aveam nevoie de el. Pentru că noaptea aceea era dureroasă pentru mine. M-am dus la comodă – pe ea se afla caietul lui Poppy.

M-am întors spre Ca el, care mă urmărea cu ochi de şoim. Privirea lui argintie-albastră s-a înmuiat când am dus caietul la piept. Cu buzele şi vocea tremurând, am zis:

— Sunt la ultima pagină.

Cumva citisem toate zecile de pagini pe care mi le lăsase Poppy. Îi răspunsesem în jurnalul primit de la Mia şi Leo. Mă simţeam bine să împărtăşesc călătoria asta cu ea. M-a ajutat să mă conectez din nou cu ea. Prin ce îmi scrisese, Poppy mă ridicase când fusesem jos, fusese lacul auriu pentru cioburile mele când mă simţisem frântă.

Veghease asupra mea în acea călătorie prin acele pagini. Când adormisem plângând. Când mi se făcuse dor de casă – dar nu aşa de mult cum mă aşteptasem pentru că vorbisem cu sora mea în fiecare noapte.

Dar asta era.

Era ultima noapte, ultimul capitol de rămas-bun pentru mine. Şi oricât de mult nu-mi doream să-l citesc, ştiam că trebuia. Nu voiam să-mi iau rămas-bun de la cuvintele ei uimitoare, de la proza ei înălţătoare. Patru ani n-am vrut să-mi iau rămas-bun de la sora mea şi cu siguranţă nu voiam să o fac acum.

Dar trebuia. Trebuia să-mi iau la revedere, că voiam să o spun sau nu. Precum *sakura*, florile de cireş pe care le iubea aşa de mult, ne învăţase că nimic nu dura etern. Şi eu, noi toţi trebuia să acceptăm acest lucru. Puteam să credem în altă viaţă, să găsim semnificaţie în univers sau orice credeam noi că se întâmpla după aceea.

Dar despărţirile, în orice formă, trebuiau să aibă loc pe acest

pământ.

I-am oferit mâna mea lui Ca el. N-a ezitat. Şi-a strecurat mâna bătătorită, tatuată în a mea. Şi mi-a strâns-o de două ori. L-am privit cu un zâmbet înlăcrimat. Aveam deja lacrimi în ochi. Mi s-a strâns gâtul, dar am reuşit să zic:

— Rămâi cu mine… Am inspirat adânc. Pentru această ultimă pagină?

Ca el a clipit ca să-şi alunge propriile lacrimi şi a zis:

— N-aş vrea să fiu altundeva.

Vocea îi era răguşită, cu accentul de Boston pronunţat. Îşi îndura propria durere, dar era acolo pentru mine.

Hotelul în care stăteam era tradiţional japonez. Mese joase şi obloane din hârtie separau părţile camerei. Şi fiecare cameră de hotel avea o privelişte privată, retrasă spre o grădină perfect îngrijită. Ţinându-l de mână pe Ca el, l-am condus la scaunele capitonate joase de afară şi ne-am aşezat. M-a luat în braţe, corpul lui înalt şi mare creând un scut protector în jurul meu.

M-am uitat la soarele care asfinţea şi la stelele ce începeau să sclipească. Universul era vast şi impunător, atât de etern încât ar fi trebuit să fie resimţit copleşitor. Dar, m-am gândit, era ceva reconfortant în faptul că toţi oamenii din lume se uitau la aceleaşi stele şi lună în fiecare noapte, indiferent unde se aflau.

Am netezit caietul încă o dată. Am zâmbit văzând caligrafia lui Poppy. Acest caiet cândva mă înspăimântase. îl evitasem, îl ţinusem ascuns într-un sertar în camera mea. Acum era o sursă de pace.

Era calea mea personală către o soră care mă iubise fără egal.

Ca el s-a aplecat şi m-a sărutat delicat pe gât. A urcat cu sărutările spre obraz şi în părul meu. Am închis ochii în timp ce făcea asta, ascultând ciripitul păsărilor pe crengile întunecate din pomii din jur. Am zâmbit când am auzit sunetul molipsitor al râsetelor lui Travis şi Dylan din partea cealaltă a grădinii.

Viaţa, m-am gândit, chiar este ceva frumos.

— Sunt pregătită, am zis încet, recunoscând importanţa acelui moment.

Era aproape sacru. Pentru mine era. Braţele lui Ca el m-au cuprins şi m-au susţinut, iar eu am dat la ultima pagină.

Mi s-a strâns stomacul când m-am uitat la scrisul lui Poppy. Nu mai era la fel de îngrijit ca în paginile de început. Pe parcursul caietului

am putut vedea cum obosea. Caligrafia ei devenea mai slabă, dar cuvintele ei pentru mine, nu.

Mi-am amintit acele zile. Mi-am amintit cum am văzut-o în pat. Cum respira așa de greu încât fusese nevoită să poarte o mască de oxigen zi și noapte. Pielea îi devenise palidă și ochii păruseră prea mari pentru fața ei. Slăbise. Dar era tot frumoasă, la fel de frumoasă precum petalele la care se uita cum cădeau afară pe geamul dormitorului ei. Am inspirat adânc ca să mă liniștesc, apoi am citit mesajul de adio către mine. Sora mai mică, sora care își adorase sora mai mare din toată inima.

Savannah.

Mă tem că a sosit momentul. În timp ce scriu asta, mâna mea se chinuie să țină pixul. Și, sincer, simt greutatea morții apăsându-mă. Nu vreau să-ți faci griji. Nu o resimt sufocantă. Nu mă face tristă sau să-mi fie teamă.

Simt ca și cum aș fi chemată acasă.

Oamenii se tem de moarte. O văd întunecată și înspăimântătoare. Dar sunt aici, la final, și numai așa nu o simt. Este o lumină ametitoare care planează aproape. Simt miros de flori în jurul meu. Nu știu de ce, dar îmi place să cred că e bunica așezându-se lângă mine, să mă ghideze în aceste ultime ore. Până ce îmi va conduce sufletul din corpul meu frânt. Și voi renaște. Voi fi din nou puternică. Voi pleca împreună cu ultimele flori de cireș.

Rune este lângă mine acum. De zile întregi se luptă cu somnul. M-a dus la balul de absolvire, Savannah. A dansat cu mine pe melodia mea preferată și nici măcar o dată nu mi-a dat drumul. Acum doarme lângă mine, ținându-mă aproape cu brațul.

Și tu tocmai ce ai intrat și ai stat lângă mine. N-ai zis nimic, doar am stat una lângă alta și ne-am uitat pe geam la petalele care cad ca ploaia de vară.

Tu ai fost, Savannah. Liniștea din furtuna mea. Consolarea mea. Respirația mea constantă. Bătaia inimii mele.

Sper ca, atunci când citești asta, să fii vindecată. Sper că, atunci când citești această ultimă pagină, te simți mai puternică. Și crezi că nu mai am dureri. Crezi că merg alături de tine prin viață. Mă rog să fii în stare să te uiți la cer și să zâmbești, știind că eu sunt încă în viață. Că sunt acasă, unde mi-e locul, așteptând cu răbdare să vă am din nou în brațele mele.

Te iubesc, Savannah. În timp ce scriu asta, lacrimile îmi cad din ochi. Dar nu sunt lacrimi de suferinţă sau furie. Sunt lacrimi de bucurie pentru cât de norocoasă am fost să te am ca soră. Cât de norocoasă sunt că am avut un suflet aşa de frumos ca al tău în viaţa mea.

Abia aştept să veghez asupra ta şi să te văd cu adevărat fericită. Îţi trăieşti viaţa cu scop şi eşti iubită de cea mai perfectă persoană. Abia aştept să văd cum îl vei iubi şi tu. Abia aştept să văd unde te va duce viaţa.

Te rog, ai grijă de tine, Savannah. Fii fericită! Asta-i tot ce-mi doresc pentru tine. Să fii fericită. Pentru că fericirea este totul. Şi iubeşte. Iubeşte aşa de puternic şi de profund încât iubirea să radieze din sufletul tău.

Trăieşte. Zâmbesc acum. Doar imaginându-mi chipul tău frumos plin de bucurie, iubire şi viaţă.

Savannah, a fost o binecuvântare să fiu sora ta. Şi, chiar dacă nu mai sunt pe acest pământ, mereu voi fi sora ta mai mare. Vorbeşte des cu mine. Te voi auzi. Am iubit fiecare moment în care am crescut alături de tine. Sora mea. Cea mai bună prietenă a mea. Eşti parte din mine, aşa cum eu sunt parte din tine. Asta nu se poate stinge niciodată.

Asta nu poate muri niciodată.

Acum trebuie să plec. Sunt aşa de obosită. Dar, ţine minte, te iubesc mai mult decât toate stelele de pe cer.

Toată dragostea mea pentru totdeauna.

Sora ta mai mare foarte mândră.

Poppy

Nu puteam să văd ultima frază din cauza lacrimilor ce-mi curgeau din ochi. Pieptul lui Ca el se mişca rapid şi ştiam că şi el citise. M-am întors spre el şi mi-am petrecut braţele în jurul gâtului lui. Mi-am îngropat faţa în scobitura umărului său şi am cedat. Am eliberat patru ani de suferinţă înăbuşită pe băiatul pe care-l iubeam mai mult decât viaţa. Ca el şi-a băgat degetele în părul meu şi m-a ţinut lângă el. A plâns cu mine; a plâns pentru mine. A plâns pentru Poppy şi ştiam că a plâns pentru Cillian, fratele mai mare care-l iubise aşa de mult, dar îl lăsase expus şi fără un adevărat rămas-bun.

Poate, m-am gândit, despărţirea de Poppy putea să fie şi de Cillian. Pentru că ştiam că fratele lui Ca el îl iubise la fel de mult cum Poppy mă iubise pe mine.

— Te-a iubit, mi-a zis Ca el în păr. Te-a iubit aşa de mult.

Şi nu puteam să fiu tristă din cauza asta. Pentru că era adevărat.

Totul se schimba pentru că fusesem iubită aşa de puternic. Poate că îmi pierdusem sora mai mare şi avea să îmi fie dor de ea în fiecare zi, dar *mă iubise*. Îi simţisem iubirea şi încă îi simţeam iubirea învârtindu-se chiar în aerul din jurul meu. În copaci, în pământ, în vânt şi mai ales în stele.

Iubirea nu minţea; era eternă. Era un tatuaj pe sufletele noastre. Un dar pe care nici măcar moartea nu-l putea lua. Dacă ai fost iubit, chiar dacă ai pierdut, acea iubire nu va pleca niciodată. Îţi va umple inima şi va petici găurile lăsate în urmă de suferinţă. Trebuie doar să rezistăm când totul pare imposibil.

— Te iubesc, i-am zis lui Ca el.

Aveam nevoie ca el să ştie asta. Aveam nevoie de acea iubire ca să peticesc găurile din inima lui când trebuia să ne despărţim după această călătorie.

— Şi eu te iubesc, mi-a zis şi am simţit adevărul vorbelor lui până în oase.

— Trebuie să facem un pact, i-am zis, iar el mi-a studiat faţa. Trebuie să promitem că mereu vom fi sinceri unul cu celălalt. Să ne împărtăşim speranţele şi visurile, dar şi temerile şi frământările. I-am atins faţa cu mâna. Dacă viaţa ne-a învăţat ceva, acel lucru este că există suişuri şi coborâşuri, dar şi momente fericite şi preţioase. Ca el şi-a plecat ochii, iar eu mi-am lipit fruntea de a lui. Trebuie să ne spunem totul… chiar dacă doare. Asta-i iubirea adevărată, Ca el. Asta înseamnă să ai încredere totală în cineva.

Ca el mi-a cercetat ochii, apoi a şoptit:

— Leo mi-a oferit ajutor în plus. Când mă întorc acasă, vrea să merg la o unitate medicală care va săpa mai adânc şi mă va ajuta să fac faţă la tot. Ca el a oftat – era obosit. Şi cred că are dreptate. Braţele lui erau ca fierul de puternice în jurul meu, de parcă aş fi fost suflată de vânt dacă nu mă ţinea. Pentru că l-am văzut… l-am văzut pe Cillian făcând-o…

S-a oprit.

— Ca el, am şoptit, cu inima frântă pentru băiatul pe care-l iubeam. Ar fi trebuit să-mi spui.

Corpul lui era slăbit de epuizare.

— Bănuiesc că nu voiam să recunosc. Nu voiam să-ţi faci griji. Dar…

— Dar? l-am întrebat, rugându-mă să nu fiu prea insistentă.

— Dar are dreptate, mi-a mărturisit, iar în acel moment am fost aşa de *mândră* de el.

Ca el s-a luptat în acea călătorie, s-a luptat mult cu terapiile prin discuţii. Dar mi-am dat seama că oferise din el cât de mult putuse. Dar trebuia să continue. Să fie puternic pentru că drumul lui era lung.

— Mulţumesc că mi-ai spus, am zis şi l-am sărutat pe buzele tremurânde.

— Mulţumesc că mă iubeşti, a rostit cu blândeţe pe buzele mele.

Nimic nu-mi doream mai mult decât ca el să-şi lipească buzele de ale mele. Poate că el nu se vedea a fi demn sau vrednic de iubire. Dar în ochii mei se înălţase.

— O să trecem prin asta, i-am promis.

Pentru că eu credeam în el şi credeam că împreună puteam să înfruntăm orice.

Eu şi Ca el ne-am îmbrăţişat după despărţirea de Poppy şi mărturisirea lui. Când lacrimile noastre s-au uscat şi a rămas doar oboseala, am ridicat ochii, privind stelele. Şi am zâmbit. Pentru că ştiam că Poppy era acolo, sus. Iar lucrul acesta era la fel de liniştitor ca a-i avea braţele în jurul meu.

CAPITOLUL 25

Vânturi calde şi cuvinte din inimă

Savannah

Otsuchi, *Japonia*

Ziua următoare

Mă uitam la grădina în care fusesem aduşi şi la cabina telefonică aflată în grădină. Marea se afla dincolo de un drum aglomerat, dar noi stăteam acolo, în mijlocul unui petic de verdeaţă sălbatică, privind o simplă cabină telefonică albă. Era în vechiul stil englezesc. În jur erau bănci, dar cabina aceea telefonică stătea acolo, cam singuratică şi ieşită din peisaj.

— Cu ani în urmă, acest oraş din Japonia a fost lovit de un tsunami, a zis Leo şi inima mi-a tresărit.

M-am uitat la micul oraş – probabil fusese devastat.

— Oraşul ăsta de coastă în mod deosebit a fost sever afectat. Mulţi oameni au murit. Localnicii şi-au pierdut mulţi membri de familie în acest singur dezastru.

Ca el m-a strâns mai tare de mână.

— Cabina asta telefonică a fost construită cu un an înainte. Leo s-

a dus la ea. Este cunoscută drept Telefonul Vântului. În ea este un telefon cu fir deconectat.

Am văzut telefonul negru din interior. Cum era în filmele vechi, înainte să existe telefoanele mobile.

— Omul care a creat cabina şi-a pierdut un văr din cauza cancerului. Şi îi era dor de el. Îi era aşa de dor de el încât nu ştia cum să proceseze asta.

Acele cuvinte m-au înţepat în piept. Ştiam cum se simţea.

— A simţit că îi trebuia un loc în care să-şi pună sentimentele în cuvinte. Şi avea nevoie de un loc unde să le exprime. Aşa că domnul a construit această cabină telefonică în grădina lui ca să vorbească cu el.

M-am încruntat confuză.

— Acest telefon a fost proiectat să aline cu suferinţa. Este o linie directă cu lumea de dincolo şi cu cei care au trecut în acea lume.

— Ca să înţelegeţi de ce această cabină telefonică este deosebită, este important să ştiţi câteva lucruri despre Japonia şi credinţele pe care le au mulţi oameni de aici, a spus cu blândeţe Mia. Japonia este în majoritatea sa budistă. Şi în budism oamenii cred că linia dintre viaţa aceasta şi următoarea este subţire. Cred că totul în lume, în *viaţă* este conectat, iar asta îi include pe cei care au murit.

Îmi plăcea ideea asta. Îmi amintea ce credeam despre univers şi praful de stele şi ideea că la un moment dat aveam să ne ocupăm locul printre stelele din care proveneam cu toţii. Despre energiile noastre care supravieţuiau dincolo de mormânt, rămânând în această viaţă, doar că într-o formă nouă. Fără să plecăm vreodată.

— În casele din Japonia, mulţi oameni au altare în living dedicate celor dragi care nu mai sunt, a continuat Mia.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea, agăţându-mă de fiecare cuvânt al ei.

— Sunt pline de poze şi amintiri cu cei care au murit, iar fructe, orez şi alte ofrande asemenea sunt puse în faţa lor. Oamenii cred că, deşi morţi, cei dragi sunt încă legaţi de familiile lor şi trebuie onoraţi.

„Ca jurnalul primit de la Leo şi Mia", m-am gândit. Aşa păstrasem legătura cu Poppy. Şi ştiam că, după terminarea acestei călătorii, aveam să vorbesc în continuare cu ea prin acele pagini. Nu mă vedeam oprindu-mă vreodată. Nu ştiam dacă era sănătos, dar fiind acolo, auzind asta despre budism şi cultura japoneză, am înţeles că era în regulă. Era în regulă să păstrez legătura cu sora pe care o pierdusem. Prin jurnal îi

găsisem din nou vocea.

— Această cabină telefonică este o extensie a altarelor din case. Face legătura dintre acea linie subţire dintre viaţă şi moarte într-un mod sănătos şi personal, a zis Leo. A arătat spre cabina telefonică albă şi simplă. Telefonul dinăuntru nu-i conectat la nimic pe acest pământ, ci la lumea de dincolo. Omul care a construit asta ştia că nu exista o linie directă către vărul lui plecat, dar îi plăcea să creadă că vorbele lui către el, în loc să fie purtate în jos printr-o linie conectată, erau în schimb purtate de vânt. De aceea i se spune Telefonul Vântului.

Îmi tremurau mâinile în timp ce privirea îmi era fixată pe acel telefon şi acea cabină telefonică. Am simţit fiori pe şira spinării când o pală de vânt a suflat în jurul nostru. Ca el m-a strâns de două ori de mână. I-am strâns şi eu de două ori mâna – şi eu l-am simţit tremurând.

— O altă credinţă a budismului, una nu prea diferită de ceea ce am învăţat în Varanasi, este că, întrucât cei dragi nouă încă sunt conectaţi cu noi, trebuie să le dăm drumul. În gândirea budistă, dacă nu le putem da drumul celor dragi, nu putem să vărsăm suferinţa pierderii lor şi atunci ei nu pot fi eliberaţi şi rămân suspendaţi într-un tărâm al nimănui în lumea de dincolo, a zis Leo. Aşa că unele dintre cele mai cunoscute fraze folosite în această cabină de telefon sunt „Nu-ţi face griji despre noi" şi „Fac tot ce pot". Oamenii cred că e de ajutor să-i asigurăm pe cei dragi că suntem bine, chiar dacă nu suntem, şi îi ajută să treacă în lumea de dincolo şi în următoarea parte a călătoriei lor.

Ca el era rigid ca o scândură lângă mine. Era cea mai grea parte din tot pentru el, să-i dea drumul fratelui său. Chiar l-a durut când a dat drumul candelei care-l reprezenta pe Cillian pe Gange. Ştiam că asta nu avea să fie diferit. Mi-am sprijinit capul de braţul lui, încercând să-i ofer puţină alinare.

— După tsunami, a continuat Mia de unde s-a oprit Leo, mulţi localnici au început să apară întâmplător în grădina asta, la cabina telefonică, pentru a-şi lua acel rămas-bun ce le fusese răpit. Aşa cum au păţit mulţi dintre noi. Accidente fatale, boli rapide, sinucideri… a zis Mia cu blândeţe şi grijă. Nu au existat despărţiri. Nicio şansă să le spunem tot ce voiam celor dragi.

În acel moment m-am simţit norocoasă. Pentru că eu o ţinusem pe Poppy de mână şi-mi luasem rămas-bun. Îi spusesem surorii mele tot ceea ce avusesem nevoie să-i spun. Dar Ca el, mulţi dintre prietenii mei de aici nu-şi luaseră rămas-bun. Nu avuseseră parte de acea despărţire.

— Nu vrea toată lumea să facă asta şi este în regulă. Dar am descoperit că, mai ales pentru cei care nu şi-au luat rămas-bun, vorbitul în telefon ajută la însănătoşirea lor. Vă poate ajuta să spuneţi ceea ce trebuie să le spuneţi celor dragi, singuri şi într-o intimitate totală, a zis Leo. Ne-a zâmbit tuturor. Astăzi v-am adus aici, în ultimul exerciţiu din călătoria noastră, ca să le puteţi spune tot ce trebuie celor pe care i-aţi iubit cel mai mult.

Am auzit sunetul lacrimilor, al suspinelor şi al strigătelor sfâşietoare ale prietenilor mei. Dar privirea mea era pe cabina telefonică. Mâna mea o ţinea pe a lui Ca el de parcă era un colac de salvare. Când am îndrăznit să mă uit la faţa lui, era cenuşiu. Ochii lui albaştri-argintii erau mari şi înspăimântaţi.

Mi-am lăsat capul pe braţul lui. Îi era frig şi corpul îi tremura.

— Vă vom acorda fiecăruia timp să intraţi în cabina telefonică, a zis Mia. Eu şi Leo venim deseori aici cu grupurile noastre. Am fost destul de norocoşi să prindem un timp privat, departe de public, pentru ca voi să faceţi asta. Mia s-a dat într-o parte. Aşa că, vă rog, dacă vreţi şi vă simţiţi pregătiţi, intraţi în cabina telefonică.

Leo a venit la Ca el şi i-a zis suficient de încet încât să auzim doar noi:

— Nu trebuie să faci asta dacă nu eşti pregătit, băiete.

Ca el a încuviinţat amorţit din cap. Sincer, nu ştiam ce avea să facă.

O mână m-a prins de mâna liberă. Era Dylan. Când m-am uitat în jos, am văzut că eram cu toţii uniţi. Lili, Jade, Travis, Dylan, eu, Ca el. Ajunseserăm aici. Printre lacrimi, suferinţă, agonie şi deschiderea inimilor noastre frânte unul în faţa celuilalt, noi şase ajunseserăm aici, la exerciţiul final.

— Am ajuns aşa de departe, ne-a zis Dylan tuturor.

Ajunseserăm. împreună ne susţinuserăm unii pe alţii. Tăcuserăm asta unii lângă alţii, ştergându-ne lacrimile unul celuilalt şi alinându-ne reciproc când cedam. Aveam o legătură formată în suferinţă şi iubire. Ştiam că legătura cu oamenii ăştia nu avea să se piardă niciodată.

Lili a înaintat prima, dând drumul mâinii lui Jade. Am privit-o cu respiraţia tăiată cum a urcat treptele spre cabina telefonică şi a intrat. Mi-am coborât capul când a ridicat telefonul, ştiind că prietenii mei îi ofereau aceeaşi intimitate.

Vântul sufla printre copaci. Păsările ciripeau deasupra; sunetul

valurilor lovindu-se lent de ţărm, iar vâjâitul maşinilor ce treceau pe drumul cu trafic din spatele nostru creau sunetul de fond. Mai important, ofereau intimitate totală persoanei de la telefon.

Prietenii mei au vorbit pe rând la telefon. Fiecare ieşind trist şi în lacrimi, dar părând cumva diferit. Curat, reînviat – un amalgam de emoţii. Ne-am luat din nou de mâini pentru a oferi susţinere continuă. Şi când Dylan s-a întors în rând, cu obrajii roşii şi ochii umezi, era rândul meu.

M-am uitat la Ca el, care şi-a smuls privirea de la cabina telefonică pentru a o întâlni pe a mea.

— Poţi să faci asta, Piersică, a zis cu vocea aspră şi răguşită.

Am încuviinţat din cap, apoi i-am dat drumul la mână. M-am gândit că era o metaforă. Puteam să ne susţinem unii pe alţii, să ne sprijinim şi să ne ştergem lacrimile, dar când venea vorba de fapte, călătoriile noastre cu suferinţa erau doar ale fiecăruia. Eram pe cont propriu. Şi trebuia să ne vindecăm singuri.

Fiecare pas spre cabina telefonică era un maraton. Uşa părea grea de zece tone. Dar, când am fost înăuntru şi telefonul negru se uita la mine, s-a aşternut liniştea şi m-a cuprins o senzaţie de pace.

Cu mâna tremurând, am ridicat receptorul şi l-am dus la ureche. Am dat doar de tăcere.

Dar ştiam că era acolo, aşteptând în vânt.

— Poppy… am zis, vocea răsunându-mi aşa de puternic în spaţiul silenţios. Ştiu că mă auzi, am spus. Am închis ochii. Azi-noapte ţi-am citit ultima însemnare din caiet. Respiraţia mi s-a poticnit şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. A fost aşa de frumoasă. *Tu* ai fost aşa de frumoasă. Sper că ştii asta. Am zâmbit printre suspinele mele tăcute. Azi-noapte ţi-ai luat rămas-bun de la mine, aşa că e corect să fie rândul meu să-mi iau rămas-bun de la tine astăzi. Am strâns receptorul mai tare. Doar că nu vreau. Pentru că, dacă am învăţat ceva din călătoria asta şi din caietul tău, a fost să cred din toată inima şi sufletul că tu eşti cu mine. Am suspinat şi am inspirat adânc. Îmi simţeam pieptul deschis şi mă durea. Când ai murit, toată lumea mea a făcut implozie. Dar acum te simt în jurul meu. Te văd în stele. Te văd în visele mele. Şi acum vorbesc cu tine la telefonul ăsta.

Mi-am şters obrajii şi am încremenit când un fluture a aterizat pe o floare afară, lângă cabina telefonică. Cândva fusese o omidă, care acum se transformase într-un fluture. Acel fluture, oricât de frumos era, avea

o viaţă scurtă. Dar frumuseţea lui avea să rămână în amintirile tuturor celor care-l vedeau.

— Poppy, te iubesc mai mult decât toate stelele de pe cer. Mereu voi jeli după tot timpul pe care tu îl ratezi din viaţa mea, dar voi preţui binecuvântările pe care mi le-ai dat cât ai fost aici. Plânsul mi s-a atenuat şi respiraţia mi s-a reglat. Nu-ţi face griji pentru noi, am şoptit, dorindu-mi ca ea să fie liberă. Ai grijă, sora mea iubită. Te ador. Te iubesc. Şi-mi va fi dor de tine în fiecare minut al fiecărei zile, am zis şi apoi am pus receptorul la loc.

Fluturele şi-a luat zborul şi l-am privit cum plutea în vânt spre cer până ce a dispărut. Am închis ochii şi am zâmbit, chiar mai mult când am simţit mirosul dulce de vanilie ocupând spaţiul din jurul meu.

Apoi am deschis uşa să ies, văzându-mi prietenii şi iubirea vieţii mele, cu toţii aşteptând, ţinându-se de mâini, cu expresii de mândrie pe chip. Şi am ştiut, am simţit-o în adâncul inimii mele…

…aveam să fiu bine.

CAPITOLUL 26

Voci tăcute şi puncte de cotitură

Ca el

Pacea de pe faţa lui Savannah când a ieşit din cabina telefonică a fost o sabie cu două tăişuri. Pe de o parte, eram aşa de mândru, aşa de plin de fericire pentru iubita mea că fusese atât de curajoasă să-şi expună sufletul surorii de care-i era atât de dor. Eram aşa de mândru de cum era acum, mergând cu spatele drept şi cu capul sus. Dar, pe de altă parte, asta m-a făcut să văd cât mai aveam de muncit. Lucrurile pe care nu voiam să le înfrunt. Suferinţa pe care nu voiam să o îndur.

Mâna lui Leo s-a aşezat pe umărul meu.

— Din nou, nu trebuie, fiule.

Savannah m-a strâns mai tare de mână. M-am uitat la ea. Ochii ei albaştri erau mari şi plini de nelinişte pentru mine. Voiam să fiu mai bun pentru ea. La dracu', voiam să fiu mai bun pentru mine!

— Pot să o fac, am zis, iar Leo mi-a studiat faţa.

După câteva secunde a încuviinţat din cap, dar avea o privire precaută. Ştiam că îşi făcea griji pentru mine.

Chiar înainte să dau drumul mâinii lui Savannah, ea m-a sărutat pe dosul palmei şi s-a dat la o parte. În vreme ce înaintam, m-am agăţat de senzaţia sărutului ei, încă întipărită pe pielea mea. Mersul spre cabina telefonică era ca un drum pe culoarul morţii. Pentru mine, cabina

telefonică nu părea atrăgătoare, ci mai degrabă îmi lăsa impresia că temerile mele cele mai mari erau din carne şi oase.

M-am oprit la uşă şi m-am forţat să o deschid. Tăcerea era asurzitoare în interior, lipsa sunetului îmi străpungea urechile de parcă era un sunet dureros de înaltă frecvenţă. Apoi am pus mâna pe telefon. Mi s-a părut rece şi tare. Pieptul a început să-mi urce şi să coboare. Prea rapid. Respiram prea rapid. Pe frunte mi-a apărut sudoarea, dar am inspirat adânc şi m-am forţat să ridic receptorul. Îmi tremura când l-am dus la ureche.

M-a distrus doar să mi-l imaginez pe Cillian de partea cealaltă, aşteptând ca eu să vorbesc. Vocea mi s-a pierdut în gât şi, aşa cum se întâmpla atât de des, acea noapte mi-a revenit în minte ca un film. L-am văzut pe Cillian izbindu-se cu putere. Am încercat să vorbesc, dar n-a ieşit niciun sunet. Şi, în ciuda efortului meu, genunchii mi-au cedat şi am căzut la pământ. Telefonul atârna din receptor, balansându-se. I-am dat drumul, dorindu-mi să-i spun lui Cillian cât de mult îl iubeam, cât de dor îmi era de el şi cum viaţa fără el părea să nu fie viaţă în unele zile. Dar nu l-am văzut decât frânt în braţele mele… mort.

Mort.

Fratele mele era *mort*!

Atunci am cedat. Hohotele de plâns mi-au sfâşiat corpul şi nu le puteam opri. Nu puteam să mă ridic de pe podeaua rece a cabinei telefonice. Uşa s-a deschis şi Leo s-a aplecat. M-a ajutat să mă ridic în picioare şi m-a scos pe alee. Dar hohotele încă nu se opreau. Dylan era de partea cealaltă, ajutându-l pe Leo să mă ducă pe alee şi spre autocarul care ne aştepta. O mână familiară mi-a atins spatele şi am ştiut că era Savannah. Asta era fata iubita. Mereu acolo cu o atingere de ajutor. Cu iubirea ei şi cu cele două strângeri de mână ale noastre.

Călătoria înapoi a fost în ceaţă, timpul abandonându-se tristeţii. Nu-mi puteam lua rămas-bun. Pur şi simplu nu puteam să o fac.

Nu eram pregătit să-mi iau rămas-bun.

Nu încă.

Leo şi Dylan m-au ajutat să cobor din autocar şi să ajung în camera mea. M-au întins pe pat şi, înainte să ating perna cu capul, Savannah era lângă mine. Atunci am respirat. Mereu o făceam când era ea în preajmă. Dar hohotele încă veneau. Apoi au pornit până ce n-au mai rămas lacrimi să-mi curgă pe obraji şi soarele lăsase locul lunii. Leo a rămas cu noi în cameră în tot acest timp, lăsându-mă să curăţ tot din

sufletul meu.

Până l-a urmă, s-a ridicat şi a zis:

— Trebuie să stau de vorbă cu Mia. Mă întorc repede. O să fii bine?

Am încuviinţat din cap. Nu puteam să vorbesc. Vocea îmi era pierdută.

Când a plecat, Savannah s-a ridicat imediat. Ochii îi erau roşii de tristeţe.

— Îmi pare aşa de rău, iubitule, a zis. Îmi pare rău că te-a durut aşa de tare.

M-am uitat în acei ochi albaştri şi am ştiut că, dacă voiam să avem orice fel de viitor, trebuia să mă fac bine.

— Te iubesc, am zis, chiar când la uşă s-a auzit un ciocănit.

A intrat Mia, urmată îndeaproape de Leo.

— Savannah, a spus Mia cu blândeţe, hai să mergem să luăm cina.

— Nu.

Savannah a clătinat din cap. Am vrut să zâmbesc când i-am văzut hotărârea, dar n-am reuşit să adun suficientă energie ca să fac asta.

— N-ai mâncat, a spus Mia. Apoi s-a uitat la Leo. Lasă-i pe Leo şi Ca el să stea un pic de vorbă.

Savannah a deschis gura să o contrazică, dar am zis:

— Du-te, Piersică.

I-am întâlnit privirea lui Leo. După cum s-a uitat la mine, mi-am dat seama că trebuia să vorbească cu mine ceva ce nu eram sigur că avea să-mi placă.

— Du-te să mănânci ceva.

Savannah mi-a cercetat faţa.

— Eşti sigur? Şi-a plecat privirea. Nu vreau să te las.

— Ştiu, iubito, am zis, ridicându-mă şi cuprinzându-i chipul. Am sărutat-o pe frunte, pe obraji şi într-un final pe gură. O să fiu bine. Promit, am zis, rugându-mă ca acele cuvinte să fie adevărate.

— Bine, a zis Savannah, având încredere totală în mine.

Sentimentul acesta mi-a dat mai multă putere. Era în continuare alături de mine în asta.

Am privit-o cum pleca împreună cu Mia, inima mea frângându-se din nou când s-a întors şi mi-a zâmbit, înlăcrimată. Când uşa s-a închis în urma lor, m-am întors spre Leo.

— Am nevoie de acel ajutor suplimentar când ajungem acasă, am

zis. Ziua de astăzi m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mai am de parcurs.

Leo a încuviinţat din cap, apoi a spus:

— Îţi sugerez să plecăm acum.

Şocul şi panica şi-au făcut brusc apariţia în mine.

— Acum? am întrebat, sărind de pe pat. Nu vreau să plec acum. Nu vreau să o las pe Savannah. Vreau să mă întorc acasă cu ea şi cu ceilalţi. Să parcurg călătoria asta până la final.

Leo a venit lângă mine cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Fiule, niciodată nu o să te oblig să faci ceva ce nu vrei, dar îmi fac griji că, dacă o vezi pe Savannah din nou sau stai până la final, nu vei merge.

Mi-am imaginat chipul lui Savannah, amintindu-mi braţele ei în jurul meu, cum mă făcea să mă simt în siguranţă ca şi cum puteam să mă sprijin pe ea mereu… Am expirat înfrânt. Avea dreptate. *Ştiam* că avea dreptate, dar voiam să o mai văd o dată. Voiam să-mi iau rămas-bun. Să facem planuri pentru perioada în care aveam să fim despărţiţi. Cum aveam să mergem mai departe.

— Ca el, o iubeşti?

La întrebarea lui Leo, am ridicat capul şi am ieşit din gândurile mele agitate.

I-am întâlnit privirea.

— Absolut, i-am răspuns.

Vocea îmi era fermă. Iubirea mea pentru Savannah era un lucru de care eram sigur. Toate celelalte mă zdruncinaseră până în măduva oaselor. Iubirea mea pentru Savannah era concretă.

— Atunci trebuie să pleci acum, fiule. Ca să ai un viitor cu ea, trebuie să continui terapia. Această călătorie nu-i suficientă. Acum eşti într-un loc nesigur şi te sfătuiesc să plecăm imediat. Am văzut ce se întâmplă cu oamenii când cedează şi amână ajutorul.

Mi s-a strâns stomacul. Acela era Cillian. Nu voiam să fiu ca el.

— Lasă-mă să te ajut, Ca el. Ascultă-mi sfatul şi lasă-mă să te ajut!

Inima mea bătea prea repede şi nu mă puteam concentra. Nu ştiam ce să fac ca să fie bine. Nu eram sigur că o puteam părăsi pe Savannah.

— Ai o şansă reală la fericire, amândoi aveţi, a zis Leo, vorbind direct către inima mea. Hai să facem un scop din a merge la Harvard în toamna asta. Să fii din nou cu Savannah. Când vei fi vindecat şi-i vei

putea oferi totul.

Puteam să văd asta. Amândoi fericiţi şi sănătoşi, făcând faţă suferinţei noastre la colegiu – colegiul la care eram destinaţi să fim împreună. Voiam asta. Îmi doream asta aşa de mult încât brusc era tot ceea ce puteam să văd.

Ştia că oscilam, apoi m-a străpuns când a rostit:

— Nu vrei ca iubirea ta pentru ea să fie diminuată de tristeţe. Nu vrei ca ea să te împartă cu rămăşiţele de întuneric. Vino cu mine, lasă-ne să te ajutăm şi apoi oferă-i toată inima ta *sănătoasă*. Oferă-i-te cu totul.

Acele cuvinte mi-au tăiat respiraţia. Savannah merita lumea. Merita să fie iubită *complet*. Leo mi-a aşteptat răbdător răspunsul.

— Bine, am zis într-un final, deşi mi se frângea inima.

Nu voiam asta. Eu doar o voiam pe ea, dar trebuia să mă vindec.

Trebuia să fac asta singur.

Leo a expirat uşurat.

— Ai luat decizia corectă, Ca el. Îţi las zece minute să-ţi strângi lucrurile. Mă duc să fac ultimele aranjamente.

Leo a ieşit din cameră şi am rămas pe loc câteva minute în tăcere. Nu-mi puteam mişca picioarele, ca şi cum protestau văzând ce voiam să fac. Dar numai gândindu-mă la Harvard în toamnă, cu Savannah lângă mine în timp ce trăiam fericiţi şi fără suferinţă şi nu doar existam, m-am mişcat în câteva secunde. Mi-am aruncat hainele în valiză şi m-am uitat prin cameră, având senzaţia că Savannah era încă pe pat. Fata asta mă iubea şi aveam să-i dovedesc că puteam să fiu cu ea. Sută la sută. Că, deşi eram tineri, puteam să reuşim.

Văzând un caiet de hotel pe birou, l-am luat şi i-am scris un bilet. Speram doar că avea să înţeleagă. Încălcăm pactul nostru. Din nou nu-i spuneam ceva, o părăseam fără să-mi iau rămas-bun. Dar oricât de tare durea, oricât de mult urla sufletul meu să rămân în siguranţă în braţele ei, asta era important pentru noi *amândoi*.

Scoţând portofelul din birou, m-am uitat la el, simţind greutatea biletului lui Cillian din el. Fără să mă gândesc prea mult, l-am scos, gâfâind după aer când am văzut caligrafia cunoscută şi cele şapte cuvinte care mă distruseseră în ultimul an. Mă bântuiseră, mă chinuiseră şi mă roseseră până ce ajunsesem un dezastru. Nu mai voiam să trăiesc aşa. Terminasem cu asta.

Cuprins de un val final de furie, am rupt biletul în bucăţele şi l-am

aruncat pe podea. Fusese o piatră de moară pentru vindecarea mea, o greutate care mă trăgea în jos.

Luându-mi valiza, am ieşit pe hol şi am dat de Leo la recepţie. M-am uitat imediat după Savannah. Poate că reuşeam să-i mai văd chipul măcar o dată. Doar o frântură. Poate, dacă doar apucam să o sărut pentru ultima dată, aveam forţa să plec şi să nu cad în braţele ei.

Dar nu era prin preajmă şi, în adâncul meu, ştiam că totul era neadevărat. M-aş fi uitat o dată la iubita mea şi m-aş fi luptat să rămân. Aş fi rămas şi aş fi suferit, iar lucrurile doar s-ar fi înrăutăţit pentru mine, pentru ea, până când suferinţa ne-ar fi consumat pe amândoi. Merita să fie liberă. Ajunsese prea departe ca eu să o ţin pe loc.

Aveam doar nevoie de timp să o prind din urmă.

— Mia i-a dus la un restaurant departe de hotel, a zis Leo. Se vor întoarce mult după ce noi vom fi plecat.

Inima mi s-a umplut de tristeţe.

M-am forţat să părăsesc hotelul, deşi inima mea cerea să mă întorc. Dar m-am luptat să urc în autocar şi să mă aşez lângă Leo. În câteva secunde am plecat de la hotel. La distanţă, luminată, era cabina telefonică. Cabina care mă expusese pe mine şi le arătase lui Leo şi Miei că pentru mine călătoria asta era doar începutul.

Scoţând telefonul mobil, am rezistat tentaţiei de a o suna pe Savannah şi am sunat pe cineva care aştepta asta de mult.

— Ca el? s-a auzit vocea tatii în telefon şi am simţit că mi se sfâşie pieptul în timp ce sunetul familiar mă învăluia.

— Tată… am zis cu vocea răguşită.

— Ce s-a întâmplat, fiule?

Vocea tatii era panicată. Am auzit-o şi pe mama pe fundal, exprimându-şi şi ea îngrijorarea.

— Mă întorc acasă, am zis, iar Leo şi-a pus mâna pe umărul meu în semn de suport. Am… nevoie de mai mult ajutor. Şi mă întorc acasă.

Vocea tatii s-a auzit mai puternică:

— Suntem mândri de tine, Ca el. Aşa de mândri. S-a oprit, apoi a adăugat: Ne vedem la aeroport. Roagă-l pe Leo să ne trimită detaliile zborului. Suntem aici pentru tine, fiule. O să te ajutăm să treci prin asta.

— Bine, am zis şi am mai rămas un pic pe linie, alinându-mă faptul că aveam susţinerea părinţilor mei prin telefon.

Câteva ore mai târziu, când aşteptam la poarta de îmbarcare şi mă simţeam amorţit de durere, mi-a sunat telefonul. Mi s-a strâns inima

când am văzut că era Savannah. Mi-am trecut mâna peste poza pe care o pusesem pentru apelul ei şi m-am luptat să nu mă sfărm.

— Piersică, am răspuns, gâtuit de vinovăţie.

— Ai încălcat pactul nostru! a zis, tristeţea ei trecând prin telefon. Mi-ai promis că o să-mi spui totul. Nici măcar nu ţi-ai luat rămas-bun!

Savannah a izbucnit în lacrimi şi n-am suportat să o aud cedând – cedând din cauza mea.

M-am îndreptat spre un colţ din zona de aşteptare pentru intimitate şi am lăsat să-mi curgă propriile lacrimi.

— Leo era îngrijorat pentru mine. Avea nevoie să plec pentru mai mult ajutor. Am clătinat din cap, încercând să-mi găsesc cuvintele ca să-i explic. Nu puteam să o fac, Savannah. Nu puteam să-mi iau rămas-bun de la tine. Mă destram, iubito. Nu mă vindec cum ar trebui. A trebuit să plec…

— Nu-i corect, a zis, întrerupându-mă în hohote de plâns. Te-aş fi susţinut. Dar ar fi trebuit să-ţi iei la revedere de la mine. Să mă mai îmbrăţişezi o dată. Să mă laşi să te sărut şi să mă asigur că erai bine. M-ai rănit. Tu…

— N-AŞ FI PLECAT! am ţipat mai tare decât îmi dorisem, emoţiile mele ridicându-se la suprafaţă şi preluând controlul.

M-am uitat în urma mea şi am văzut câteva feţe privindu-mă. Inclusiv Leo.

Mi-am lipit fruntea de geam şi m-am uitat la luminile avioanele care se pregăteau de decolare. M-am calmat şi mi-am simţit bătăile inimii în piept.

— Dacă te-aş fi văzut ca să-mi iau la revedere, Sav, am şoptit peste sunetul chinuitor al plânsetului ei, n-aş mai fi putut să te părăsesc. Am înghiţit în sec şi atunci mi-am dat seama că Leo avusese dreptate. Chiar şi atunci mă luptam să nu fug din aeroport ca să mă întorc la alinarea pe care o reprezenta ea. Şi trebuie. Am suspinat şi am zis: Sunt… frânt, Piersică. Aşa de frânt încât am nevoie de ajutor înainte să mă distrugă.

Vocea mea abia se auzea. Mă simţeam epuizat. Eram prea obosit ca să lupt.

Savannah plângea şi mai tare la telefon. Mă spulbera. Dar trebuia să fie aşa. Ştiam asta. Şi în adâncul meu ştiam că şi ea ştia.

Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi am spus:

— Savannah, vreau o viaţă cu tine. Vreau să ne întâlnim la toamnă la Harvard, mai puternici şi în stare să funcţionăm. Vreau să avem o

şansă – am *nevoie* de asta. Eşti singurul lucru care mă face să continui. Dar să-ţi spun la revedere… nu sunt suficient de puternic să îndur asta, Piersică. Niciodată n-aş putea să-i spun la revedere iubirii vieţii mele.

Savannah respira greu de la atâta plâns, dar mă asculta.

— Te iubesc, am şoptit. Te rog să mă crezi. Te iubesc aşa de mult. Eşti *totul* pentru mine.

— Ca el, a rostit Savannah, vocea ei spărgându-se. Şi eu te iubesc. Te iubesc… aşa de mult. Îmi pare aşa de rău că am ţipat la tine. Doar că… o să-mi fie dor de tine.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, am zis, simţindu-mă frânt şi de parcă inima îmi era deschisă. O să intru într-un program intern, deci nu ştiu cât de mult voi putea vorbi. Dar te voi suna şi-ţi voi trimite mesaje de fiecare dată când voi putea. Am nevoie să mă ajuţi să trec prin asta.

— Sunt aşa de mândră de tine, a zis încet Savannah, iar asta a mai diminuat din durerea care ameninţa să mă doboare. Şi o să mă gândesc în fiecare zi la tine.

— Harvard, am zis cu gâtul încordat, dar rostind acel obiectiv cu voce tare. Ne vom întâlni din nou la Harvard.

— Harvard, a repetat şi m-a cuprins o senzaţie de pace. O să număr zilele.

Leo m-a atins pe umăr şi am văzut că începuse îmbarcarea în avion.

— Trebuie să plec, am zis.

Nu voiam să închid apelul.

— Te iubesc, a zis. Să-mi dai de veste că ai aterizat în siguranţă.

— Şi eu te iubesc, am spus şi am avut nevoie de toată puterea ca să închei acel apel.

Dar am păstrat chipul lui Savannah în minte şi iubirea ei în inimă şi am ştiut că erau suficient de puternice ca să mă ajute să trec peste asta.

După o zi de călătorit, am aterizat pe JFK. Era ciudat să văd din nou cerul Americii. Nu mă puteam gândi decât la ce făcea Savannah chiar atunci. În acea zi se întorceau şi ei acasă. Dar ea avea să se ducă în Georgia, şi eu la terapie.

L-am urmat pe Leo prin aeroport şi spre ieşire. Am avut nevoie doar de câteva secunde pentru a-i găsi. Fără să-mi iau măcar bagajul, am alergat prin mulţime şi m-am oprit în braţele mamei şi tatii. Lacrimile îmi curgeau când am şoptit:

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

— N-ai de ce să-ți pară rău, a zis mama.

— Chiar deloc, a rostit tatăl meu cu vocea abia auzită.

M-am dat înapoi și am văzut că aveau ochii roșii. Dar pe fețele lor era și fericire. Fiul lor se întorsese și nu doar în sensul fizic. Poate că încă eram în proces de vindecare, dar eram mai aproape de băiatul care fusesem înainte decât de cel chinuit de suferință.

Leo mi-a salutat părinții și le-a explicat ce avea să urmeze. Mi-am deschis telefonul mobil și am primit un singur mesaj.

Piersică: *Te iubesc așa de mult. Mereu să ții minte asta.*

Știu că poți să o faci.

Am oftat adânc. Apoi i-am răspuns cu un singur cuvânt.

Eu: *Harvard*.

Mama și-a petrecut brațul prin al meu și ne-am îndreptat direct spre tabără. Munca grea abia începea, dar iubirea mea pentru Savannah, pentru mama, pentru tata, pentru *mine*… și pentru Cillian, iubirea mea pentru toți avea să mă ajute să trec prin asta.

Și urma să o am pe Savannah iarăși la brațul meu chiar dacă era ultimul lucru pe care aveam să îl fac.

CAPITOLUL 27

Inimi spre casă și suflete în vindecare

Savannah

Când am început coborârea, am scos scrisoarea pe care mi-o lăsase Ca el și am mai citit-o o dată. Acum era deja memorată. Dar tot am citi-o. Pentru că mă făcea să mă simt mai aproape de el, chiar dacă era la kilometri distanță.

Piersică.

Te rog să nu te superi că am plecat. Dar trebuie să o fac. Să fiu bărbatul care trebuie pentru tine, pentru mine, trebuie să plec cu Leo.

Te rog să nu crezi că asta înseamnă că te părăsesc. Este invers. Plec pentru ca, atunci când ne vom întâlni din nou, să nu ne separe nimic. Ca nimic să nu ne stea în cale și să putem avea viitorul la care am visat. Ești iubirea vieții mele.

Când am plecat în călătoria asta, eram frânt într-o mie de bucățele. Dar una câte una, cu cât ne-am apropiat mai mult, tu m-ai lipit la loc. Încă nu sunt complet vindecat, dar sunt hotărât să o fac pentru noi.

Te iubesc, Piersică. Dă-mi timp și mă voi întoarce la tine cât de repede pot.

Te iubesc.

Ca el

Am lăsat jos scrisoare şi mi-am luat telefonul mobil. Fusesem aşa de furioasă pe el că mă lăsase fără să-şi ia la revedere. După toate prin câte trecusem, simţeam că măcar cu atât îmi era dator. În acel moment, îmi frânsese inima. Dar când am vorbit cu el… am auzit. Am auzit cât era de frânt. Dar am auzit şi determinarea din vocea lui.

Am trecut cu degetul peste mesajul pe care mi-l trimisese.

Ca el: *Harvard*.

Am zâmbit şi mi-a crescut inima în piept. Spre asta ţinteam, începusem această călătorie cu dorinţa să mă vindec suficient ca să merg la Harvard pentru a deveni doctor. Încă aveam obiectivul ăsta, doar că de data asta îmi oferea mult mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Acum îmi oferea o viaţă cu Ca el. O viaţă să-l iubesc, să fiu alături de el.

Când avionul a aterizat în Atlanta, am oftat de fericire când am simţit pala de căldură ce a suflat către noi când însoţitoarea de zbor a deschis uşa de ieşire. Mi-am deschis telefonul. Am primit imediat un mesaj de la Ca el.

Ca el: *Sunt la tabără. Ne iau telefoanele şi ni le dau de câteva ori pe săptămână. O să-ţi scriu şi o să te sun când pot. Te iubesc şi mi-e dor de tine*.

Mi-a tresărit inima. Aveam încredere totală în el. Dacă un timp despărţiţi era compromisul pentru a-l păstra pentru totdeauna, atunci puteam să trăiesc fericită cu asta.

Am coborât din avion şi m-am dus să-mi iau bagajele. Abia s-au deschis uşile la sosire când am auzit:

— SAVANNAH!

Am ridicat ochii şi am văzut-o pe Ida sărind în braţele mele.

Am râs când a sărit şi şi-a petrecut braţele în jurul gâtului meu. Am luat-o în braţe şi am strâns-o. Am râs amândouă, sunetul acela fiind o simfonie pentru urechile mele.

Sora mea.

Sora mea mai mică.

Ida m-a sărutat pe obraz.

— Mi-a fost aşa de dor de tine! a zis şi s-a dat înapoi. A rămas dramatic cu gura căscată în timp ce se uita la mine. Arăţi incredibil, Sav! S-a apropiat. Este datorită lui Ca el?

Am râs când i-am văzut expresia sugestivă. Chiar îmi fusese dor de ea. Şi nu doar în călătoria asta. Îmi fusese dor de ea timp de patru ani. Nu o primisem. Asta avea să se schimbe de acum înainte.

— Mi-a fost dor de tine, am zis şi am strâns-o iar în braţe. Îmi pare rău că n-am fost prezentă pentru tine.

Ida s-a dat înapoi şi mi-a întâlnit privirea. În ochi îi scânteiau lacrimi nevărsate.

— Te-ai întors? a întrebat timidă.

— M-am întors, am zis, cu uşurare şi promisiune în fiecare cuvânt.

— Mi-am recuperat sora! a zis dramatic, apoi m-a pupat pe obraz.

Mi s-a părut superb.

— Draga mea!

Braţele mamei erau sigure şi calde când m-a cuprins într-o îmbrăţişare, iar tata ne-a îmbrăţişat pe toate, inclusiv pe Ida.

M-a sărutat pe păr.

— Toate fetele mele acasă.

Ştiam că se referea şi la Poppy, care ne aştepta în Blossom Grove. Cu luni în urmă, acele cuvinte m-ar fi terminat. Acum? Erau perfecţiunea.

— Hai să mergem acasă, a zis mama, iar tata s-a dus să-mi ia bagajele.

Am zâmbit spre soarele de Georgia care îmi săruta faţa, vântul cald învăluindu-ne în timp ce şoptea: „Bine ai venit acasă!”

Acasă. Nimic nu se compara cu asta.

În maşină, Ida mi-a povestit fiecare amănunt din viaţa ei de când plecasem. Când am intrat în casă, un milion de amintiri s-au învârtit în jurul meu. Dacă închideam ochii, aproape că auzeam ecoul a trei fete mici râzând, alergându-se pe scări. Era divin. Mi-a tresăltat inima de bucurie când mi-am dat seama că puteam să intru în casa aceea şi să mă simt alinată de amintirile cu Poppy acolo, nu paralizată. Era din nou sanctuarul meu, nu închisoarea mea.

Am făcut duş şi m-am schimbat de hainele de drum, în tot acest timp întrebându-mă ce făcea Ca el la tabără. Mă durea când mă gândeam prin ce avea să treacă, dar imploram universul să-l ajute. Să-l facă mai puternic.

Am ieşit din camera mea şi m-am dus spre living. Mama pregătea cina, mirosurile umplând casa. Dar când am trecut prin dreptul camerei

lui Poppy, în loc să trec mai departe, aşa cum făcusem de atâtea ori înainte, am deschis uşa. Era neschimbată. M-am dus la geam şi m-am uitat afară. Ştiam că acolo scrisese în jurnalul ei pentru mine. Mi-am trecut mâna peste acel loc şi am şoptit:

— Mulţumesc.

Când am deschis ochii, am râs. M-am uitat pe geam şi am văzut că Alton Kristiansen stătea la geamul vechii camere a lui Rune.

Am fluturat mâna la el, iar el a făcut la fel, părând un mini-Rune şi, pentru o clipă, aproape că m-am simţit ca o tânără Poppy privind afară, la băiatul pe care-l adora. Mi-am trecut mâna peste biroul ei, peste patul ei şi am şoptit:

— Te iubesc, Poppy.

Am închis uşa în urma mea. Ida aştepta pe hol.

— Eşti bine? a întrebat cu grijă.

— Da, am zis, mândră să spun asta.

În mine mereu avea să fie o parte tristă pentru că o pierdusem pe Poppy. Dar asta era pierderea. Asta era suferinţa. Eram mereu un pic marcaţi. Dar puteam să trecem mai departe. În orice ritm aveam nevoie.

— Deci acum, pentru că te-ai întors şi avem tot timpul din lume, spune-mi *totul* despre Ca el, a zis Ida.

Îi povestisem totul despre el când vorbisem la telefon şi prin mesaje. Mă simţisem bine să vorbesc din nou aşa cu o soră.

— A plecat mai devreme, am zis, şi mama, şi tata ascultându-mă. Ne-am aşezat la masa din bucătărie. Trebuia să se întoarcă în State pentru mai mult ajutor.

— A trebuit să-l alegi pe băiatul cu tatuaje, nu-i aşa? a zis tata, făcându-mă să rânjesc.

Ida a râs zgomotos la descrierea băiatului care-mi ţinea inima în palme.

— Nu-i doar un băiat cu tatuaje, *tati*, a spus Ida. Este iubirea vieţii ei!

Mă ardea faţa din pricina atenţiei părinţilor mei. Ştiau că eu şi Ca el eram împreună. Dar numai Ida ştia cât de mult îl iubeam.

Tata a pufnit, apoi a zis:

— E adevărat, draga mea? îl iubeşti pe băiatul ăsta?

Am devenit serioasă, gândindu-mă la Ca el. Că nu-mi doream nimic mai mult decât să-l protejez de suferinţă şi să trăiesc în braţele lui.

— Este… M-am oprit, încercând să explic. Apoi, cu un zâmbet cunoscător, am zis. Este Rune al meu.

Chipul serios al tatii s-a îndulcit. Mama s-a întins şi mi-a cuprins mâna.

— E aşa de romantic, a zis Ida visătoare. Vreau şi eu un Rune al meu.

Tata s-a încruntat la Ida, ceea ce m-a făcut să râd.

— De ce mai are nevoie de ajutor? a întrebat tata.

Aşa că le-am povestit. Le-am povestit de ce era Ca el acolo. Mare parte din poveste am ţinut-o pentru mine din respect pentru el. Dar eram sigură că într-o zi aveau să îl cunoască. Aveau să-l susţină şi ei. Ca să facă asta, trebuiau să ştie totul.

— Binecuvântat să fie, a şoptit mama cu tristeţe în voce.

Tata m-a luat de mână. Susţinere tăcută.

— Este puternic şi aşa de curajos. Aşa de bun şi răbdător, şi mă iubeşte mai mult decât viaţa, am zis.

Ida şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Doar are nevoie de mai mult timp.

Am încuviinţat din cap.

— Suferă, dar ştiu că va trece peste asta.

Am mâncat cu toţii împreună şi am râs. Când am terminat, m-am dus în dumbrava înflorită şi am exclamat de uimire. În fiecare an era la fel, în fiecare an se crea o nouă tapiserie în mica dumbravă izolată. Florile albe şi roz erau în plină floare. Şi sub ele era o piatră funerară din marmură albă, scânteind la fel de luminos. Când am ajuns la mormântul lui Poppy, am zâmbit văzând poza cu mine şi Rune în Kyōto lipită de bază.

M-am aşezat, lăsând vântul cald să danseze prin părul meu. Am oftat, apoi fără vreo umbră de îndoială, am zis:

— Poppy… Merg la Harvard.

CAPITOLUL 28

Vindecare

Ca el

Massachusetts

Sfârşitul verii

Săptămâni după săptămâni mă aduseseră la asta. În sfârşit, eram acasă. Am pus mâna pe uşa dormitorului lui Cillian. Am închis ochii şi am inspirat adânc. Toate terapiile, toate sesiunile zilnice cu Leo, Mia şi

şedinţele la psiholog care mă ghidaseră prin vindecare mă aduseseră aici. Susţinerea nestrămutată şi vizitele săptămânale ale părinţilor mei, ora în care apucam să vorbesc cu Savannah în fiecare săptămână mă aduseseră spre acest nou sentiment de pace.

Acum eram mai puternic. Respiram mai uşor. Stăteam mai drept. Nu eram furios şi, cel mai important, înţelegeam. îl înţelegeam pe Cillian într-un mod cum nu o făcusem niciodată înainte. Îi înţelegeam depresia paralizantă. Înţelegeam de ce n-a putut să vorbească cu mine. Era dificil, dar înţelegeam.

Era fratele meu mai mare. Şi-mi era dor de el. Mereu avea să îmi fie dor de el. Dar trebuia să trec mai departe.

Am inspirat adânc şi, cu mâna pe clanţă, am apăsat şi am intrat în camera lui. Soarele pătrundea în cameră prin fereastra ce dădea spre sud. Patul lui era făcut, fiecare centimetru din mobilier era curat. Mama îl păstra curat. Am inspirat aerul din cameră şi l-am simţit încă acolo. Fusese aşa de vibrant şi de viu când trăia! Era ca şi cum îşi lăsase amprenta asupra acelei camere.

Asupra tuturor celor care-l iubiseră cel mai mult.

Pereţii dormitorului său erau un altar pentru hochei. Mi-am trecut degetele peste tricoul Bruins semnat, înrămat şi protejat de sticlă. Apoi m-am oprit la tricoul lui de la Harvard. Cel pe care-l primise la primul meci din primul an. Fusesem la acel meci. Îmi amintesc că zâmbisem aşa de larg încât mă dureau obrajii.

Apoi m-am oprit când am văzut peretele plin de poze cu noi doi. Cu luni în urmă, asta m-ar fi terminat. Încă mă întrista să văd acele poze. Cu noi doi fericiţi, promisiunea unui viitor uimitor în zâmbetele noastre largi. Dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost biletul vechi şi deştrămat de timp de la meciul celor de la Bruins, care era prins pe panoul lui de plută.

Cel care se potrivea cu biletul pe care scrisese mesajul de adio pentru mine.

Mi s-a strâns stomacul. îl rupsesem. Fusesem aşa de sătul să mă simt trist şi, într-un moment de furie, îl rupsesem şi-l lăsasem în Japonia.

Acum îmi doream mai mult decât orice să am acel bilet. Luni de terapie făcuseră ca răul pe care eu îl văzusem în moartea lui Cillian să devină mai uşor de suportat. Să-l văd zdrobindu-se, să-l ţin în braţele mele… Am oftat adânc când m-am înfiorat, amintirea acelei nopţi încă fiind dificilă. Mereu aveam să cred asta.

Dar terapia mă ajutase să văd altfel lucrurile. Mă făcuse să văd că

avusesem privilegiul de a fi cu el la final. Fusesem acolo cu el când murise. îl ţinusem după aceea când sufletul lui trecea mai departe. Şi acel bilet… acel bilet era o amintire fericită, care însemnase aşa de mult pentru noi, şi acum era cu atât mai special pentru că îşi scrisese mesajul de adio pe el. Acel bilet fusese o bucată din el. Una pe care regretam profund că o lăsasem în urmă.

Până la urmă, eram mulţumit că fusesem acolo cu el când părăsise acest pământ. îl iubeam destul încât să fi vrut să fiu alături de el la final. Un frate care-l iubea mai mult decât viaţa alături de el în timp ce murea. Credeam că era mai bine să ai pe cineva alături când mureai.

Mă agăţasem de acel gând când imaginea acelei nopţi încercase să mă distrugă. M-am îndepărtat de acel perete, mândru că intrasem acolo, când m-am oprit. Pe perete era crosa pe care cu luni în urmă o rupsesem când mama şi tata îmi spuseseră că aveam să merg în călătoria suferinţei. Doar că acum crosa era înfăşurată în culorile Bruins – crosa lui Cillian –, fusese reparată şi scânteia în lumina soarelui.

M-am întins să o ating, ridicând-o cu grijă. Se vedea unde fusese ruptă. Dar, ca farfuria pe care Aika ne pusese să o spargem în Japonia şi apoi să o reparăm, era şi mai specială acum. Vorbea despre vindecare şi iertare.

Vorbea despre mine şi Cili.

— Am găsit-o lângă lac.

Am ridicat surprins capul. Tata era în uşă. Mama era în spate. Îşi făcuseră atâtea griji pentru mine. Dar acum erau mai senini văzând că şi eu eram mai bine. Nu-mi puteam imagina suferinţa prin care trecuseră.

Tata a înaintat în cameră. Îi sclipeau ochii când şi-a rotit privirea prin cameră. Mama şi-a lăsat lacrimile să curgă. Obişnuiam să cred că încăperea aia era blestemată. Pătată. Dar să fiu acolo din nou… era Cillian peste tot. Era plină de fratele de care îmi era dor. Nu aveam de ce să mă tem. Era ca şi cum mă întorceam acasă.

Tata şi-a băgat mâinile în buzunare. Tocmai se întorsese de la muncă şi încă avea uniforma de poliţist.

— Am reparat-o. S-a uitat timid la mine. M-am gândit că o s-o vrei… într-o zi. Poate. Nu ştiu…

Mi-am trecut mâna peste lemn. Erau prea multe amintiri cu Cillian în această crosă. Eu lângă el, fratele meu mai mare, eroul meu…

— Mulţumesc, am şoptit.

M-am aşezat pe patul lui, iar mama a venit lângă mine. Şi-a pus

un braţ în jurul meu şi s-a uitat la peretele cu poze.

— Voi doi… a zis, râzând printre lacrimi. Din cauza voastră şi a hocheiului am albit la 30 de ani.

Am râs şi m-am şters la ochi.

— Dar oricum mi-a plăcut, a rostit, strângându-mă şi mai tare. Să vă duc prin tot statul, să mă trezesc când se crăpa de ziuă pentru antrenamente, să mă uit la voi doi jucându-vă pe lac când nu ştiaţi că eram acolo. Mama a devenit serioasă. Când este greu, a zis cu vocea tremurândă, de asta mă agăţ. Şi găsesc fericire acolo. Pot să fiu fericită acolo, în acele amintiri.

Mi-a venit în minte chipul lui Savannah. Când am auzit cuvântul fericire s-a întâmplat asta. Îmi era dor de Savannah cum nu ştiam că era posibil. Îmi era dor de mâna ei mică în a mea, îmi era dor de obrajii ei îmbujoraţi când se ruşina uşor, îmi era dor de sărutul ei şi de accentul ei sudist puternic.

Îmi era pur şi simplu dor de ea.

— Te gândeşti din nou la fata ta? a zis tata, iar eu am pufnit în râs.

Le povestisem totul despre ea. Cum să nu o fac? Doar la ea mă gândeam. Când eram frânt la terapie, chipul ei şi apelul săptămânal mă ajutau să nu mă prăbuşesc. Forţa ei tăcută, felul în care trecuse prin suferinţă cu atâta demnitate şi graţie.

Asta era iubita mea.

— Mi-e dor de ea, am zis şi am ţinut-o mai strâns pe mama.

— Abia aşteptăm să o cunoaştem, a zis tata.

Îmi plăcea ideea asta.

Am mai rămas în camera lui Cillian o oră. Amintindu-ne momentele care ne erau dragi. Am zâmbit şi am plâns, dar când am ieşit pe uşa de la intrare a casei, altă greutate se ridicase. Zi după zi, cătuşele care mă ţinuseră legat începeau să slăbească şi aveau să cadă complet.

Era o zi obişnuită, dar în fiecare zi mă simţeam tot mai puternic.

M-am dus cu jeepul spre locul care cândva fusese a doua mea casă. Ştiam că în acea zi nu aveau loc antrenamente. Şi că avea să fie gol. Acum, când mă întorsesem acasă, vechiul meu antrenor îmi spusese că puteam veni să mă antrenez acolo oricând era liber patinoarul. Se bucura că eram din nou eu însumi şi că îmi găsisem calea înapoi pe gheaţă.

În clipa în care am intrat pe uşă, vântul rece şi mirosul proaspăt de gheaţă mi-au invadat simţurile. Am luat-o pe hol, spre vestiarul

familiar. Mi-am aruncat rucsacul pe banchetă şi am început să mă schimb în hainele de antrenament, apoi mi-am pus patinele.

Când am ajuns la intrarea în patinoar, am lăsat briza rece să-mi muşte faţa. Prinzând crosa în mâini, am păşit pe gheaţă şi am expirat cu uşurinţă. Am ocolit patinoarul tot mai rapid, până când am simţit că zburam. Poate că avusesem un an fără antrenament, dar era vorba de memoria musculară. Era lucrul pentru care fusesem născut.

Nu uitasem asta.

M-am uitat la locurile din tribune, imaginându-mi-le din nou pline, luminile strălucind pe gheaţă şi muzica urlând din boxe. M-am văzut aliniindu-mă alături de echipa mea, cu mâinile în dreptul inimii şi cântând imnul naţional.

Îmi doream asta. Mi-o doream aşa de tare.

— Woods!

Am deschis ochii şi m-am oprit brusc. Bătăile inimii s-au accelerat când l-am văzut pe Stephan Eriksson, cel mai bun prieten al meu patinând spre mine. Antrenorul îmi spusese că în acea zi nu era nimeni acolo. După ochii mari şi şocaţi ai lui Stephan, bănuiam că şi lui îi zisese acelaşi lucru. Tipic pentru el să ne pună unul în calea celuilalt.

— Te-ai întors pe gheaţă? a întrebat Stephan cu vocea plină de speranţă.

— Da, mi-am permis să o spun şi am simţit răspunsul până în măduva oaselor. Mă întorsesem. M-am întors, am zis, iar Stephan a sărit pe mine, petrecându-şi braţele în jurul gâtului meu.

M-a ţinut un pic mai mult în braţe.

— Mă bucur că eşti iarăşi aici, frate, a zis, iar acest alint n-a mai durut.

Stephan era cel mai bun prieten al meu de ani întregi. Fusese fratele meu – încă era.

— Îmi pare rău, am zis când el s-a dat înapoi. Stăteam singuri în centrul gheţii. Nu se auzea nimic în afară de respiraţiile noastre. Îmi pare aşa de rău…

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, da? a zis Stephan şi am văzut pe faţa lui că vorbea serios.

Am vrut să-l contrazic. Că îl tratasem urât prea mult timp. Dar m-a oprit punând o mână pe braţul meu.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Ca el. Deloc.

Am încuviinţat din cap, fiind prea afectat de emoţie. Nu puteam

să vorbesc. Stephan a văzut asta şi a patinat înapoi.

— Deci Woods, a zis provocator, ce zici de un unu la unu? Probabil acum pot să te bat pentru că eşti un pic ruginit.

Mi s-a ridicat pieptul de uşurare şi mi s-a umplut cu căldură. Am zâmbit larg.

— N-ar conta dacă n-aş juca zece ani, Steph. Tot te-aş putea bate măr oriunde şi oricum.

Stephan a râs şi a adus un puc. Mi-am întins braţele şi gâtul şi apoi am jucat împotriva celui mai bun prieten al meu de parcă nu făcusem nicio pauză. Am jucat cu orele. Am râs. Am zâmbit. Am inspirat adânc şi fără durere.

Am câştigat fiecare meci.

Şi, mai important, aveam un viitor pe care să-l recuperez. Îi promisesem iubitei mele că aveam să ne întâlnim din nou.

Nu voiam să o dezamăgesc.

CAPITOLUL 29

Oaspeţi surpriză şi inimi conectate

Savannah

Universitatea Harvard

Toamna

— Să citiţi ce aveţi de citit pentru săptămâna viitoare, a strigat profesorul peste masa de oameni care-şi strângeau notiţele şi se grăbeau spre uşă.

— Cred că m-am băgat într-o treabă mult prea grea, a zis Cara, noua mea colegă de cameră.

— Poţi s-o faci, am zis, punându-mi geanta pe umăr şi îndreptându-mă spre ieşirea din clădire.

Cursurile tocmai începuseră. Avusesem o săptămână de acomodare şi era prima zi de cursuri. Şi, mai bine, urma să mă văd cu Ca el în curând. Chiar când ajunsesem, echipa de hochei plecase într-un cantonament în afara campusului. Îmi spusese că avea să se întoarcă în acea zi şi număram secundele până ce aveam să-l văd din nou.

De când plecase din tabără, vorbiserăm în fiecare zi şi abia mai puteam să respir, atât de mult îmi doream să-l revăd. Să-i simt braţele puternice în jurul meu şi să mă tragă la pieptul lui.

Şi aveam emoţii. Trecuseră luni întregi de când plecase din Japonia. De când ne sărutaserăm sau fuseserăm aproape unul de celălalt. Uneori îmi era aşa de dor de el încât îmi venea să mă urc într-

un avion ca să mă duc să-l văd. Dar ştiam că trebuia să se concentreze şi că aveam să-l văd din nou la facultate.

Abia îmi venea să cred urma să îl văd în câteva ore.

Am trecut prin hol şi am ieşit din clădire, ieşind în frumuseţea oraşului Boston toamna. Era aşa de frumos încât nu părea real. Mi-am verificat telefonul mobil să văd dacă mă sunase. Nimic încă. Mi-am pus telefonul în buzunar, apoi am ridicat privirea şi m-am oprit brusc. Inima mi-a luat-o la goană când am văzut că jos pe scări, stând rezemat de un copac din curte, era Ca el. Se uita în jur, căutând pe cineva – căutându-mă pe mine, mi-am dat seama. Studenţii bombăneau când treceau pe lângă mine pentru că rămăsesem ca o statuie. Dar nu mă puteam mişca, fiind prea şocată că îl vedeam din nou pe Ca el în faţa mea.

— Savannah? Ce… a început Cara, dar s-a oprit. Apoi a zis: Ăla e Ca el Woods.

Dar ochii mei erau fixaţi pe băiatul care îmi furase inima din clipa în care îl văzusem. Băiatul care îmi ţinea inima în mâinile lui de luni întregi, având grijă de ea până când eu aveam să fiu din nou în braţele lui.

Ca el era îmbrăcat în haine sport. Pantaloni de trening şi o jachetă. Mi s-a accelerat respiraţia de fericire când am văzut că pe jachetă scria Crimson Hockey. Tatuajele îi urcau pe gât şi ieşeau de sub guler, părul lui negru era scurt în părţi şi ciufulit în creştet. Apoi m-a găsit şi i-am întâlnit privirea.

Privirea lui Ca el s-a topit când ochii noştri s-au întâlnit într-un final. Şi eu, de parcă fusesem o barcă în derivă pe mare, mi-am găsit ancora în ochii lui, în însăşi prezenţa lui. Cu picioare tremurânde, fără să-mi iau ochii din ai lui, am luat-o la goană pe scări şi prin curte spre locul unde era el.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi în timp ce-l sorbeam din priviri cu fiecare pas. Era acolo. Ca el chiar era *acolo*. N-a ezitat şi a pornit şi el în fugă spre mine şi, nemaiputând să fim despărţiţi nicio secundă, am aterizat unul în braţele celuilalt, piepturile topindu-se şi braţele cuprinzându-l pe celălalt de parcă nu ne-am mai fi dat niciodată drumul. L-am ţinut strâns, sufletul meu fiind plin de bucurie acum, când îl aveam iarăşi în braţele mele.

— Piersică… a murmurat Ca el pe gâtul meu şi aproape că am cedat auzindu-i accentul de Boston în acel cuvânt – cuvântul *meu*.

— Iubitule, am şoptit şi l-am strâns şi mai tare, atât de tare încât

am devenit o singură ființă în curtea colegiului.

Ca el s-a dat în spate și l-am studiat cu atenție. Era ca și cum priveam cel mai frumos răsărit după prea multe nopți de întuneric.

— Mi-a fost dor de tine, Piersică, a zis cu vocea răgușită și am simțit adevărul acelor cuvinte cu fiecare părticică din inima mea. Dumnezeule, ce *dor* mi-a fost de tine!

Ca el și-a lipit fruntea de a mea și și-a împletit degetele cu ale mele.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am zis, abia găsindu-mi vocea, prea copleșită de fericire.

Parfumul lui de sare de mare și zăpadă proaspătă mă făcea să-l simt ca acasă.

Ca el a inspirat, apoi m-a sărutat pe obraji, pe frunte și privindu-mă în ochi pentru a cere permisiunea – care era mai mult decât acordată –, apoi m-a sărutat pe buze. Când a făcuto, durerea absenței lui îndelungate a dispărut. Ca el al meu mă *săruta*. Era *acolo*.

L-am sărutat și eu, cufundându-mă în el în timp ce mă săruta mai apăsat, cu sinceritate și adevărat. În timp ce mă săruta, am simțit o lumină în acest băiat pe care-l iubeam cu toată ființa mea. Săruturile lui erau minuțioase, dar iubitoare. Erau optimiste, nu amestecate cu tristețe și disperare.

Mi-a alunecat o lacrimă la coada ochiului când m-a tras și mai aproape. Eram din nou în siguranță în brațele lui. Și el era în siguranță în ale mele.

Ca el s-a desprins din sărut.

— Te iubesc, Savannah, a zis și am simțit iubirea radiind din sufletul lui.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui.

— Și eu te iubesc. Mi-a fost așa de dor de tine!

Ca el s-a dat mai în spate. Mi-a studiat chipul de parcă eram un tablou renascentist. Apoi în privirea lui au sclipit emoțiile.

— Vii în seara asta, te rog? a zis cu vulnerabilitate în voce.

— Ce-i în seara asta? am întrebat.

— Un meci de deschidere, a răspuns și mi-a eliberat una din mâini ca să-și treacă degetele prin părul meu. Am închis ochii la atingerea lui. Vreau să fii acolo. A înghițit în sec. Este primul eveniment al echipei în afara antrenamentelor închise.

A inspirat rapid, apoi a expirat lent. I-am luat mâinile și i le-am

strâns de două ori. Semnul nostru secret. Un zâmbet, aşa de orbitor, i-a luminat faţa, rivalizând cu soarele.

Dumnezeule, ce arătos era!

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume, am zis şi mi-am lăsat capul pe pieptul lui.

Ca el a expirat, parcă uşurat. Sunetul inimii lui agitate mi-a trezit fluturaşi! din piept.

Era din nou cu mine. Eram din nou împreună.

Mâna lui continua să se mişte prin părul meu lung, de parcă nu suporta să nu mă atingă după tot acest timp în care fuseserăm despărţiţi.

Apoi mi-a cuprins faţa în palme şi mi-a sărutat buzele.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, în faţa mea. Parcă nu-i real, a zis, iar eu am zâmbit, întorcând capul şi sărutându-l în palmă.

— Este real, am zis, petrecându-mi braţele în jurul taliei lui. *Suntem* reali.

Ca el m-a cuprins într-o îmbrăţişare. Se înălţa deasupra mea, ia eu mă simţeam aşa de protejată în îmbrăţişarea lui. Nu mai voiam să mă desprind de el, îmi doream să rămân aşa mereu.

— Harvard, a murmurat doar pentru mine, recunoscând că ne atinseserăm scopul.

— Harvard, am şoptit şi eu, simţindu-mă copleşită de emoţii.

Când Ca el s-a dat în spate, a zis reticent:

— Trebuie să plec acum, dar…

Nu voiam să-i dau drumul.

— Ca el!

M-am uitat peste umărul lui Ca el şi am văzut un băiat blond care-l striga. Ca el a ridicat mâna, semn că pleca.

— Este Stephan, coechipier şi cel mai bun prieten al meu. Trebuie să mergem la o întâlnire de echipă.

Am tresărit, dar nu pentru că trebuia să mă lase aşa de repede, ci pentru că îl primise pe Stephan înapoi în viaţa lui. Eram aşa de mândră de el încât simţeam că mă destram.

Ca el s-a dat înapoi, niciunul din noi nedorind să-şi ia ochii de la celălalt, până când el a fost prea departe, iar eu a trebuit să mă întorc. Nu îmi venea să cred; inima îmi bătea aşa de rapid încât mă simţeam ameţită.

Eram incredibil de fericită.

Cara a venit lângă mine.

— Tu te vezi cu Ca el Woods? a întrebat, părând mai mult decât uimită.

Uitasem că era din zonă. Şi că era fan hochei.

Întorcându-mă spre Cara, cu inima aşa de plină încât abia puteam să respir, am zis:

— Vrei să vii la un meci cu mine în seara asta? Iubirea vieţii mele o să fie pe gheaţă.

Stadionul era pe jumătate plin, ceea ce era normal pentru un meci de deschidere, îmi spusese Cara. L-am căutat pe Ca el pe patinoar, dar nu l-am putut găsi. Chiar atunci L-am văzut ieşind din tunel şi păşind pe gheaţă. Pe spatele lui se vedea cu mândrie numărul optzeci şi şapte. Aveam inima în gât în timp ce-l priveam patinând în jurul patinoarului, mărind viteza cu fiecare alunecare.

Era ireal să-l văd aşa. Ştiam că juca hochei. Vorbisem la nesfârşit despre asta când ieşise din programul de terapie şi îşi primise locul în echipa Harvard din acel an. Îmi trimisese chiar şi linkuri de la unele dintre meciurile lui vechi când îmi exprimasem dorinţa de a le vedea. Dar în momentul acela, când eram acolo, simţind frigul gheţii lovindu-mi faţa, era diferit de ceea ce mi-aş fi putut imagina vreodată.

L-am văzut pe Ca el uitându-se prin mulţime. Mi-am dat seama când m-a văzut pentru că a încetinit când a trecut pe lângă mine. Ochii ni s-au întâlnit şi i-am zâmbit. Mi-a zâmbit şi el. Era perfect.

Un antrenor a suflat în fluier, iar Ca el a trecut pe poziţie. Recunoşteam că habar n-aveam ce se întâmpla în deschidere, încercasem să învăţ regulile, petrecând prea multe nopţi în acea vară citindu-le. Până la urmă aveam să le învăţ. Pentru moment, îl priveam uimită pe Ca el în elementul lui. Chiar dacă nu înţelegeam jocul, oricine şi-ar fi dat seama că el era cu un pas înaintea celorlalţi – era mai rapid şi mai dinamic şi băga gol după gol în plasă, părând că putea să o facă toată noaptea şi să nu obosească niciodată.

Am rămas fără aer în timp ce mă uitam la el. Cu atât mai mult când râdea, zâmbea şi sărbătorea cu coechipierii. Era fericit acolo. Şi reuşise. Se vindecase. Acest băiat de pe gheaţă era aşa de departe de băiatul pe care-l văzusem ultima oară în Japonia. Dacă era posibil, să-l văd aşa m-a făcut să-l iubesc şi mai mult. Cum îi spusese Aika, avea puterea să se reclădească pe sine. Şi era şi mai chipeş decât fusese vreodată.

Când s-a terminat meciul de deschidere, fanii uimiţi care îl

urmăriseră pe Ca el spuneau cât de talentat era şi că ar fi fost o pierdere dacă nu s-ar mai fi întors niciodată la acest sport.

Ca el a venit în locul unde stăteam. M-am ridicat şi m-am dus la panouri.

— Iubitule… am zis, clătinând din cap, neputând să-mi exprim în cuvinte sentimentele.

I s-au înroşit obrajii de ruşine auzindu-mi laudele. Era adorabil, voiam să-l sărut şi să nu mă mai opresc.

— Ne vedem la ieşirea din vestiare? m-a întrebat şi am încuviinţat din cap.

Oricât de mult îmi plăcuse să-l văd în meciul de deschidere, voiam să vorbesc cu el şi să petrec ore întregi lângă el.

— Eu mă întorc la cămin, a zis Cara.

Am încuviinţat din cap spre ea şi am urmat semnele spre vestiare. Am rămas pe hol şi l-am aşteptat pe Ca el să iasă. Aşteptau şi alţi oameni, întâmpinând diverşi jucători pe măsură ce ieşeau din vestiar.

Ca el a ieşit cu băiatul pe care acum îl ştiam drept Stephan. Ochii lui m-au găsit imediat. S-a grăbit să vină spre mine şi m-a cuprins în braţe. M-a strâns la piept, iar părul umed de la duş i s-a lipit de obrazul meu. Am râs, iar el m-a strâns un pic mai tare când m-a auzit.

În spatele nostru, cineva şi-a dres vocea. Ca el mi-a dat drumul. Era Stephan, cu părul lui blond şi ochii albaştri, amintindu-mi de Rune.

— Aceasta este faimoasa Savannah? a întrebat şi am simţit că îmi luau foc obrajii. Stephan l-a lovit pe Ca el în piept. îl iubesc pe tip, dar dacă mai trebuie să aud de tine o dată, o să-mi explodeze capul.

— Dobitocule, a zis Ca el, dar a râs spre prietenul lui.

Stephan mi-a făcut cu ochiul.

— Oricum, mă bucur să te cunosc, Savannah. Stephan a ridicat din umeri spre Ca el. Ne vedem la cămin.

Ca el şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Vino cu mine, Piersică. Avem de recuperat.

Ca el

Am condus-o pe Savannah spre maşina mea din parcare. Mi-am aruncat rucsacul în jeep, apoi i-am întins mâna. Savannah a luat-o fără ezitare.

— Mergi cu mine? am întrebat-o.

— Oriunde, a zis zâmbind.

Nu-mi venea să cred că era acolo cu mine. Mă gândisem aşa de mult la ea în toate acele zile lungi şi grele din tabără. Mai ales în cele mai grele zile, când nu credeam că mai puteam, chipul lui Savannah şi telefoanele ei mă ajutaseră să fiu puternic.

Când a tremurat din cauza aerului rece al toamnei, m-am dus şi am luat o jachetă din portbagajul maşinii. Mi-am amintit cât s-a chinuit în Lake District şi în Norvegia Piersica mea de Georgia care avea nevoie de soarele ei. I-am întins jacheta, iar ea a râs când a îmbrăcat-o şi i-a înghiţit corpul mic.

Nu mi-o puteam imagina arătând mai perfect decât cu numele meu pe spatele ei. Am traversat campusul într-o tăcere confortabilă şi ne-am îndreptat spre un parc luminat. Ne-am aşezat pe o bancă retrasă, pe aleile din apropiere fiind doar câţiva oameni care-şi plimbau câinii. I-am strâns mâna, ducându-i degetele la gură. Am sărutat-o. Nu mă puteam opri.

Era acolo.

Chiar era acolo.

— Ca el…

A vrut să spună ceva, dar am vorbit înaintea ei.

— A fost aşa de greu, Sav.

Adrenalina din seara aceea se stingea şi se instala oboseala.

Savannah s-a apropiat şi m-am întors spre ea. Deja se uita la mine. Nu-mi puteam lua ochii de la ea, de parcă era un soi de miraj pe care-l invocasem la terapie, iar dacă mă uitam în altă parte, dispărea.

— Sunt aici, a zis.

Dar era ca şi cum inima mea trebuia să înţeleagă faptul că nu era un vis urât. Iubita mea era în Boston; eram acolo împreună. Pregătiţi să ne începem viaţa împreună.

Am inspirat adânc şi am zis:

— A fost aşa de greu. Dar a trebuit să fiu mai bine. Pentru tine, pentru noi, a trebuit să…

— Nu, a rostit Savannah, clătinând din cap. Nu a fost mai bine, Ca el. Te *vindecai*. Sufereai. Nu există mai bine sau mai rău pentru asta. Pur şi simplu este. Inima ta era frântă şi o reparai zi de zi. Şi ai reuşit. Şi-a pus mâna pe obrazul meu şi m-a făcut să mă uit fix în ochii ei albaştri. Niciodată n-a fost nevoie să te faci bine pentru mine. Mereu ai fost de ajuns. Chiar şi când erai în suferinţă. *Mereu* ai fost de ajuns.

La dracu', existase vreodată o persoană care să lupte mai mult

pentru cineva decât luptase fata asta pentru mine?

— Sunt cel mai norocos tip de pe planetă. Ştii asta? i-am zis şi i-am sărutat obrazul rece. Am închis ochii, simţind-o lângă mine. Îmi pot trăi viaţa cu tine, Piersică. Îţi pot oferi inima mea – aşa peticită şi cu cicatrici cum este. I-a tremurat buza şi mi-am trecut degetul mare peste ea, ochii albaştri sclipindu-i. Tu ai inima mea, iar eu am frumoasa ta inimă şi frumosul tău suflet. Am arătat spre mine. Cel mai norocos tip.

— Amândoi suntem, a rostit şi mi-a dat la o parte părul de pe faţă. Încă era umed de la duşul de după meci. Savannah a zâmbit şi am ştiut că i-aş da lumea întreagă ca să rămână aşa. Suntem în viaţă, suntem mai puternici şi suntem împreună. Asta ne face să fim norocoşi pentru că…

S-a întrerupt şi s-a uitat la stelele ce începeau să strălucească.

I-am urmărit privirea, apoi am întrebat-o:

— Pentru că…?

Savannah s-a întors spre mine. I-au apărut gropiţele când a zâmbit şi am vrut să memorez cum arăta în acea clipă.

— Pentru că am parcurs un drum greu pentru a ajunge la această fericire. Şi de aceea, niciodată nu vom lua viaţa de-a gata.

Inima mea a bubuit. Pentru că tot ceea ce spusese era adevărat. Savannah m-a sărutat pe dosul palmei. Peste inima tatuată. Şi-a trecut mâna peste cerneala neagră, apoi s-a uitat iarăşi la mine şi a zis:

— Am pierdut. Ştim ce înseamnă să jeleşti şi să-ţi fie dor de cineva aşa de tare încât să nu poţi respira. Dar din cauza acelei pierderi iubim mai profund, ne susţinem unul pe celălalt mai mult şi suntem alături unul de celălalt mai mult. Pierderea ne învaţă cum să preţuim iubirea. Ăsta-i viitorul nostru, Ca el. Să ne iubim unul pe celălalt în cel mai bun mod pe care îl ştim – complet.

— Te iubesc, Savannah. Nu o să încetez niciodată să-ţi spun asta.

Ea a zâmbit.

— Iar eu nu o să încetez niciodată să cred asta.

Am râs, Savannah a făcut la fel, povara sfărâmându-se în bucăţi uşoare în jurul nostru.

Când râsul nostru s-a stins, ea a zis:

— Am ceva pentru tine. Dar nu ştiu dacă e ceva bun sau rău. Nu ştiu dacă am făcut lucrul corect.

Agitaţia din vocea ei era evidentă.

— Nimic din ce ai face nu ar putea să fie rău, iubito, am spus.

Cu toate astea, expresia de îngrijorare a rămas pe chipul ei. Mi-a

cercetat ochii, apoi şi-a băgat mâna în buzunar. Când a ridicat mâna, în palmă avea biletul de adio al lui Cillian pentru mine, scuzele lui scrise pe preţuitul meu bilet de la Bruins. Cel pe care-l distrusesem în Japonia.

Doar că acest bilet fusese refăcut cu grijă cu lac auriu. Mi s-a îngreunat respiraţia în timp ce mă uitam la biletul peticit aflat în mâna blândă a lui Savannah.

— L-am găsit când ai plecat. Vocea îi era liniştită şi plină de emoţie. Când ai plecat… m-am dus în camera ta de hotel, doar pentru că… Savannah a înghiţit în sec. Am văzut biletul tău pentru mine şi apoi l-am văzut pe acesta pe podea, rupt. Când am pus bucăţile la loc, mi-am dat seama ce era. Am luat biletul imediat în camera mea şi l-am reparat cu setul de *kintsugi* primit de la Aika. A clipit, întâlnindu-mi privirea. Îmi pare rău dacă am exagerat. Doar am crezut că…

I-am strivit gura lui Savannah, întrerupând-o. Făcuse asta pentru mine. Îmi luase cel mai mare regret şi-l îndreptase. Şi îl făcuse mai frumos, pentru că îl reparase din dragoste pentru mine. Din dragoste pentru fratele meu, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Când am întrerupt sărutul, fără aer şi aşa de recunoscător pentru iubita mea, am şoptit:

— Mulţumesc. Mulţumesc din suflet, iubito.

Am luat biletul, care se afla în siguranţă într-un plic din plastic transparent, şi l-am băgat în buzunar. îl primisem înapoi. Primisem înapoi o bucată din fratele meu. Uşurarea era copleşitoare.

— Ăsta e, i-am zis lui Savannah.

— Ce anume? a întrebat, sprijinindu-se de mine, cu capul pe braţul meu.

N-am rezistat şi am sărutat-o pe creştet.

— Începutul eternităţii noastre, am zis şi am simţit cum prin vene îmi curgea speranţa.

Era aşa de bine încât se simţea ameţitor!

— Eternitate, a repetat Savannah.

— Suntem aici, la colegiu, împreună. Te pot vedea în fiecare zi. Pot să joc hochei, pot să fiu eu însumi din nou. Şi tu… tu poţi să fii medic, iubito. Eu pot să fiu iubitul tău…

— Eu pot să fiu iubita ta, a zis cu fericire în voce.

— Şi putem să ne trăim viaţa împreună.

Viaţa. Cel mai ciudat drum cu suişuri şi coborâşuri şi cu suferinţă şi pierdere. Dar şi o viaţă cu lumea, cu stelele şi soarele, cu bucurie şi

iubire.

Și, desigur, cu iubire. Iubire mai presus de orice.

CAPITOLUL 30

Tur de onoare și stele pline de speranță

Savannah

Colegiul Harvard

Șapte săptămâni mai târziu

Stadionul era plin. M-am uitat cu ochi mari la mulțime, toată îmbrăcată în roșu. Muzica bubuia și strigătele de entuziasm ale studenților erau asurzitoare. M-am agățat de Cara de parcă depindea viața mea de asta.

Asta era lumea lui Ca el. Meciul de debut fusese nimic în comparație cu asta. Cât fusese în călătorie, această parte din el rămăsese îndepărtată, aproape ideală. Dar asta era arena lui. Aveam emoții mari și trebuia să inspir lung pentru a mă calma. Când am ajuns la locurile noastre, aveam o vedere perfectă spre patinoar. Luminile dansau pe gheață în ritmul melodiei cântate.

Un crainic vorbea despre statistici, iar eu așteptam cu respirația tăiată să-l văd pe Ca el ieșind pe gheață. Avea emoții pentru acest meci. Fusese nevoie să mă întâlnesc cu el în spatele stadionului în urmă cu o oră…

— Am emoții, a zis Ca el și și-a trecut mâna prin păr.

— O să te descurci grozav, i-am zis, încercând din răsputeri să-l liniștesc.

Ca el a închis ochii și a ridicat capul spre cer. Se concentra pe stele și știam că se lupta cu lacrimile. Ochii îi sclipeau când mi-a întâlnit din nou privirea.

— Mereu am crezut că va fi aici. În acest moment. Ca el a oftat. Bănuiesc că tocmai mi-am dat seama că nu este.

Am arătat spre stele:

— Este aici, am zis, iar chipul lui s-a înmuiat.

Ca el m-a cuprins în brațe.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, Piersică, a zis și m-a sărutat pe buze.

În spate s-a auzit echipa lui intrând pe gheață.

— Trebuie să plec.

— O să fiu în tribune, am zis, iar Ca el a încuviințat din cap.

Mi-a zâmbit vag și m-am rugat să treacă peste acest prim meci…

Am clipit şi am revenit în prezent, un milion de gânduri alergându-mi prin cap. Toate despre Ca el. Suficient cât să nu-mi dau seama când a fost coborât volumul muzicii, iar crainicul a început să vorbească.

M-am concentrat pe acel tunel pe care ieşeau. Apoi brusc luminile s-au diminuat şi crainicul a zis:

— În seara aceasta, meciul va fi jucat în onoarea lui Cillian Woods, fostul nostru mijlocaş vedetă care, din păcate, a plecat dintre noi. Şi este aici, ca să facă un tur în amintirea lui, în onoarea lui, fratele său mai mic şi cel mai nou mijlocaş pentru Harvard Crimson, Ca el Woods!

Totul a părut să se oprească în acel moment – muzica, respiraţia mea, inima mea. Mi s-a strâns stomacul şi un amestec ameţitor de tristeţe şi mândrie se învârteau în mine. Mulţimea s-a ridicat în picioare, aplaudând în semn de susţinere, în timp ce Ca el, fără cască şi mănuşi şi purtând o banderolă neagră pe braţ, a intrat pe gheaţă şi a început să patineze pentru Cillian. Pentru fratele pe care-l iubea aşa de mult, dar pe care-l pierduse aşa de tânăr, aşa de tragic…

Am exclamat când Ca el a patinat în direcţia opusă şi i-am văzut spatele. Pentru că băiatul pe care-l iubeam, căruia îi oferisem toată inima mea nu mai purta numărul optzeci şi şapte pe tricou. Acum pe tricou era imprimat numărul treizeci şi trei.

Numărul lui Cillian.

Patina pentru Cillian.

Îşi onora fratele în cel mai bun mod pe care-l ştia.

Am scos un suspin slab când l-am văzut alunecând încet în jurul patinoarului, cu crosa în aer, un tribut pentru fratele lui mai mare, un bărbat care ar fi trebuit să fie acolo şi să patineze alături de el. De aceea avusese Ca el aşa de multe emoţii mai devreme. Urma să-l onoreze pe Cillian pe gheaţa pe care o adorau amândoi.

Credeam că Cillian era acolo, chiar atunci, în vântul rece ce plutea prin părul lor, cu braţul pe umărul lui Ca el, cum îl văzusem în acea poză cu luni întregi în urmă.

Cara mi se alăturase la meci şi-şi petrecuse braţul în jurul meu chiar când restul echipei Harvard intra pe gheaţă, patinând şi ei în onoarea lui Cillian – o echipă ce-l jelea pe unul de-al lor. Am văzut cum Ca el se îndrepta spre locul unde mă aflam. Mi-am dus mâna la gură când s-a apropiat.

— Ca el… am şoptit când s-a oprit în faţa mea.

Din ochii lui curgeau lacrimi şi şi-a lipit mâna pe geamul din faţa mea. M-am întins şi am atins şi eu geamul, de parcă nu era nimic între noi şi palmele noastre s-au sărutat. Şi-a lipit fruntea de el – am făcut la fel. Am plâns pentru bărbatul pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar de care îmi era deja aşa de dor. Şi am plâns pentru băiatul de care eram îndrăgostită nebuneşte, care îşi împărtăşea durerea cu lumea, pentru a-şi onora fratele de care îi era aşa de dor.

Când s-a retras, am zis:

— Te iubesc. Sunt aşa de mândră de tine.

— Şi eu te iubesc, a rostit Ca el, apoi s-a îndreptat spre tunel.

Am rămas cu mâna pe acel geam până ce a ieşit din nou ca să joace. Şi nicio clipă nu mi-am luat ochii de la el cât a zburat pe gheaţă de parcă era născut cu patinele în picioare şi o crosă în mână.

A jucat din toată inima.

Şi-a onorat fratele pierdut.

Ca el a marcat patru goluri.

Şi Harvard a câştigat.

Pentru Cillian.

Ca el îmi creştea adrenalina în vene când m-am aşezat la dulapul meu din vestiar. Am lăsat capul pe spate şi am închis ochii, auzind echipa sărbătorind prima victorie din sezon. Sudoarea îmi picura pe spate şi inima îmi bubuia în piept.

Câştigasem. Câştigasem pentru Cillian. Am întors capul, de parcă era lângă mine. În seara aceea îl simţisem alături de mine pe gheaţă. După ce murise, simţisem că îmi fusese furat viitorul în care jucam împreună. Dar în seara aceea fusese acolo, *ştiam* asta. Şi dacă învăţasem ceva în ultimul an, acel lucru era că Cillian mereu avea să fie cu mine, pentru că era parte din mine. Nici măcar moartea nu putea să ia asta.

Am zâmbit când mi l-am imaginat lângă mine. „Ai reuşit, frăţioare. Ai reuşit!”

„Noi am reuşit”, i-aş fi spus. „Noi am reuşit, aşa cum am plănuit mereu”.

Am simţit o mână pe umăr. M-am uitat în sus şi mi-am văzut antrenorul. Toată echipa se uita la mine. Pe majoritatea îi ştiam. Erau prietenii lui Cillian. Şi după lacrimile din ochii majorităţii, şi ei îl simţiseră acolo cu noi.

— Pucul acestui meci îţi aparţine, băiete, a zis antrenorul, iar eu l-am luat de la el.

Nu eram prea vorbăreţ, aşa că m-am ridicat pur şi simplu, am sărutat pucul şi l-am ridicat spre cer.

„Ăsta-i pentru tine, Cili. Ăsta-i pentru tine".

Am ieşit din vestiar şi am zâmbit când am văzut-o pe Savannah aşteptându-mă. Stătea rezemată de perete, singură, făcându-se cât de mică putea. Prietena ei deja plecase acasă. Mereu avea să fie iubita mea foarte introvertită. Aproape că mă dărâmat expresia de uşurare şi mândrie de pe faţa ei şi din ochii ei albaştri luminoşi când m-a văzut.

M-am dus imediat la ea şi am luat-o în braţe. S-a topit la pieptul meu şi a şoptit:

— N-am cuvinte pentru seara asta, iubitule. Eu… Şi-a dat capul pe spate şi a spus: Sunt aşa de mândră de tine. Şi noul tău număr de pe tricou, ce puternic ai fost…

A clătinat din cap când a rămas fără cuvinte.

— Ca el?

O voce cunoscută a ajuns la mine când îmi sărutam iubita. Am râs când m-am întors şi am văzut că mama şi tata erau acolo, cu expresii amuzate. Probabil Savannah a văzut asemănarea de familie, pentru că imediat s-a înroşit de ruşine.

— Să înţeleg că ea este faimoasa Savannah? a întrebat tata şi a întins mâna spre Savannah.

— Da, domnule, a zis ea, topindu-mă cu timiditatea ei şi cu manierele sudiste impecabile.

Tata i-a strâns mâna, dar mama a venit mai aproape şi a îmbrăţişat-o. Am auzit când i-a şoptit la ureche:

— Mulţumesc. Mulţumesc că ai ajutat la salvarea băiatului meu.

Savannah a îmbrăţişat-o şi ea strâns pe mama, apoi a zis:

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. I-a zâmbit timid. îl iubesc foarte mult pe fiul dumneavoastră. Şi el m-a ajutat să mă salvez.

Fata asta…

— Vă lăsăm singuri, a zis tata, apoi m-a îmbrăţişat puternic. Niciodată n-am fost aşa de mândru de cineva toată viaţa mea, băiete!

Am rămas fără glas. Apoi a venit mama şi a zis:

— Este frumoasă, Ca el. Minunată şi dulce.

Abia aşteptam ca părinţii mei să o cunoască pe Savannah. Mama s-a dat înapoi şi l-a luat pe tata de mână.

— Duminica asta pregătesc cina. S-a întors spre Savannah. Ne-ar face plăcere să vii, draga mea.

— Mi-ar plăcea. Mulţumesc, doamnă, a rostit şi m-a topit din nou.

Nu puteam să o iubesc pe fata asta mai mult nici dacă încercam. Mama şi tata mi-au oferit spaţiu cât m-am stabilit la colegiu. Dar mi-am dorit să vină la primul meu meci. Şi chiar mi-am dorit să o cunoască în sfârşit pe fata care mă salvase.

Şi când mă gândesc că, cu luni în urmă, mă opusesem călătoriei cu Leo şi Mia. Mă împotrivisem la nesfârşit. Dar universul mă pusese pe un drum spre vindecare. Şi mă dusese la iubita mea, la cealaltă jumătate a inimii mele, la sufletul meu pereche. În fiecare zi aveam să mă străduiesc să o fac fericită, să o fac mândră. Şi aveam să mergem prin viaţă ţinându-ne de mână, cu fraţii noştri mergând alături de noi, cu mâinile lor pe umerii noştri, arătându-ne drumul.

Şi aveam să fim fericiţi.

Aveam să fim împreună.

Şi mereu aveam să-i onorăm pe cei pe care i-am pierdut.

EPILOG

Sub stele şi ceruri eterne

Savannah

Lake District, *Anglia*

Opt ani mai târziu…

— Arată diferit vara, i-am zis lui Ca el în timp ce ne plimbam ţinându-ne de mână pe un ţărm familiar.

Lacul Windermere se întindea în faţa noastră, o oglindă sclipitoare de diamante. Se lăsa seara, lacul strălucind eteric în lumina nopţilor de vară din Anglia.

Ca el m-a strâns de mână, iar eu am ridicat ochii la el şi am zâmbit. Era aşa de chipeş. Nu trecea o zi în care să nu mulţumesc stelelor pentru că îl aduseseră în viaţa mea. Mai ales în ultima vreme. Adevărul era că viaţa adusese altă pierdere în calea noastră.

Rune.

Trăise cum visase mereu, ca fotograf. Fusese într-o zonă de război, surprinzând conflictul cu camera, când o rachetă rătăcită lovise hotelul lui, luându-l de lângă noi. Ca el fusese alături de mine în suferinţa pierderii altei persoane dragi. Dar de data asta, deşi a durut, nu m-am prăbuşit. Pentru că ştiam că Rune era iarăşi cu Poppy, reunit cu sufletul lui pereche în dumbrava lor înflorită, din nou fericiţi. Era cea mai mare alinare să mă gândesc la ei aşa. Nu mai erau despărţiţi de viaţă, ci

împreună, aşa cum mereu ar fi trebuit să fie.

M-am cuibărit la braţul lui Ca el în timp ce el m-a condus spre un debarcader familiar. Doar că, în loc de o barcă cu vâsle în apropiere, ne aştepta o mică barcă cu motor. Am râs când Ca el mi-a oferit mâna.

— Domnişoară Litchfield, a zis atât de formal şi de elegant corect, făcându-mă să râd şi mai tare.

Era aşa de jucăuş. Amuzant în felul lui liniştit.

— Îmi amintesc de asta, am zis, iar Ca el m-a ridicat de talie.

Înainte să mă lase în barcă, m-a sărutat. M-am aşezat, el s-a urcat repede în spatele meu şi a pornit motorul.

— Aici a început totul, Piersică, a rostit cu o scânteiere cunoscătoare în ochi.

Acea călătorie sortită în jurul lumii. Eu tocmai terminasem Facultatea de Medicină şi treceam la rezidenţial. Eram tot mai aproape de a deveni medic, aşa cum îmi dorisem mereu. Şi îmi plăcea. Era greu şi deseori tulburător, dar mă întorceam acasă la siguranţa lui Ca el, iar el făcea ca totul să fie mai bine. În zilele în care cedam, el era acolo să mă ţină.

Ca el rămăsese la Harvard doar doi ani înainte de a intra în NHL. Acum juca pentru Bruins, era în echipa All-Stars din fiecare sezon şi un jucător remarcabil pentru echipa SUA. Era excepţional şi nimic nu-mi plăcea mai mult decât să-l urmăresc cum juca – era ca şi cum vedeam libertatea adevărată.

Viaţa noastră era în Boston şi nici nu puteam fi mai fericită. Vizitam des Georgia. Ida îşi trăia propria viaţă, fericită şi la fel de sociabilă ca întotdeauna. Familia mea îl adora pe Ca el şi, desigur, eu trebuia să mă întorc să o văd pe Poppy – şi acum pe Rune, care era îngropat lângă ea în dumbrava lor înflorită.

— Mi se pare ciudat să nu-i avem pe ceilalţi aşteptând la hostel pe mal, am zis, iar Ca el a încuviinţat din cap.

Ne respectaserăm promisiunea. Grupul nostru din călătorie se întâlnea o dată pe an. Erau unii dintre cei mai buni prieteni ai noştri. Mai ales Travis şi Dylan, care-şi găsiseră drumul unul în braţele celuilalt în anii următori. Lili şi Jade se căsătoriseră cu bărbaţi uimitori. Lili era însărcinată cu primul ei copil.

N-aş fi putut fi mai mândră de toată lumea.

— Îi vom invita data viitoare, a zis Ca el.

M-am uitat la ochii lui albaştri-argintii care se potriveau cu

nuanţa lunii pline de deasupra noastră. Anii fuseseră blânzi cu Ca el. Era mai puternic datorită hocheiului şi încă acoperit de tatuaje, preferatul lui fiind piersicul tatuat în dreptul inimii. Şi linia aurie în stil *kintsugi* ce-i trecea peste tatuajul cu inima frântă de pe mână – o inimă care nu mai era frântă.

Am închis ochii şi am zâmbit când am simţit briza caldă. Locul acela era magic pentru amândoi. Acolo începuserăm să ne îndrăgostim. Când aveam inimile frânte şi fuseserăm vulnerabili, acel loc fusese renaşterea noastră şi a călătoriei noastre spre trăinicie.

Călătoria noastră unul către celălalt.

Călătoria noastră spre puterea vindecătoare a iubirii.

Nu m-am putut abţine şi mi l-am imaginat pe Ca el cel de atunci. îmbrăcat tot în negru, cu căciula neagră pe cap şi părul ciufulit care mi se păruse perfect. Acum purta nişte pantaloni scurţi bleumarin şi o cămaşă albă. Mânecile îi erau suflecate până la cot, arătând tatuajele complicate de pe antebraţele musculoase. Era chipeş. Eu eram într-o rochie albastră de vară. Lui Ca el îi plăcea să mă vadă în albastru. Spunea că se potrivea cu ochii mei.

— Piersică… a zis Ca el şi am deschis ochii.

Inima mi-a luat-o la goană când l-am văzut pe Ca el într-un genunchi, ţinând un inel în mână. Mi-am acoperit gura şocată. Ochii lui Ca el erau plini de lacrimi fericite. M-am luptat să respir.

— Savannah, a zis cu voce răguşită. Când am venit aici în urmă cu câţiva ani, amândoi eram frânţi. Amândoi simţeam că nu exista cale înapoi spre fericire. Am văzut valul de tristeţe adus în ochii lui de acele cuvinte. Dar n-am ştiut că aveam să ne găsim unul pe celălalt în această călătorie. Nu ştiam că aveam să ne găsim sufletul-pereche şi cealaltă jumătate a inimii noastre în afara Statelor şi în lume. Ca el a zâmbit în vreme ce lacrimile începeau să-i curgă pe obrajii. Acea călătorie mi-a schimbat toată viaţa. M-a învăţat să trăiesc, să fiu puternic, dar cel mai mult m-a învăţat să iubesc, chiar şi prin suferinţă. Şi am învăţat, Piersică. Te-am iubit mai mult decât am crezut vreodată că e posibil. Eşti motivul meu de a respira. Mă faci mai fericit decât aş fi putut vreodată să visez. Eşti cel mai grozav lucru din viaţa mea şi voiam să te întreb… dacă mi-ai face onoarea de a fi soţia mea.

Totul s-a oprit – păsările, crengile ce se balansau, inima mea când el a rostit acele cuvinte, cele mai preţioase:

— Căsătoreşte-te cu mine!

Lumea mea s-a umplut cu lumină când am întins mâna şi am îngenuncheat în faţa lui. I-am cuprins faţa perfectă, frumoasă şi mi-am lipit buzele de ale lui.

— Da, i-am zis, încuviinţând din cap, plângând, copleşită de atâta fericire. Da, absolut da!

Cu mâinile tremurânde, Ca el mi-a pus pe deget inelul cu safir albastru şi diamant, care a scânteiat în asfinţit.

— Am aşteptat aşa de mult ca să fac asta pentru că voiam să-ţi ofer spaţiu pentru studiile tale fără presiunea unei nunţi. Dar sincer, iubito, nu mai puteam să aştept să-ţi pun inelul pe deget şi să te fac cu adevărat a mea. Oficial.

— Te iubesc, am zis.

Nu exista un om pe planeta asta care să mă înţeleagă mai bine ca acest bărbat.

Apoi m-a lăsat fără grai când a spus:

— Weekendul trecut n-am fost în cantonament.

M-am încruntat confuză.

— Am fost în Georgia să-i cer permisiunea tatălui tău de a mă căsători cu fata lui.

— Ca el… am zis şi inima mi s-a topit.

— Am vrut să o fac cum trebuie, a spus el şi mi-a dat părul la o parte de pe faţă. M-a tras spre el, cu spatele pe pieptul lui, cuprinzându-mă în braţele puternice. Îmi doresc aşa de mult să fii soţia mea încât aproape că nu mai pot să suport.

Şi acum puteam să o văd. Aveam să ne căsătorim. Eu aveam să fiu medic, Ca el avea să-şi continue visul de a juca hochei. Apoi urma să avem o familie şi să fim aşa de fericiţi încât să nu irosim nici o singură zi din viaţa împreună. Aveam să ne iubim cu inimile întregi şi să profităm la maximum de timpul nostru pe acest pământ. Viaţa ne învăţase să nu luăm nici măcar o zi de-a gata şi să nu irosim niciun minut.

— Te iubesc, am zis din nou, întorcându-mă să-l sărut.

Eram atât de fericită încât mă simţeam copleşită. M-a sărutat apăsat, profund şi cu aşa de multă adoraţie încât am ştiut că iubirea noastră nu avea să se stingă vreodată. Precum stelele la care ne uitam, m-am gândit. Obişnuiam să mă uit la Centura lui Orion şi să cred că ne reprezenta pe Poppy, pe Ida şi pe mine. Acum, când mă uitam la ea, îi vedeam pe Poppy, pe Rune şi pe Cillian uitându-se la noi, privindu-ne cum trăiam, copleşindu-ne cu iubirea lor celestă.

Şi mai era Steaua Nordului. Pentru Tala.

— Şi ei sărbătoresc acum acolo sus, ştii asta, nu-i aşa? a zis Ca el, uitându-se şi el la stele.

Pentru că ştiam. Să pierzi o persoană dragă, indiferent de circumstanţe, era cel mai sfâşietor lucru pe care îl putea îndura cineva. Dar să trăieşti pentru ei, să-i iubeşti chiar după pierdere era şi vindecător. Pentru că mereu aveau să fie în preajma noastră, dorindu-şi ca noi să trăim din toată inima. Dorindu-şi ca noi să iubim şi să trăim o viaţă aşa de plină încât să nu existe loc de regrete când avea să vină momentul să murim.

Asta aveam cu Ca el. O viaţă aşa de dulce încât niciodată nu mi-aş fi putut dori mai mult. Eram fericită. Cu adevărat fericită. Şi ţineam de asta cu ambele mâini.

Şi ştiam că Poppy şi Cillian erau chiar lângă noi. Aşa că trăiam şi iubeam în onoarea lor. În amintirea lor. Şi-l iubeam pe Ca el mai mult decât crezusem vreodată că era posibil. Urma să fiu *soţia* lui. El urma să fie soţul meu. Niciodată aceste două cuvinte nu sunaseră mai frumos.

Şi abia aşteptam să înceapă restul vieţii noastre.

Sfârşitul începutul

MULŢUMIRI

Când am scris *o mie de săruturi*, am făcut-o după ani şi ani în care mi-am văzut cei mai apropiaţi membri ai familiei suferind de cancer. Această boală îngrozitoare mi-a chinuit bunicii, părinţii şi socrul. După ce mi-am pierdut bunicii şi socrul, am vrut, nu, *am avut nevoie* să alung toată suferinţa şi amărăciunea adunate de boală şi care se acumulaseră de-a lungul anilor. Îmi luase trei oameni foarte iubiţi din viaţa mea. Din fericire, mama era în remisie, dar tata încă suferea de această boală. Cancerul lui era incurabil. Pentru el era o luptă continuă, dar era curajos în fiecare zi.

Când am început să-mi scriu toate sentimentele despre pierdere, despre a trăi şi a îmbrăţişa orice greutăţi înfruntăm, rezultatul final a fost o *mie de săruturi*.

N-am avut niciodată în plan să scriu o continuare. M-am jucat cu câteva idei, dar nimic nu mi se părea la fel de interesant precum povestea lui Rune şi a lui Poppy. Lumea pe care o creasem în Blossom Grove, Georgia, mi se părea completă. Îmi pusesem inima în acele pagini şi-mi împărtăşisem suferinţa cu lumea. Făcusem ceea ce îmi

propusesem.

Şi apoi s-a întâmplat inimaginabilul. Mi-am pierdut tatăl. Deşi a suferit de un cancer incurabil, până la urmă, moartea lui a fost rapidă şi neaşteptată. O altă formă de cancer apăruse în el (de care nu ştiusem) şi l-a luat din vieţile noastre într-o clipă.

Că inima mea a fost frântă este puţin spus. O suferinţă pe care nu o mai trăisem niciodată s-a îngropat în mine şi m-a tras în jos aşa de adânc, încât am simţit că nu pot respira. Cunoscusem pierderea. Dar nu cunoscusem pierderea unui părinte. Cunoscusem suferinţa, dar nu suferinţa mistuitoare provocată de pierderea tatălui tău, *siguranţa* din viaţa ta.

După aceea au trecut multe luni în care încercam să regăsesc un simulacru de viaţă. Şi fiind scriitor şi artist, o nouă poveste a început să crească în mine. În vreme ce-mi contemplam „noua" viaţă fără tata, o nouă întrebare mi-a apărut în minte: ce s-a întâmplat cu oamenii lăsaţi în urmă de Poppy? Gândurile mele s-au îndreptat imediat spre Savannah. Sora mai tăcută. Cea care iubea delicat, dar căreia îi păsa imens.

Eu sufăr de anxietate cronică şi scriu ca formă de terapie. Iar când am început să scriu, din degetele mele a început să curgă povestea lui Savannah şi a lui Ca el. O poveste despre pierdere şi suferinţă şi despre dorul de o persoană dragă, unul aşa de puternic încât te face să simţi că nu vei mai fi fericit niciodată.

Dar vei fi. Călătoria mea prin suferinţă şi ce am încercat să arăt în această carte mi-au demonstrat că încet-încet începi să trăieşti din nou. Începi să-ţi aminteşti nu doar părţile triste ale pierderii celui drag, ci şi momentele fericite pe care le-ai trăit cu acea persoană. Când am scris această carte, mi-am dorit aşa de tare asta pentru Savannah şi Ca el pentru că ştiam că tatăl meu şi-ar fi dorit asta pentru mine. N-ar fi vrut să ne destrămăm. Ar fi vrut să ne vindecăm cât de bine puteam şi să trăim *pentru* el.

O mie de fărâme de inimă a fost cea mai grea carte pe care am scris-o vreodată pentru că se bazează pe cea mai dificilă perioadă din viaţa mea. Dar şi pentru că a devenit o sursă imensă de alinare pentru mine. Să-i privesc pe Savannah şi Ca el reclădindu-se încet, înfruntându-şi suferinţa şi muncind prin toată suferinţa a devenit ceva inspirational pentru mine. Sper că pe voi, cei care aţi iubit şi aţi pierdut, această carte v-a ajutat într-o mică măsură. Mie mi-a oferit un spaţiu sigur pentru a

suferi, iar pentru asta Savannah şi Ca el vor avea mereu un loc special în inima mea.

Mi-am deschis sufletul în aceste pagini. Sper doar că l-am făcut mândru pe tatăl meu. Totul a fost cu adevărat pentru el.

Ca să ajung în acest punct, în care o *mie de fărâme de inimă* a ieşit în lume, a fost nevoie de o armată de oameni. Poate că eu am scris cartea asta ca să mă ajute în propria călătorie prin suferinţă, dar fără susţinerea şi iubirea tuturor celor din jurul meu, n-ar fi văzut niciodată lumina zilei.

Mai întâi vreau să-i mulţumesc soţului meu. Cantitatea de lacrimi vărsate cât am scris cartea asta a fost fără precedent şi mi-ai fost alături la fiecare pas, susţinându-mă când nu ştiam că pot continua. Eşti stânca mea. Te iubesc enorm!

Tu eşti Rune al meu.

Copiii mei. Mi-aţi oferit un motiv să continui. Când lucrurile au fost întunecate şi eu eram frântă, voi m-aţi ridicat. M-aţi făcut să zâmbesc şi să râd când nu credeam că voi mai zâmbi vreodată. Vă iubesc pe amândoi aşa de mult! Sunteţi totul pentru mine.

Mama. Ce vremuri au fost! Ca de obicei, ai fost un stâlp de susţinere în tot. Şi ştiu că probabil te-ai temut să citeşti această carte din cauza a ceea ce a reprezentat pentru mine – pentru noi toţi. Dar sper că te-am făcut mândră şi pe tine. Te iubesc aşa de mult! Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Cea mai bună mamă, cea mai bună bunică, cel mai bun om. Sper că ştii asta.

Samantha. Ai trecut prin moartea tatii mână în mână cu mine, cum doar o soră poate. Ştiu că nu vei citi niciodată *o mie de săruturi*, sau *o mie de fărâme de inimă* pentru că le consideri prea dure – pentru că şi tu ai trecut prin asta dar ştiu că mereu voi fi infinit de recunoscătoare că te am lângă mine. Nu-mi pot imagina să fi trecut prin aceşti doi ani de una singură.

Cele mai bune prietene ale mele, voi m-aţi ajutat să continui şi susţinerea voastră a însemnat totul pentru mine. T-T-Teessiders, Clanul, grupul de mame care au devenit o piesă nepreţuită a vieţii mele, vă mulţumesc tuturor că m-aţi ajutat să trec prin asta.

Liz, agenta meu vedetă. Zece ani şi încă suntem puternice. Mă susţii din prima zi şi abia aştept următorii zece ani şi toate lucrurile pe care le-am plănuit. Ce călătorie! Sunt aşa de norocoasă să te am lângă mine la bine şi la greu!

Christa Heschke, Danielle și Afecia și toată lumea de la McIntosh și Otis, vă mulțumesc că ați muncit neîncetat în slujba mea.

Christa Desir, editorul care mi-a schimbat viața. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Tu ai luat o *mie de săruturi* și ai catapultat-o pe Lună. Am plâns împreună, am râs și m-ai susținut în cele mai negre momente. Abia aștept toate viitoarele proiecte pe care le vom face. Ăsta-i doar începutul!

Dom și toți cei care lucrează la Bloom Books, vă mulțumesc pentru tot! Sunt așa de entuziasmată să continui să scriu cărți și să lucrez cu voi! Sunteți o echipă incredibilă.

Un mulțumesc imens pentru Rebecca de la Penguin UK, Federica, Simona și Alessandra de la Always Publishing, Italia. Pentru celelalte echipe din editurile din străinătate – Brazilia, Germania, țările unde se vorbește spaniolă și pentru celelalte edituri din jurul lumii care au luat o *mie de săruturi* și i-au oferit o casă. Vă sunt cu adevărat recunoscătoare tuturor.

Nina și echipa de la Valentine PR, vă mulțumesc că ați fost cea mai uimitoare echipă cu care am lucrat. Țin la voi mai mult decât știți. Și o recunoștință specială pentru Meagan Reynoso, care a fost un înger pentru mine, mai ales în cele mai grele momente. Vă mulțumesc așa de mult!

Cititorii mei. De unde să încep? Sunteți cel mai iubitor și loial grup de oameni pe care l-aș fi putut cere vreodată. Voi mă susțineți și mă faceți să continui în momentele de îndoială. Mă sprijiniți și îmi faceți publice cărțile. Vă iubesc așa de mult pe toți! Nu aveți idee cât de mult vă apreciez și vă ador pe toți.

Tuturor cititorilor mei de pe Instagram, Tikâok și celor care scriu recenzii pentru a spune lumii despre cărțile mele. Voi mi-ați schimbat viața. Vă mulțumesc!

Și pentru comunitatea de autori. Ce loc înălțător și încurajator în care să fii! Vă mulțumesc că mă încurajați mereu. Vreau doar ce e mai bun pentru voi toți.

Dacă am ratat pe cineva, să știi că și ție îți sunt recunoscătoare!

În sfârșit, pentru tata. Tu ai fost *cel mai important* motiv pentru care am scris *o mie de săruturi*. Și ți-a plăcut să vezi călătoria lui Poppy și a lui Rune. Tu ai fost motivul pentru care am scris *o mie de fărâme de inimă*. La fel ca Savannah și Ca el, inima mea a fost peticită lent la loc, dar cicatricile lăsate de pierderea ta vor fi mereu acolo. Mereu voi fi

tristă că nu mai eşti aici. Dar, ca Savannah, ştiu că eşti acolo sus, între stele, aşa cum mereu ţi-ai dorit să fii. Voi trăi pentru tine, tată. Voi continua să creez pentru tine. Şi ştiu că te uiţi cu mare mândrie la tot ce se petrece cu noi toţi.

Te iubesc.

Toţi te iubim.

Şi ne va fi mereu dor de tine.

CONTINUAREA SENZAȚIEI TIKTOK
O MIE DE SĂRUTURI

TREI ANI
DOUĂSPREZECE LUNI
O DURERE FĂRĂ SFÂRȘIT

După ce și-a pierdut sora în urmă cu trei ani, Savannah Litchfield simte că trăiește doar pe jumătate. Acum, la 17 ani – vârsta la care a murit Poppy –, durerea pierderii ei este mai mare ca niciodată. Iar când terapeutul îi sugerează lui Savannah să plece într-o călătorie în jurul lumii organizată pentru a-i ajuta pe adolescenții afectați de pierderea persoanelor dragi, Savannah acceptă, însă fără tragere de inimă, luând cu ea jurnalul pe care i l-a lăsat Poppy înainte să se stingă și pe care încă nu a avut puterea să-l citească.

Cael Woods este furios și îndurerat. La un an după ce și-a pierdut fratele mai mare – persoana care a însemnat totul pentru el –, viața lui a ajuns să se învârtă într-un gol ametitor. Cândva cel mai promițător jucător de hochei din liga de juniori, Cael nu mai poate păși pe gheață fără să fie paralizat de amintirea fratelui său. Iar când părinții lui îl trimit într-o călătorie pentru adolescenți îndurerați, nu vrea sub nici o formă să meargă, dar până la urmă o face.

Și astfel, Cael și Savannah pornesc într-o călătorie de vindecare, învățând să-și găsească alinarea împreună și descoperind o lumină salvatoare unul în celălalt. Și cu cât se apropie mai tare, cu atât mai mult își vindecă inima frântă, bucată cu bucată. Vor descoperi, oare, că două inimi frânte pot face un întreg, iar acesta ar putea fi începutul unei iubiri pe care nu credeau că o vor mai simți vreodată?

„Ceea ce este frânt, odată vindecat, poate fi mai frumos decât era înainte."
BookAddict

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-342-251-0
9 786303 422510
voxa